

Giới thiệu Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!

Thể loại: Hiện đại, sủng, nữ phụ văn, lãng mạn, NP, H

Bỗng nhiên Mạc Linh xuyên qua cuốn tiểu thuyết mà cô yêu thích.

Chính vì thế mà cô yên tâm hưởng thụ điều hạnh phúc bất ngờ này.

Giành giật cái gì, nam chủ cái gì, mau tránh ra ta còn phải đi mua manga.

Nữ chủ người khóc lóc cái gì, im lặng để ta xem anime!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Mạc Linh mở mắt, trước mắt cô là một bộ đèn trần cực kì tinh xảo, những viên pha lê lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt đọng đưa khiến cô nhìn đến ngẩn người.

Chuyện gì thế này? Tại sao cô lại ở đây? Đèn nhà cô là loại đèn dài đơn điệu cơ mà, làm sao có thể chói lóa như cái này?

“Dậy rồi à?”

“Hử?”

Cô bật dậy, phát hiện một người đàn ông vẫn luôn ngồi bên cạnh cô từ lúc cô ngẩn người đến giờ.

“Thế nào? Ngay cả cha mình con cũng không nhận ra hay sao?”

Ông ta nhàn nhạt nói, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô. Cô lại lần nữa tròn to mắt. Cô có cha từ bao giờ? Chẳng lẽ cô bị bắt cóc?

A phi, không đúng, nói lại, chắc chắn là có người thấy cô là trẻ mồ côi thật đáng thương nên mới đón cô đến đây.

Cũng không đúng! Làm sao được chứ? Quả nhiên xem nhiều tiểu thuyết huyền huyền làm cô bị lậm rồi.

“Mạc Linh, con có nghe ta nói gì không?”

Người đàn ông nhú mày thể hiện sự bất mãn của mình, con gái ông từ bao giờ lại học người ta chơi trò một khóc hai nháo ba tự tử chứ?

Quả nhiên do ông quá nuông chiều con bé rồi, nhưng phải thẳng tay với con gái rượu của mình, ông không thể làm được. Ngay cả việc giả vờ lạnh lùng với cô cũng khiến ông khó chịu đây.

Mạc Linh cảm thấy có gì đó không đúng, chần chờ một chút mới khẽ gọi:

“Cha...”

“Ừ, con có nghĩ thông suốt chưa? Vì một tên không ra gì khiến con phải tự tử, có đáng không? Con gái cưng của Mạc Lăng ta cần phải đi cạnh tranh một tên đàn ông kém cỏi như hần sao, hần không biết điều là do hần ngu ngốc.”

Mạc Lăng? Con gái cưng? Mạc Linh...

Đừng nói là...

“Châu Quang Khải, cha nhất định sẽ thay con trả thù hần!”

Châu Quang Khải? Thôi rồi!

Mạc Linh chỉ cảm thấy đầu đau buốt, cuối cùng dưới ánh mắt lo lắng của ông Mạc, cô nặn ra một nụ cười.

“Cảm ơn cha, con... không sao, con đã thông suốt, bắt đầu từ hôm nay con sẽ quên hần!”

Mạc Lăng nhìn bảo bối trong lòng quyết tâm, cuối cùng thở một hơi, như vậy là tốt rồi..

“Được, con muốn gì cứ nói, cha chắc chắn sẽ giúp con.”

“Vâng, con muốn nghỉ ngơi thêm một chút, cảm ơn cha.”

“Được, con nghỉ đi, cha đi xử lý công việc một chút.”

Ông Mạc bước ra khỏi căn phòng đầy màu hồng, cẩn thận đóng lại cửa giúp cô.

Ba giây sau, Mạc Linh phát rồ hét vào gối.

A!! Xuyên không rồi! Cô xuyên rồi! Còn là bộ tiểu thuyết NP cực sắc cô thích nhất!!

Sau khi phát tiết hạnh phúc, cô ngây ngô nằm trên giường cười. Nghĩ đến thân phận của Mạc Linh này, cô thật sự là thèm chết được.

Tại sao ư? Tất nhiên là vì có thể tự nhiên thoải mái đi du lịch bất cứ đâu cô thích chỉ với một cái quạt thê, ví dụ như Nhật này~

Con gái độc nhất của Mạc Lăng - Chủ tịch tập đoàn truyền thông lớn xuyên quốc gia Thu Nguyệt. Ông vì yêu thương mẹ cô nên đã đặt tên tập đoàn là tên của bà. Do đó ông cũng rất cưng chiều kết tinh yêu của hai người chính là Mạc Linh này.

Mẹ mất sớm, cha cưng chiều nên đâm ra hư hỏng, Mạc Linh ngu ngốc chua ngoa lại là một sắc nữ chính hiệu, vì dụ dỗ Châu Quang Khải mà bỏ tiền của công sức, cuối cùng trong một bữa tiệc nhảy xuống hồ định vờ tự tử, không ngờ hại mình thật.

Còn sau đó thì tất nhiên là tỉnh dậy, mưu hại nữ chủ, tranh đoạt nam chủ, cuối cùng bị ngược đãi, Mạc gia cũng bị cô hai tay đưa cho Châu Quang Khải, cô tán gia bại sản, hần an nhàn ôm mỹ nhân cười híp mắt.

A ha, cô lúc đó còn cảm thấy nữ phụ này quá ngốc, nữ chủ người ta chỉ cần té một cái thì lăm bàn tay đưa đến, còn Mạc Linh chết thật thì chỉ được ông Mạc đến cứu thôi.

May mà đó là sân nhà Mạc gia, nếu ở chỗ khác, chắc cô gái này không còn mạng mà diễn tiếp.

Cũng không đúng, cô hiện tại đã cướp đất diễn của người ta rồi.

Nhưng bắt cô chạy theo tranh giành một tên đàn ông không yêu mình, phải chịu mất mặt thì cô lại không làm được.

Thôi thì, dù sao cô cũng đi rồi, tôi hứa sẽ giúp cô lấy lại danh dự và hạnh phúc, nhưng không phải đi phá hoại tình cảm của người khác.

Được, quyết định vậy đi, từ hôm nay, cô là Mạc Linh, Mạc Linh là cô!

A, lại không đúng, cô vốn là Mạc Linh mà!

Tác giả có lời muốn nói: Truyện đầu tay, hy vọng mọi người vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp gỡ

“Cha, con muốn đi Nhật một chuyến cho khuây khỏa.”

Mạc Linh nghiêm túc nhìn ông Mạc, nếu nhìn kỹ sẽ thấy hai tay cô giấu dưới bàn hơi run.

Đùa chứ, đối với người đàn ông uy nghiêm này, dù ông có sủng cô đến tận trời cô vẫn sợ ông. Giống như một người bình thường vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi người đứng đầu thành công vậy.

Ông Mạc dùng tay lật báo, ngẩng đầu nhìn cô con gái nhỏ của mình. Từ sau việc tự tử kia, Mạc Linh dường như đã an ổn hơn rất nhiều, không còn đến công ty nghịch phá, nhưng như vậy lại khiến ông hài lòng rất nhiều. Một yêu cầu nhỏ thế này, chẳng lẽ ông không đáp ứng?

“Được, con có cần gì cứ gọi cho cha, cha sẽ thu xếp cho con.”

“Vâng, con sẽ về sớm!”

Mạc Linh mỉm cười, ánh mắt lấp lánh ánh sáng.

“Không cần về sớm quá, con cứ đi chơi thỏa thích, sau đó thì phải ngoan ngoãn không phá phách nữa, được chứ?”

Mạc Linh không kìm được phần khích đưa tay lên trán, làm kiểu chào đặc quyền của quân đội, nghiêm túc thẳng lưng nói với ông Mạc.

“Vâng, con hứa!”

Ông Mạc phì cười nhìn bộ dạng buồn cười của cô, tiếp tục đọc báo. Như vậy cũng không tệ nhỉ.

Sau khi ăn điểm tâm cùng ông Mạc, Mạc Linh trở về phòng tìm bộ quần áo có vẻ hợp với đạo đức một chút trong một tủ đầy quần áo nghèo nàn vải, đem theo cái túi cô nghĩ là hàng hiệu, nhờ tài xế Đình chở đến khu mua sắm trung tâm.

“Bác Đình, bác cứ đi trước, lát nữa cháu sẽ gọi sau.”

Tài xế Đình ngáp ngừng một chút rồi lái xe đi. Mạc Linh nhìn ông rời đi như chạy trốn chết, không sao cả vẫy vẫy tay.

Dù sao đột ngột thay đổi khiến người khác rất khó chấp nhận, đối với người trong nhà thì không sao, nhưng cô nên cẩn thận với những người xung quanh mới được.

Cô không muốn như những bộ nữ phụ văn mình từng xem, nữ phụ xuyên qua gây hứng thú với nhóm nam chủ, sau đó là í a í a ~ gì đó.

Khụ, quên mất đang ở ngoài, phải chú ý hình tượng.

Thu hồi bộ mặt kì quái thường xuất hiện khi suy nghĩ của mình, Mạc Linh bước vào trong trung tâm.

Theo như Mạc Linh nhớ, thân thể này từng xảy ra xung đột với nam chủ nữ chủ ở trung tâm này cũng khá nhiều lần, do đó cô suy đoán mình thường đến đây mua sắm.

Quả nhiên, sự thật chứng minh, cô đi đến đâu là bị ánh mắt ghét bỏ đâm chọt đến đó. Cũng không sao, thói quen là tốt rồi.

Ghé vào một tiệm quần áo có vẻ vắng người, Mạc Linh bắt đầu chọn quần áo cho tủ của mình, cô còn phải thanh lí những bộ quần áo kia đi nữa.

Bước loanh quanh một chút, cô vẫn không thấy có nhân viên bước đến chào hỏi, không khỏi nhìn về phía những cô gái đang tán dóc gần đó.

Ý xấu nổi lên, Mạc Linh nâng cằm, ưỡn lưng ra vẻ hồng hách.

“Quần áo ở đây miễn phí hay sao? Sao không có ai thế này?”

Đám người kia dừng lại một chút, người đùn ta đẩy, cuối cùng một người bị đẩy về phía cô.

Mạc Linh ngoài mặt ra vẻ cao ngạo, trong lòng nhin cười không thôi. Không được rồi, bụng đau quá.

“Xin chào Mạc tiểu thư, cô muốn mua gì? Vừa có một đợt hàng mới về, mời qua đây.”

Lạnh nhạt, không chút nào che giấu chán ghét. Mạc Linh thăm nhéo chính mình, không được, phải bình tĩnh, phải giả vờ.

“Ừm, tôi muốn lấy những bộ này, cô cứ gói lại gửi đến Mạc gia cho tôi, tôi cần chúng chiều nay.”

Nhân viên kia sững sốt. Không chỉ vì giọng điệu bình bình của “Mạc đáng ghét” mà còn vì yêu cầu của cô.

Những bộ quần áo nghiêm túc này (thật ra chỉ là áo ngắn tay bình thường và quần jeans dài) mà lọt được vào mắt cô ta sao? Chẳng phải thường ngày cô ta hận không thể khỏa thân mà đi ra ngoài sao?

Mà nhìn kĩ lại, quần áo hôm nay của Mạc Linh cũng khá kín đáo đó chứ! (Thật ra là bộ váy sọc đen dài đến gối) Cũng không trang điểm diêm dúa như thường ngày. Hay là cô ta muốn quy y?

“Cô nhìn xong chưa? Nhanh chóng một chút, tôi còn có việc, tạm biệt.”

Mạc Linh nói xong, quẹt thẻ một cái rồi rời đi, bỏ lại bóng lưng nhỏ nhắn trong mắt đám nhân viên.

Vừa đi khuất, Mạc Linh trốn vào một góc, không chút hình tượng cười to.

Sáng khoái! Cực kì sáng khoái! Chưa bao giờ cô đi shopping mà không cần nhìn giá như thế này, hạnh phúc chết mất!

Nếu bạn bè cô mà biết được, chắc chắn cắn khần ghen tị không thôi!

A, đúng rồi, họ làm sao thấy được.

Aishh! Bỏ đi bỏ đi, lại bắt đầu ủy mị rồi.

Mạc Linh lại bắt đầu càn quét những quầy hàng trong trung tâm, mỗi nơi mua một ít, cuối cùng thành thoi rời khỏi trung tâm, đến một quán coffe gần đó nghỉ ngơi.

“Ha~ mệt quá đi!”

Mạc Linh ngồi ở góc khuất nên không ai thấy, thế nên cô không chút hình tượng nằm dài trên bàn, hạnh phúc cười hi hi, ánh mắt cong thành mặt trăng.

Gọi một ly chanh dây, Mạc Linh vẫn chưa ngừng cười được.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng chào đơn đả của nhân viên quán.

“Xin chào Bạc tổng, mời qua đây, tôi đã chuẩn bị chỗ ngồi đặt trước.”

“Ừ.”

Bạc tổng?

Đừng nói là...

Mạc Linh cẩn thận ngó sang, vừa lúc nhìn thấy một đôi nam nữ vừa ngồi xuống một bàn gần chỗ cô.

Nam nhân chuẩn dạng cao phun soái, vẻ mặt lãnh đạm nhưng tuấn tú, hơn nữa nhìn qua đôi mắt phượng sắc bén kia, cô chỉ thấy sợ sệt.

Nữ nhân còn lại thì xinh đẹp, nhìn qua thật yếu ớt, khí chất ngây thơ thuần khiết, làn da trắng hồng có vẻ rất mịn, ánh mắt tròn tròn luôn lén quan sát nam nhân bên cạnh. Gò má ửng hồng kia thật đáng nghi...

Ủm, nếu cô không lầm thì định mệnh thật khó chịu. Hai người này chẳng phải là người của tập đoàn Thu Nguyệt của ông Mạc sao?

Bạc Ngưng Thần, tổng giám đốc luôn giúp đỡ cha cô, cũng xem như một cổ đông lớn của tập đoàn, rất trung thành, dù chán ghét Mạc Linh nhưng chưa từng có ý định phản bội. Tính cách ngoài lạnh trong nóng, đa tình, đối với nữ nhân chưa từng hứng thú, tất nhiên là trừ nữ nhân bên cạnh rồi.

Nói thật, lần đầu đọc tiểu thuyết cô muốn ghen đến nội thương. Tất cả là do tính thích đọc ban đêm, lại thêm cái tên của nữ chủ quá là đặc thù. Bạch Liên Hoa. Đúng! Chính là Bạch Liên Hoa! Ai dám ý kiến? Tìm nam chủ mà nói kia!

Bạch Liên Hoa, nữ chủ vạn năng của câu chuyện, diễn viên mới nổi của Mạc thị Thu Nguyệt, là cần câu cơm của nhà cô đó nha.

Quả nhiên xinh đẹp động lòng người, nhìn thân hình kia kia, nếu Mạc Linh là nam thì chắc chắn sẽ đẩy cô ấy xuống, cùng nhau tình tấn nhân vong.

Khụ, được rồi, phải tránh xa họ một chút.

Mạc Linh chớp thời cơ khi nhân viên đứng chắn, vội vàng im lặng đánh bài chuẩn.

Do cô mãi mê che mặt đi nên không thấy người khách vừa bước vào, kết quả là đụng vào nhau.

“Ai nha!”

Người kia vẫn sừng sững đứng đó trong khi Mạc Linh bị ngã xuống đất.

“Mạc Linh?”

Giọng nam đầy chán ghét, xong rồi, lại ai nữa đây. Cô thật muốn bấm một cái lao đến Nhật ngay a!

Tác giả có lời muốn nói: những chương đầu còn chưa có kịch tính, hy vọng mọi người đừng chán ghét πΔτ

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chạy trốn

P/s: Hình ảnh chỉ mang tính chất đỡ trống trải. -_-”

Mạc Linh bị đụng choáng váng, chỉ thấy một bóng người cao lớn đứng ngược sáng.

Trực giác Mạc Linh nhắc nhở cô phải giả vờ!

Nhưng người trước mặt là ai nha! Cô phải đứng dậy xem kĩ đã!

Mạc Linh cố gắng đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất đánh giả nam nhân trước mặt.

Vóc dáng cao ngất, hơn cô cả cái đầu. Cả người trùm kín như e sợ thiên hạ biết được khuôn mặt thật, loại người này, một là nhân vật lớn, hai thì chính là ngôi sao. Nhưng dựa vào mái tóc màu hồng đặc trưng, cô quyết đoán xác nhận, đây chính là kẻ Mạc Linh từng chết mê chết mệt - Châu Quang Khải, ảnh đế của Mạc thị Thu Nguyệt.

Với tính cách của Mạc Linh kia, chắc chắn sẽ không kiêng kị địa điểm mà nhào vào lòng hắn, nhưng với tính cách thích độc thoại nội tâm của mình, cô không làm được (tg: tự kỉ còn nhiều lời). Vậy chọn cách ẻo là khác đi.

Châu Quang Khải bị Mạc Linh dùng ánh mắt lạnh nhạt đánh giá, cả người đều khó chịu. Kì lạ, rõ ràng bình thường mũi cô ta đều đánh hơi ra được hắn, sau đó không chút khách khí mà cọ mà bắm (tg: đây là người được không, người xem nữ nhi của ta là cún sao? CQK: đâu có sai! tg...)

Một giây trước Mạc Linh còn dùng ánh mắt xa lạ nhìn hắn, một giây sau liền chuyển thành thiếu nữ say tình, ẻo là chuyển đến trước mặt Châu Quang Khải. (tg: nữ nhi, người không làm diễn viên thật tiếc!)

“Khải! Anh đến sao không gọi em? Để em đón anh a!”

Quả nhiên, Châu Quang Khải tròn mắt nhìn cô, sau đó rõ ràng lùi lại, tránh xa cô ra.

“Tránh ra một chút, cô nghĩ mình đủ tư cách để hẹn hò với tôi sao?”

Mạc Linh dùng giọng mũi ụy khuất nhìn Châu Quang Khải, ra vẻ đau lòng.

“Khải, anh sao lại đối xử với em như vậy? Em có gì không xứng với anh?... Nếu em không đủ tư cách, vậy Bạch Liên Hoa cô ta càng không có tư cách đến gần anh!”

Mạc Linh nhăn mày, ánh mắt nhìn về phía Bạch Liên Hoa và Bạc Ngưng Thần.

Châu Quang Khải ở trong nghề này bao nhiêu năm, leo lên được vị trí cao nhất này cũng không phải đơn giản, đối với Mạc Linh non nớt diễn trò, hần liếc mắt liền nhìn ra được. Hơn nữa, dấu “...” khả nghi kia là do hết ý đi.

Nhéch môi, Châu Quang Khải muốn xem lần này kẻ kiêu căng này muốn làm gì.

“Vậy sao? Tôi nghĩ lại rồi, nếu cô chịu đi với tôi, tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận cô.”

“... A ha ha, thật tốt quá! Nhưng em vừa bị cha gọi về gấp, tối nay em sẽ đến chỗ anh!”

Mạc Linh có chút ngoài ý muốn. Không ngờ Châu Quang Khải lại thân nhiên chấp nhận. Không phải hắn rất ghét cô sao? Ghét đến mức hại cô bị bọn xấu bắt được rồi XXOO đến phát điên.

Hừ, quả nhiên càng nghĩ càng cảm thấy hắn thật giả tạo.

Mạc Linh là kiểu người yêu thích cái đẹp, chỉ cần mỹ nhân nói một câu nhất định cô sẽ không từ chối. Nhưng đối diện cô là một mỹ nhân che kín mặt, tất nhiên cô cũng không cần phải ngại ngần làm gì rồi.

“Được, vậy tối nay tôi đợi cô ở chỗ cũ.”

Chỗ cũ? Là nơi nào thế?

Cũng may tối nay cô sẽ lên máy bay đến Nhật, không cần phải đến “chỗ cũ” mà hắn nói, như vậy càng tốt, xem như thoát nạn.

Châu Quang Khải có chút bất ngờ nhìn Mạc Linh. Chẳng lẽ cô không biết đôi mắt cô hiện tại đang nói lên tâm trạng vui vẻ của cô sao?

Có thể nói đây là lần đầu tiên hắn nhìn rõ lại cô gái trước mặt.

Mạc Linh cũng thuộc dạng thanh tú dễ nhìn, làn da trắng nõn khiến hắn muốn nhéo một cái, mái tóc nâu mềm xoăn dài đến giữa lưng, đôi mắt tròn lấp lánh ý cười, cái mũi cao thẳng, miệng anh đào hơi hé mở mời gọi... Khoan đã, cái gì là “mời gọi”? Chẳng lẽ Châu Quang Khải hắn thiếu nữ nhân đến phát điên rồi sao? Đây là tiểu thư nổi tiếng chua ngoa đánh đá nhất thành phố đấy! Hắn lại đi ngắm cô ta sao?!

“Vậy... em đi trước, tối nay gặp lại anh sau!”

Mạc Linh nén rung mình ném cho Châu Quang Khải vẫn đang đấu tranh nội tâm một cái hôn gió, sau đó lách người bước nhanh ra khỏi cửa.

Đùa! Thật là ớn lạnh! Uy nghiêm của một thực nữ cả đời cô đều bị hủy trong vài phút này rồi!

(Tg: nữ nhi, người thật biết đùa, uy nghiêm thực nữ cái gì, người có sao?)

ML: tất nhiên! Còn phải cần người nói sao?

Tg: xin lỗi, ta sai rồi, người cứ tiếp tục.)

Mạc Linh không dám lại đi dạo lung tung, nhanh chóng gọi cho tài xế Đinh đến đón.

Trở về phòng, Mạc Linh nằm dài trên giường, mở máy tính tìm những địa điểm muốn đi. Nếu muốn đến Nhật đương nhiên phải đến thiên đường Akihabara rồi, còn có Nakano Broadway nổi tiếng nữa. Cô thề, nếu không càn quét hết nơi đó, cô sẽ viết ngược tên mình!

Tất nhiên, ai đó quá háo hức nên không nhận ra, từ khoảnh khắc cô bước chân đến Nhật, cuộc sống của cô đã bị đảo lộn đến vô phương cứu chữa.

Đáng tiếc, đây là chuyện sau này, hiện tại cứ để cô vui vẻ một chốc đi.

Tác giả có lời muốn nói: Bạc Ngưng Thần và Châu Quang Khải lên sân. Tiếp theo đến Nhật sẽ càng phấn khích hơn nha~ >wO

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vào phòng

Lại một pic không liên quan =))

Chiều hôm đó, đồ đạc đã chuyển đến đầy đủ. Mạc Linh lập tức bỏ hết chúng vào vali, dọn dẹp phòng một chút rồi như chạy trốn giống nhau rời khỏi nhà đến sân bay.

“Tiểu thư, còn hai tiếng nữa mới đến giờ lên máy bay, cô có muốn đi đâu đó không?”

“Được rồi, cảm ơn bác, cháu vào đợi là được, bác cứ đi đi.”

“Vâng, vậy tiểu thư cẩn thận.”

Tài xế Đinh cúi đầu chuyển vali đến tay cô, sau đó lên xe rời đi.

Mạc Linh mỉm cười. Dù còn chút ngượng ngịu nhưng tài xế Đinh đã dần chấp nhận cô rồi. Như vậy rất tốt, sau này vẫn còn phải nhờ vả ông nhiều mà.

Bước vào sân bay, Mạc Linh tìm một ghế trống ngồi xuống, rút điện thoại ra nghịch.

Hai tiếng tới đều nhờ nó rồi. Cũng may cô còn rất nhiều truyện chưa đọc xong.

Thật ra đối với người mới xuyên qua như cô, việc đi nước ngoài thế này có chút kì quái. Nhưng cô hiện tại là Mạc Linh, con gái của Mạc Lăng - người đứng đầu Mạc gia, nếu đột nhiên con gái mình thay đổi đến chóng mặt như vậy, một người dân thân vào thương trường bao nhiêu năm như Mạc Lăng chẳng lẽ không nhận ra?

Hiện giờ chỉ còn cách lấy lý do bị từ chối, bề mặt nên đi du lịch bụi, sau đó hiểu chuyện ngoan ngoãn hơn.

Thật là, cô tự cảm thấy bản thân mình quá thông minh mà.

Mạc Linh ngồi tự kỷ một chút, tự suy nghĩ tự cười. Nếu không phải do hiện tại cô đang cầm điện thoại, chắc chắn ai cũng nghĩ cô là kẻ điên.

“Xin lỗi, tôi có thể ngồi đây không?” Một giọng nam có chút ngượng ngịu mất tự nhiên vang lên bên tai cô.

Mạc Linh kinh ngạc ngẩng đầu, với người tiếng xấu đồn xa như cô, hẳn là sẽ không có người muốn tiếp cận mới đúng chứ.

Nhận ra mình ngăn người quá lâu, Mạc Linh xấu hổ gật đầu.

“Vâng, mời anh.”

Trước mặt cô là một nam nhân rất đẹp. Mắt phượng hơi xếch, mũi cao, bạc môi mỏng, khuôn mặt góc cạnh, vóc dáng cao gầy, mái tóc hợp thời trang, quả nhiên là nhân trung long phượng.

Nam nhân mỉm cười, lịch sự ngồi cạnh Mạc Linh.

“Tôi là Kanato Ken, rất hân hạnh được gặp cô.” Nam nhân đưa mắt nhìn Mạc Linh.

“Chào anh, tôi là Mạc Linh.” Mạc Linh lễ phép đáp lại, sau đó hai mắt tỏa sáng “Anh là người Nhật sao?”

“Đúng vậy, tôi là người Nhật, tôi vừa hoàn thành công tác nên trở về.” Kanato Ken gật đầu “Còn cô thì sao? Là đi du lịch à?”

“A ha, đúng vậy, tôi muốn đến Nhật từ lâu rồi, hiện tại có điều kiện liền ôm đồ đi thôi!” Mạc Linh vừa biết trước mặt là người ngoại quốc liền thả lỏng, ít ra hần cũng không quan tâm cô là ai.

“Vậy sao? Nếu cô không ngại, tôi có thể hướng dẫn cô...” Kanato Ken không tiếng động liếc mắt nhìn điện thoại cô, sau đó mỉm cười “Tôi có việc đến Akihabara, cô có muốn đi chung không?”

“Thật sao? Vậy thật tốt quá, tôi cũng định tới đó nha, cảm ơn anh rất nhiều!”

Có hướng dẫn viên du lịch miễn phí, tất nhiên cô sẽ không từ chối. Có thể còn là “đồng hương” cũng nên.

Hai người lại thảo luận về Akihabara, Mạc Linh như một học sinh ham học hỏi nghe Kanato Ken giải thích về Nhật, không hề hay biết ánh mắt lóe sáng của đối phương.

Có người trò chuyện hợp ý, thời gian liền trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã đến giờ lên máy bay.

“Vậy tôi lên trước, tạm biệt, Ken.”

Mạc Linh vẫy tay với Kanato Ken, sau đó đi trước. Đã thật lâu không cùng ai nói chuyện đến quên trời đất như vậy, cảm giác thật phấn khích!

Kanato Ken mỉm cười nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn khuất hẳn, sau mới đưa tay chạm vào vành tai luôn được mái tóc che giấu từ đầu.

“Vắt vả rồi, Shin.”

“Hừ, cậu còn biết đến tôi cơ à? Tán dóc với gái trông sung sướng thế mà, tôi chỉ là quân sư đáng thương thôi!”

Kanato Ken nhăn mày, chỉnh âm lượng nhỏ lại, mặc kệ tên bạn lâu năm lải nhải.

“Này, cậu có nghe tôi nói không?” Miragi Shin tức giận hét lớn, Kanato Ken liền giả vờ ngủ ngốc.

“Có a, được rồi, nói xong thì tôi phải lên máy bay đây.”

“Hừ, được rồi, mà này, cô gái đó có phải đang giả vờ không biết cậu không?” Miragi Shin nghi ngờ.

“Ừm, có vẻ là không.” Hần vuốt cằm, ra vẻ trầm tư “Tôi nghĩ cô ấy sau sự cố đó nên mới thay đổi, thật ra cũng không tệ, rất thoải mái.”

“Ha ha, đừng nói cậu vướng vào tiếng sét ái tình với người ta nhé?” Miragi Shin vui sướng khi người gặp họa.

“Ừ, có lẽ vậy.” Hần thoải mái thừa nhận “Được rồi, tôi đi đây.”

Ngắt điện thoại, Kanato Ken cũng kéo theo vali rời đi.

Mặc kệ là thật sự hay giả vờ, Mạc Linh cô gái này, hần chọn rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Ú hu~ Nam chủ thứ nhất đã xuất hiện u~ chính xác là có cảm tình với Mạc Linh mới đúng ~(o v o)~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ở nhờ

Vâng, lại một pic rất liên quan, vest đen kìa

Mạc Linh cảm thấy duyên phận là một điều vô cùng kì diệu. Lúc đầu vô tình gặp nhau ở sân bay, sau đó còn ngồi cạnh nhau ở trên cùng một chuyến bay, hiện tại lại cùng nhau đến Tokyo, lại còn ở Chiyoda(*) nữa!

“Ha ha, Ken, anh thật sự sống ở đây sao?”

Mạc Linh nhìn ngôi nhà truyền thống của Nhật trước mặt, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Đùa gì chứ? Dù cô chưa từng ăn thịt heo cũng biết heo chạy như thế nào nha! Nhìn thế nào thì đây cũng là ngôi nhà truyền thống đặc trưng của yakuza(**) mà!

Kanato Ken nhìn khuôn mặt xinh đẹp bên cạnh biến hóa kì diệu, rất không hảo ý cười cười. Dù đã biết trước khả năng cô sẽ kinh ngạc, nhưng không ngờ biến hóa lại... ừm, đa dạng như vậy.

“Em cảm thấy thế nào? Nhà tôi có rất nhiều phòng, thêm một người cũng không thiếu.” Đề nghị rất tốt, địa thế căn nhà cũng không tồi, không lí gì lại có người không đồng ý.

“À, cái đó...” Mạc Linh ghen một hồi lâu, tự si và mình quá ngu, vừa nói đi là đi ngay, hiện tại một nơi ở cũng không có, phải đi ở nhờ thế này, thật mất mặt “... Có phiền gia đình anh không?”

“Không sao, hay là hiện tại vào xem thử, sau đó quyết định cũng không muộn.”

Với ánh mắt quan sát tình huống, Mạc Linh có thể chắc chắn Kanato Ken có thể đảm bảo an toàn cho cô. Và lại, nếu đến Nhật mà không đi tham quan mọi thứ thì thật đáng tiếc! (Giai: kẻ nào nói?! ML: nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết! Giai... ~(-_~) lạy chị..)

“Được, anh phải bảo vệ tôi đó!” Mạc Linh nắm tay lại, kiên định nhìn hấn.

“Tất nhiên.” Hấn thật sự quá cực khổ, ghen cười đến sắp nội thương rồi.

Cả hai cùng bước vào, sau đó Mạc Linh cẩn thận nhìn xung quanh sân trước. Quái, chẳng lẽ truyện tranh là bịa đặt? Sao không có ai bước ra chào thế này? A quên mất, đó là dành cho gia chủ, mà Kanato Ken hình như không phải gia chủ, theo trí nhớ của cô, gia chủ phải là một ông già đã lăn lộn trên chiến trường, có thâm niên nhiều năm cơ. Dù sao thì đây là thế giới hiện thực, không cần ảo tưởng quá.

Hấn nhìn biểu hiện của Mạc Linh, khẽ cười, đưa tay mở cửa.

“Xin chào thiếu gia!! Chúc mừng thiếu gia thuận lợi trở về!!!”

“...”

Mạc Linh hóa đá, trong gió tan biến ~

Một hàng dài người đứng xếp hàng hai bên, cung kính khom người chào đúng chất yakuza. Về mặt ai nấy đều trầm trọng, nghiêm trang.

“Linh nhi, mau vào đi.” Hấn thân thiết gọi Mạc Linh, hướng những người bên trong mỉm cười “Mọi người, đây là bạn tôi, Mạc Linh.”

“Kính chào Mạc tiểu thư!!”

Mạc Linh với thâm niên lăn lộn trong thế giới manga hơn mười năm, cũng có thể bập bẹ hiểu được ý nghĩa những câu bọn họ nói, chắc chắn là đang chào cô rồi, cô vừa nghe được chữ “Mạc” đấy thôi.

Nhưng xét thấy khả năng của bản thân quá hẹp hòi, cô vẫn là cần học một khóa cấp tốc tiếng Nhật thôi.

“Được rồi, vào thôi, Linh nhi.”

“Ừm.”

Mạc Linh ngượng ngùng kéo theo vali bước vào. Không ngờ nhiều người đến vậy, hại cô tay chân thiếu tự nhiên không biết nên làm gì.

“Mạc tiểu thư, xin phép cho tôi cầm giúp tiểu thư.”

Mạc Linh tròn mắt nhìn nam nhân đột nhiên hiện ra trước mặt. Thái độ anh ta cung kính, bộ dáng tri thức lịch sự, tây âu trên người không một nếp nhăn. Quá hoàn hảo! Thật sự vô cùng hoàn hảo!!

Thôi rồi, Trái Đất vẫy gọi, Mạc Linh thất lạc nơi đâu mau mau quay về đoàn tụ với đất mẹ.

“Linh nhi, đưa vali cho Sento quản gia đi, chúng ta cùng vào tham quan.”

“A ừ.”

Ngoan ngoãn đưa cho vị quản gia kia, rất lễ phép nói câu cảm ơn - một trong thiếu số những câu cô học được qua anime.

Sau đó cô cùng hắn đi đến một căn phòng lớn, có vẻ là phòng khách, dưới ánh mắt chăm chú của những người trong nhà.

Rồi lại đi một vòng quanh nhà, dưới ánh mắt chăm chú của những người trong nhà.

Sau đó vô tình trở thành khách dài hạn ở nhà Kanato, dưới ánh mắt chăm chú của những người trong nhà.

Sau đó, không có sau đó nữa.

“Ken, bọn họ... không chán sao?” Mạc Linh kéo kéo ống tay hắn, lên nhìn bọn họ, lập tức nhận được những ánh mắt lấp lánh đáp lại.

“Sao thế? Bọn họ chỉ đang làm việc thôi, thói quen là tốt rồi.” Kanato Ken từ nãy đến giờ luôn mỉm cười, có vẻ vô cùng thỏa mãn với thái độ chim non lo sợ của Mạc Linh.

Mạc Linh ngồi bên cạnh hắn trong phòng lớn, bị bọn họ soi mói đến miệng khô lưỡi đắng. Vươn tay định lấy bình rót nước, lập tức trong tay liền xuất hiện một ly trà bằng gốm đen, độ ấm của nước vừa phải, trước mặt vẫn là khuôn mặt bình tĩnh của Sento quản gia.

Mạc Linh đen mặt, này không khoa học. Được rồi. Cô nhắm mắt lại, lẩm bẩm trong đầu, xem như không tồn tại, bình tĩnh lại, bình tĩnh là tốt rồi.

“Ken, anh có biết ở đâu có dạy tiếng Nhật cấp tốc không? Tôi muốn học giao tiếp với mọi người.”

“Có biết.” Hắn gạt đầu, ánh mắt không rõ lóe sáng làm cô rùng mình “Ngày mai lại nói đi, hiện tại nghỉ ngơi một chút, sau đó đi dạo vòng quanh làm quen, Sento quản gia có thể dẫn em đi, tôi còn vài việc chưa xử lý xong.”

“Được, cảm ơn anh!”

Mạc Linh suýt nữa quên mất ý định ban đầu, lập tức nhanh chóng chạy về phòng mình vừa được nhận, dọn dẹp chuẩn bị đi ra ngoài.

Kanato Ken nhìn người mới đầu còn ngại ngùng không dám nhìn ai hiện tại lại vừa đi vừa cười với mọi người, đáy mắt ẩn ẩn tràn ra ý cười ôn nhu.

“Quả nhiên không sai.”

Tác giả có điều muốn nói:

(*) Chiyoda: một trong 23 quận của Tokyo, là nơi có khu phố điện tử Akiba, mọi người thích có thể nhờ gg tiên sinh.

(**) Yakuza: chính là cách gọi xã hội đen của Nhật đó.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khương thiếu gia đến!

Vàng, Nagisa của lòng iếm)))))) *bắn tim*

Mạc Linh tay xước rách mang trở lại Kanato gia đã là chiều muộn.

Khụ, thật ra cũng không phải là cô xước quá nhiều, tất cả đều nhờ Sento quản gia cầm giúp khiến cô khá ngại, do đó mới kiên trì ôm lấy cái gối ôm in hình Nagisa(*) giúp.

“Như vậy, tiểu thư đã thỏa mãn chưa?” Sento quản gia mặt không cảm xúc nói, giống như không có hai túi đồ lớn ở trên tay.

“À vâng, cảm ơn anh nhiều vì đã đi với tôi!”

Mạc Linh cảm thấy cần phải tìm cho mình một người quản gia tài năng như Sento quản gia, có thể thông thạo nhiều ngoại ngữ như vậy, lại còn rất mạnh mẽ.

“Đó là bổn phận của tôi, xin đừng khách sáo.”

Được rồi, cô chịu thua. Không nói nhiều về việc cảm ơn hay xin lỗi nữa, Mạc Linh vừa nói chuyện phiếm về nơi này vừa đi bộ cùng Sento quản gia trở về.

Trở về phòng, Mạc Linh hưng phấn mở từng gói đồ ra, thích thú ngắm nhìn những tác phẩm mình vừa nỗ lực tranh giành được, không hề hay biết toàn bộ biểu tình của bản thân đều thu vào tầm mắt của người khác.

Kanato Ken ngồi trước máy tính, ngắm nhìn cô gái đang vui vẻ ngắm nghía thành phẩm vừa dọn được mấy tiếng trước, khóe môi hắn chưa từng ngừng cong lên, ánh mắt nhu hòa như muốn chảy nước.

Ở bên cạnh Sento quản gia mờ mờ âm thầm roi. Thần linh a, thiếu gia của hắn cũng có loại biểu cảm chỉ thuộc về con người này sao? (Giai: Người còn nói sao? Cả khi phun tào người khác còn mặt liệt như người, thật sự là khôì hài nha! Sento: *Mặt lạnh* Như thế thì sao? Giai: Khụ, xin lỗi...)

“Thiếu gia, Khương thiếu gia đã đến.” Chần chừ một giây, Sento quản gia bắt đầu đi bước vào quầy rầy.

“Được rồi, tôi ra ngay.” Đóng laptop lại, hắn miễn cưỡng đứng dậy bước ra ngoài.

Ở phòng khách hiện tại có vài chục rương gỗ lớn nhỏ, ở gần bàn trà là một nam nhân tóc nâu thẳng lưng ung dung thưởng trà.

Đôi mắt nâu tối của Kanato Ken lần nữa sáng lên, hài lòng bước đến ngồi đối diện nam nhân kia.

“Thế nào? Không làm cậu thất vọng chứ?” Nam nhân nheo mắt cười cười, đặt chung trà xuống, ngược mặt nhìn hắn, lộ ra khuôn mặt đẹp như được điêu khắc tỉ mỉ.

“Không tệ, lần này thế nào? Có gì mới không?” Về mặt cười như không cười, Kanato Ken đã hoàn toàn trở về với thái độ thường ngày của mình.

“Cậu nghĩ tôi là ai?” Khương Thành Quan chống cằm lười biếng nói “Hừ, lần này bọn chúng coi như thức thời, không dám ra tay với 'hàng' của chúng ta nữa, sao, có muốn kiểm 'hàng' không?”

“Quan, quả nhiên giao cho cậu là rất đúng.” Hắn gật đầu, liếc nhìn chiến lợi phẩm của Khương Thành Quan đem đến “Không cần phiền phức như vậy, tôi tin tưởng Khương gia bán hàng mà, dù sao vài ba món vũ khí cũng chỉ để chơi một chút thôi.”

“Ha ha, chỉ có mỗi cậu bảo vũ khí nhà tôi bán là đồ chơi!” Khương Thành Quan ôm bụng cười.

Khương thiếu gia hắn quả nhiên một đời anh minh, kết bạn với Kanato thiếu gia chính là lựa chọn tối ưu nhất của hắn từ trước đến nay. Hắn tùy hứng, Ken cũng không nghiêm túc, hai người từ nhỏ đã là trúc mã trúc mã với nhau, tin tưởng nhau tuyệt đối trong cái thế giới hắc ám đầy rẫy cạm bẫy. Hiểu thấu tài năng lẫn suy nghĩ của nhau, vì vậy không cần đề phòng nhau, như thế cũng không sai.

“Sao thế, Ken? Vừa có bạn gái à?” Khương Thành Quan nếu không nhìn ra được ánh mắt của bạn mình hôm nay hơi khác thì thật sự quá uống phí bao nhiêu năm chơi thân rồi.

“Ừ, cũng có thể cho là vậy.” Kanato Ken cũng không chối, thoải mái thừa nhận. Gương mặt lạnh tanh thường ngày dường như có thêm sinh khí, càng thêm tuấn mỹ.

Thật sự, trong căn phòng toàn vũ khí có tính sát thương cao như thế này, cũng chỉ có hai vị đại thiếu gia này có thể nói chuyện phiếm.

“Chà, tức là chưa đổ cậu cơ à? Là ai thế? Lại tiểu thư nhà nào sao?” Nhắc tới chuyện này Khương Thành Quan liền hứng thú, sau đó đột nhiên nhăn mày, khuôn mặt tuấn mỹ khác thường lại toát ra vẻ nghiêm túc “Cô gái tên gì... ừm, đúng rồi, Sanade tiểu thư vẫn còn nhắc tới cậu không ngớt đấy! Thật là, tôi chưa kịp cura là đã đổ rồi!”

“Cậu ở lại thì tôi cho cậu gặp.” Ngán ngùng một câu, không tiết lộ cũng không từ chối.

Khương Thành Quan nhìn khuôn mặt còn đẹp hơn cả hắn kia, tức giận đập bàn. Được lắm, bình thường giành giật nữ nhân với hắn còn có thể đi, bây giờ lại còn có bạn gái sớm hơn hắn. Thiên lý ở đâu a!!

Kanato Ken nhìn người đối diện đang điên cuồng, không sao cả thối thối trà, nhấp một ngụm, vẻ mặt tiêu sái vô cùng.

“Thiếu gia, Mạc tiểu thư đến, có thể vào chứ ạ?” Giọng nói cung kính của Sento quản gia vang lên.

Kanato Ken vốn định nói không, nhưng phát hiện có một ánh mắt thèm khát nhìn mình, từ chối đến bên miệng rồi lại chuyển thành đồng ý.

“Được.”

“Ken, anh có khách sao? Tôi có làm phiền không?”

Mạc Linh mở cửa bước vào, vẻ mặt xinh đẹp bình thường càng thêm đỏ ửng. Có vẻ cô vừa dọn xong những thứ kia liền tới đây, trên bàn tay trắng nõn còn cầm một cái hộp đen tuyền nhỏ.

Quả cho hắn sao? Kanato Ken có chút hồi hộp nghĩ.

Ngược lại với sự chờ mong của hắn, Khương Thành Quan lại tròn mắt, đứng bật dậy, ngón tay thon dài run run chỉ vào nữ nhân hắn ghét cay ghét đắng trước mặt.

“Tại sao cô lại ở đây?”

Chán ghét, không chút nào che giấu.

Mạc Linh bị dọa tròn tròn mắt, âm thầm nói 'Không xong, lại thêm một người nữa sao?'

Tác giả có điều muốn nói:

(*) Nagisa: nhân vật chính trong Ansatsu Kyoushitsu, mọi người có thể lên gg đại thúc search:))

Nha nha, lại thêm một nam chủ, nam chủ này còn là bạn thân của người bạn đầu tiên của cô, nên làm sao đây?? (Mau nạp hậu cung chứ sao!)

Mọi người xem nhớ vote ủng hộ ta với a, đừng âm thầm bỏ ta, thật tịch mịch a $\pi\Delta\tau$

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kỳ quặc

Tại sao Mạc Linh lại biết người trước mặt là một trong những nam chủ? Rất đơn giản, có ba nguyên nhân:

Thứ nhất, hần là nam.

Thứ hai, hần là một mỹ nam.

Thứ ba, hần là một mỹ nam rất hận cô.

Chỉ cần như thế liền biết được. Còn nói không phải đi?

"Cô, tại sao cô lại ở đây? Muốn quyến rũ Ken sao!" Khương Thành Quan ác liệt mắng, hoàn toàn không nhìn về mặt khó chịu của bạn thân.

"...Ừm..."

Mạc Linh nhăn mi, cố gắng nhớ ra hần có thể là ai trong số những nam chủ.

Tóc nâu mắt nâu, có quan hệ với yakuza, lại thêm tính tình bạo lực dễ kích động... Khương Thành Quan thì phải...

"Anh là ai?"

Được rồi, rất không tiết tháo, cô lựa chọn mất trí nhớ. Dù sao chết một lần, lý do này vừa hay rất thuận miệng.

Khương Thành Quan khóe môi giật giật, cuối cùng cái gì cũng không có nói, ngồi phịch xuống hậm hực.

Hần đã nghe về chuyện khôi hài ở Mạc gia mấy hôm trước, nghe nói Mạc Linh nhảy xuống nước, nhưng không ngờ cô lại mất trí.

Hừ, dám quên đi hần sao? Tuần trước còn thèm khát leo lên giường hần, hiện tại ở đây làm thiếu nữ ngây thơ.

"Linh nhi, đây là Khương Thành Quan, là bạn của tôi." Kanato Ken lên tiếng hòa hoãn không khí trầm trọng, hần thật có chút hối hận lại đi giới thiệu cô với Khương Thành Quan "Lại đây cùng ngồi đi."

"Ừm, không cần đâu, tôi chỉ muốn đưa anh cái này, xem như cảm ơn anh cho tôi ở nhờ..." Mạc Linh rất thức thời đặt hộp xuống bàn, sau đó cúi chào với hai người "... Tôi còn có việc, xin phép đi trước."

"Được, vậy lần sau lại nói."

Hần hài lòng nhìn bộ dạng muốn chạy trốn của cô. Nhìn thế nào cũng biết cô còn nhớ Khương Thành Quan, nhưng lại lựa chọn không nhìn.

Cô không thèm nhìn hần! Chết tiệt! <= Ai đó phát điên, hoàn toàn không nhận ra bản thân quá quan tâm đến người ta.

Đùa gì chứ! Ở lại rồi bị hần ta chọc đến phát điên à? <= Ai đó không tiết tháo phun tào.

"Này, cậu rốt cuộc nghĩ gì mà cho cô ta ở nhờ thế hả?" Khương Thành Quan hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh thường ngày, rất không kiên nhẫn hỏi.

"Cậu quen cô ấy à? Từ khi nào thế?" Kanato Ken vừa nhìn theo Mạc Linh đi ra ngoài rồi mới hỏi lại, hoàn toàn xem nhẹ câu hỏi của hắn.

"Cậu! Còn giả vờ không biết sao? Cô ta nổi tiếng đánh đá chua ngoa, tham sắc tham lợi, ích kỉ đáng ghét..."

"Ồ? Vậy là có quen sao?" Hắn tự giác lược bớt những thông tin vô dụng, lặp lại lần nữa.

"... Hừ, tôi đi trước."

Khương Thành Quan nhanh chóng đứng dậy bước nhanh đến cửa, còn quay lại dặn dò một chút.

"Tôi hảo tâm nói với cậu, tránh cô ta xa một chút, dù sao cô ta cũng không tốt lành gì đâu!"

Sau đó chạy biến.

"Ừm..."

Kanato Ken đưa tay xoa cái cằm nhẵn bóng, ánh mắt sắc bén nhớ lại sự mất tự nhiên của Khương Thành Quan.

"Nên đề phòng một chút..."

Tác giả có điều muốn nói:

Chương này khá ít, thật ra chỉ như một bước đệm vô nghĩa cho chương sau tung hỏa mù

Từ chương sau sẽ bắt đầu JQ khắp nơi, còn có H nữa nha, mọi người chậm dùng =v=

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Gia sư

Hôm sau, Mạc Linh phấn khởi đi đến phòng lớn chờ Kanato Ken. Hôm qua hắn nói sẽ chỉ cô nơi học tiếng Nhật cấp tốc, cô thật sự là bồn chồn đến không ngủ được.

"Mạc tiểu thư, tiểu thư có muốn uống gì không?" Sento quản gia tận trách nhiệm nói.

"Không sao, cho tôi một ly nước là được." Mạc Linh vội vàng xua tay.

Thật là, đều đã lớn ngần này, bị người ta quan tâm đến thế này cũng không biết nên làm sao. Khi còn là Mạc Linh của kiếp trước, cô chỉ được phục vụ tận tình ở những quán nước hay nhà hàng sang trọng, nhưng đổi lại là cả tháng ngâm muối qua ngày, hiện tại thì...

"Linh nhi? Dậy sớm thế?" Kanato Ken hôm nay mặc một bộ quần áo đơn giản, áo sơ mi màu vàng tối cùng quần âu màu đen, lại treo một nụ cười mỉm ôn nhu nhìn qua rất ấm áp, khiến cô quên mất thân phận thật sự của hắn.

"Vâng, tôi thật sự đợi không được, anh cũng dậy thật sớm đó!"

Mạc Linh cười hề hề. Hắn bị sự khản trương của cô chọc cho bật cười, hài lòng xoa xoa mái tóc mềm mại của cô.

"Sento, chuẩn bị xe đi, hôm nay đến thư viện thành phố."

"Vâng, thiếu gia."

"A? Sao lại là thư viện thành phố?" Mạc Linh mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt tròn tròn chớp chớp rất đáng yêu.

"Tất nhiên là để dạy em học rồi, đừng lo, chỉ cần một tuần em sẽ giao tiếp được với mọi người." Hắn vẫn tiếp tục đặt tay trên tóc cô, xúc cảm trên ngón tay thật thoải mái a "Nói trước, tôi không làm không công."

Mạc Linh tất nhiên không phải đồ ngu, ám chỉ rõ ràng như vậy, dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra.

"Ha ha, vậy được, chúng ta mau đi thôi!"

Có người chịu dạy giúp, lại còn là một siêu soái ca, cô không thể từ chối rồi.

Sau đó, hai người đến thư viện trung tâm.

Thư viện trung tâm đúng là siêu lớn, còn có nhiều dãy sách sắp xếp ngăn nắp chia thành ba tầng, những cái bàn dài cách đều nhau ở một góc thư viện.

Kanato Ken bảo cô ngồi ở một góc khuất, sau đó đi lấy sách.

Mạc Linh vừa ngắm xung quanh vừa xuyt xoa, không hề hay biết trong một góc khuất khác có một nhân vật khác đang nhìn về phía này, ánh mắt phức tạp không rõ vui buồn.

"... Đây là gì?" Kanato Ken chỉ vào một chữ hình thù không rõ ràng mà Mạc Linh vừa nắn nót viết ra, khóe môi giật giật.

"Đây là chữ "Điện" (Denki) đấy!" Mạc Linh tự hào khoe khoang.

"Viết lại ngay."

Mạc Linh chu môi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của "gia sư", chậm chạp viết lại một lần nữa.

Trong lúc cô tập trung, hần lại một lần nữa trong n lần ngắm cô từ đầu đến giờ.

Quả nhiên nữ nhân khi tập trung cũng rất quyến rũ. Mái tóc cô vén sang một bên, đôi mắt linh động thường ngày hiện tại trầm tĩnh, đắm chiều suy nghĩ, đôi môi anh đào hơi ním lại, thỉnh thoảng cô lại dùng bút gỗ gõ chóp mũi cao. Dù vừa bỏ qua một cuộc họp quan trọng, hần cũng cảm thấy rất xứng đáng.

Thật muốn cắn thử gò má trắng nõn kia một cái, sau đó mút lấy đôi môi hấp dẫn kia, nhưng nếu tấn công bất ngờ thì chắc chắn cô sẽ chạy mất, nên hần đành nhẫn nhịn, hần sẽ chờ đến thời điểm cô yêu hần, sau đó hần sẽ không ngần ngại giữ lấy cô, để cô luôn ở trong tầm mắt hần chạy loạn là được.

Tự thỏa mãn với suy nghĩ của mình, hần nhìn bộ dạng tập trung của Mạc Linh càng thêm xinh đẹp, thêm ôn nhu dịu dàng.

Cả một buổi sáng cả hai cứ ngồi như thế. Khi thì Mạc Linh viết từ mới, khi thì hỏi hần về những điểm khó hiểu, có lúc lại buông bút thư giãn một chút. Nhưng phải nói gia sư này của cô là một người rất hoàn hảo nha, chỉ mới vài tiếng đồng hồ, hần đã giúp cô học được rất nhiều thứ, lại thêm thực tập vài câu thông dụng. Cứ đà này, một tuần sau cô chắc chắn có thể nói chuyện với mọi người trong nhà rồi.

(Giai: Ai đó đã hoàn toàn xem nơi đó là nhà rồi à =3=)

"Hôm nay tới đây thôi, làm rất tốt, Linh nhi." Kanato Ken hài lòng xoa xoa đầu

Mạc Linh, cô cũng rất vui về nhận thưởng.

Hần cũng không phải người rảnh rỗi ăn không ngồi rồi như cô, vừa mới rời khỏi thư viện, hần liền gọi Sento đưa cô đi vòng quanh, còn mình thì chậm chạp bước lên một chiếc xe khác.

Mạc Linh lúc này mới nhận ra bản thân vô cùng đẳng trí. Kanato Ken là con trai thế gia hắc đạo, lại vì giúp cô học mà dành mấy tiếng quý báu ngồi cạnh tận chỉ bảo cô. Nhìn tốc độ chiếc xe lẫn bánh, cô liền đoán được mình đã làm hần thêm bận rộn thế nào.

"Sento quản gia, anh chỉ cần chờ tôi đến một khu mua sắm là được, tôi muốn đi dạo một chút." Mạc Linh mở tờ danh sách đã chuẩn bị từ hôm qua, trong đó có ghi đầy đủ những thứ cô cần mua để "nuôi hoa kính Phật" mọi người trong nhà.

"Vâng, thưa tiểu thư." Lại là giọng nói lạnh tanh, nhưng Mạc Linh lại nhận ra được đây đã là sự ôn hòa hiếm thấy của Sento quản gia rồi.

Đừng đùa, cô còn nhớ hình ảnh Sento quản gia giáo huấn những người trong nhà

vào tối hôm qua nha, rất đáng sợ! Cứ như quý vương giết người chỉ bằng lời nói vậy.

"Như vậy, đến khi anh ấy có người yêu thì sẽ thế nào nhỉ?" Mạc Linh âm thầm cười trộm.

"Cảm ơn tiểu thư quan tâm, tôi chỉ trung thành với thiếu gia, hiện tại vẫn chưa nghĩ tới những chuyện đó." Lần này có mang theo tiểu ý nhàn nhạt, nhưng tất nhiên Mạc Linh ngu ngốc của chúng ta là không nghe ra.

"Ách,... xin lỗi anh." Mạc Linh cắn môi, không ngờ vô ý nói ra rồi.

"Không có việc gì, đã tới nơi, mời tiểu thư."

Sento quản gia nhanh chóng bước ra trước, chớp mắt đã mở cửa xe giúp cô.

Mạc Linh cảm ơn một tiếng, sau đó chậm rãi bước vào khu mua sắm.

Sau khi Mạc Linh vào không lâu, một bóng người cũng nối bước theo vào, thật cẩn thận giữ một khoảng cách nhất định với cô, nhưng vẫn bám sát

không rời.

"Mạc Linh, để tôi xem cô muốn làm gì đây..."

Tác giả có lời muốn nói:

Là ai đây ~ Nam chủ Khương Thành Quan hay một ai đó khác nga ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hoàng hôn đăng

Đi dạo vòng quanh, nhân tiện ghé vào vài chỗ mua mấy món đồ nhỏ nhỏ, Mạc Linh cẩn thận bỏ chúng vào những hộp nhỏ, sau đó cho vào túi xách của mình.

Ở Kanato gia có rất nhiều người, cũng may cô có hỏi Sento quản gia trước, nếu không sẽ thiếu mất vài người, như vậy thật xấu hổ.

Mạc Linh còn nhớ khi cô tặng cho Kanato Ken hộp quà đen kia, hôm nay liền thấy hấn đeo vào cổ ngay.

Đó là một sợi dây chuyền cô mua được ở một gian hàng nhỏ, vòng dây lấp lánh ánh bạc, mặt dây chuyền là hai cây thập tự gắn với nhau rất đẹp, hơn nữa còn có những viên ngọc bích khảm lên nữa. Cô thật sự cảm thấy rất hợp với hấn mới mua, cũng tốn của cô kha khá tiền, thật sự có chút đau lòng a.

Đột nhiên Mạc Linh nghe thấy tiếng rơi vỡ, quay người nhìn lại, quả nhiên có người vừa làm rớt đồ, còn là một cái hộp rất to, muốn che cả đầu anh ta.

Mạc Linh thấy xung quanh không nhiều người, lại thêm nam nhân đó có vẻ khá nặng nhọc nên bước lại giúp đỡ anh ta một chút.

"Để tôi giúp anh."

"A vâng, cảm ơn cô!"

Nam nhân dùng tầm mắt nóng rực nhìn cô từ trên xuống dưới rồi mới hỏi đáp. Mạc Linh chỉ là thấy nhưng không thể trách, ai bảo xã hội bây giờ thật sự khó tin lắm chứ, để người tốt muốn giúp người còn phải bị soi mói.

Cái hộp khá to nhưng thật ra cũng không nặng lắm, chỉ là che mất tầm nhìn khiến hấn không thấy đường, do đó mới xuất hiện tình trạng xấu hổ này. Nhưng đáng ngạc nhiên là, trong lúc hấn đang loay hoay muốn dựng nó lên thì một nữ nhân bước đến muốn giúp đỡ.

Lần đầu tiên trong đời hấn làm ra hành động thất lễ như vậy, nhìn chằm chằm vào một cô gái đến gần người. Nhưng quả thật cô ấy rất đẹp, không phải dạng xinh đẹp kiểu sa hay đáng yêu cá tính, đó là một vẻ đẹp trầm tĩnh, nhu hòa, nhìn qua liền khó quên, hơn nữa khi cười còn lộ chút ôn nhu khó che giấu.

"Thật đẹp!" Đó là điều hấn thấy. Trong vô số những nữ nhân muốn tiếp cận hấn, cô là người đầu tiên làm hấn thấy rung động.

Nhưng hiện tại không phải lúc ngắm gái, hấn cần đưa món hàng này đến nơi gấp.

"Ở đây sao?" Mạc Linh làm theo chỉ dẫn của hấn, ở phía trước giữ cái hộp không ngã và dẫn đường cho anh ta.

"Đúng rồi, cuối dãy tầng 3 cũng chỉ còn nó." Giọng hấn truyền tới từ phía sau hộp.

"Vậy đặt đây đi." Mạc Linh tìm một chỗ trống rồi bảo hấn đặt xuống.

Hấn ngoan ngoãn làm theo, rồi mới ngẩng đầu nhìn gian hàng trước mặt. Rock Store, vậy là đúng rồi.

Gian hàng quần áo trông khá khiêm tốn so với những nơi khác, lại đặt cuối dãy nên rất hiếm khách. Nhưng bày trí trông lại rất hài hòa, nhìn qua quần áo cũng rất đẹp, Mạc Linh nhìn đến phát ngốc, nếu sau này cô mở tiệm nhất định sẽ ghi tên quán này vào danh sách quán nên tham khảo.

"Cảm ơn cô, may nhờ có cô giúp đỡ nên mới xong được." Hấn quay sang cảm ơn cô, rồi khách sáo thêm vài câu.

Mạc Linh chỉ mỉm cười, thật sự đã đến giới hạn của cô rồi nha. Do vướng cái hộp lớn nên cả hai không nói gì nhiều, nhưng hiện tại cô lại không hiểu rõ hấn đang nói gì, thật sự IQ của cô quá bạc nhược mà.

"Vậy, tôi đi đây!"

Mạc Linh nói rồi không đợi hắn nói thêm liền chạy biến. Hắn vẫn đứng nhìn theo, mãi đến khi không nhìn thấy cô mới quay vào tiệm.

"Ngôn Đăng, cô ấy là ai vậy? Nhìn rất quen nha!"

Một người khác từ trước quầy bước ra, vẻ mặt lảng tử phong tình, ra vẻ hiểu biết xoa xoa cằm nhìn theo ánh mắt Hoàng Ngôn Đăng.

"Lý Trịnh, coi chừng cái miệng cậu, đừng tưởng tôi đã quên, tối nay đừng hòng đến bar." Hoàng Ngôn Đăng bình tĩnh tháo mắt kính, nón cùng khẩu trang xuống, để lộ gương mặt suát đến ngây người, thần nhiên nói.

"Gi chứ! Cậu dám làm vậy với tôi sao, người anh em?" Lý Trịnh hề hề cười.

"Chính là vậy đấy, tạm biệt." Nói xong cũng không nhìn Lý Trịnh liền đi rồi.

Lý Trịnh đáng thương đành một lần nữa chịu áp bức, chấp nhận tăng ca. Hoàng tổng đã ra lệnh, chưa từng có người dám không nghe.

.....

Những ngày sau đó Mạc Linh lại lặp lại vòng tuần hoàn này. Sáng cùng Kanato Ken đến thư viện đọc sách, sau đó đi vòng quanh, vừa dạo chơi vừa mua sắm những thứ mình thích, tối lại cùng uống trà với những người rảnh rỗi.

Thật ra Kanato Ken rất bận rộn, nhưng lại dành cả sáng cho cô, điều này làm cô rất cảm kích, thế nên buổi tối không thấy hắn cô cũng không ngạc nhiên lắm.

Nhưng dạo gần đây Mạc Linh luôn cảm thấy khi cô ngủ có ai đó vào phòng cô, nhưng khi cô mở mắt thì lại chẳng có ai, ngoài cửa cũng không một bóng người.

"Mạc tiểu thư, tiểu thư định ở đây bao lâu? Có định sống cùng chúng tôi luôn không?" Một người trong đám nam nhân buru hân kia lên tiếng, đôi mắt xéch nhỏ chớp chớp tỏ vẻ chờ mong nhìn cô.

Mạc Linh âm thầm lau mồ hôi. Đám người này chính là mắc chứng chủ khổng, rất trung thành tận tâm, lại ngược trái ngược với vẻ ngoài hung tợn. Do chủ của họ dẫn cô về, lại ra lệnh chiếu cố cô nên hiện tại điều kiện sống của cô vô cùng tốt, họ gần như xem cô là chủ mà đối đãi, là gần như đó, cô không dám tranh vị trí này đâu nga!

Đáng tiếc Mạc Linh quá ngây thơ, bọn họ chính là xem cô còn hơn cả chủ mà đối đãi ấy chứ. Chỉ cần nhìn thái độ của thiếu gia họ với cô liền biết cô chỉ còn một bước liền đổi từ Mạc tiểu thư sang Mạc thiếu phu nhân rồi.

"Tôi định ở đây thêm một thời gian, đến khi nào cha tôi gọi sẽ về nước, sau đó tìm một công việc từ tể làm... hy vọng là có việc phù hợp với tôi." Mạc Linh thành thật nói.

"..." Có chứ! Ngài còn phải làm thiếu phu nhân cơ mà!

Mọi người yên lặng bỏ sung.

"Vậy sao tiểu thư không ở đây tìm việc? Nơi này có rất nhiều việc phù hợp với tiểu thư, lại gần những nơi tiểu thư thích!" Một người đột nhiên lên tiếng.

"Đề nghị rất hấp dẫn, anh Ryuoki, nhưng tôi vẫn là quen nhà của mình hơn." Mạc Linh nhợt nhạt cười, ánh mắt có chút mờ mịt "Đã đi lâu như vậy, tôi cũng có chút nhớ nhà rồi."

Được rồi, cô thừa nhận, mình là có chút nhớ căn nhà có ông Mạc đó. Đúng là làm việc ở Nhật rất tốt, nhưng cô vẫn là nên sống dưới sự che chở của ông Mạc thì hơn, dù sao người nhà vẫn tốt hơn người ngoài, không cần đề phòng.

Mạc Linh không hề nhận ra, cô đã xem ông Mạc là cha mình thật rồi. Có lẽ với một đứa trẻ từ nhỏ đã không có tình thương như cô, sống bằng chính sức mình quá nhiều năm làm cô mệt mỏi, hiện tại lại được sống lại trong tình thương lạ lẫm của một người cha khiến cô tham lam, muốn ông luôn quan tâm đến mình.

"Vậy sao..."

Bọn họ ừ ừ, ai nấy đều trầm mặc.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của họ và cô. Mạc Linh rút điện thoại ra, là ông Mạc gọi.

"Cha ạ?"

[Linh nhi, con ở bên đó thế nào rồi? Có bị ai khi dễ không? Có gặp phải kẻ xấu không?] Những câu hỏi dồn dập ập tới khiến Mạc Linh dờ khóc dờ cười.

"Con đã kể cho cha nghe vào hôm qua rồi mà." Mạc Linh vờ khó chịu nhăn mặt, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời từng vấn đề của ông.

[Tốt lắm, con xem sắp xếp một chút, trong tuần sau cha sẽ sang Nhật công tác, đến lúc xong hai cha con cùng về.]

"Vâng, con biết rồi." Mạc Linh gật gù, vậy là cô còn một tuần trước khi tạm biệt nơi này.

Ở trong phòng, Mạc Linh cùng những người trong nhà vui vẻ nói chuyện, ở ngoài cửa, Kanato Ken dựa lưng nghe giọng nói êm ái của cô, tiếng cười trong trẻo của cô, khoe môi cao cao giờ lên.

Xem ra hẳn phải nhanh một chút kéo cô lại rồi, nếu không cô sẽ chạy biến mất.

Tác giả có điều muốn nói:

Chương sau lại trở về rồi, đảm bảo sẽ có JQ rõ ràng cho mọi người, cứ chờ đợi ta nha.

Ta thật thương tâm, không ai quan tâm ta cả a (TTwTT)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Xấu hổ

Hai ngày nay, Kanato Ken rất kì lạ.

Đó là điều Mạc Linh nhận thấy.

Thời gian hắn ở nhà dần nhiều hơn, thỉnh thoảng hắn lại mỉm cười gọi cô đến gần, sau đó vừa sờ mặt vừa xoa đầu.

Ban đầu Mạc Linh còn ngượng ngùng né đi, dần dần lại lười, mặc kệ hắn, ngồi bên cạnh vừa uống trà vừa đọc truyện.

"Mạc tiểu thư, tiểu thư đã dậy chưa?" Sento quản gia gõ gõ cửa.

"Đợi một chút..."

Sento quản gia đã quá quen với giọng nói mềm mại buổi sáng của Mạc Linh, không còn như lúc trước thất lễ ngăn người, hiện tại đã trở thành mặt lạnh chấp nhận.

"Linh nhi, em đã xong chưa? Hôm nay chúng ta cùng đi gặp cha em đi." Kanato Ken đứng trước cửa từ đầu hiển nhiên đã nghe được, cũng không biểu hiện gì nhẹ giọng gọi.

"... Đã biết."

Mạc Linh đành đứng dậy chuẩn bị. Sao cô lại quên mất hôm nay ông Mạc đến chứ, thật là...

Hai người đứng bên ngoài đợi thêm gần mười phút, Mạc Linh sạch sẽ gọn gàng mở cửa, mỉm cười với hắn.

"Xong rồi, sao nào, có nhanh không?"

Hôm nay cô cố ý chọn một bộ váy hoa hồng phấn hơi xòe trông rất đáng yêu, khuôn mặt trắng nõn tô thêm một chút son đỏ, nhìn qua rất mê người, mái tóc nâu thường ngày cũng búi lên, vừa lịch sự vừa nữ tính.

Kanato Ken nhìn cô như thế, lập tức không kiên nhẫn gì đưa hai tay nắn nắn gò má mềm mại của cô, khiến nó đỏ ửng.

"Ai nha, đau a Ken!" Mạc Linh cố gắng nói rõ từng từ, nhãn mặt muốn tránh thoát.

"Ừ, đi thôi."

Mạc Linh đáng thương bị hắn nắm tay kéo ra ngoài, tay còn lại vuốt xoa hai gò má mỏng manh của mình.

Suốt quãng đường đi, Mạc Linh đều giận dữ không thèm nhìn hắn. Hừ, gò má cô vẫn còn đỏ đây này, hắn ra tay thật không biết nặng nhẹ, đừng hòng cô tha cho hắn, trừ khi nó hết đau.

Đột nhiên hai má hơi nóng lại bị một bàn tay lạnh lạnh phủ lên, khiến cho cô thoải mái, vô tình dựa vào.

Kanato Ken nhìn con mèo nhỏ mới còn xù lông, hiện tại lại ngoan ngoãn dựa vào (tay) hắn, buồn cười cúi xuống.

Đôi môi lạnh lạnh chạm vào gò má Mạc Linh, lập tức dọa cô sợ nhảy dựng, cứng đờ nhìn hắn.

"Linh nhi? Còn đau không?" Hắn vờ như không thấy cô kinh ngạc, lại cúi xuống hôn bên còn lại, mặt dày chính nghĩa nói "Hôn hôn một chút sẽ hết đau."

"..."

"Vẫn còn đau sao? Vậy..."

Mạc Linh nhìn thấy hắn còn đang định tới gần, lập tức lùi ra sau, tay đập mạnh vào cánh cửa. Không cần nói, chỉ cần nghe tiếng và nhìn cô run run ôm tay liền biết là rất đau.

Hắn đau lòng kéo cô lại, nhìn nhìn khuỷu tay bị đập một mảnh đỏ, thật cẩn thận xoa xoa một cái, lại hôn lên.

"Ken, anh..." Mạc Linh bị đau đến phát khóc, hai mắt vẫn còn hơi nước mờ to nhìn hắn.

"Không sao, một lát sẽ hết đau." Ai đó được một tác lại tiến một thước, hôn lên những giọt nước mắt sắp rơi ra của cô, nhưng cũng không có động tác gì quá lớn sau đó.

Nhìn cô sợ thành bộ dạng này làm hắn vừa buồn cười vừa lo lắng. Chẳng lẽ hắn ra tay quá sớm? Cứ ngỡ cô đã quen với sự hiện diện của hắn rồi chứ.

Không khí đột nhiên trở nên quái dị...

"Thiếu gia, tiểu thư, đã đến nơi." Sento quản gia lạnh nhạt cắt ngang, giải thoát Mạc Linh khỏi sự xấu hổ.

Mạc Linh không đợi Sento quản gia bước qua liền mở cửa chạy biến vào trong nhà hàng lớn. Kanato Ken cũng chỉ đành đuổi theo sau để tránh lạc mất cô.

Mạc Linh hai tay ôm khuôn mặt còn nóng bừng, nhớ lại cảnh vừa nãy, trái tim liên bang bang kêu lớn, dù có che tai lại vẫn nghe rõ được.

Mới vừa nãy là chuyện gì vậy? Rõ ràng là cô không hề nói gì, sao đột nhiên mọi chuyện lại phát triển như thế này??

Trong lúc Mạc Linh náo động, ông Mạc ngồi ở bên trong nhà hàng đã thấy bóng dáng quen thuộc của bảo bối, lập tức đứng dậy, bước đến chỗ cô.

"Linh nhi, con sao thế? Không khỏe ở đâu sao?" Ông Mạc nhận ra con gái khác thường, lo lắng hỏi.

"Cha?" Mạc Linh giật thót, vội vàng điều chỉnh tâm trạng, hướng ông cười trấn an "Con không sao, chỉ là thấy cha nên vui quá thôi..."

Mạc Linh nói dối, không đợi ông Mạc kịp hỏi nữa liền kéo ông về chỗ ngồi.

Hai người vừa yên vị thì Kanato Ken một mặt thư thái đắc ý bước đến.

"Chào bác, cháu là Kanato Ken, cháu là bạn của Linh nhi." Hắn đứng trước ông Mạc, lịch sự đưa tay.

"Ha ha, chào cháu, con gái ta làm phiền con nhiều rồi!" Ông Mạc bắt tay với hắn, có vẻ vô cùng hài lòng với chàng trai lịch sự đẹp trai này.

Qua những lần gọi điện hỏi thăm, ông thừa biết Mạc Linh đang ở nhà của một người bạn, còn rất vui nữa, do đó ông muốn nhìn thử xem ai làm cho cô con gái cứng đầu của ông hạnh phúc như vậy.

Hiện tại xem ra, ông sắp có con rể rồi.

Mạc Linh nhìn ông Mạc sang sảng bắt lấy tay Kanato Ken không buông, đôi mắt không thèm nhìn, tay khuấy khuấy ly nước lọc đến sắp không uống được.

"Không có, Linh nhi rất đáng yêu, không hề phiền."

"Ngồi đi, Ken, từ từ nói."

Ông Mạc nhìn ra không khí giữa hai vị hậu bối khác thường, càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

"Cha, đừng lo nói, phải chọn món đi chứ, con rất đói đây này!" Mạc Linh kéo kéo tay ông Mạc làm nũng, cố gắng không chú ý đến ánh mắt lợi hại đối diện.

"Ừ nhỉ! Hai đứa mau chọn đi!"

Ông Mạc từ đầu tới cuối luôn cười rất vui vẻ, nhìn hai người anh anh em em em mà thấy lòng nhẹ nhõm.

Thu Nguyệt, con gái em đã ngoan ngoãn nghe lời, dịu dàng xinh đẹp như em rồi.

Bữa ăn đoàn viên đó, là bữa ăn ngon nhất mà ông Mạc từng được ăn trong mười mấy năm qua.

Kanato Ken trong bữa ăn luôn trả lời khéo léo từng thắc mắc của ông Mạc, như cố ý vô tình luôn nhắc tới Mạc Linh, rồi hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ của cô biến hồng, quần bách củi đầu ăn.

Xem ra hẳn sắp thành công rồi.

Mạc Linh cả bữa ăn vừa ngượng ngùng vừa xấu hổ, mặt luôn luôn nóng hổi, ăn cũng không có cảm giác được gì, chỉ cảm nhận được hẳn luôn nhìn mình, khiến cô nhớ lại những cảnh tượng trong xe mới nãy. Cô dường như có thể nghe được có ai đó bên tai nói khẽ.

[Mạc Linh, tự cầu nhiều phúc đi!]

Tác giả có điều muốn nói:

Đạo gần đây ta đang cuồng tỏ tình kiểu bá đạo, hiện tại đang nghiên cứu.

Mọi người hẳn là biết nội dung chương sau rồi nhỉ? ^3^

Cảm ơn mọi người ủng hộ (>v<)/

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thì ra bị theo dõi chính là thế này

Sau khi dùng xong bữa sáng đầm ấm với ông Mạc, Mạc Linh vô cùng hài lòng tạm biệt ông rồi chạy đi chơi.

Kanato Ken buồn cười nhìn Mạc Linh phấn khởi đến không khép miệng được, xem ra cô thật sự rất dễ thỏa mãn.

"Thiếu gia, có việc."

Sento lại gần nói nhỏ, hẳn hơi nhăn mày, đành để cô tự đi chơi vậy.

"Linh nhi, anh có việc, em muốn đi đâu thì cứ bảo tài xế đưa đi, nhớ về sớm nghe chưa?" Hẳn gọi cô lại, vừa dặn dò vừa xoa đầu cô.

"Vâng." Mạc Linh đỏ mặt, gạt đầu một cái rồi chạy biến lên xe.

Hắn mỉm cười, cũng bước lên một chiếc xe mới đến khác, rồi đi.

Sento quản gia ngồi ghế phụ xe, liếc mắt qua kính chiếu hậu, ánh mắt nhu hòa nhìn thiếu gia hẳn đã đi theo từ nhỏ đến lớn. Có thể chính thiếu gia cũng không biết, từ khi Mạc tiểu thư xuất hiện, ánh mắt luôn lạnh lẽo sắc bén của hắn đã nhạt dần, khi nhìn thấy tiểu thư, ánh mắt hẳn liền ôn nhu đến khó hiểu mà chính hắn cũng không nhận ra, chính vì thế, việc tiểu thư xấu hổ khi nhìn hắn cũng có thể nói là có nguyên nhân.

Đáng tiếc là, tiến triển của hai người họ thật chậm. Không phải do thiếu gia nhà hắn nhu nhược, mà do Mạc tiểu thư quá dễ bị dọa, chỉ cần chạm một chút liền chạy biến giống như sắp bị ăn thịt (khụ, dù thật sự là gần như vậy), xem ra thiếu gia còn phải chịu thiệt thêm một thời gian đây.

"Bác Shigure, cháu muốn xuống đi dạo một chút, bác cứ dừng xe ở đây đi." Mạc Linh nói với tài xế, cô muốn xuống để đi vòng quanh, vừa thư giãn vừa làm giảm nhiệt độ trong đầu.

"Vâng, tiểu thư." Tài xế dừng xe ở ven đường, sau đó nhanh nhẹn bước qua mở cửa giúp cô, rồi nghiêm cẩn cúi đầu chào đến khi cô đi sắp khuất.

"Tiểu thư đang đi trên đường, các người liệu mà bảo vệ, không được để tiểu thư bị tổn thương dù chỉ một sợi tóc, rõ chưa?" Khuôn mặt luôn từ ái của tài xế đánh lại, nghiêm giọng truyền đạt lời dặn qua điện thoại.

Ở đầu dây bên kia vang lên tiếng vang dạ rồi rít, sau đó lại có thêm vài chục cuộc gọi khác nhau có cùng nội dung như thế, xung quanh khu phố dường như càng thêm đông người.

Mạc Linh vốn định đi đến công viên, nhưng tới đó chỉ toàn thấy mấy đám người tai to mắt lớn hung tợn đi vòng quanh, dù đã quen nhìn những người trong nhà nhưng cô vẫn đành chọn cách rời đi, không thể nào có chuyện một thiếu nữ lại đi dạo chung quanh một đám người nhìn như côn đồ được, sẽ rất kì quái.

Đi vào khu mua sắm, lại xuất hiện những thiếu niên bắt lương đang hầm hầm sát khí lượn lờ, Mạc Linh lại phải đi đường vòng.

Đến những gian hàng yêu thích, Mạc Linh lại, đứng, là lại một lần nữa nhìn thấy những người chung quanh chạy nhanh rồi đi, ở phía trước là một nhóm người đang nghỉ đứng tản ra vờ như đang chọn món hàng. Tại sao cô lại biết là giả vờ? Điều này rất đơn giản, họ cầm một quyển truyện, tay lật từng trang nhưng ánh mắt đảo chung quanh, dọa cho người bán hàng run run không dám nhúc nhích.

Chán nản đi đến quán nước gần đó, Mạc Linh chọn một chỗ bên cạnh cửa kính trong suốt, có thể nhìn ra bên ngoài, vừa nhâm nhi ly trà sữa vừa quan sát mọi người xung quanh.

Được rồi, hôm nay rất kì quái. Mạc Linh khoe môi giật giật, cuối cùng cô hiểu tại sao hôm nay đi đâu cũng thấy một đám người nhìn như sắp đi đánh nhau rồi.

Kanato Ken và Sento quản gia không hề biết cô sẽ xuống xe đi dạo, cho nên người có thể làm chuyện này chỉ có một.

Mạc Linh nhắc điện thoại, bấm một tên trong danh bạ, lập tức bên kia liền bắt máy.

[Tiểu thư, có chuyện gì sao?] Là giọng nói quan tâm quen thuộc của tài xế Shigure.

"Bác Shigure, là bác cho người đi theo cháu sao?" Mạc Linh thẳng thừng hỏi, thật sự việc không đi dạo được làm cô vô cùng khó chịu, dù cho là ý tốt của ông đi chăng nữa.

[... Thật có lỗi, tiểu thư, gây phiền toái cho tiểu thư rồi, tôi sẽ trị bọn chúng sau.]

"Không cần đâu!... Bác chỉ cần cho vài người là được, chỉ là bọn họ quá đông, khiến cháu thấy rất kì lạ." Mạc Linh gấp gáp nói, chỉ sợ nói chậm một chút thì sẽ có chuyện không hay.

[Thì ra là thế, vậy tôi sẽ cho bọn họ trốn đi âm thầm theo dõi tiểu thư vậy.] Shigure bình tĩnh nói xong, nhanh chóng đưa ra giải pháp.

"..." Đây không phải vấn đề a uy! Đừng có sai lệch như vậy chứ? Hơn nữa cũng đừng có nói ra chứ!

Sau đó người bên ngoài đồng loạt rút điện thoại đặt bên tai, rồi tản ra gần hết, động tác liền mạch lưu loát, khiến Mạc Linh âm thầm lau mồ hôi.

"Xin chào, có thể cho phép tôi ngồi đây được không?"

Bên người đột nhiên xuất hiện một bóng người, Mạc Linh ngạc nhiên ngẩng mặt lên, vừa thấy người tới liền mở to mắt, nghi hoặc hỏi.

"Anh là ai?"

"Là tôi đây..." Hắn cười cười, cả người như tỏa sáng khiến Mạc Linh phải nheo mắt lại "... Là người giao hàng lần trước."

Quá đáng yêu! Dù là với một nam nhân cao lớn, hắn cũng quá đáng yêu!

Khuôn mặt thanh tú tinh xảo, mái tóc vàng lấp lánh phản chiếu ánh sáng, lại thêm bộ tây trang màu rượu đỏ càng tôn thêm vóc người cao gầy.

Là tiểu mỹ thụ trong truyền thuyết sao? Ai nha, chói mắt quá!

"Tiểu mỹ thụ" thấy Mạc Linh hành động kì lạ cũng không nói gì, đứng chờ cô phản ứng.

"Khụ, thật xin lỗi anh." Mạc Linh cuối cùng định thần, ho khẽ một tiếng "Mời ngồi."

"Không sao, cảm ơn." Hắn ngồi xuống đối diện với cô, hi hi cười, thật sự nhìn vô cùng ngây thơ, giống một con thỏ nhỏ chớp chớp mắt to nhìn cô "Tôi là Hoàng Ngôn Đằng, rất cảm ơn cô lần trước đã giúp đỡ tôi, cô..."

"Mạc Linh, tôi là Mạc Linh." Đối với đồng hương, Mạc Linh hoàn toàn không hề đề phòng như những người khác, đại khái là do có cùng nguồn gốc đi, chắc vậy.

"Ừm, Linh." Hoàng Ngôn Đằng rất sáng khoái gọi.

Mạc Linh định lên tiếng phản đối, nhưng con người vốn không bao giờ có thể chống lại những thứ dễ thương, đặc biệt còn là một mỹ nam như vậy, cho nên Mạc Linh rất khách khí bỏ qua tiểu tiết rồi.

Ai đó ý xấu thành công, lén lút mỉm cười. Có thể nói, Mạc Linh nhà chúng ta thật đáng thương, dù có trốn đến nơi đâu thì cũng sẽ bị gài bẫy, bị ăn lúc nào cũng không hay.

Rất nhanh sau đó, Mạc Linh bị ăn sạch sẽ còn giúp người chùi mép rất đau thương ôm đầu, tự trách sao bản thân không chạy sang Thái luôn cho nhanh, hiện tại gặp rắc rối thế này.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này, khi khác lại nói đi.

Lại trở về, Mạc Linh bắt đầu trò chuyện với Hoàng Ngôn Đăng.

"Vậy ra anh làm giúp người bạn sao? Hèn gì nhìn anh lóng ngóng quá." Mạc Linh ha ha cười, nhớ tới bộ dạng bối rối thiếu tự nhiên của hắn.

"Để cô cười rồi, đó cũng là lần đầu tiên tôi giúp người khác nên không biết thế nào, nếu không có cô chắc tôi đành dùng chân đá nó đi mất." Hoàng Ngôn Đăng xấu hổ cười cười.

"Có thể sao? Tôi cứ nghĩ nó quý lắm chứ? Trông nó thật... đồ sộ mà!" Cô ngây ngô hỏi.

"Ha ha, chỉ đùa thôi, cô đừng tin thật!" Hắn xua xua tay "Đúng là nó rất quan trọng, nhưng thật ra cũng chỉ có công dụng nhỏ thôi."

Mạc Linh gật gù, cũng không hỏi nữa, lại nói sang chuyện khác.

"Nếu anh không phải người giao hàng, vậy anh làm nghề gì?"

"Tôi là giám đốc của một công ty nhỏ, hiện tại đang đi công tác ở bên đây."

Hắn không hề nói dối, Hoàng thị đối với hắn vẫn còn rất nhỏ, hiện tại hắn cũng là đang đi công tác bàn về việc mở thêm chi nhánh ở đây.

"Vậy sao? Tôi thì vô công rồi nghề rồi, cũng sắp về nước, đến lúc đó hắn là sẽ tìm một công việc tử tế mà làm." Mạc Linh như nhìn thấy con đường chông gai tiếp theo, thờ dài.

"Cô có chuyên về ngành nào không?" Hoàng Ngôn Đăng ánh mắt sáng lên, như vô tình hỏi.

"Tôi sao?" Mạc Linh hiện tại thì không chuyên gì, nhưng trước đây cô có học ngành marketing "Tôi có biết chút ít về quảng cáo, còn có thể thiết kế."

"Ồ, vậy..."

"Linh nhi, em đang nói chuyện với ai vậy?"

Mạc Linh bị giọng nói bất thành linh kia dọa cho nhảy dựng. Rõ ràng hắn còn đang bận việc mà, tại sao hiện tại lại chạy tới đây? Chết tiệt, khi trở về cô nhất định sẽ trả thù ông Shigure mới được!

Mạc Linh không hề nhận ra, hiện tại bộ dạng cô quần bách trông rất giống cô vợ nhỏ trốn chồng đi ngoại tình lại đen đui bị bắt gặp!

Nhưng cũng không sao, ai đó nhìn phản ứng của cô hải lòng là được, sự khó chịu trong lòng cũng vơi đi hơn nửa.

"Ken..." Mạc Linh ha ha cười, rất chân chó gọi.

"Ừm." Kanato Ken bước đến, liếc nhìn Hoàng Ngôn Đăng một cái, ánh mắt mang ý cảnh cáo nhưng giọng nói vô cùng bình thản "Xin lỗi cậu, tôi phải dẫn cô ấy đi."

"Không sao đâu, nếu cô có việc bận thì cứ đi trước, lần sau gặp lại, Linh." Hoàng Ngôn Đăng bỏ qua sát khí từ kẻ đối diện, vui vẻ vẫy tay với Mạc Linh.

"Lần sau gặp... ai nha, Ken! Anh đừng kéo!" Mạc Linh chỉ kịp vẫy tay với Hoàng Ngôn Đăng liền bị kéo đi mất.

Hoàng Ngôn Đăng nhìn theo, một lúc sau mới nhắc điện thoại lên.

"Lý Trịnh, điều tra cho tôi về Kanato Ken, không được bỏ sót dù chỉ một chi tiết nhỏ."

[Được.] Lý Trịnh không dám tò mò nhiều, nhanh chóng nhận nhiệm vụ mới.

Gác máy, Hoàng Ngôn Đăng âm trầm nhìn ly nước còn hơn nửa của Mạc Linh, trầm suy tính. Hừ, càng khó khăn hắn càng thích, đừng nghĩ cô đã có người bảo vệ liền có thể thoát khỏi tay hắn, những gì hắn đã định thì chắc chắn sẽ cướp về tay, cứ cho tên ngốc kia đặc ý thêm một thời gian đi.

Tác giả có điều muốn nói:

Viết viết một hồi liền ló mục tiêu rồi, không biết có lan man không nữa.

Nói chung chỉ là cuộc gặp mặt chính thức nho nhỏ của một nam chủ khác với Mạc Linh mà thôi, cái chính là đám hôm nay thật chưa nha~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Từ tiểu thư thành thiếu phu nhân

Mạc Linh bị Kanato Ken kéo đi khỏi quán nước một lúc thật lâu vẫn chưa ngừng lại, cổ tay bị hắn kéo đến đau nhức mà cô vẫn không hiểu tại sao hắn lại giận.

Đi một đường đến một chỗ vắng người, hắn mới dừng lại, về mặt tối tăm quay lại nhìn cô.

"Anh sao thế? Không khỏe ở đâu sao?" Mạc Linh bị gương mặt hắn dọa cho nhảy dựng, lo lắng đưa tay vừa sờ trán vừa sờ má, còn khoa trương vỗ vỗ mấy cái gọi hồn "Ken, ở đâu mau quay về! Trái Đất rất cần anh!"

"... =_=" Hắn bị chọc cho phì cười.

Thật là, vừa nãy còn định dạy dỗ cô một trận, không ngờ lại bị một hai câu của cô làm mất ý chí chiến đấu. Hắn từ khi nào lại dễ tính như vậy chứ?

Mạc Linh nhìn thấy hắn cười, cũng ngây ngô cười theo. May mà không phải bị bệnh.

"Linh nhi, người vừa nãy là ai?" Hắn cười không có nghĩa là hắn không còn khó chịu, hình ảnh cô cười nói với tên ngốc kia vẫn còn hiện rõ trước mặt hắn đây!

(Giải: cho nên nói, khi yêu ai cũng như nhau sao? Điều thích gọi tình địch là tên ngốc =Δ=||)

"Ai cơ?" Mạc Linh còn chưa theo kịp, trố mắt, sau lại ồ lên, ha ha cười "Anh nói Hoàng Ngôn Đẳng sao? Là người em quen được ở khu mua sắm, cùng là đồng hương nên nói nhiều vài câu."

"Vậy sao? Vậy thì được." Hắn chăm chăm nhìn Mạc Linh khiến cô ngượng ngùng đỏ bừng mặt.

"Cái đó... anh có thể buông tay em ra sao? Tay em bị anh nắm rất đau..." Mạc Linh lí nhí nói.

Kanato Ken nghe theo buông cổ tay đã đỏ lừ của cô ra, ngược lại nắm lấy tay cô kéo lại, thuận theo ôm lấy cả người cô, tận hưởng mùi thơm nhàn nhạt của hoa hồng trên người cô.

Mạc Linh giật thót muốn chạy trốn, nhưng bàn tay nóng hổi của hắn cứ ôm ghì lấy cô khiến cô không thể cự quạy, bị cơ thể nóng ấm của hắn ép sát đến nóng phừng phừng.

"Ken... mau buông ra, rất nó..."

Mạc Linh đáng thương chưa kịp nói hết câu đã bị hắn ép xuống, đoạt lấy đôi môi mềm hắn đã khao khát từ rất lâu.

Hai đôi môi chạm vào nhau khiến hắn thoải mái hừ một tiếng, một tay để phía sau cái cổ trắng nõn của cô kéo lại gần hơn, tham lam tận hưởng sự ngọt ngào trước nay chưa từng được nếm.

"Ừm... en..." Mạc Linh hé môi định kháng nghị, sau đó ngu ngốc nhận ra mình vừa làm điều vô cùng ngu ngốc.

Hắn như sói đói nhanh chóng xâm nhập, càn quét hết khoang miệng nhỏ nhỏ của cô, cuốn lấy cái lưỡi mềm mại run run của cô, quần quýt không chịu rời đi.

Mạc Linh bị hắn hôn đến xụi lơ, cả người dán lên lồng ngực rắn chắc của hắn, khuôn mặt bị xấu hổ cùng thiếu dưỡng khí nung thành đỏ ửng.

Hắn lại hôn thêm mấy lần, thật lâu sau mới chịu rời khỏi cô. Đưa tay lau đi khóe môi còn dính chỉ bạc của cô, hắn vui vẻ nhìn sắc mặt ửng hồng của cô.

Mạc Linh thật nỗ lực thở, cả không gian chỉ toàn tiếng hít thở dồn dập của cô. Thật sự vô cùng khủng bố, cuối cùng cô biết cái gì gọi là kỹ thuật hôn rồi!

"Đồ ngốc, đến cả khi hôn phải thở em cũng không biết sao?" Kanato Ken vô hại cười, giống như người vừa làm cô suýt chết không phải là hắn vậy.

"Anh anh anh! Còn dám nói! Đó dù sao cũng là nụ hôn đầu của em! Anh dám hỏi nữa sao!" Mạc Linh xù lông, trừng mắt với hắn, tin tưởng bản thân hiện tại vô cùng đáng sợ.

Đùa cô sao! Hiện tại đang ở ngoài đường đây, dù là vắng người đi chăng nữa thì cũng có vài người nhìn về phía này rồi, hắn muốn cô xấu hổ đến chết sao?!

Hắn lại nhanh chóng gạt bỏ những từ ngữ không cần thiết, chỉ giữ lại câu 'nụ hôn đầu'.

"Không sao, anh sẽ phụ trách." Hắn cầm lấy hai tay của Mạc Linh, thật cẩn thận hôn lên đó, cười như không cười nhìn cô.

Mạc Linh bị hắn nhìn mãi đến nỗi muốn chui xuống đất trốn, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm.

"Linh nhi, em có đồng ý không?" Hắn kiên nhẫn hỏi.

"..." Một lúc sau, Mạc Linh mới chậm chạp gật đầu.

Sau đó, Mạc Linh thật bất hạnh lại chịu một hồi áp bức.

Đến khi cô cùng hấn tay trong tay trở về nhà, lại phải xấu hổ chịu đựng ánh mắt hiểu rõ của đám người vô nhân đạo kia.

"Các người thật quá đáng!" Mạc Linh có thể cảm nhận được mặt mình sắp chảy nước luôn rồi.

"Thiếu phu nhân, chúng tôi không nói gì cả!" Bọn họ đồng lòng nói.

Đến cả xưng hô cũng thay đổi, còn dám nói không nói gì!

"Các người ít nói một chút đi." Sento quản gia bước lên nhắc nhở bọn họ.

"Cảm ơn anh, Sento." Cô cảm động đến muốn ôm lấy Sento quản gia, nhưng ngại vì tay luôn trong trạng thái bị nắm lấy nên chỉ đành đứng yên.

"Thiếu phu nhân không cần cảm ơn, đó là trách nhiệm của tôi." Sento quản gia mặt lạnh.

"..." Hộc máu! Cô muốn tức chết rồi!

Mạc Linh quắc mắt nhìn kẻ đang ghen cười bên cạnh, được rồi, không đòi co với mấy người này nữa, cô muốn về phòng!

Mạc Linh buông tay hấn ra, giận dữ chạy về phòng.

"Thiếu gia, có cần đi theo không ạ?"

"Được rồi, tối nay chuẩn bị một nhà hàng đi, tôi muốn dùng bữa với Linh nhi và bác Mạc." Hấn biết cô đã đến giới hạn rồi nên cũng không ép buộc, tối nay còn muốn chính thức xác nhận quan hệ của hai người với ông Mạc nữa, cứ để tới đó lại tính.

"Vâng, thiếu gia." Sento quản gia cúi đầu che đi khóe môi hơi run run.

Cùng lớn lên bao nhiêu năm, nếu hấn còn không biết thiếu gia nhà hấn đang nghĩ gì thì thật uổng danh quản gia nhà Kanato rồi.

Tác giả có điều muốn nói:

Lần đầu viết cảnh hôn, sau này lại viết cảnh H, chắc chịu không nổi... =,.=

Được rồi, ta thừa nhận, vốn từ ta rất nghèo nàn... =w="

Ngày mai ta phải thi giữa kì, sẽ không có chương mới, có thể ngày mốt sẽ có=="

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Âm áp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi tối đó, Kanato Ken dẫn theo Mạc Linh cùng ông Mạc ăn tối, vừa lúc giới thiệu thân phận mới của mình.

Ông Mạc khi nghe đến tên gia đình hấn liền ha ha cười, còn bảo hấn phải chiều cổ tốt bảo bối của ông, khiến Mạc Linh bị chọc cho buồn bực lườm ông.

Thật ra hấn đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng ngàn tính vạn tính vẫn không thể bắt kịp suy nghĩ của ông Mạc được. Quả nhiên là bậc lão làng trong xã hội, dễ dàng thích ứng đến khiến người khác giật mình.

"Linh nhi, xem ra bác rất thích anh thì phải?" Kanato Ken thừa biết còn có ý hỏi.

"Hừm, anh vừa đẹp trai vừa thông minh, lại khéo ăn nói, cha sao lại ghét anh?" Mạc Linh khoác tay hấn bước ra khỏi xe, cùng tiến vào nhà, nhân tiện tăng bốc hấn một chút.

"Ừ, rất tốt." Hấn tán thưởng hôn cô một cái "Đây là phần thưởng."

"..." Cảm giác như tự lấy đá đập vào chân mình vậy.

"Ken, ngày mai em phải về nước rồi." Mạc Linh có chút tiếc nuối, bọn họ chỉ vừa xác lập quan hệ, hiện tại nói phải đi, cảm giác thật khó chịu.

"Không sao, em phải thường xuyên gọi cho anh, anh sẽ cố thu xếp qua gặp em." Kanato Ken cũng rất không vui về chuyện này, người xưa nói quả không sai, thời gian hạnh phúc là thời gian ngắn nhất.

Trong lòng Mạc Linh như vừa được rót mật, ngọt ngào khiến tâm cô cũng mềm nhũn ra.

"Không cần đâu, hiện tại là thời đại gì rồi, chúng ta vẫn có thể thấy nhau qua điện thoại cơ mà, em sẽ sang đây thăm anh." Mạc Linh cùng hân nhĩ trong phòng lớn với mọi người nói chuyện phiếm.

Kanato Ken từ nhỏ đã sống trong bóng tối, hắn đã thói quen mọi người sống hai mặt với nhau, giây trước họ còn cười cười nói nói, giây sau liền lạnh lùng đập lên nhau tiến lên trước. Chính bản thân hắn cũng là như thế, điều kiện giáo dục tàn nhẫn làm cho chính hắn thể nghiệm không biết bao nhiêu đau thương. Ngay cả mẹ ruột hắn là ai, hắn cũng không còn nhớ rõ nữa, chỉ nhớ là bà ta bị kẻ thù của Kanato gia giết chết, cha hắn cũng chỉ lạnh nhạt lấy danh nghĩa trả thù huyết tẩy toàn bộ gia tộc kẻ thù.

Hắn lại nhìn sang nữ nhân bên cạnh. Mạc Linh như một điểm sáng trong cuộc sống tối tăm buồn chán của hắn, kéo hắn ra khỏi vùng bùn tàn nhẫn ác liệt, giúp hắn cảm nhận thế giới vẫn còn thứ gọi là tình yêu. Một người dịu dàng ôn nhu như cô, hắn thật nghi ngờ đám người ngu ngốc trước đây không hiểu rõ bản chất thiện lương thật sự của cô. Cô yếu ớt, cô mềm mại, cô thuần khiết, cô hòa ái, cô tình nghịch, tất cả hắn đều nhìn thấu, hoàn toàn chân thật không giả dối.

Chính một Mạc Linh như thế khiến hắn yêu đến trầm luân, không còn lối về. Có thể không ai nghĩ tới hắn sẽ yêu cô sâu đến vậy, nhưng yêu thì chính là yêu, đối với hắn, thời gian chỉ là thước đo sự phát triển của tình yêu chứ không hề tạo ra tình yêu, tình yêu chính là từ sự tiếp xúc của hai bên tạo ra, đến khi phát hiện thì không biết đã yêu nhau từ bao giờ rồi.

"Ken, anh đang nghĩ gì thế?" Giọng nói trong trẻo của Mạc Linh vang lên, khiến hắn trở về thực tại.

Thật là vô ý, đang ở bên cạnh cô mà hắn còn thất thần. Hắn chợt phì cười, hắn chính là nghĩ về cô đến thất thần mới không nghe được cô đang nói gì.

"Không có gì, anh đang nghĩ bao lâu thì chúng ta có thể cưới nhau." Hắn luôn thích nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô đỏ lên, mỗi lần nhìn thấy lại càng thêm yêu thích.

"Ai thèm cưới anh? Anh chắc chắn là đang nghĩ đến cô nào rồi phải không?" Mạc Linh đỏ mặt chất vấn hắn.

"Đúng vậy, là anh nghĩ cưới em mới đúng." Hắn nhân lúc cô sơ ý cúi xuống chặn cái miệng nói liên tục kia.

Hai đôi môi lập tức chạm vào nhau. Hắn rất muốn tiến thêm bước nữa kéo dài nụ hôn ngọt ngào này, đáng tiếc Mạc Linh lại mím chặt môi ngăn hắn làm điều đó, và đám người tộc mạch xung quanh đang chăm chăm theo dõi, hắn không ngại nhưng cô lại ngại. Do đó rất nhanh hắn liền rời đi.

Hắn chuyển hướng hôn lên vành tai đã phát hồng đáng yêu kia, nhẹ giọng vừa đủ cho cô nghe thấy.

"Anh sẽ đòi lại sau."

"..." Anh là đồ mặt dày! Đáng ghét!

Mạc Linh ghen hờn, cuối cùng dưới những ánh mắt quá mãnh liệt trong phòng lớn, chạy về phòng.

"Ha ha, thiếu nữ đang yêu quả nhiên là đáng yêu nhất!" Một người nhện không được bật cười, rất nhanh tiếng cười vang vọng khắp phòng, truyền cả vào tai Mạc Linh.

Mạc Linh úp mặt vào gối, lăn lộn lộn trên giường gối mình thành một con sâu lớn. Hôm nay nhất định không ra ngoài, chắc chắn sẽ bị cười cho thoải mái!

Mạc Linh trong đầu thì nghĩ như vậy, nhưng tâm lại âm áp vô cùng. Thì ra cảm giác có người yêu thương, quan tâm lại tốt như vậy, khiến cô càng thêm mê luyến anh, tiếc nuối khoảng thời gian này.

Ngày mai là phải trở về nhà, lại phải trở về nơi có nữ chủ và một đám nam chủ, hy vọng là bọn họ sẽ không tìm cô kiếm chuyện, dù sao thiếu đi một nữ phụ thì bọn họ vẫn tiếp tục *bíp* và *bíp* thôi mà. (Giai: quá thô tục, xin phép lược bớt.)

Không được, phải đề phòng, trở về nhất định phải càng thêm đánh đá, càng thêm đáng ghét, để bọn họ hận cô đến mức muốn đá cô đi, như vậy thì tốt rồi. Dù sao thì cô chỉ cần ông Mạc và Ken biết bản chất của mình là được, những người kia không nằm trong phạm vi quan tâm của cô.

Mang theo quyết tâm, Mạc Linh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đến giữa đêm, một bóng người bước vào, lặng lẽ đặt lên mái tóc mềm của cô một nụ hôn khẽ khàng, sau đó chui vào bên trong ôm lấy thân hình nhỏ nhắn thơm thơm của cô, cuối cùng mọi thứ chìm vào tĩnh lặng.

.....

Ở khu ngoại ô thành phố, trong một căn phòng lớn nằm sâu dưới tầng hầm một căn biệt thự vẫn còn sáng đèn. Trong phòng ngoài một cái bàn làm việc và cái ghế lớn thì chỉ có tủ sách cao chạm trần, xung quanh hoàn toàn trống rỗng, mang theo không khí lạnh lẽo thấu xương.

Trong phòng có hai bóng người. Một nam nhân đang đứng thẳng đối diện trước bàn, một nam nhân khác ngồi trên ghế trầm ngâm đã một lúc lâu.

Trên bàn bày ra đầy những tấm ảnh khác nhau, nhưng đều chụp cùng một người. Nữ nhân trong bức ảnh dù ở góc chụp nào đều vô cùng xinh đẹp, ánh mắt luôn mang theo ý cười, có những tấm còn đang cùng người khác đứng chung, nhìn qua rất hòa thuận, hoàn toàn không hề bày ra bộ dáng một thiên kim tiểu thư bên ngoài nhưng thật ra là thối nát bên trong như nam nhân trên ghế vẫn nghĩ.

"Cậu chủ, hiện tại kế hoạch có sự cố, chúng ta nên làm thế nào đây?" Nam nhân đứng thẳng cung kính hỏi.

"Không việc gì, vẫn tiến hành như cũ, ta nhất định sẽ khiến cô ta về phe chúng ta." Nam nhân còn lại chậm rãi tựa lưng ra sau, khẳng định nói.

"Vâng, vậy tôi xin phép."

Trong phòng hiện tại chỉ còn lại mình hắn, một lần nữa cầm lấy một tấm hình dò xét.

Nữ nhân trong hình đang ngồi cùng một nam nhân tóc vàng trong quán nước, chỉ cần nhìn khỏe môi cô giương cao liền biết nội dung trò chuyện rất vui.

Mái tóc nâu của cô lấp lánh ánh sáng, đôi mắt cong cong, cả người mang theo ánh sáng ấm áp của ánh mặt trời khiến hắn nhìn mãi không rời mắt được, vô thức đưa ngón tay thon dài chạm lên gương mặt kiều diễm kia.

Thú vị, dù sao cũng phải tiếp cận cô, nếu hiện tại cô thú vị như vậy thì mọi chuyện càng thêm dễ giải quyết. Quả không uổng công hắn tự mình theo dõi cô cả tuần nay, chờ cô về nước liền bắt đầu đi.

Tác giả có điều muốn nói:

Thi rất ổn, quá kích động nên hôm nay liền ra chương mới

Mọi người cho ta ý kiến đi, có nên thêm ngược không? Tuy ta không thích ngược nhưng đạo này giống như đang nghiền vậy, hay thay đổi lắm

Đương nhiên sẽ kết HE, tuy hơi hơi sớm nhưng ta sợ sau này sẽ quên, mọi người nghĩ nên kết mở hay thế nào thì góp ý kiến với ta nha, dù đã có ý sẵn nhưng vẫn muốn hỏi ý kiến mọi người a

Một lần nữa, cảm ơn đã ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trở về

Sáng hôm sau, trong phòng lớn đột nhiên xuất hiện một đám mây u ám, lằng lằng ở góc phòng, phía dưới đám mây là một đám nấm cùng một người nhật nắm.

Trái ngược với hình ảnh hắc ám đó, Kanato Ken lại thanh thoi ngồi uống trà ở giữa phòng. Khu, nếu xem nhẹ dấu ấn màu đỏ khá lớn trên gương mặt anh tuần đó thì hình ảnh này thật hài hòa.

Sento quân gia từ ngoài bước vào, trước tiên đặt một túi chườm đá lên gò má hắn, sau đó quay sang xua đuổi đám mây kia đi. Hắn làm quân gia quả thật là tận tâm a.

"Thiếu phu nhân, mời tạm thời di chuyển sang nơi khác, tôi cần phải diệt nấm." Sento quân gia cúi đầu hướng cô nói.

Mạc Linh đang lăm bầm đột nhiên mạnh đứng dậy, sau đó chậm chạp nhích sang bên cạnh một chút, tiếp tục ngồi vẽ vòng tròn.

"Cảm ơn thiếu phu nhân." Sento quân gia thành kính nói.

Mạc Linh che mặt, quả nhiên cô không bao giờ chống lại vị trung khuyển quân gia này mà.

Dứt khoát đứng dậy, cô tiến tới ngồi cạnh Kanato Ken, nhưng chung quy vẫn là không dám nhìn anh.

Trong phòng lớn lúc nào cũng đầy người hiện tại im lìm, không một ai dám lên tiếng.

Kanato Ken đợi thêm một lúc vẫn không thấy Mạc Linh nhúc nhích, đành lên tiếng trước.

"Linh nhi, em..." Hắn còn chưa nói xong thì Mạc Linh đột ngột mạnh xoay người về phía hắn.

"Em xin lỗi! Xin lỗi! Thật sự rất xin lỗi anh!" Bày ra tư thế quỳ gối tạ tội, Mạc Linh thật sâu cúi đầu, giọng nói rầu rĩ không ngừng lặp lại.

"Không sao, em đã xin lỗi cả buổi sáng rồi."

Hắn đen mặt, đưa tay kéo cô về phía mình, thuận thế ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô, vụng trộm ăn đậu hũ.

Ừ, quả nhiên vừa mềm vừa thơm

Mạc Linh còn định nói nữa, nhưng bất gặp hắn để mặt đến gần đành ngậm miệng, ủy khuất nhìn hắn.

Kanato Ken ý xấu chưa toại, dục cầu bất mãn tiếp tục cúi xuống hôn cô một cái, chỉ chạm nhẹ rồi rời đi ngay, nếu không hắn sợ mình lại sẵn sàng dọa cô chạy, như vậy liền hỏng việc.

Mạc Linh vui mặt vào lồng ngực rộng của hắn, vừa nhắm mắt lại liền nhớ đến cảnh tượng xấu hổ lúc sáng.

Quay ngược thời gian một chút. Vào sáng sớm hôm nay, khi tiếng chuông báo thức vang lên đánh tan giấc mộng đẹp của Mạc Linh, cô theo thói quen với tay ra ngoài tắt chuông, ý đồ cuộn mình ngủ thêm một lúc thì chợt phát hiện trên người nặng nề, bên cạnh dường như có gì đó đang thổi, từng làn hơi ấm ấm phả vào cổ cô.

Mạc Linh hé mắt, trông thấy khuôn mặt xa lạ mờ mờ, cô liền kinh hoàng. Bình sinh cô chưa từng ngủ chung cùng ai cả, và cũng không ai có thể tiến vào phòng cô như thế này, do đó cô không chút chần chừ, một bàn tay giơ lên, quyết đoán hạ xuống gò má người đối diện.

Sau đó Sento quản gia chạy vào, nhìn thấy cô kinh hãi ôm lấy Kanato Ken nửa tỉnh nửa mơ với gò má hắn nắm vệt dài đỏ hồng mà khóc, còn vừa xoa xoa giúp hắn vừa lầm nhảm, cảnh tượng phải nói là... vô cùng thảm.

Sau đó... không có sau đó nữa...

Trở về với hiện tại, Mạc Linh là người gây họa nhưng lại giống như kẻ bị khi dễ, run run không dám lộ mặt ra ngoài.

Tuy đối với hắn đây cũng là một dạng hưởng thụ, có mỹ nhân trong lòng, ai lại không mê mẩn chứ? Nhưng không thể để cô rơi vào tình trạng tự trách này mãi được, phải dời lực chú ý của cô đi.

"Linh nhi, đừng khóc nữa, là do anh không đứng, vào phòng em mà không báo trước." Đánh chết hắn cũng không thừa nhận đã lên vào phòng cô.

"Nhưng, là em đánh anh..." Mạc Linh rậm rì phát ra âm thanh như muỗi kêu.

"Được rồi, cũng không có gì quan trọng, lần sau anh đường đường chính chính vào là được, như vậy em sẽ không bất ngờ đến mức đánh nhầm."

"..."

Cô đang ở đây hồi hận cái rắm a! Rõ ràng là hắn lên lút chui vào giường của cô, cô đánh hắn một cái vẫn còn rất nhẹ a!

Nhưng mà thoát nhìn rất đau...

"Hôm nay chúng ta hẹn hò đi, đi cả ngày, bù đắp một ít cho khoảng thời gian sắp xa nhau sau này." Kanato Ken chính nghĩa quyết định, cũng không quan tâm khuôn mặt soái khí hiện tại có khuyết điểm, ở bên cô cả ngày hôm nay mới là điều hắn cần làm.

"Được! Em muốn đi hết mọi góc ngách của Tokyo!" Mạc Linh vỗ tay, thích ý chấp nhận.

Cả ngày hôm đó, Mạc Linh cùng Kanato Ken cùng ở bên nhau đi khắp nơi, chụp rất nhiều hình, chơi mọi trò chơi, còn đi thăm thú những địa điểm kì lạ của thành phố, đó chính là ngày vui nhất trong cuộc đời cô từ khi sinh ra đến khi trùng sinh trong cơ thể Mạc Linh này.

(Giai: chuyện hẹn hò con nhà người ta, tạm thời xin phép lược bỏ.

ML: lười biếng còn cãi bướng!

Giai: Ken bảo bối, Linh nhi muốn trèo tường!

Ken: Linh nhi? *mỉm cười*

ML:... *lùi lại* *chạy*)

Tối hôm đó, Kanato Ken tiễn Mạc Linh và ông Mạc đến sân bay, sắp đến giờ lên máy bay mà hắn vẫn cứ ôm cô mãi không chịu buông.

"Nhớ, phải gọi cho anh, phải ngủ sớm, không được bật đèn pin đọc tiểu thuyết, không được chú ý đến nam nhân khác..." Mạc Linh bị hấn lời kéo nói đến đau đầu, đành ôm lấy tay hấn ngăn chặn ý định nói tiếp.

"Em nhớ, mỗi ngày em sẽ gọi điện cho anh, sẽ ngủ thật sớm, sẽ không chú ý đến nam nhân chân chính khác, sẽ nhớ đến anh mỗi giờ mỗi phút." Mạc Linh từng từ nói xong, mỉm cười, đây là lần đầu tiên hấn nói nhiều đến như vậy, cô không lý gì lại từ chối sự quan tâm của nam nhân cô yêu rồi.

"Còn nữa..."

Hấn nhân lúc ông Mạc quay đi gọi cho đôi tác liền kéo cô lại, cuốn lấy cô vào một nụ hôn ngọt ngào tưởng như không thể tách rời.

Mạc Linh cả mặt đều hồng thắm, đắm vào ngực hấn một cái. Nhưng cũng tránh ánh mắt của người khác, lén lút đặt lên môi hấn một cái chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Cũng không đợi hấn phản ứng, nói câu "Tạm biệt" liền chạy biến đến bên ông Mạc.

Kanato Ken lần đầu thụ động nhận được cử chỉ yêu thương của nữ nhân trong lòng, cảm giác sung sướng đều mau sắp hỏng rồi.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân đang hướng về phía này vậy tay." Sento quản gia nhắc nhở, nhưng hấn vẫn bất động, khuôn mặt ngốc đến không tưởng được "Thiếu phu nhân đã vào vào máy bay rồi."

"Thiếu gia, chúng ta nên về thôi."

"Thiếu gia,..."

Mạc Linh ngồi cạnh ông Mạc trong khu VIP, thích thú nhớ lại vẻ mặt buồn cười của hấn, không nhận được liền cười ra tiếng.

"Thế nào? Rất vừa lòng hôn phu tương lai sao?" Ông Mạc nhìn nữ nhi cười một mình cũng khẽ mỉm cười, đưa tay xoa xoa mái tóc dài mềm mại của cô.

"Chà, hôn phu gì chứ? Con còn chưa đồng ý đâu!" Mạc Linh lập tức phủ nhận, nhưng ánh mắt mang ý cười đã bán đứng cô.

"Ừ ừ được rồi." Ông Mạc không vạch trần cô, lại nói sang chuyện khác "Đúng rồi, vừa hay trong công ty của cha có thư ký vừa nghỉ việc, con có rảnh có thể đến giúp cha được không? Chỉ một tuần thôi?"

"Tất nhiên là được, dù sao con cũng đang rảnh rồi, ở nhà mãi chắc chắn con sẽ thành con sâu gạo mất!"

"Sâu gạo Mạc gia ta ai dám nói ra nói vào?" Ông Mạc trợn mắt.

Mạc Linh bị ông chọc đến vui vẻ, ánh mắt cong cong lấp lánh ánh sáng.

Cô không hề biết tất cả những cử chỉ hành động của cô đều thu vào mắt một người.

Khỏe môi giương lên, hấn thu hồi máy ảnh nhỏ, tiếp tục vờ như đang bận rộn với máy tính.

Tác giả có điều muốn nói:

Có ai ngày mai đi hội trại xuân không? Trường ta tổ chức hội trại, không thể viết chương mới cho mọi người được nên ngày mai cho ta lười một hôm :)

Biết đâu bất ngờ có người chung trường với ta nhỉ? Gặp thêm bạn bè hấn là rất tuyệt a!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bạch thiên thần

Xin lỗi mọi người hôm qua nhà mình mất mạng nên không đăng được hôm nay đăng bù nha!!!

"Thư ký Mạc, đây sẽ là bàn làm việc của cô sau này, tuy chỉ có một tuần hợp tác nhưng tôi hy vọng chúng ta sẽ là bạn tốt." Quản lý nhân sự Trần Ninh Hoa đưa tay nâng kính, hòa nhã bắt tay với Mạc Linh.

"Vâng, tôi rất vui được đến Mạc thị làm việc, hy vọng sau này giúp đỡ nhiều hơn, quản lý Trần." Mạc Linh rất thích những người vừa lịch sự vừa có tác phong có trách nhiệm như Trần Ninh Hoa này, cho nên đối mặt nói chuyện cũng rất hợp ý.

"Cứ gọi tôi Ninh Hoa là được, tôi có thể gọi cô là Linh nhi không?" Trần Ninh Hoa mỉm cười, khuôn mặt tròn tròn trắng trắng như có thể bung ra sữa.

"Được, Ninh Hoa!" Mạc Linh tất nhiên không từ chối, sáng khoái đáp ứng.

Hai người lại nói thêm vài câu thì một vị thư ký chạy đến, nhanh chóng kéo cô đi. Cô cũng chỉ kịp vẫy tay với Trần Ninh Hoa liền chạy chậm theo sau hần.

Cũng không lạ gì khi họ đối xử rất bình thường với cô chứ không ghét bỏ. Hôm qua ông Mạc vừa nhò vả, hôm nay ông đã sắp xếp xong mọi chuyện, còn phong tỏa tin tức cô cùng ông về nước, thậm chí cô đến công ty làm việc cũng không ai hay biết.

Cũng một phần là nhờ cô thay đổi phong cách một chút. Quần áo công sở điển hình áo trắng váy đen, tóc búi cao gọn gàng, còn thuận tay đeo một cặp kính nguy trang, trang điểm cũng không lòe loẹt, nhìn qua rất nghiêm túc nhưng cũng không nhằm chán. Cô hoàn toàn tự tin mình sẽ không bị bất kỳ ai phát hiện, ngoại trừ nam nữ chủ trong công ty...

Chắc cũng không trùng hợp thế đâu nhỉ?

Mạc Linh tự giễu cợt, cô đâu còn là nữ phụ Mạc Linh, cô hiện tại đang là nữ chủ trong câu chuyện ngôn tình của riêng mình, nơi đó có gia đình cô trân trọng, có bạn trai cô yêu thương, còn có rất nhiều người bạn tốt, thử hỏi có mấy nữ chủ hạnh phúc được như cô chứ?

Nhưng mà... cô nhớ sau chuyện Mạc Linh tự tử không thành thì chạy theo trả thù nữ chủ, sau đó tận mắt nhìn nữ chủ cùng người cô thầm yêu XXOO mà bản thân chỉ có thể tro mắt ếch quan sát.

Ai nha, hình như sau khi Châu Quang Khải hoàn thành bộ phim thần tượng nào đó thì đến công ty, chứng kiến nữ chủ bị nữ phụ là cô bắt nạt đến run run khóc thì đau lòng kéo nữ chủ đi, còn nhân tiện trừng phạt nữ phụ một chút. Rồi... nữ chủ cầu xin giúp cô, hần tức giận kéo nữ chủ vào phòng nghỉ của riêng hần, tiến hành một hồi phong tình, còn rất thấu hiểu nhân không khóa cửa, cố ý để Mạc Linh nhìn thấy.

Đáng tiếc, lần này cô sẽ làm cho bọn họ XXOO, nhưng đừng hòng cô hành động ngu ngốc ở giữa công ty, cô còn nhờ nó kiếm tiền mua tiểu thuyết nha, lần trước sang Nhật đã làm cô cạn máu rồi. Dù Ken có nói sẽ trả thay, nhưng đây là sở thích của cô, không lý gì cô lại ngồi không hưởng được.

Vừa nghĩ tới Ken, về mặt cô đang trầm tư bất chợt mềm mại rất nhiều, khóe mắt còn mang theo tiểu ý, khiến những người xung quanh nhìn thấy đều ngốc ngốc đứng. Bọn họ chưa từng nhìn thấy mỹ nữ nào ôn nhu như vậy nha, nhìn một chút cũng không mất miếng thịt nào.

Trong lúc Mạc Linh trầm ngâm trong hưởng phần thì thư ký kia vẫn kéo cô đi thoăn thoắt, một lúc sau liền dừng lại ở trước một căn phòng, đẩy cô ra trước, gõ cửa.

"Bạc tổng, tôi dẫn thư ký mới đến." Hần còn rất quan tâm quay sang vỗ vai cô "Thư ký Mạc, cố gắng nhé!"

Mạc Linh bị hần vỗ về thực tại, lúc nhận ra thì chợt nghe thấy thanh âm trầm trầm quyến rũ từ sau cánh cửa gỗ truyền đến cho phép tiến vào, tim cô không hiểu sao liền đập nhanh hơn mấy nhịp, hồi hộp đẩy cửa bước vào.

Đây là ngày đầu tiên đi làm, cô không được xao lãng, thật là, cũng tại cái tên Kanato Ken kia khiến cô nghĩ lung tung rồi.

Căn phòng khá lớn, bên trong trang trí như một phòng làm việc điển hình. Người ngồi cạnh bàn làm việc đối diện với cô vẫn đang cúi đầu xử lý văn kiện, ánh nắng từ cửa kính chạm trần phía sau chiếu lên hần, tạo ra một quang sáng nhân nhật ấm áp, theo như cô thấy là vậy.

"Cô là thư ký mới phải không? Tôi sẽ đưa cô danh sách những việc cơ bản cần nhớ, dù sao cũng không làm việc lâu, tôi không yêu cầu cô quá hoàn mỹ, cô đừng làm rối việc của tôi là được." Bạc tổng không ngẩng đầu, tay trái đẩy một tờ giấy ra trước, tay phải vẫn đang xoay không ngừng trên giấy.

"Vâng, tôi hiểu, Bạc tổng." Mạc Linh dùng đầu ngón chân cũng biết Bạc tổng này chính là nam chủ Bạc Ngưng Thần nổi tiếng ác quỷ trong số những nam chủ của Bạch Liên Hoa, nhưng cũng là người đối xử với ông Mạc "nhẹ nhàng" nhất sau khi Mạc Linh bị họ xử lý.

Hừ, uống công cha cô lo lắng cho hần như thế, bị hần quay lại đâm một nhát đau đến xương tủy, cuối cùng lên con đột quy, tập đoàn Thu Nguyệt liền là của hần, Mạc thị cũng trở thành nơi vui chơi của nữ chủ.

May mắn Bạch Liên Hoa cũng không phải loại giả tạo, mà là thật sự ngây thơ, si ngốc bị ném qua tay nhiều người, cô không rõ những vị nam chủ tài năng kia có yêu cô ấy sâu đậm không, nhưng cô biết bộ tiểu thuyết này có hơn 80% là thịt, thịt và thịt.

Được rồi, thật ra vừa hay đúng ý cô, cho nên nó mới được liệt vào danh sách những bộ NP cô thích.

"Vậy cô có thể rời đi rồi, khi nào cần tôi sẽ gọi."

"Vâng, tôi xin phép." Mạc Linh cúi người nhận lấy danh sách, nhanh chóng xoay người bước ra ngoài, không hề nhìn thấy ánh mắt kì lạ của Bạc Ngưng Thần phía sau cánh cửa.

Trở về bàn làm việc, Mạc Linh bắt đầu theo danh sách chuẩn bị cho công việc hôm nay. Dù sao cô chỉ chuyên về marketing, bảo cô làm thư ký thật sự là có chút cố hết sức, nhưng ông Mạc đã tin tưởng cô, cho nên cô phải cố gắng!

"Này, cô có nhìn thấy thư ký mới đến không? Nghe nói là rất đẹp." Nữ nhân A nói.

"Ừm, tôi thấy lúc này đây, cứ ngỡ là vịt con xấu xí, không ngờ lại là thiên nga, có điều nhìn qua khá cổ hủ..." Nữ nhân B bàn tán.

"Các người biết cái gì, đó là khí chất thanh thuần của nữ nhân sạch sẽ! Thật sự muốn kéo cơ thể nhỏ nhắn ấy vào lòng ôm thật chặt!" Nam nhân C cảm thán.

"Đồ ngốc! Tôi nghe nói cô ấy có quan hệ gì đó với Mạc tổng, dám đụng vào thì... roet!" Nam nhân D đưa tay kéo ngang cổ, còn khoa trương trợn mắt há mồm.

Trong khi mọi người còn đang họp chợ ở bên đây thì bên kia, Mạc Linh chạy đi chạy lại chuẩn bị đến bờ hơi tai. Do cô không biết đường, lại chưa quen việc nên phải tốn sức hơn mọi người rất nhiều. Nhưng cũng đành chịu, sau này cô tìm một công việc thiết kế rồi ngồi một chỗ là được, như thế liền rảnh nợ.

Suy nghĩ tuy vô cùng phong phú, nhưng Mạc Linh vẫn duy trì mặt than nghiêm túc sắp xếp tài liệu cho cuộc họp sắp tới. Khả năng thích ứng của cô quả nhiên không tầm thường.

"Linh? Sao em lại ở đây?" Thanh âm nhẹ như gió thổi vào tai Mạc Linh.

Người có thể nhận ra cô, còn là nữ hình như chỉ có một người.

"Bạch Liên Hoa, lâu quá không gặp." Không cần soi gương cũng biết hiện tại mặt cô rất khó coi, nhưng nếu không làm biểu tình này thì sẽ bị nghi ngờ.

Trước mặt Mạc Linh là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, mái tóc vàng cuộn sóng, khuôn mặt luôn mang theo ý cười dịu dàng, trên người mặc một bộ váy hồng phấn, làm cô tưởng như mình vừa nhìn thấy thiên thần lạc lối xuống Trái Đất.

Đây cũng chính là nữ nhân cô nhìn thấy trong quán nước ngày trước đây mà, lúc trước chỉ lén lút nhìn nên không bị ảnh hưởng nhiều, nhưng bị tấn công ánh sáng chính diện thế này... Không được, khóe môi ướm!

Mạc Linh không dấu vết cúi đầu lau đi dòng nước khả nghi, sau đó tươi cười như xuân về hoa nở, dọa cho Bạch Liên Hoa ngây người sững sờ.

"Linh nhi, em bị sốt sao?" Bạch Liên Hoa chạy đến, bàn tay nhỏ nhắn lạnh lạnh đặt lên trán cô.

"..." Hiện tại muốn cười với mỹ nữ một cái cũng thật khó khăn a!

Tác giả có điều muốn nói:

Bạch thiên thần xuất hiện! Mạc Linh chính thức bước vào hành trình (vô tình) thay đổi vận mệnh của nữ phụ, chương sau lại nói tiếp!

Khụ, còn chuyện này nữa, sắp tết rồi, không biết ta có tg để viết k, mà qua tết lịch của ta cũng đổi một chút, do cuối cấp nên chỉ dành như vậy, xin lỗi mọi người *cúi đầu* hy vọng mọi người đừng ghét bỏ $\pi\Delta\tau$

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lâm Hoài Nam theo dõi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Em thật sự không sao chứ? Lần trước em rơi xuống nước làm chị lo lắng, còn nghe mọi người nói em sắp chết rồi!" Bạch Liên Hoa thật lòng nói, nhưng nội dung câu nói lại có thể khiến cho Mạc Linh hộc cả máu, đúng là nữ chủ nữ phụ trời sinh chính là khắc tinh a!

"Tôi không sao, cô cứ làm việc của mình đi, đừng lo chuyện thị phi." Mạc Linh đen mặt thẳng thừng đuổi khách.

Bạch Liên Hoa ôm tâm trạng lo lắng bị Mạc Linh bắt rồi đi. Hẳn là Bạch Liên Hoa còn phải đến gặp Bạc Ngưng Thần để bàn về dự án phim mới, quá trình dự đồ nữ chủ vào con đường sắc tình của Bạc quý súc chính là bắt đầu từ đây nha.

Mạc Linh cả ngày dài chạy chỗ này đến chỗ kia, đến cuối ngày cũng không gặp lại Bạc Ngưng Thần, chỉ thấy Bạch Liên Hoa hai tay ôm lấy trái tim bước nhanh trở về, trên mặt còn có một tầng hơi nóng đỏ ửng khả nghi.

Mạc Linh đưa tài liệu cuối cùng cho vị thư ký lúc sáng dẫn cô đến phòng Bạc tổng, hoàn thành xong danh sách, dọn dẹp mặt bàn đầy giấy, đầy mực hạnh phúc chạy ra khỏi công ty.

"Linh? Em làm gì ở đây thế?" Mạc Linh vừa bước ra khỏi cửa liền nghe tiếng gọi, hai chân cong lên làm tư thế chạy chột khựng lại, nhìn qua rất buồn

cười.

"A? Là anh? Anh làm gì ở đây thế?" Mạc Linh đồng dạng ngờ ngạc đặt câu hỏi.

Hoàng Ngón Đẳng vốn đã rất nỗ lực nhe cười, chỉ là nhìn vẻ mặt nghi vấn của cô khiến hắn muốn nghiêm túc trả lời cũng không được, tiếng cười không chút trở ngại bật ra, đến cả Mạc Linh đứng cách đó hai thước còn có thể nghe thấy.

Mạc Linh nhìn hắn ôm bụng cười, còn rất khoa trương phẩy phẩy tay ra sức hít thở, cũng không nhịn được cười theo.

Ở phía sau Hoàng Ngón Đẳng, vài nam nhân mặc âu phục đen sang trọng bị bộ dạng hiện tại của hắn dọa cho cứng người, tự hỏi hôm nay hắn bị sốt sao. Nhưng dù sao bọn họ cũng không thể cắt ngang nên đành đứng yên ở cách đó một khoảng vừa đủ để quan sát hắn vừa không làm cô chú ý.

"Thật ngại quá, tôi đang bận việc, hôm khác cùng nhau ăn một bữa đi!" Mạc Linh thân thiết vỗ vỗ vai Hoàng Ngón Đẳng, sau đó chạy biến.

"..." Hoàng Ngón Đẳng đen mặt, hắn vốn đang định mời cô đi ăn một bữa, không ngờ cô để lại một câu liền chạy biến.

"Hoàng tổng, đã đến sao không vào?" Giọng nói đơn đả vang lên bên cạnh.

Hoàng Ngón Đẳng lập tức trở về trạng thái thường ngày, ôn hòa mỉm cười như người sầm mặt lúc nãy là một người nào đó khác.

"Thật ngại quá, để các vị chờ lâu."

Mạc Linh bước nhanh trên phố, vừa nhìn ngó xung quanh vừa quan sát bản đồ thành phố trên điện thoại.

Trước mặt cô là một quán coffe mới khai trương, trang trí bên ngoài rất tao nhã với tông đen chủ đạo, mặt tiền toàn bộ đều bằng kính khiến cô có thể nhìn thấy bố trí bên trong.

Là sách! Một rừng tri thức bên trong phát ra thứ ánh sáng mời gọi khiến cô mê mẩn, không tự chủ bước vào, đến khi nhận ra thì cô đã an vị ở một chỗ gần giá sách.

Tối hôm qua cô đọc được lời giới thiệu về quán coffe này, ai cũng nhiệt tình đề cử khiến cô tò mò không thôi, cho nên hôm nay liền chạy đến đây.

Trong quán cũng lác đác vài người khách, đa phần là nữ, bọn họ ngồi theo nhóm hai ba người, vừa cầm một quyển truyện vừa âm thầm rút khăn giấy.

Mạc Linh cũng không phải ngu ngốc, lập tức biết được nguyên nhân, hai mắt sáng lên quét về phía kệ sách.

"Chào mừng tiểu thư đến với Ota, hy vọng tiểu thư có một khoảng thời gian vui vẻ ở đây." Một phục vụ viên bước đến, một tay đặt lên ngực cúi chào như tư thế tiêu chuẩn của một quán gia "Tiểu thư muốn dùng gì?"

Nam nhân thân hình cao gầy cung kính nhìn cô. Đôi mắt nâu luôn mang ý cười nheo nhọt, cả khóe môi cũng hơi cong lên, nhìn qua như hắn đang hòa mình vào buổi chiều tà, nhẹ nhàng nhưng rất dễ chịu, rất xinh đẹp. Đặc biệt là mái tóc mềm mềm phủ xuống trước trán màu đỏ như mặt trời muộn ấy càng khiến hắn thêm ấm áp.

"Cảm ơn rất nhiều." Mạc Linh nhận lấy menu, lật lật một lúc rồi gọi thử một ly chocolate nóng.

"Sẽ có ngay đây."

Mạc Linh thích thú nhìn theo bóng lưng cao ngất của vị phục vụ kia, nhưng rất nhanh liền ném bộ dạng thanh tú của hắn sang một bên, chuyên tâm tìm một quyển truyện ưa thích.

Ở sau bếp, phục vụ viên ban nãy vừa nhìn bóng dáng tìm kiếm của cô vừa thầm cười. Đúng là một vị tiểu thư đáng yêu, thuần khiết, khiến dục vọng chiếm hữu của hắn càng mãnh liệt.

Cùng lên chung một chuyến bay với cô, rồi theo sở thích của cô mở một quán nước nhỏ, cốt yếu cũng chỉ để hắn có thêm cơ hội làm quen với cô mà thôi. Hắn đã điều tra cô rất lâu, đủ để biết được con người hiện tại của cô mới chính là chân thật, không hề đáng ghét như tên họ Khương kia thường làm nhảm với hắn.

Hắn sẽ không nhường món hời lớn này chạy đi đâu, phải chiếm cô làm của riêng hắn, vừa đạt được mục tiêu chiếm lấy tập đoàn Thu Nguyệt của bạch đạo vừa có một phu nhân danh giá để đám người làm le vị trí phu nhân của hắn chùn bước.

Hắn sửa sang lại bản thân một chút, bày ra nụ cười như có như không tiêu chuẩn, đem theo ly nước Mạc Linh đã gọi bước ra ngoài.

"Cảm ơn rất nhiều, anh là ông chủ ở đây sao? Anh tên là gì?" Mạc Linh xuất phát từ ý nghĩ ngây thơ sẽ giới thiệu quán nước của hắn cho những người bạn mình đã quen trên mạng, nhân tiện khoe khoang một chút.

"Tôi là Lâm Hoài Nam." Hắn âm thầm đắc ý, nếu đã đưa đến miệng thì không lý gì hắn lại không nhận rồi "Tôi là người thành phố khác chuyển đến đây định cư, hy vọng sau này giúp đỡ nhiều hơn."

"Ôi chào, thật sao?" Mạc Linh hí hóp mắt "Sau này cũng mong anh giúp đỡ nhiều hơn cho vị khách tiềm năng như tôi rồi!"

"Hy vọng là vậy, tôi xin phép."

"À vâng."

Mạc Linh thưởng thức ly chocolate nóng thơm lừng, hí hửng tiếp tục công việc vĩ đại của mình.

Lâm Hoài Nam bước đầu thành công rực rỡ khiến hắn càng thêm tự tin, không ai, kể cả cô, có thể chống lại sức hấp dẫn của hắn, trận này, hắn thắng là chắc chắn rồi.

(Giai: có vấn đề về thần kinh rồi, lúc đầu theo dõi còn ngẫu thế mà hiện tại... ==')

Tác giả có điều muốn nói:

Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ em gái nhỏ tiến lên thôi

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thư kí riêng

Mạc Linh cảm trại ở quán Ota đến khi ông Mạc gọi đến mới nuốt tiếc rồi đi, rồi chợt nhớ ra hôm nay vẫn chưa nhắn tin với Kanato Ken nên nhanh chóng chạy về phòng mở máy tính, gửi một mail chi tiết về hôm nay cho hắn, tiếp theo liền bắt đầu chuẩn bị công việc cho ngày mai.

Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên nhưng thư ký Chung, người đã chỉ dẫn cô công việc của mình trong hôm nay, vẫn giao cho cô một núi công việc, quả nhiên là những vị thư ký là không thể đặc tội, sẽ bị một núi giấy đè chết.

Bạc Ngưng Thần đặt hợp đồng cuối cùng xuống, liếc nhìn đồng hồ, đã qua nửa đêm rồi. Công việc bề bộn lặp đi lặp lại ngày qua ngày làm hắn thấy chán nản quá, có lẽ hắn nên tìm kiếm một chuyện gì đó làm đề tiêu khiển mới được.

Đột nhiên hắn nhớ đến bộ dạng nghiêm túc của Mạc Linh vào sáng sớm, quần áo gọn gàng lịch sự, tác phong nhanh nhẹn dễ thích ứng, không than vãn không phàn nàn, thông thường thì một thư ký như thế rất hiếm gặp, hơn nữa còn là một nữ thư ký xinh đẹp, nhưng người này lại là đại tiểu thư Mạc gia khiến hắn có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ chỉ nhờ một tai nạn mà cô lại thay đổi đến chóng mặt như thế sao? Hơn nữa theo như hắn biết, cô hiện tại rất hòa đồng, thân thiện, không khiến người khác hận đến ghê ghét như trước. Nữ nhân này càng lúc càng khó hiểu, nhưng so với Bạch Liên Hoa thì Mạc Linh này lại có phần thú vị hơn. Xem ra tạm thời hắn có trò vui mới rồi.

Ai đó vẫn còn điên cuồng làm việc đột nhiên hắt hơi một cái rõ to, vừa dụi mũi vừa lẩm bẩm.

"Kì quái, chẳng lẽ bị cảm rồi?"

Mạc Linh, con đường chông gai vẫn còn chờ đợi cô a!

"Linh nhi, con không sao chứ? Nhìn con mệt mỏi quá." Ông Mạc dừng tay lật báo, lo lắng nhìn nữ nhi bảo bối.

Mạc Linh chợt dạ che mặt, muốn tránh ánh mắt của ông Mạc. Kì lạ, rõ ràng cô đã đánh rất nhiều phần ở khóe mắt che đi quãng thâm, vẫn dễ nhận ra thế sao? Được rồi, lúc sáng cô còn bị ánh mắt cú mèo của mình dọa cho sặc nước, suýt nữa tử vong tại bệ rửa mặt rồi.

"Con không sao, chắc là ngày đầu chưa quen việc nên nhìn mệt mỏi thế thôi, ngày mai sẽ không sao đâu!" Mạc Linh trấn an ông Mạc.

"Nếu con không làm nổi thì phải nói nhé, cha sẽ cho người khác thay thế, con ngã bệnh cha sẽ đau lòng lắm a!" Ông Mạc dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt khô ráo, còn khoa trương ôm ngực trái.

Mạc Linh bị ông chọc cho cười ha hả. Dường như từ lúc ông Mạc nhận ra nữ nhi của mình đã "hoàn lương" thì tính cách của ông càng lúc càng trẻ con, chọc cô cười lớn không biết bao nhiêu lần. Nhưng nhờ vậy mà cảm giác rủ rụi lúc sáng của cô đã giảm đi phần nào, cả người như thêm sức sống.

"Hay là thế này, chiều nay sau khi tan ca con đến bệnh viện kiểm tra xem sao, dù sao phòng bệnh hơn chữa bệnh."

"... Cũng được, chiều nay con sẽ đi." Mạc Linh bị ánh mắt mong chờ của ông Mạc ép buộc gật đầu, cũng không đợi ông nói thêm liền qua loa lau miệng chạy trước.

Tài xế Đình như mọi khi chờ cô đến con phố cách chỗ làm không xa, Mạc Linh cảm ơn liền lập tức chạy như bay xuống xe, lao vào cửa công ty, không kịp chào hỏi ai liền vào thang máy, nhấn lên tầng cao nhất Mạc thị mới thở ra một hơi.

Khi này vừa lên xe Mạc Linh liền nhận được điện thoại của thư ký Chung hối thúc, nói là Bạc Ngưng Thần muốn gặp cô khiến cô sợ đến mức rơi cả điện thoại.

Không xong rồi, chẳng lẽ cô mới làm ngày thứ hai liền gặp chuyện không hay? Hay là do những hồ sơ cô chuẩn bị có vấn đề, khiến Bạc tổng ác quỷ không hài lòng? Dù sao đi nữa thì chắc chắn cũng không phải chuyện tốt, gặp được hần nhất định cô phải nhận lỗi trước. Theo như kiến thức của cô, Bạc Ngưng Thần rất hứng thú với những người gan dạ chống lại hần, ví dụ như là Bạch Liên Hoa, còn những người khép nép sợ hãi hần thì hần không chú ý đến, ví dụ như thư ký Chung, sau này còn có cô nữa.

Mạc Linh nhủ thầm trong đầu, nhất định phải khiến hần nham chán chính mình, không được cãi lại hần, hần chính là ông trời của mình! Đúng! Chính là như vậy!

Mạc Linh chuẩn bị tinh thần xong, rất giống như binh sĩ thời chiến một đi không trở lại, hào hùng hiên ngang bước vào phòng làm việc của hần.

"Bạc tổng."

"Ừ, thư ký Mạc, cô vừa mới đến nên tôi cũng không tiện nói nhiều, hôm qua..." Bạc Ngưng Thần vừa lật tài liệu vừa thuận miệng nói, nhưng còn chưa nói xong đã bị giọng nói gấp gáp hối lỗi của nữ nhân đối diện chặn ngang.

"Bạc tổng, thành thật xin lỗi, hôm qua tôi không hoàn thành một cách hoàn hảo những công việc ngài đưa, tôi sẽ tiếp tục tìm cách nâng cao khả năng của mình, xin ngài cứ trách phạt, tôi sẽ không cãi lại!" Mạc Linh nói liền thoảng, cơ bản là không cho Bạc Ngưng Thần cơ hội nói cái gì.

Bạc Ngưng Thần dời mắt khỏi đồng hồ giấy tờ vô vị, ngược nhìn nữ nhân dùng tư thế gấp người tiêu chuẩn hướng đỉnh đầu về phía mình, khóe môi vô thức cong lên, nhưng rất nhanh liền trở về lạnh nhạt.

"Tôi chưa nói xong, nhưng nếu cô đã cảm thấy lỗi của mình thì tôi cũng không cần nói nhiều nữa, như vậy, từ hôm nay cô chuyển bàn làm việc đến phòng tôi, tôi sẽ 'tận tình' mà giúp đỡ cô." Hần nhấn mạnh hai chữ "tận tình", không ngoài ý muốn nhìn thấy cô mạnh mẽ ngẩng đầu, dùng hai mắt tròn xoe chớp chớp với hần.

"... Bạc tổng, không cần phiền như vậy, tôi có thể học hỏi thư ký Chung." Trái tim Mạc Linh đập thật mạnh, giống như chỉ cần hần không đồng ý nó liền có thể nhảy ra ngoài, hy sinh oanh liệt.

"Không có gì, dù sao chiếu cố Mạc tiểu thư cũng là trách nhiệm Mạc tổng đã nhờ tôi, cô không cần từ chối."

"..." Mạc Linh từ trận.

Trời ạ, chẳng lẽ bắt cô phải đóng giả làm nữ phụ ác độc dâm dăng trong lịch sử hần mới chịu buông tha cô sao?!

Mạc Linh âm thầm nắm tay, nhìn thẳng vào đôi mắt giễu cợt của hần. Được, hần muốn chơi, cô liền chơi với hần tới cùng!

Tác giả có điều muốn nói:

Nhà đang chuẩn bị nên không thể đăng chương mới, ráng tận dụng thời gian rảnh viết chương mới mừng tất niên

Mọi người tất niên vui về! Cảm ơn đã ủng hộ!! *bung lụa đốt pháo*

P/s: Hình ảnh chỉ mang tính chất bán nụ cười=))

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dao động

Mạc Linh chính thức trở thành thư ký riêng của Bạc Ngưng Thần.

Mới đầu khi nghe tin tức dọa người đó, về mặt của thư ký Chung quả thật... như ăn phải ruồi vậy, vô cùng khó coi. Hơn nữa vị thư ký lão thành này còn vỗ vỗ vai nàng, ra vẻ tâm huyết.

"Thư ký Mạc, vất vả cho cô rồi, hy vọng cô bình an qua được thời kì này."

"..." Mạc Linh ngậm miệng, không biết nên cảm ơn vẫn là nên đánh cái tên thiếu thiếu ngược này nữa.

Bước vào nhà vệ sinh, Mạc Linh rút từ túi hộp trang điểm luôn để sẵn phòng khi có trường hợp khẩn cấp, và lần này chính là trường hợp khẩn cấp nhất.

Dùng lớp phấn nền dày che đi làn da trắng nõn thường ngày, vẽ khóe mắt nhếch lên một chút, gò má đánh hồng lên, lại thêm một lớp son đỏ lên đôi môi anh đào, Mạc Linh lại dặm thêm một ít phấn, sau đó hài lòng dùng nước hoa xông khắp người.

Mạc Linh thử ngửi ngửi một chút, chết tiệt, đến cô còn muốn nghẹt thở với mùi này nữa chứ đừng nói là nam chủ mắc chứng khiết phích Bạc Ngưng Thần kia! Nhưng đành chịu, cô không tin là hắn không đuổi cô đi! Nhất định phải làm sự hứng thú của hắn giảm xuống đến giá trị âm, có như thế cô mới yên ổn mà sống.

Bạc Ngưng Thần nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó một mùi hương quen thuộc gay mũi khiến hắn hơi nhăn mày, đồng thời khóe môi quẩy rũ ra một nụ cười hiền rõ.

"Thư ký Mạc, cô vừa dùng nhà vệ sinh vào việc vớ vẩn này sao?" Bạc Ngưng Thần hơi nhăn mày, ngón tay xoa xoa cái cằm tron nhẵn ra vẻ suy ngẫm "Vì sử dụng của công vào việc riêng, trừ lương."

"Cái...! Bạc tổng! Anh không thể làm vậy, đây là tự do cá nhân của tôi!" Mạc Linh hấp tấp chạy đến, gương mặt phấn son kẻ sát với gương mặt tuấn mỹ của hắn, hai mắt trong veo hùng hực lửa giận.

Bạc Ngưng Thần bị hành động bất ngờ của cô dọa cho ngẩn người, nhưng cũng làm hắn nhìn kĩ thêm khuôn mặt hắn luôn cố ý bỏ qua này.

Hai mắt nâu sinh động tròn to, cánh mũi thon thon như thò ra khỏi, bờ môi đỏ mọng mím lại, khi cô dựa đến gần còn có mùi son phấn dày đặc pha lẫn một chút... hương hoa hồng?

Hắn vốn tự tin vào khứu giác của mình, nhưng điều hắn vừa nhận ra làm chính hắn kinh hãi. Hắn lại ngửi thấy mùi hoa hồng? Từ con người lẳng lơ này? Đây là một chiêu trò mới của cô ta sao? Tại sao hắn lại có thể bị cuốn vào được? Nhất định là điên rồi!

Bạc Ngưng Thần suy nghĩ hỗn loạn, cũng không nhận ra Mạc Linh vẫn còn bên cạnh. Mạc Linh nhận ra vị tổng giám đốc nổi tiếng ác độc này đang mất tập trung khi nói chuyện với cô, buồn bực chu môi, thẳng người dậy muốn trở về tiếp tục làm việc.

Đột nhiên cổ tay lại bị một lực mạnh mẽ giữ lại, chưa kịp nhận ra liền thấy mình đụng phải lồng ngực rắn chắc của người phía sau. Mạc Linh bị hành động này dọa cho ngấy người, cũng không nhận ra vẻ phức tạp trong đôi mắt vốn luôn lạnh băng băng kia.

Bạc Ngưng Thần vừa định thần lại mới phát hiện mình vừa hành động ngu ngốc đến thế nào, nhìn người trong lòng mềm mại dựa vào hắn, hắn tự mĩa mai chính mình.

Không phải cô chưa từng quấy rầy hắn, nhưng hắn chưa từng dao động trước những lời chào mời hay những cái đưa đẩy lộ liễu của cô. Vậy hiện tại, hắn đang làm gì thế này?

"Thư ký Mạc, tôi sẽ rất vui nếu cô bước vào nhà vệ sinh một lần nữa và dẹp bỏ bức tường này." Hắn đưa tay xoa xoa gò má cô, cảm giác mịn màng trên tay làm hắn không muốn rời.

Mặc kệ thế nào, hắn cũng phải cẩn thận, nếu lại là âm mưu gì khác thì hắn sẽ bóp chết nó.

"Đ... Được..." Mạc Linh vội vã đứng dậy, chạy như bay ra khỏi phòng.

Bạc Ngưng Thần nhìn bộ dáng chật vật của Mạc Linh đến khi cô khuất cửa, không nhịn được phì cười.

Rõ ràng lúc trước hắn chạy thoát khỏi cô còn không kịp, hiện tại lại ngược lại, hắn coa đáng sợ đến thế sao?

Bạc Ngưng Thần không hề nhận ra, cảm giác chán ghét của hắn đối với Mạc Linh đã chậm rãi biến mất, thay vào đó là một cái gì đó khác chậm chạp sinh trưởng trong lòng hắn.

Hắn quyết định không nghĩ nữa, tiếp tục cầm tài liệu chi tiết về cuộc họp hôm nay mà cô đã chuẩn bị trước, chậm rãi xem.

Mạc Linh bước vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, rửa mặt, dùng khăn giấy tẩy trang, tất cả hành động liền mạch lưu loát.

"Chết tiệt! Mày vừa suy nghĩ gì thế này! Hắn là nam chủ đó! Mày còn có Ken nữa, không được lung lạc trước ánh sáng của nam chủ!!" Mạc Linh lại cúi người, điên cuồng tát nước vào mặt, muốn xóa đi hơi nóng trên mặt.

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt!! Cô phải nghĩ ra một câu mắng khác thôi!! A không đúng! Cô phải bình tĩnh, đó là hào quang của nam chủ, chỉ do ảnh hưởng của hắn quá mạnh cô mới bị cuốn theo.

Mạc Linh đợi cho khuôn mặt ngội bết mới lau sạch, búi lại mái tóc đã ướt nước, chỉnh lại quần áo, thẳng lưng cao đầu bước ra ngoài.

Lần này xem như hắn thắng, nhưng đừng nghĩ cô sẽ cho hắn cơ hội trêu chọc cô một lần nữa! Đúng, chắc chắn!

Tác giả có điều muốn nói:

Tình cảm tình cảm thế này làm sao mà có H được đây, thôi thì làm một chương đặc biệt mừng năm mới mọi người vậy hì hì ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: H

"Linh nhi, em đến thăm anh sao?" Kanato Ken vui vẻ ôm lấy thân hình mềm mại mà hân ngày nhớ đêm mong vào lòng, ngửi mùi hương quen thuộc mà hân yêu.

"Ừ, Ken, em nhớ anh quá!" Mạc Linh cũng đưa tay ôm lấy hân, dụi đầu vào hõm cổ của hân.

Kanato Ken sung sướng đến phát điên, cảm giác ý lại của người trong lòng làm hân hài lòng vô cùng. Hân nhanh chóng cúi người xuống, ngậm lấy cánh môi anh đào kia, say mê quần quýt cho thỏa mong nhớ.

Mạc Linh bị tấn công bất ngờ thì trở mắt, nhưng rất nhanh cô đã nhắm mắt lại, hưởng thụ nụ hôn ôn nhu của hân.

Hân đột nhiên cắn lấy môi cô, khiến cô giật mình hé môi, hân khẽ cười, luồn lưỡi mà tiến vào, bá đạo càn quét hết khoang miệng của cô, hút lấy thứ nước ngọt ngọt trong đó, cuốn lấy cái lưỡi non mềm rụt rề đang chạy trốn kia về phía mình, bàn tay hân đặt sau gáy cô, kéo nụ hôn càng thêm sâu.

Mạc Linh bị hân bá đạo chiếm lấy khiến cho mụ mị đầu óc, cơ thể mềm nhũn dán vào cơ thể nóng rực của hân.

Kanato Ken không an phận một tay giữ lấy cô, một tay luồn vào cái áo mỏng vuốt ve làn da ẩm ẩm mịn màng kia. Cảm xúc trên tay cùng với hơi thở rối loạn của Mạc Linh khiến hân nháy mắt nở tung, không kìm được ôm lấy cô, xé tan bộ quần áo vương vãi, như sói đói nhào đến gặm cắn cô.

Mạc Linh chỉ cảm thấy phía dưới hơi lạnh, đỏ mặt muốn dùng tay che đi chỗ nhạy cảm lại bị hân chụp được, kéo lên trên đầu, không biết từ lúc nào cô cùng hân đã ngã xuống giường rồi.

"Ken... anh..." Mạc Linh muốn nói lại bị hân chặn ngang, một lần nữa dây dưa không dứt, bàn tay xấu xa của hân lần mò dọc theo cơ thể khiến cô khó nhịn run rẩy, đầu óc mơ hồ không rõ phát ra những âm tiết đơn giản ái muội "A... Ken, thật khó chịu..."

"Linh nhi, anh có thể chứ?" Thanh âm trầm thấp khàn khàn của hân thổi bên tai khiến vành tai vốn nóng của cô càng thêm đỏ lựng, giống như cơ thể cô hiện tại vậy.

"... Ừm..." Mạc Linh lí nhí nói.

Kanato Ken hạnh phúc cười, lại kéo cô vào một nụ hôn dài khác, tay thuần thực gỡ bỏ rào cản cuối cùng trên người cô, nhanh chóng cảm lấy bộ ngực sữa mềm mại nóng ấm của cô, bắt đầu nhào nấn.

Mạc Linh bị cảm lấy nháy mắt cứng đờ, che mặt lại không dám nhìn. Hân xấu xa cười, lực tay tăng thêm một chút, cô lập tức mềm nhũn, hân còn thuận tay gỡ bỏ hai tay đang chắn ngang khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ kia.

"Đừng che, anh muốn nhìn thấy."

"Nhưng mà... a! Ừm..."

Mạc Linh muốn kháng nghị nhưng hân lại lướt xuống phía dưới bắt đầu sờ mó, khiến cô không nhìn được rên rỉ, xấu hổ che miệng ngăn lại.

Hân cúi xuống hôn lên cổ nhỏ nhắn, xương quai xanh tinh xảo, lại kéo dài xuống, ngậm lấy nụ hoa hồng hồng trước ngực cô, chậm rãi nhắm nháp, phía dưới cũng không quên chậm rãi vuốt ve an ủi.

Mạc Linh lần đầu tiên nếm trải cảm giác lạ lẫm này, vừa tò mò muốn biết thêm vừa ngượng ngùng muốn chạy trốn.

Hân liên tục gặm cắn hai nụ hoa trước mặt khiến cô ghen đến đỏ mặt, ác ý cắn một cái, làm cô khẽ ngậm một tiếng.

"Ừ.. Ken... đừng, rất đau..." Mạc Linh hai tay ôm lấy mái tóc đen của Kanato Ken, giống như muốn đẩy ra nhưng lại không giống từ chối.

"Linh nhi, nhìn anh." Hân nâng khuôn mặt đã đỏ như tôm luộc của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt, dọc theo mũi, lại chạm vào đôi môi đã sưng mọng của người dưới thân.

Khi cô còn đang chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào, hân nhanh chóng đưa một ngón tay tiến vào tiểu huyết phía dưới thăm dò, trước khi cô kịp giãy dụa đã nhún cô vào một nụ hôn mạnh mẽ khác, động tác nhanh hơn phía dưới, từ một ngón lại chuyển thành hai, ba ngón, nỗ lực nới rộng tiểu huyết khiếm

tồn đến đáng thương kia, nếu không hẳn sợ mình sẽ làm cô bị thương.

Mạc Linh vặn vẹo theo từng nhịp chuyển động ra vào của hắn, có hơi đau nhưng cô dường như lại muốn một cái gì đó khác, nóng hơn, lớn hơn để thỏa mãn mình.

"A, Ken, kì lạ quá..."

"Một chút nữa thôi."

Hắn dùng một tay cởi bỏ quần áo vướng víu trên người mình, nói đúng hơn là phá nát thành từng mảnh nhỏ, lại đồ ập xuống, quán quýt với thân hình hấp dẫn của cô, tay rút ra, mở rộng chân cô, đưa côn thịt đã cứng rắn vào trước tiểu huyết đã đầy mật dịch trơn bóng, lặc mình tiến vào.

"A!" Mạc Linh còn chưa kịp cảm thán về vật nam tính thô to của hắn thì cảm giác đau đớn ập tới, bụng dưới của cô cũng bị lấp đầy mà phình lên.

Kanato Ken thỏa mãn cảm nhận tiểu huyết run rẩy hút lấy côn thịt nóng hổi của hắn, lại cúi xuống ngậm lấy vành tai nhạy cảm của cô, muốn cô thả lỏng một chút.

"Linh nhi, một lúc nữa sẽ hết đau, thả lỏng đi, không sao đâu." Hắn yêu thương dỗ dành cô, nếu cứ giữ tình trạng này mãi thì hắn sẽ bị cô bức chết mất.

"Ken..." Mạc Linh dùng hai mắt ngập nước nhìn hắn, nghe theo hắn chậm rãi buông lỏng cơ thể, tiếp nhận hắn.

Hắn chậm rãi chuyển động bên trong cô, Mạc Linh hơi nhăn mày, vẫn còn hơi đau nhưng cô vẫn chịu được. Dần dần cảm giác đau đớn thay thành cảm giác khác lạ mà cô chưa từng thể nghiệm, hắn cũng bắt đầu nhanh hơn ra vào.

"Ừ... ah... ch... chậm..." Mạc Linh vô nghĩa rên rỉ, hai tay ôm lấy hắn, tiểu huyết cũng không phụ lòng cô càng thêm giữ chặt lấy côn thịt cứng rắn to lớn.

Kanato Ken tiến công thần tốc mà mạnh mẽ, mỗi lần ra vào đều thúc cô nhảy dựng, dần dần khiến cô thêm mê muội ngâm nga, cổ vũ hắn chiếm lấy.

"Ken... nhanh chút, a..."

Mạc Linh bị hắn đâm mạnh đến mụ mị đầu óc, nức nở ôm lấy hắn, hiện tại cô đang nói gì cô cũng không rõ ràng nữa, chỉ cảm thấy muốn nhiều hơn, muốn hắn càng thêm mạnh mẽ chiếm lấy cô.

"Tiểu hồ ly." Hắn hôn lên cánh môi khiến hắn phát ngien kia, cùng cô tiến vào nhục dục tiên tử.

Mạc Linh ôm hắn, cùng hắn nhịp nhàng lên xuống, côn thịt mỗi lần đều đâm đến gốc, khiến cô co rúm người phát khóc.

Hắn càng lúc càng dừng mãnh, kéo cô vào vực thăm đê mê, cuối cùng cùng cô đến cao triều đầu tiên, toàn bộ tinh hoa bắn thẳng vào tiểu huyết, chậm rãi dừng lại.

Mạc Linh ngáp trong khoái cảm mà hắn mang lại, thờ dốc ôm lấy hắn, cả người ướt đầm cùng dấu vết xanh tím khiến cô nhìn qua rất mê người, dù dễ kẻ vừa mới bắn qua một lần là hắn nhanh chóng đứng thẳng lần nữa.

"Không được, Ken, mau lấy ra, em rất mệt." Mạc Linh làm nũng muốn chạy trốn, nhưng lại bị hắn lôi kéo, một lần nữa cùng hắn lướt động.

"Gia... Thiếu gia."

Thanh âm lạnh nhạt quen thuộc khiến hắn bừng tỉnh, lại là căn phòng quen thuộc của hắn, bên người không hề có mùi hương hoa hồng mà hắn mong nhớ, cũng không hề có không khí ám muội lan tràn trong phòng, đây vẫn là phòng hắn, chỉ mỗi hắn tỉnh dậy.

"Thiếu gia đã dậy chưa?" Sento quản gia tiếp tục gọi.

"Được rồi, đợi một lát." Hắn phiền chán xoa đầu.

Mỗi lần ngủ hắn đều mơ thấy cô, có lúc là cùng cô đến công viên, có lúc lại uống trà với mọi người, nhưng lần này...

Có lẽ hắn nhớ cô đến sắp phát điên rồi nên mới ảo tưởng ra điều này. Nhưng mà... cũng không tệ lắm.

Hồi tưởng lại những hình ảnh rõ ràng đó, xúc cảm chân thật khi hắn tiếp xúc với cô, rất nhanh sau đó hắn phải bước vào nhà vệ sinh để giải quyết.

"Chết tiệt, em mau chóng xuất hiện đi, nếu không anh sẽ không nhận được mà biến giấc mơ thành sự thật mất!"

Ở một nơi cách đó khá xa, ai đó đang ngồi làm việc khổ sai dưới áp bức của ông chủ vô tình hắt hơi một cái, sau đó vừa sờ mũi vừa cảm thán trời hôm nay thật lạnh.

Nói chung, Mạc Linh, cô tự phấn đấu vượt qua khó khăn đi!

Tác giả có điều muốn nói:

Tung hàng trước đêm khuya, chắc nhiều cú đêm lắm nhĩ?

Lần đầu viết H, thật sự đấy, tốn rất nhiều thời gian a!

Mọi người nếu cảm thấy văn chương không được hay thì ta sẽ dùng lối viết H của những tác giả nổi tiếng để tham khảo, hy vọng nâng cao tay nghề

Haiz, ta tự thấy mình thật là trong sáng, đúng không: ")

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bác sĩ Đồng Phù

Mạc Linh lẩn lộn trong đồng công việc tưởng chừng không hồi kết cả một ngày, cuối cùng cũng chờ được đến giờ tan làm, cô lập tức xách túi co giò định chạy.

"Thư ký Mạc, cô vẫn chưa làm xong phần của mình." Bạc Ngưng Thần cố ý đợi cô vui vẻ dọn dẹp xong mới lên tiếng, bàn tay thon dài đập đập đồng giấy tờ phiền phức bên cạnh.

Mạc Linh nhìn theo tay hắn, mặt nháy mắt chuyển đổi bảy sắc cầu vồng, cuối cùng tái nhợt run run, mím môi cố gắng giữ bình tĩnh. Đây không phải là chuyên môn của cô a! Muốn bức chết người ta sao! Thật mẹ nó phiền phức!

Bạc Ngưng Thần hơi cúi đầu che đi ý cười sâu trong mắt. Hắn thừa nhận, là hắn cố ý không đưa hết một lần cho cô để có thể nhìn thấy biểu cảm thú vị này của cô. Nếu như có người thấy mặt cô có thể biến sắc thì chắc chắn sẽ bị dọa chết mất, nhưng hắn lại cảm thấy rất dễ nhìn, càng làm người ta muốn trêu chọc, khi dễ.

Điện thoại Mạc Linh hợp thời vang lên tạm hoãn không khí chết chóc này, Mạc Linh như bắt được vàng cầm lấy điện thoại nhỏ nhắn, nhìn qua tên người gọi liền vui vẻ cười híp mắt, nhanh chóng lùi xa tên ác độc kia, nhấn nút nghe.

Bạc Ngưng Thần thấy hành động kì lạ của cô, khẽ nhàu mày, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, tiếp tục gõ bàn phím trên máy tính nhưng khoe mắt luôn không kim được nhìn qua đây.

Mạc Linh vừa nhấn nghe máy liền nghe được giọng nói ấm áp quen thuộc, cười tươi đến mức Bạc Ngưng Thần như thấy được hoa nở xung quanh cô.

[Linh nhi, em đang làm gì thế?]

"Em mới tan ca thôi, còn anh thì sao?" Mạc Linh dịu dàng trả lời, giọng nói của Kanato Ken thật đặc biệt, cũng giống như mặt anh vậy, càng nghe càng thích, càng nghe càng yên tâm, sao trước đây cô không phát hiện ra anh hoàn hảo như thế này chứ?

Bạc Ngưng Thần thính giác tốt nghe được giọng nam ở bên kia, hơn nữa hai người còn đang thì thầm to nhỏ Nhật ngữ khiến hắn không nghe rõ nội dung, nhưng nhìn thấy cô ôn nhu cười như vậy, tâm hắn không rõ dâng lên một cỗ khó chịu.

Mạc Linh cùng Kanato Ken nói một lúc mới nhớ ra mình vẫn còn ở trong phòng làm việc của người ta, cho nên ngượng ngùng tạm biệt Kanato Ken, quay sang vẫy tay với hắn.

"Thật có lỗi, Bạc tổng, tôi có việc muốn đi gấp, những chuyện quan trọng tôi đã làm xong, còn lại ngày mai tôi sẽ hoàn thành sớm cho anh, tạm biệt." Mạc Linh nói xong, cũng không quan tâm hắn đồng ý hay không, quay gót đi thẳng.

"..."

Bạc Ngưng Thần nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn biến mất, cúi đầu suy tư, những ngón tay đặt trên bàn phím bất động một lúc lâu mới lại di chuyển.

Mạc Linh định đến quán Ota ngồi hết buổi chiều như hôm qua, nhưng ông Mạc rất đúng lúc gọi đến hỏi thúc cô mau đến bệnh viện kiểm tra, cho nên cô đành ngoan ngoãn xách mông đến bệnh viện mà ông đã chỉ.

"Cô là Mạc tiểu thư phải không, Mạc tổng đã nói trước với chúng tôi, mời cô bước qua đây." Nữ y tá đi nhanh về phía trước, căn bản không chờ Mạc Linh phản ứng, ngay cả khi nói cũng lạnh nhạt không thêm đề ý.

Mạc Linh không nói gì đi theo sau. Sao cô lại quên mất thân phận của mình chứ nhĩ? Cô là Mạc tiểu thư đánh đá chua ngoa mà người người căm ghét, chắc là do cô luôn được đối xử bình đẳng trong công ty nên quên mất mình, mới chút chuyện thế này cũng có thể khó nhịn muốn than vãn, phải chỉnh đốn lại mới được.

Nghĩ tới đây tâm tình Mạc Linh liền sáng sủa một chút, kéo kéo khoe môi tạo ra một nụ cười như có như không lịch sự, cước bộ dưới chân cũng nhanh hơn nhiều.

"Ở đây, một lát nữa bác sĩ mới đến được, xin vui lòng đợi một chút." Y tá mở cửa dẫn cô vào một căn phòng liền quay người đi ra ngoài.

Mạc Linh lúc này có nhìn thấy biển hiệu trước cửa phòng, là phòng khám VIP, cho nên cũng không kiêng kị gì ngồi xuống cái giường duy nhất trong phòng, thả lỏng chân một chút. Dù sao "một chút" của y tá kia chắc cũng không kém hơn một giờ.

Quả nhiên phòng VIP chính là khác, rất đẹp, rất tiện nghi, nghĩ tới trước đây cô chất chiu từng đồng, bệnh cũng không dám đến bệnh viện mà chỉ qua loa uống thuốc cho xong việc, việc khám bệnh là quá xa xỉ đối với cô, còn hiện tại..

Mạc Linh thở dài một hơi, chậm rãi nằm sấp xuống giường, rút điện thoại bắt đầu lướt.

Đợi đến khi cô buồn ngủ nằm dài trên giường không dậy nổi mới phát hiện bên người có một bóng trắng. Mạc Linh mơ hồ ngẩng lên, trước mặt là một nam nhân mặc áo trắng, mày rậm mắt to, nhìn qua ôn hòa dễ gần, rất thoải mái.

"Mạc tiểu thư, cô không sao chứ?" Nam nhân cúi xuống gần, Mạc Linh còn có thể ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt pha lẫn chút mùi thuốc sát trùng đặc trưng, nhưng rất dễ chịu.

"Tôi... à, tôi không sao! Anh là bác sĩ sao?" Mạc Linh lồm cồm bò dậy, thẳng thắn lưng ngồi đối diện với hắn.

Nam nhân khó hiểu nhìn cô, có vẻ hắn khá ngạc nhiên với hành động kì lạ của cô, nhưng cũng gạt đầu, ngồi xuống ghế tựa cạnh giường bệnh, dùng thanh âm trầm trầm ôn hòa nhẹ nhàng giới thiệu.

"Tôi là Đồng Phù, là bác sĩ phụ trách hôm nay."

"À..." Mạc Linh nghe hắn giới thiệu, chỉ cảm thấy tên hắn nghe rất quen, nhưng mặt thì đúng là lần đầu gặp nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Đồng Phù bắt đầu kiểm tra một lượt cho cô, hiệu suất làm việc của hắn không sai, khám xong cũng chỉ mới mười phút. Mạc Linh hài lòng dùng ánh mắt tán thưởng nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy nam nhân tên Đồng Phù này cũng khá đẹp trai đó chứ. Nói thật, cô đối với bệnh viện vẫn còn một chút dè chừng không muốn ở lại lâu, vì trong tư tưởng nghèo nàn của mình, ý nghĩ đi bệnh viện chỉ xuất hiện khi cô chịu không nổi nữa thôi.

Được rồi, tư tưởng này sẽ không bao giờ biến mất được đâu, bởi vì bản chất của Mạc Linh là ích kỉ mà.

"Được rồi, cô chỉ là nghỉ ngơi không đủ nên mệt mỏi thôi, không cần uống thuốc, chỉ cần nhớ ăn uống nghỉ ngơi hợp lý liền không sao rồi." Đồng Phù dặn dò chi tiết, còn tận tâm giao cho cô một tờ thời gian biểu cụ thể trong ngày, muốn cô chấp hành.

"Vâng, tôi sẽ ghi nhớ..." Mới là lạ! Mạc Linh xấu xa cười nhận lấy, đối với một người thích trùu chần đọc truyện như cô thì ngủ sớm là chuyện không thể nào, nhưng ý tốt của người ta thì không nên từ chối "Cảm ơn rất nhiều, bác sĩ Đồng."

Ngay khi Mạc Linh định đứng dậy rồi đi thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, bên ngoài truyền vào thanh âm trong veo của nữ nhân.

"Bác sĩ Đồng, tôi vào được chứ?"

Mạc Linh lập tức đen mặt. Cô nhớ ra rồi, Đồng Phù chính là nam chủ nổi tiếng ôn nhu trong hậu cung của Bạch Liên Hoa sánh vai cùng với những nam chủ kia.

Hóa ra nghe quen chính là như thế.

Hiện tại điều cô cần làm chính là... Trốn!

Tác giả có điều muốn nói:

Đầu óc không tỉnh táo lắm, mới tiệc tùng xong...

Có sai sót mọi người nhớ com nói nhé

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gặp lại người quen

Mạc Linh theo bản năng tung chần chui vào, nhân tiện ra dấu im lặng với Đồng Phù, khi vừa an vị chui rúc vào bên trong cái chăn mỏng thì vừa lúc nữ

nhân bên ngoài bước vào.

Đồng Phù ý vị thâm trường liếc nhìn Mạc Linh một cái, nhưng cũng không đi vạch trần, lên tiếng chào hỏi với nữ nhân kia.

"Bạch tiểu thư, lâu quá không gặp, cô vẫn khỏe chứ?"

Nữ nhân mặc váy xòe chiết eo màu hồng phấn bước đến, khí chất thuần khiết, tươi cười như hoa, bước đi nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn qua sức sống tràn đầy, nữ nhân xinh đẹp này vừa hay lại là Bạch Liên Hoa thánh mẫu mà Mạc Linh mới gặp hôm qua.

Nữ chủ quả nhiên chính là nữ chủ, trốn thế nào cũng không thoát được bàn tay cô ấy.

Bạch Liên Hoa vốn định lên tiếng, nhưng bất gặp một cục bông lớn đang nằm trên giường, hạ giọng một chút đáp lời Đồng Phù.

"Cảm ơn anh, tôi vẫn khỏe, tôi đến là để lấy thêm thuốc cho Khải."

"Được thôi, đến đây."

Mạc Linh nằm bên trong chăn vừa nóng vừa căng thẳng, bụng tai nghe ngóng tình hình bên ngoài.

"Khải" mà Bạch Liên Hoa nói chắc là vị nam chủ yêu nghiệt kia rồi. Mạc Linh cứ ngỡ hôm nay được xem JQ chân thật, không ngờ ngoại trừ dặn dò Bạch Liên Hoa chú ý thời gian uống thuốc cho Châu Quang Khải cùng với một số lưu ý khác ra, Đồng Phù không hề có ý định quá phận nào cả, giọng nói vẫn điềm đạm, lời nói quan tâm vừa đủ, không thể nào bắt bẻ được.

Mạc Linh âm thầm chu môi, bảo sao Đồng Phù là nam chủ cuối cùng chiếm được nữ chủ. Trong thế giới này có một chân lý, nam nhân không xấu nữ nhân không thương, chính tên Đồng Phù ngốc này là một ví dụ sống đây, quá tốt nên mới bị hằng tay trên hết lần này đến lần khác. Thật là càng nghĩ càng tức!

Mạc Linh chỉ lo xuất thần, không hề nhận ra Bạch Liên Hoa đã rời đi, chăn cũng bị xốc lên một phần.

Đồng Phù xốc chăn lên một lúc lâu vẫn không thấy nữ nhân đang trốn tránh kia phản ứng, hơn nữa, bộ dáng cuộn tròn chu môi suy nghĩ này của cô... thật sự rất đáng yêu, khiến hắn không muốn quấy rầy, đành đợi cô hồi thần, nhân tiện vừa nhìn vừa xoa xoa hai gò má mềm như bánh bao của cô một chút.

"Anh..." Mạc Linh định hỏi về quan hệ giữa Đồng Phù và Bạch Liên Hoa, nhưng nếu cô tò mò quá có khi lại hại thân nên đến miệng lại đổi "Cảm ơn anh, bác sĩ Đồng, tôi đi trước!"

Đồng Phù nhìn nữ nhân vừa mới nằm trên giường hiện tại lại nhảy dựng lên, chạy ra khỏi phòng khám, khỏe môi nâng lên một độ cung tuyệt mỹ.

"Mạc Linh sao?..."

(Mạc Linh, nợ đào hoa của cô thật sự là khiến người ta hận nghiêng răng ngứa!! <= Mỗ tác giả ganh tị quá nặng =Δ=)

Mạc Linh rời khỏi bệnh viện, vốn định đi đến chỗ hôm qua, nhưng nghĩ lại trời hôm nay khá mát mẻ nên rẽ sang một đường vắng, đi dọc sang công viên gần đó.

"Hừ, mày nên biết điều một chút đi, ngoan ngoãn đem tiền ra đây." Mạc Linh nghe được tiếng quát hung tợn của một nam nhân ở phía trước.

Cô nheo mắt nhìn kỹ lại, trước mặt quả nhiên có một nhóm người ồn ào gì đó, bọn họ đứng xung quanh một nam nhân nhỏ thó run rẩy, nhìn kiểu gì cũng là bị người ta trấn lột.

"Các vị đại ca, xin các anh đấy... cho tôi một ngày nữa thôi..." Nam nhân run run nói.

"Còn dám nói à? Mày mua hàng của thiếu gia bọn tao mà dám có ý định chạy trốn, mày nghĩ xem tao nên chặt chân trái hay chân phải của mày để phòng hờ đây?" Một nam nhân khác hầm hè.

Mạc Linh ngộ ra, nắm tay trái đập bàn tay phải, rất thức thời rón rén lùi lại.

Nhìn qua thì nam nhân kia mua hàng không trả tiền, bị người ta thuê người đòi nợ, cô tốt nhất không nên xen vào.

"Đại ca, có người!" Một người chỉ về phía Mạc Linh.

Mạc Linh cứng đờ người, nhanh chóng quay gót chạy thực mạng. Đám người hung hãn kia lập tức đuổi theo sau, vừa chạy vừa gào to.

Bọn họ không sợ bị phát hiện hay sao, còn có thể la to như vậy!!

Mạc Linh lo cắm đầu chạy nên không phát hiện có người ở phía trước, rất nhanh liền đụng phải lưng của người ta, hai người đồng loạt hô lên đau đớn.

Mẹ nó, đau chết cô rồi!

Cô xoa xoa cái trán bị đung đỏ ửng, nhìn thấy người chắn đường thì ý định chạy trốn liền bay mất.

"Anh...!"

Tác giả có điều muốn nói:

Ai nhô, năng suất quá, nhưng phải năng suất như vậy mới nhanh đến khúc gay cần được, cảnh ăn tiền của truyện mà "w"

(Dù tự thấy chương này ngắn quá ==")

Cố lên nào!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ra mắt

Mạc Linh đứng là chúa xui xẻo, gặp ai không gặp, lại gặp ngay người hận cô nhất!

"Là cô à, đến đây làm gì?"

Nam nhân trước mặt giống như không nhìn thấy đám người sắp đuổi tới, chậm chạp nói.

"Khương Thành Quan, anh đừng có đứng ở đây nữa, bọn họ sắp đuổi tới rồi!" Mạc Linh tốt bụng nhắc nhở hắn một câu, lách người chạy tiếp.

"Ồ?"

Khương Thành Quan nhướng mày, đưa tay bắt lấy cổ tay Mạc Linh, giữ chặt không cho cô rời đi.

"A! Anh làm cái gì?! Mau buông ra!" Mạc Linh gấp đến độ phát khóc, hắn muốn tìm chết thì cứ đứng đấy, giữ cô lại làm gì chứ?

Đáng tiếc nam nữ đứng là có chút khác biệt, hơn nữa còn là một nữ nhân bình thường đấu với người đã lăn lộn trong giới hắc đạo từ nhỏ nữa chứ. Mạc Linh dù có muốn rút tay ra hay đánh hắn thì hắn cũng đứng yên như tượng đá, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

"Anh nhìn cái gì? Nhìn nữa liền đá chết anh!" Mạc Linh buông tha phản kháng, lầm bầm trong miệng "Hừ, ta đường đường là nữ phụ thảm nhất trong truyền thuyết rồi, chết trước chết sau không quan trọng, cha, Ken, kiếp sau gặp lại!"

Khương Thành Quan đen mặt, nữ nhân này, ngay cả khi đứng cạnh hắn còn có thể nghĩ tới tên kia sao? Đã thế thì...

Đám người kia hợp thời đuổi tới, nhưng vừa nhìn thấy hắn đứng đó liền khựng lại, rồi rít gọi.

"Thiếu gia!!"

"Các người đang làm gì? Để tên kia chạy rồi sao?" Hắn lạnh nhạt nói, nhưng trong giọng nói ảm ảm uy áp, giống như bọn họ chỉ cần gạt đầu liền có thể tạm biệt thế gian bất cứ lúc nào.

"Kh... không có! Bọn em để hai người lại canh chừng hắn, còn cô ta..." Tên có vẻ là đứng đầu trong bọn khúm núm lên tiếng, chỉ vào cô cáo trạng.

Mạc Linh cổ ngắn khóe môi co rút, lúc này là ai hung tợn đuổi theo cô, hiện tại như thiếu nữ hồi xuân giận dỗi với người yêu thế này?

"Vây..." Khương Thành Quan cúi đầu, ngón tay nâng cằm cô lên, vì cô đang bị hắn giữ lấy nên không phản kháng được, ngược lại gương mặt trắng nõn càng gần hắn hơn "... Cô nhìn thấy hết rồi?"

"..." Mạc Linh chắc chắn tên khốn này không phải là người cô từng gặp ở nhà Ken, tên gốc kia sao có thể bình tĩnh đùa giỡn cô thế này chứ?

"Ừm, như vậy cũng không sao." Hắn thoải mái thả cái cằm nhỏ của cô ra, quay sang bọn đàn em, tiện tay kéo cô về phía trước một chút "Các người nghe cho kỹ đây, nhìn rõ mặt của cô ấy, sau này không được chạm vào cô ấy, đây là người mà các người không thể thương tổn."

"Cái gì! Thiếu gia, cô ta...!"

"Im lặng!" Khương Thành Quan nhíu mày, liếc mắt cảnh cáo bọn họ cầm miệng "Đây là thiếu phu nhân tương lai của Kanato gia tộc, các người muốn chết thì cứ đụng vào!"

Bọn họ bị dọa cho ngây người, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn cô. Mạc Linh cũng bị lời hấn nói ngẩn ra, đùa cô à, hấn nói ra như thế, sau này cô làm sao dám hiên ngang sống nữa! Nên nhớ là hắc đạo lúc nào cũng tranh giành, tàn sát lẫn nhau, cô không muốn mình trở thành gánh nặng của Ken đâu!

Khương Thành Quan thừa biết Mạc Linh đang nghĩ gì, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn vẹn không ngừng. Nữ nhân ngu ngốc này quên là còn có hấn hay sao? Chẳng lẽ hấn đường đường đại thiếu gia của Khương gia mà không bảo vệ được một nữ nhân như cô ta hay sao!

Hấn càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng khó nhịn, cả gương mặt trướng đỏ bừng, cuối cùng hừ một tiếng kéo cô đi, bỏ mặc bọn người kia vẫn còn trong gió hỗn độn.

"Ai ai ai ai, đau đó! Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!" Mạc Linh yếu ớt muốn rút tay ra khỏi gọng kìm của Khương Thành Quan, khuôn mặt vì đau mà càng thêm tái nhợt.

Khương Thành Quan dẫn cô đi một đoạn khá xa mới chợt khựng lại, vội vàng buông tay cô ra, hơi lùi về phía sau, cảnh giác nhìn cô.

Mạc Linh vừa đau vừa giận, tên này nắm tay cô kéo đi, hiện tại lại lộ ra vẻ mặt như bị người ta khi dễ như vậy để làm gì? Cô ăn thịt hấn chắc?

Không được, về nhà cô phải kể tội hấn, để Ken báo thù cho cô.

Mồ nữ vừa xoa tay vừa nghĩ kế hoạch trả thù, không hề nhận ra mình ý lại Kanato Ken đến vô pháp vô thiên.

"Xin lỗi..."

Thanh âm lí nhí cất ngang suy nghĩ của Mạc Linh, cô tròn mắt nhìn hấn, kinh ngạc đến há hốc miệng. Cô có nghe lầm không, nam chủ ngạo kiều này xin lỗi cô sao?

"..." Khương Thành Quan bối rối, tại sao cô ta không phản ứng tí nào vậy? Chẳng lẽ cho rằng hấn không đủ thành ý sao? "Mạc Linh, tôi nói cho cô biết, tôi hạ mình xin lỗi là do đàn em của tôi đắc tội với cô, đừng nghĩ mình rất quan trọng mà kiêu ngạo!"

"... Ừ."

Mạc Linh lười đứng cùng tên ngốc ngạo kiều này, nhắc chân định đi thì nghe thấy tiếng gọi ở sau lưng, cô và hấn đồng loạt quay lại.

"Linh, em định đi đâu thế?"

"A, Ngôn Đăng! Anh có rảnh không? Lần trước hẹn còn chưa làm được, đi, chúng ta đi ăn một bữa!" Mạc Linh giơ tay, cũng không đợi Hoàng Ngôn Đăng trả lời, nắm lấy áo Hoàng Ngôn Đăng liền kéo đi luôn, một câu chào tạm biệt cũng không nói với Khương Thành Quan.

Hoàng Ngôn Đăng liếc nhìn qua bộ dáng bức dọc của Khương Thành Quan, khóe môi hơi cong lên, tùy ý Mạc Linh kéo đi.

Tác giả có điều muốn nói:

Nô còm men = _ ="

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Xác định

P/s: Hình ảnh chỉ mang tính chất nghệ thuật

"Linh, chúng ta đi đâu thế?"

"Cũng không rõ, chúng ta nên đi đâu bây giờ?"

Hai người cùng dừng lại, nhưng Mạc Linh vẫn chưa buông tay ra, cô không nhận ra, hấn cũng không nói gì. Hoàng Ngôn Đăng nhìn những ngón tay thanh mảnh nắm lấy ống tay áo phục của mình, không nhịn được mỉm cười. Đối với hấn đi đâu không quan trọng, dù sao đi càng lâu cô càng nắm lấy hấn lâu hơn.

Mạc Linh nghiêm túc suy nghĩ, một lát sau đột nhiên nhìn hấn, ngón tay buông ra, hướng hấn cười tươi.

"Lúc này cảm ơn anh, nếu không có anh chắc tôi không có cơ chạy đi rồi."

"Không có gì, không cần nghiêm cần như vậy." Hấn rút tay về, che giấu thất lạc trong mắt, cười tươi với cô "Em xem anh lợi hại không? Người bình

thường chắc chắn không thể giúp em được đâu!"

Mạc Linh bị hấn nói chọc cười ha ha, thân thiết vỗ vai hấn, cũng không câu nệ như lúc nãy nữa.

"Được rồi, anh lợi hại nhất, chúng ta đi thôi, em biết một quán rất ngon đó!"

"Ừ." Hoàng Ngôn Đăng không tiếng động nắm lấy tay cô, ngoài mặt vẫn giữ vững nụ cười đáng yêu "Em phải trả đấy, em đã nói rồi!"

"Không thành vấn đề, đi theo em!" Mạc Linh sáng khoái gạt đầu, vui vẻ kéo lấy hấn đi trước.

Hoàng Ngôn Đăng đi theo ở phía sau, giả hoạt nhìn nơi hai bàn tay chạm nhau, một lớn một nhỏ nhìn qua rất hài hòa, ngẩng đầu nhìn nữ nhân nhỏ nhắn thoăn thoắt bước trước mặt, đáy mắt lộ ra sùng nịch mà chính hấn cũng không biết.

Mạc Linh dẫn hấn đến một quán ăn ven đường, Hoàng Ngôn Đăng có chút nghi hoặc nhìn nhìn nơi xập xệ này rồi lại nhìn Mạc Linh.

Đại tiểu thư như cô mà lại đến những nơi như thế này ư?

"Ngôn Đăng, đến đây, ngồi xuống, nơi này có món lẩu nổi tiếng lắm nhé, ăn xong đảm bảo anh sẽ nghiện cho xem!"

Mạc Linh vô tình phát hiện nó mấy ngày trước. Hương vị lâu ở nơi này rất giống quán ruột lúc trước cô thường hay ăn, cho nên Mạc Linh liền trở thành khách quen của nơi này.

Ông chủ kiêm đầu bếp ở đây là một người đàn ông cơ bắp, tính cách nóng nảy nhưng nấu ăn rất ngon, cho nên tuy ông cứ la hét cả ngày những vị khách cũng rất sẵn lòng ghé qua. Hơn nữa qua tiếp xúc, Mạc Linh mới biết ông là người rất dễ gần, nói chuyện thẳng thắn không câu nệ, đây cũng là điều Mạc Linh thích ở ông.

"Lão Thiên, cho cháu một nồi lẩu đi!" Mạc Linh an vị ở một góc, giơ tay gọi.

"Ồ, Linh đấy hử? Đợi một chút, ta đang dở tay!" Lão Thiên hí hửng đáp lại, tay vẫn liên tục xào nấu gì đó.

"Vâng ~" Mạc Linh ngoan ngoãn đáp.

"Linh, em thường đến đây lắm sao?" Hoàng Ngôn Đăng nhìn vẻ mặt thích thú của cô, kinh ngạc hỏi.

"Đúng thế, anh cứ ăn tự nhiên nhé, đảm bảo anh ăn xong sẽ đòi ăn nữa cho xem." Mạc Linh thành thạo chuẩn bị bàn ăn, không ngắt đầu nói.

"Vậy sao? Anh rất mong chờ đó!" Hoàng Ngôn Đăng chống cằm nhìn cô, tay nhanh nhẹn giơ lên, điện thoại hơi nháy một cái liền hạ xuống.

Mạc Linh đang cúi đầu nên cũng không nhìn rõ hành động của hấn, đến khi ngẩng đầu dậy liền thấy hấn cười với mình, cũng ngây ngô cười theo. Mạc Linh thật sự thích đi cùng với Hoàng Ngôn Đăng, nói chuyện thoải mái không cần quan tâm vai vế, hơn nữa hấn còn là một soái ca, không việc gì nhìn hấn cũng đủ vui vẻ rồi.

"Đây đây, Linh, cháu vào đem giúp ông cái nắp đi." Lão Thiên đem món ăn tới, rất tự nhiên gọi cô.

"Được!" Mạc Linh thấy đồ ăn liền sáng mắt, nhanh chóng chạy vào trong bếp, Hoàng Ngôn Đăng còn không kịp phản ứng.

Đợi cô đi rồi lão Thiên mới quay sang hấn, ý vị thâm trường nói băng quơ.

"Con bé này tuy hấu ăn nhưng tính tình không tệ, cũng rất dễ nhìn, tên nào thông minh cướp được liền không cần lo nữa đời sau rồi."

"Đúng vậy, cô ấy rất thuần khiết." Hoàng Ngôn Đăng ôn hòa đáp lời, ôn nhu nhìn cô chạy đến.

"Lão Thiên, nắp đây!"

"Ừ, cứ đặt đó đi." Lão Thiên xoa mạnh mái tóc mềm của cô, thích ý cười "Con bé này, đợi khi nào cháu ta đến liền giới thiệu cho cháu, chắc chắn cháu sẽ mê tít cho xem!"

"Hừm, còn phải coi có phải soái ca không đã." Mạc Linh ra vẻ suy nghĩ.

"Láo thật! Cháu của ta còn không đẹp trai thì tên này chắc chắn không còn đất để sống!" Lão Thiên hăm hè, khiến cả gương mặt già nua sinh động hẳn lên.

"Ha ha, cháu nói thế thôi, có người gọi kìa ông."

"Được rồi, hai đứa ăn đi, ta còn phải làm việc."

"Vâng!"

Mạc Linh vui vẻ bắt đầu ăn, còn nhân tiện gấp thức ăn giúp Hoàng Ngôn Đăng, không khí nhìn qua vô cùng thoải mái.

Hoàng Ngôn Đăng nhìn cô cười không ngừng, cả khuôn mặt đỏ bừng cũng không nhận được mỉm cười. Hơi nắm tay lại, hắn thẳm quyết định, nhất định phải cướp cô về bên hắn!

Tên gốc kia để nữ nhân của mình đi mà không bảo vệ, vậy thì đừng trách hắn đoạt lấy cô.

Mạc Linh vẫn tiếp tục thưởng thức món ngon, không hề nhận ra ánh mắt nóng rực đối diện nhìn mình chăm chăm cùng không khí dần trở nên kì lạ xung quanh.

.....
"Thiếu gia, còn hai văn kiện này nữa là xong rồi."

"Được, bỏ đó đi."

Nam nhân ngồi trong phòng làm việc lớn vẫn không ngừng tay, hai mắt sâu thẳm mệt mỏi cẩn thận dò xét tài liệu trên bàn, dường như hắn đã ngồi đó rất lâu rồi.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân gửi mail tới."

"Linh nhi sao? Được, mở lên cho tôi."

Nam nhân dừng tay, tiếp nhận laptop từ tay quản gia của mình, bắt đầu đọc mail.

"Sento, nhanh chóng chuẩn bị, tôi muốn trong ngày mai chúng ta phải lên máy bay."

"Vâng, thiếu gia." Sento quản gia không nhìn hai tay nắm chặt lấy laptop của thiếu gia nhà hắn, nhận lệnh rời khỏi phòng.

"Hoàng Ngôn Đăng, giỏi lắm."

Hắn gần như là nghiêng răng nói ra cái tên đó, laptop trong tay cũng bị lực tay hắn bóp cho nứt một đường lớn.

Tác giả có điều muốn nói:

Mọi tay quá... =Δ=||

Hôm nay quyết định hai chương cho máu, mai nghỉ một bữa tiệc tùng nhậu nhẹt tới bến luôn, mọi người thấy sao "w"

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bệnh

Mạc Linh tỉnh dậy trên giường, đầu đau như búa bổ khiến cô không thể nhìn mọi thứ rõ ràng được.

Thầm than không ổn, Mạc Linh đưa tay sờ trán mình, sau đó thấp giọng mắng một tiếng.

Không được, dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng cô đến Mạc thị làm, không nghỉ được.

Cô lồm cồm bò dậy, tìm kiếm hộp thuốc ông Mạc từng đưa, lục tung lên mới nhìn thấy được thuốc hạ sốt. Cô uống đỡ hai viên, sau đó bước vào nhà vệ sinh.

"Linh nhi, con không khỏe à?" Ông Mạc lo lắng nhìn hai gò má hơi đỏ của con gái.

Mạc Linh chột dạ sờ má, cô đã đắp phấn dày lắm mà, như thế nào lại bị ông nhìn thấy.

"Con không sao, chỉ thấy hơi mệt một chút, dù sao hôm nay là ngày cuối con đi làm, con muốn đi."

Ông Mạc nhìn Mạc Linh, trong đôi mắt mờ mịt của cô hiện lên chút ánh sáng quyết tâm, khiến ông không nói được gì, đành thờ dài, tùy ý cô.

"Được rồi, nhưng thấy không ổn phải về ngay, hiểu chưa?"

"Vâng." Mạc Linh híp mắt cười, cố gắng tập trung, không được rồi, cô nhìn thấy hai ông Mạc rồi đây này.

Mạc Linh không đủ khả năng đi ra ngoài nên đành nhờ tài xế Đình chờ đến Mạc thị giúp, dưới ánh mắt kinh ngạc tò mò của mọi người bước vào thang máy.

Khi cô tự nhiên nhón lên tầng cao nhất của thang máy mới nhận ra nó đã được nhón rồi, hơn nữa bên cạnh còn có một người đang đứng. Mạc Linh thu tay, không nói gì nhìn chằm chằm cửa thang máy khép chặt.

Nam nhân đứng bên cạnh có chút bất ngờ nhìn Mạc Linh. Cô không nhận ra hắn sao? Hay đang giả vờ?

Nhìn kĩ lại thì Mạc Linh hôm nay không lờ lợt như thường ngày, âu phục công sở áo xanh váy đen bình thường, tóc búi cao gọn gàng, có vài sợi buông xuống hai bên gò má ửng hồng, làm khuôn mặt xinh đẹp của cô thêm vài phần mê người.

Khoan đã! Hắn nghĩ gì thế này? Châu Quang Khải, tỉnh lại! Cô ta nhất định là vừa nghĩ ra cách quyến rũ mới! Chắc chắn là thế, không được cuốn theo!

Trong khi hắn suy nghĩ đến thất thần thì cửa thang máy "đình" một tiếng mở ra, Mạc Linh bước ra ngoài, từ đầu đến cuối một cái liếc mắt cũng không nhìn hắn.

Châu Quang Khải nhìn thấy Mạc Linh bước ra lập tức đuổi theo sau, bàn tay to nắm lấy tay cô giữ chặt.

"A?" Mạc Linh định thần, chậm chạp quay lại nhìn nam nhân phía sau, hình như là tên yêu nghiệt Châu Quang Khải thì phải...

"Cô 'a' cái gì? Hôm trước hẹn tôi rồi chạy trốn, hiện tại lại chơi trò không quen biết này, là để quyến rũ tôi hay sao?" Châu Quang Khải giận nguyền rằng ngựa, hắn ghét nhất chính là có người không nhìn hắn, do đó Mạc Linh liền chịu tội.

"À... Châu Quang Khải, hiện tại tôi đang làm việc, lần sau lại chơi với anh đi." Mạc Linh muốn rút tay ra, tay hắn rất lạnh, đặt lên bàn tay nóng hừng hực của cô rất khó chịu.

"Cô...! Cái loại nữ nhân không có liêm sỉ như cô còn dám nói thế? Như vậy hiện tại liền tìm đến nam nhân khác chơi sao?"

Hắn không rõ tại sao bản thân bình thường luôn lạnh nhạt cười với mọi người, hi vọng không rõ lại bức tức như thế này khi đối diện với cô, hắn chỉ cảm thấy đầu hắn muốn nổ tung khi nữ nhân luôn dùng ánh mắt say mê nhìn hắn lại lạnh nhạt như vậy, cứ như thể hắn đơn thuần chỉ là một món đồ chơi mà cô không cần đến vậy.

"Buông ra, tôi sắp trễ rồi!" Mạc Linh nhấn mặt, cảm giác khó chịu ập tới khiến cô che miệng lại, không thể thở được.

"Hừ, cô..."

"Khải, anh về rồi sao?"

Thanh âm nữ nhân vui mừng phía sau thang máy vang lên, Châu Quang Khải theo bản năng buông tay cô ra, sau đó mới nhận ra mình vừa làm gì, muốn kéo cô lại lần nữa nhưng cô đã chạy đi rồi.

Hắn che giấu khó chịu nhìn nữ nhân đi đến, khuôn mặt đẹp như được những nghệ nhân tài hoa cẩn thận điêu khắc chậm rãi lộ ra nụ cười như có như không, hài lòng nhìn nữ nhân kia đỏ mặt xấu hổ.

"Liên Hoa đây à, em làm gì ở đây?"

"Em.. Thần bảo em đến gấp... em cũng không rõ..." Bạch Liên Hoa sờ hai má ửng hồng, lén lút nhìn Châu Quang Khải.

"Ừ, vừa hay anh cũng thế, cùng đi đi." Hắn bình tĩnh nói, thanh âm không chút gọn sóng, giống như người vừa tức giận lôi kéo tay Mạc Linh là một kẻ khác chứ không phải hắn.

Mạc Linh chạy vào nhà vệ sinh nôn sạch mới cảm thấy đỡ một chút, cô nhớ lại khi nãy Châu Quang Khải có nói gì đó rất nhiều, nhưng lúc đó cô ù tai không nghe rõ, hiện tại suy nghĩ lại thì hình như là mắng mình. Hừ, nam thần mà lại đi mắng nữ nhân, đúng là tên khốn gọi đồn, đợi cô khỏe liền đối phó hắn sau.

Khi cô chỉnh trang sạch sẽ mở cửa phòng tổng giám đốc thì Châu Quang Khải và Bạch Liên Hoa cũng ở đó, còn Bạc Ngưng Thần không rõ đang ở đâu.

"A, Linh, em đến sao?" Bạch Liên Hoa ôn hòa cười.

"Xin lỗi, đi nhầm phòng." Mạc Linh lùi về sau định đóng cửa thì đụng phải một bức tường cứng rắn, quay lại liền thấy Bạc Ngưng Thần cau mày nhìn mình.

"Cô bước vào đi." Bạc Ngưng Thần không tiếng động đưa tay chạm vào cánh tay Mạc Linh, cau mày hất mặt ra hiệu cô bước vào.

"Ừ." Mạc Linh tùy ý bước vào, ngồi xuống bàn làm việc của mình, tiếp tục mở máy tính làm việc.

Ba người bọn họ bắt đầu bàn về dự án phim hay cái gì đấy, Mạc Linh nghe không rõ, chỉ còn cảm nhận được ngón tay mình nặng nề đặt trên bàn phím.

Bạc Ngưng Thần cảm nhận được Mạc Linh khác thường, ánh mắt lơ đãng, hai má đỏ bừng, cả người chậm chạp, hắn đã gọi cô ba lần rồi nhưng cô vẫn không chút phản ứng.

"Như vậy, hôm nay cứ thế này đi, lần sau chúng ta lại nói tiếp, tôi hy vọng hai người có thể hoàn thành bộ phim này thật tốt." Bạc Ngưng Thần chống cằm, bình thần đuổi khách.

"Thần, còn có chuyện này..." Bạch Liên Hoa ấp úng định nói, nhưng bị bàn tay to của Bạc Ngưng Thần giờ lên chặn lại.

"Hôm khác lại nói."

"Đi thôi." Châu Quang Khải lời kéo Bạch Liên Hoa rời đi, hắn không muốn cô tiếp xúc nhiều với Bạc Ngưng Thần, hắn nhận ra Bạch Liên Hoa cũng có cảm tình với tên mặt lạnh đó.

Khi đi đến cửa, Châu Quang Khải vẫn nhìn không được nhìn sang bàn làm việc nhỏ cạnh bàn tổng giám đốc, nhưng rất nhanh liền dời mắt, đi ra ngoài.

"Vậy hôm khác em sẽ gặp anh!" Bạch Liên Hoa cố gắng nói trước khi ra khỏi cửa.

Bạc Ngưng Thần xoa xoa thái dương, liếc nhìn nữ nhân mệt mỏi bên cạnh, kiên nhẫn gọi lần nữa.

"Thư ký Mạc." Sóng yên biển lặng... "Mạc Linh."

"A há? Bạc tổng?" Mạc Linh giật thót quay sang, nhưng phản ứng quá nhanh nên đầu choáng một cái, trực tiếp ngã xuống đất.

"Cô làm trò gì thế?" Bạc Ngưng Thần đứng phắt dậy, thấy cô ngã không thể đứng dậy, thấp giọng mắng một câu, cúi xuống đỡ cô lên.

Hắn bị nhiệt độ nóng hổi của cô dọa cho rụt tay lại, vội vàng bế cô đặt lên ghế sofa, nắm lấy điện thoại, ấn dãy số quen thuộc.

[Bạc tổng?]

"Đồng Phù, cậu mau chạy đến đây, có việc gấp lắm, nhớ mang theo hộp thuốc!"

[Sao thế? Cậu...]

Đồng Phù nhìn điện thoại đã ngắt máy, nghi hoặc tự hỏi. Cái tên Bạc Ngưng Thần có thể chất người người ghen tị lại bệnh sao? Hay là nữ nhân họ Bạch kia? Chắc không phải đâu, bọn họ chưa tốt tới mức làm Bạc tổng quý sức mất hình tượng như vậy.

Nghĩ như thế nhưng hắn cũng không dừng chân bước ra khỏi bệnh viện, lái xe thẳng đến Mạc thị. Không hiểu sao hắn có linh cảm xấu về chuyện này...

Tác giả có điều muốn nói:

Mọi người xem lỗi chính tả giúp nhé, do viết trên điện thoại nên hơi mệt

Chương này dài rồi nhé =>)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nước ngọt

Mạc Linh mơ màng hé mắt, trước mắt chỉ toàn một màu đen, chắc là trời tối rồi...

Khoan đã, làm thế nào cô lại ngủ? Trời tối? Phòng cô lúc nào cũng có ánh đèn vàng nhạt của đèn ngủ mà. Trừ khi...

Mạc Linh nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, không ngoài ý muốn nhìn thấy bầu trời tối đen từ cửa kính chạm trần quen thuộc, còn có...

"Bạc tổng?" Mạc Linh đưa tay xoa xoa cổ, hòng cô đau rát như thế cả tuần chưa được uống nước, nhưng điều cô quan tâm là có người đang ngồi bên cạnh đưa lưng về phía cô, chính xác là ngồi bệch ở trên nền nhà.

Bạc Ngưng Thần dường như vừa tỉnh dậy, quay phắt lại, thấy cô mờ mắt nhìn mình khó hiểu mới nhẹ thở ra một hơi, đưa tay sờ trán cô.

"Còn đau đầu không?" Hắn cẩn thận hỏi, gương mặt tuấn mỹ có chút mệt mỏi, thể hiện rõ hắn đã vất vả như thế nào.

"Không đau, chỉ hơi mệt..." Mạc Linh thức thời nhận ra mình vừa được cấp trên chăm sóc tận tình nên ngoan ngoãn trả lời "Cảm ơn anh, Bạc tổng."

"..." Bạc Ngưng Thần thu tay về, đứng dậy rồi đi, lát sau trở lại với cốc nước trên tay.

Mạc Linh lập tức sáng mắt, nhìn chăm chăm vào ly nước trong veo đầy ắp kia. Hắn buồn cười nâng ly lên, hai mắt cô nâng lên, hắn đưa sang phải, cô quay đầu theo, hắn đưa đến bên môi, cô ỉu xiu xiu mặt.

"Muốn uống sao?" Bạc Ngưng Thần ác ý quơ quơ ly nước, thích thú nhìn vẻ mặt thèm khát của Mạc Linh.

"Muốn!"

Hắn dường như có thể nhìn thấy hai cái tai nhỏ vẫy vẫy trên đầu cô, còn có cái đuôi không ngừng lắc a lắc.

"Được, gọi một tiếng Thần ca xem nào."

"Thần ca ~" Mạc Linh nhu nhu gọi, thanh âm khàn khàn có chút cố hết sức.

"Ngonan, phần thưởng cho em."

Hắn nhanh chóng nâng ly uống một ngụm, chưa đợi cô phản đối liền nâng đầu cô ấn môi xuống.

Mạc Linh bị dọa cứng đờ, chỉ cảm nhận môi mình bị đôi môi lạnh lẽo của hắn đè ép cạy mở, sau đó chất lỏng trong suốt cô thèm khát lập tức chảy vào, xoa dịu cô họng bỏng rát của cô.

Mạc Linh mơ hồ nuốt hết, muốn lui về sau lại bị hắn dùng tay giữ chặt gáy, càng dùng sức đè nghiêng lấy cô. Hắn dùng lưỡi vẽ ra cánh môi hồng hồng của cô, nhân lúc cô muốn phản kháng liền luồn lách tiến vào, càn quét toàn bộ khoang miệng nhỏ, cuốn lấy cái lưỡi non mềm muốn chạy trốn, quán quýt cùng một chỗ.

Mạc Linh bị hắn giữ lấy, lại vừa khỏi bệnh nên chỉ có thể yếu ớt dùng nắm đấm đập đập gãi ngứa cho hắn, nhưng rất nhanh liền bị nắm lấy, thân thể mềm mại càng thêm gần sát cơ thể tràn ngập mùi hương nam tính của hắn.

Bốn môi quán lấy nhau không rời, căn bản không cho Mạc Linh cơ hội thở, nơi khố miệng cô chảy ra chất lỏng khả nghi ái muội, tiếng động vang lên trong phòng rõ ràng đến mức làm cho hai tai cô đều hồng, cuối cùng đuối sức dựa vào hắn, dùng mắt kháng nghị hắn ngang ngược lạm quyền.

Bạc Ngưng Thần chính là càng hôn càng say, càng hôn càng không dứt được, đến khi cô gần như không phản ứng mới tiếc nuốt lùi lại, cho cô thời gian lấy lại nhịp thở.

Mạc Linh đỏ mặt, muốn mắng hắn nhưng ngoài tiếng thờ đốc không ngừng ra thì trong phòng yên tĩnh kì lạ.

"Thế nào, nước có ngọt không?" Bạc Ngưng Thần nheo mắt nhìn đôi môi bị dày vò đến sưng đỏ kia, lại có ý định cúi xuống.

"Ngọt ngọt cái đầu anh! Nước nhà anh đều ngọt!" Mạc Linh dùng hết sức lực bật dậy, đẩy hắn ngã xuống đất rồi loạng choạng chạy ra khỏi cửa.

Bạc Ngưng Thần bị hành động bất ngờ của cô làm cho phản ứng chậm, đến khi nhận ra cô đã đóng sầm cửa chạy biến, hắn bắt mắt chắc lưỡi, đưa tay xoa nắn môi.

Dường như hương vị ngọt ngào kia vẫn còn đây. Đây là lần đầu tiên hắn mất khống chế như vậy, nếu không phải cô chạy đi, có lẽ hắn sẽ không kìm được mà ăn hết mất.

Nhớ lại lúc sáng, sau khi Đồng Phù không đến cho cô truyền dịch, lại thêm hai viên kháng sinh thì chắc cô sẽ sốt đến ngu ngốc chứ không tỉnh táo được như lúc này. Mà tên bác sĩ đó bình thường không ham muốn chữa bệnh cho người khác, lúc nhìn thấy cô lại hăm hở làm đủ trò, hắn thật có chút nghi ngờ quan hệ của hai người này...

"Mạc Linh..." Em còn những chuyện gì mà tôi chưa biết nữa đây?

Mạc Linh gọi xe trở về nhà, cũng chỉ chào ông Mạc một tiếng liền chạy lên phòng, úp mặt vào gối hét lớn.

Tên Bạc tổng đó nhất định là cố ý! Muốn hại cô cao huyết áp mà chết lâm mà! Âm mưu hiểm độc như thế... cô còn chưa đụng tay vào Bạch Liên Hoa của hắn đâu, hắn gấp làm cái gì chứ!!

Mạc Linh càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng xa, một bụng hỏa đều dồn vào Bạc Ngưng Thần mà mắng. Đáng thương cho Bạc tổng của chúng ta, làm việc tốt còn bị cho là lòng lang dạ sói.

(Giai: Cái gì...? Đây rõ ràng đã mắng đúng người chứ đúng chỗ...)

Thần: Thế nào? *nhướn mày*

Giai... Không thể nào cả! *chạy*)

Cô mắng đến mệt mỏi, tự thưởng cho mình một ly nước, cố gắng không nghĩ đến nụ hôn, không, là cái chạm môi kia nữa, quyết đoán đắp chăn đi ngủ.

Ngay cả trong mơ cô cũng có thể thấy gương mặt đáng đánh đòn của hán lang vắng, giấc ngủ cũng luôn chập chờn không an ổn.

Mơ hồ cô nhận ra có gì đó tiến đến gần, bản thân bị kéo vào một vòng tay quen thuộc ấm áp, nhanh chóng làm cô an tâm dụi đầu tìm một chỗ ổn định, lập tức khoe môi mang theo ý cười chìm vào mộng đẹp.

Tác giả có điều muốn nói:

Cái này... hình như tình cảm trụ cột có đủ rồi, sắp tới cảnh H rồi...

Có ai muốn xem không? Trình ta tuy dở thật nhưng coi như thêm màu sắc cho truyện đi *xấu hổ che mặt*

Happy Valungtung nha =Δ= ta còn ở đây đăng truyện... thật là đau nòng =))

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ken đáng thương

Sáng sớm, Mạc Linh vẫn lười biếng chui rúc trong chăn đột nhiên cảm nhận được dòng khí nóng ấm thổi trên đầu, giường ngủ cũng chùng xuống hơn thường ngày, nghi ngờ mở mắt.

Chưa kịp nhìn thấy phía trước thì một cái gì đó mềm mềm lạnh lạnh chạm vào khoeo mắt làm cô một lần nữa nhắm mắt lại, rồi nó di chuyển xuống gò má, từ từ chuyển dần sang môi cô.

"Ken...?" Mạc Linh nghi hoặc gọi một tiếng.

Đáp lại cô là tiếng cười trầm thấp, cánh môi nho nhỏ liên bị tấn công, hương vị quen thuộc mà cô từng nhớ rất nhiều lần một lần nữa tràn ngập xoang mũi.

Đúng là Kanato Ken rồi, chỉ có hán mới mặt dày mày dạn phi lễ với cô thôi.

Đợi cho môi lưỡi tách ra, Mạc Linh ôm hai má đỏ ửng nhìn kẻ vừa khi dễ mình, nghiêng răng hướng gò má hán cắn một cái rõ mạnh.

"Ui ui!" Kanato Ken kêu lên, nhưng lại chẳng có vẻ gì đau đớn.

"Hừ, gặp sắc lang thì phải đánh lại, cái này anh dạy rất tốt nhỉ?" Mạc Linh hắc hắc cười lớn, đặc ý nhìn dấu vết rõ ràng trên làn da thô ráp của hán.

"Quý nghịch ngợm, em cũng biết áp dụng nó sao?" Hán không chịu thua kém lật ngược đề cô xuống giường, giữ chặt hai cái tay làm loạn kia, chuẩn xác cúi xuống cắn lên xương quai xanh tỉnh táo lộ ra ngoài.

"A a a! Đau!" Mạc Linh giãy dụa muốn chạy trốn, nhưng sức lực yếu kém chỉ đành liều mạng ép xuống giường, muốn trốn tránh ma trảo của hán.

Kanato Ken nâng người dậy, thỏa mãn nhìn dấu vết hồng hồng mình để lại, lại dòi mắt nhìn cô. Mạc Linh dùng vẻ mặt đáng thương nhìn hán, mắt to ngập nước, môi đỏ chu ra, mặt ửng hồng biểu hiện bất mãn, ánh mắt hán vừa động, hô hấp càng lúc càng trầm trọng, hai mắt đỏ lên.

"Ken, mau buông ra, có người gõ cửa kìa." Mạc Linh không nhận ra dấu hiệu nguy hiểm, hai tay đặt lên lồng ngực phập phồng mãnh liệt của hán.

"Ken?" Mạc Linh lo lắng nhìn mặt hán tối sầm, vội vã muốn ngồi dậy đưa tay sờ trán hán "Anh ổn không? Ken!"

Kanato Ken dường như bùng tỉnh, vội vã lùi về sau giống như đang chạy trốn cái gì. Mạc Linh không hiểu nổi hành động của hán, định tiến lại gần thì hán quay người bước nhanh vào nhà vệ sinh.

Tiếng gõ cửa bên ngoài vẫn đều đều vang, kèm theo thanh âm mang chút lo lắng của Sento quản gia.

Mạc Linh đành ra ngoài mở cửa, kéo tay Sento quản gia vào nhà vệ sinh, cuống quýt kể ra hành động của hán.

Sento quản gia nghe những miêu tả rồi rạc của cô, nhanh chóng đuổi khéo cô ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Mạc Linh đen mặt nhìn cửa phòng đóng chặt, trên cửa có một cái tên viết rồng bay phượng múa: Mạc Linh.

Cô không việc gì đành tìm nhà vệ sinh khác rửa mặt chải đầu, đến khi sạch sẽ thoải mái bước xuống cùng ông Mạc ăn sáng thì Kanato Ken mới cùng Sento quản gia bước xuống.

"A, Ken, lại đây cùng ăn sáng đi." Ông Mạc ném tờ báo đang đọc dở sang một bên, hòa ái cười cười.

"Cha, có phải cha nhặt được con ở bên ngoài phải không?" Mạc Linh giờ tay phản đối ông Mạc phân biệt đối xử.

"Nhặt được gần quán ăn ven đường, cho nên con càng lớn càng háu ăn!"

"Cha!" Mạc Linh đập đập bàn, quay sang hấn tìm kiếm an ủi "Ken, anh xem cha nói gì kìa!"

"Bác nói cũng có đạo lý chứ, em chính là ma đói đầu thai mà." Kanato Ken nhún vai, ngồi xuống cùng hai người.

Mạc Linh bị hấn cùng ông Mạc song kiếm hợp bích làm cho nghẹn họng, không nói gì được đành trút giận lên miếng trứng đáng thương.

Hai người đàn ông nhìn nữ nhân họ yêu thương giận dữ, lập tức cười cầu hòa, ra sức dỗ dành. Buổi sáng cứ thế nhanh chóng trôi qua.

"Linh nhi, Ken, hai đứa cứ đi chơi đi, nếu cần gì cứ gọi cho cha." Ông Mạc có việc rồi đi, để lại không gian cho hai đứa nhỏ.

"Vâng, con biết rồi!"

"Bác cứ đi, cháu sẽ lo cho cô ấy." Kanato Ken nghiêm mặt làm hứa hẹn, làm cho Mạc Linh nghe được vừa thẹn vừa hạnh phúc.

"Ken, lúc sáng anh sao thế?" Khi chỉ còn hai người, Mạc Linh lập tức hỏi ngay, cô thật sự rất để tâm đến thái độ trốn tránh của hấn lúc sáng.

"À, anh đau bụng." Hấn thoải mái nói.

Mạc Linh cũng nhớ đến phản ứng bình tĩnh của Sento quản gia, mà hiện tại hấn không sao rồi, cho nên dè dặt nghi vấn, ôm lấy cánh tay hấn cùng đi ra ngoài.

Mạc Linh cùng Kanato Ken đi xung quanh thành phố, vừa dạo chỗ này vừa mua chỗ kia, thỉnh thoảng cô cũng nhìn thấy ánh mắt ghen tị rõ rệt của những nữ nhân khác bắn về phía mình, cô cũng chỉ đắc ý vênh mặt, khoa trương hôn lên má hấn một cái rồi to.

Hấn tất nhiên nhìn ra nữ nhân của mình có tư tâm tiểu nhân đắc ý, cũng không nói gì tùy ý cô chơi đùa. Bất kì nữ nhân nào ghen tị với hai người đều là lẽ hiển nhiên, hấn cho là thế nên cũng không thấy kì lạ.

"Đúng rồi, tối nay anh phải đến một buổi tiệc, em muốn đến không?"

"Có đông người không?" Mạc Linh có chút lo lắng, dù sao cô vẫn chưa tham gia một bữa tiệc nào từ lúc đến đây cả.

"Không đông lắm, chỉ là xã giao bình thường."

Hấn không hề nói muốn cô đi, nhưng ánh mắt mang chút trông đợi lại phản ánh tâm trạng hấn lúc này. Hấn muốn giới thiệu cô với đám gia tộc lớn kia để phòng ngừa có thêm bất cứ tên nào có ý định muốn chiếm lấy cô, nhưng tên họ Hoàng kia.

Đáy mắt xẹt qua tia tàn độc, nhưng rất nhanh liền trở về ôn nhu như nước, hấn lại nắm chặt lấy tay cô hơn một chút như muốn chứng tỏ tình cảm của mình.

"Ken?" Mạc Linh cúi xuống nhìn bàn tay nhỏ bị hấn bao lấy, ngược lại nắm lấy tay hấn giờ lên "Em cũng đi, cùng với anh."

Kanato Ken nhìn hành động của cô, toàn bộ tâm đều ảm áp.

"Ừ, cùng với anh."

Hai người bất kể địa điểm tình chàng ý thiếp khiến cho những nữ nhân khác khoa trương che mặt, trời a, nam nhân tốt đều có chủ cả rồi a!

Còn có một người, yên tĩnh đứng trong bóng tối, hai tay nắm chặt, ánh mắt sâu xa không rõ suy nghĩ gì, chậm rãi xoay người rồi đi như thể chưa từng đến.

Nhà hàng Y được bao trọn gói để tổ chức tiệc, đã qua giờ bắt đầu gần nửa giờ, mọi người cũng tương đối đầy đủ, bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, cảnh tượng nhìn qua vừa lịch sự vừa hài hòa.

"Ken, tại anh mà chúng ta trễ đó!" Mạc Linh xấu hổ đến muốn tìm lỗi chui xuống trốn, cũng do hấn cứ sẫm soi chỗ này, sờ sờ chỗ kia mà cô phải thay hơn chục bộ lễ phục, cuối cùng chọn một bộ lịch sự kín đáo hấn mới chịu bỏ qua tha cho cô.

Hấn cười mà không nói, bước xuống xe, xoay người làm tư thế mời tiêu chuẩn, nắm lấy bàn tay trắng mềm xinh xắn bên trong xe, đỡ lấy cô bước ra ngoài.

Mạc Linh cố gắng tỏ vẻ tự nhiên trước ánh nhìn chăm chú của những người xung quanh, bẽ khuôn mặt than đi theo hần qua thăm dò tiến vào bên trong.

Kanato Ken vừa khó chịu vừa tự hào nhìn ánh mắt mọi người dành cho nữ nhân bên cạnh mình, nhưng vẫn là chịu không được bước đi nhanh hơn kéo cô vào trong.

Hôm nay Mạc Linh diện bộ lễ phục không tay dài chấm gót màu trắng, họa tiết ở cổ tinh xảo lấp lánh, còn lại tuân theo nếp, mang thêm đôi giày cao gót cùng màu, mái tóc búi lên vừa tao nhã vừa sang trọng, có vài sợi tóc rơi xuống, mỗi lần cúi đầu là một lần gợi cảm, trang điểm cẩn thận nhưng không khoa trương, đặc biệt là đôi môi đỏ ướm ắt kia, chính là quyến rũ người khác phạm tội a.

Hắn cố gắng kìm nén suy nghĩ của mình, nhìn thẳng về phía trước, cũng không nhận ra người bên cạnh tiến nhập trạng thái hoa si.

Hắn hôm nay rất lịch lãm, mặc âu phục trắng, mái tóc mềm mại thường ngày rũ xuống trán hiện tại được chải cẩn thận về phía sau, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ khiến người người say mê, quả nhiên là bạn trai của Mạc Linh cô, không thể thua kém bất kì nam chủ nào được!

Hai người chìm vào thế giới riêng đến khi có người đến bắt chuyện.

"Chà, quý hóa quá, Kanato thiếu gia cũng ghé qua sao?" Thanh âm nhàn nhạt không chút vui mừng.

"À, Bạc tổng, đã lâu không gặp." Kanato Ken bình tĩnh đáp lại.

Mạc Linh chớp chớp mắt nhìn nam nhân mang theo ác ý đối diện mình, quả nhiên là vẫn còn sợ hãi a, hắn thật đáng sợ!

Bạc Ngưng Thần nhìn Mạc Linh cúi gằm đầu không nhìn mình liếc mắt một cái, lại nhìn vị Kanato thiếu gia nổi tiếng tàn nhẫn lạnh lùng lại dùng ánh mắt lo lắng hỏi han cô, còn có... tay cô đặt lên cánh tay hắn, rất chướng mắt. Bạc Ngưng Thần đè ép lửa giận không ngừng trào lên trong lòng, giữ vững phong phạm thượng lưu mỉm cười.

"Đây là thư ký Mạc mà, em đến sao không nói một tiếng, tôi sẽ cho người chào đón."

"Không cần, cô ấy đi cùng tôi, nhân đây giới thiệu với ngài, đây là bạn gái tôi, Mạc Linh." Kanato Ken tất nhiên nhìn ra thái độ sợ hãi khác thường của Mạc Linh cùng với cách nói chuyện quen thuộc của Bạc Ngưng Thần, giống như đánh dấu chủ quyền nắm lấy gò má cô hôn một cái.

Hừ, nếu không phải cô là người dễ xấu hổ, chỉ sợ tôi nay không cho hắn ngủ cùng thì hắn đã không nhường nhịn hôn lên đôi môi mím chặt kia rồi.

"Linh nhi, em sao thế?" Hắn rất muốn biết cô vì sao lại phản ứng như thế.

Mạc Linh cuối cùng thở ra một hơi, đối với hắn mỉm cười, cánh tay khoắc tay hắn thêm chặt chẽ, hướng Bạc Ngưng Thần nhàn nhạt trả lời.

"Cảm ơn ngài, Bạc tổng, chỉ là tôi không còn là thư ký của ngài, hiện tại tôi đến đây với thân phận bạn gái của Ken, cho nên mời ngài không cần nhắc đến việc cũ."

Bạc Ngưng Thần đứng tại chỗ nhìn hai người đi lướt qua mình, nắm tay đều trắng bệch, cả người tản ra lãnh khí đẩy lùi những người có ý định đến gần.

Được lắm, em dám bỏ qua tôi, vậy thì Thần ca này liền chịu khổ một chút khiến em nhận ra ai mới là xứng đáng cho em thân phận bạn gái nhất rồi.

Mạc Linh ở cách đó không xa nghe Kanato Ken cùng người khác ngời qua ta lại khẽ đánh cái rùng mình, tự hỏi tại sao hôm nay lạnh như vậy.

Tác giả có điều muốn nói:

Vô tình viết lại dài mà lan man quá...

Dạo này bí văn hay sao ấy nhờ *cười trừ* ta sẽ ráng kết thúc mấy chuyện này để bắt tay viết H thật cho mọi người ///w///

Mọi người trông chờ H của Mạc Linh với Ken thất vọng rồi, lần đầu rất là cầu huyết nhé ~

Tiết lộ nhỏ, là người xuất hiện ít nhất trong truyện, mọi người chậm rãi xem, khoảng hai ba chương nữa là đến rồi ~ *che mặt*

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gặp nhau

Trong lúc Mạc Linh âm thầm ngáp một cái thì chợt nghe xôn xao phía cửa, tự nói thầm chắc cô không xui xẻo đến vậy đâu, nhưng không ngờ vừa xoay qua nhìn một cái liền đơ mặt.

Trước cửa là một đôi nam nữ ăn mặc sang trọng tao nhã, nam tuấn tú nữ yêu kiều, vừa hay xúng đôi vừa lứa, quanh thân tỏa ra hào quang của người nổi tiếng. Mạc Linh không nhận được khỏe mỗi cơ giật, giả bộ cái gì cũng không nghe cái gì cũng không thấy cúi mắt, tập trung vào chủ đề thương nhân kia vẫn lầm nhảm.

May mắn cô kéo Kanato Ken trốn vào một góc từ ban đầu nên nếu không có ý tìm chắc chắn sẽ không dễ nhìn thấy, mà bọn họ cũng không biết sự tồn tại của cô, cho nên trực tiếp bỏ qua luôn.

Ở một góc đối diện với nơi Mạc Linh đứng, có một nhóm người từ đầu vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của cô, hơn nữa nam nhân đứng đầu còn có ngoại hình vô cùng bắt mắt và quen thuộc đối với cô.

"Bang chủ, ngài định giải quyết như thế nào?" Người mặc áo đen phía sau âm thầm hỏi.

"Không như thế nào cả, hôm nay không nói việc công, các người muốn đi đâu thì đi, ta muốn yên tĩnh." Nam nhân được gọi là bang chủ phát phát tay, bọn họ thức thời lập tức cúi đầu tản ra, nhanh chóng hòa vào đám đông.

"Dù em đã có tên Kanato đó thì tôi cũng sẽ có được em." Hắn xoa cằm, ánh mắt xẹt qua tia kiên định cùng đắc ý.

Mạc Linh một lần nữa rùng mình. Quái lạ, hôm nay sao cô cảm thấy lạnh gáy thế này?

Đột nhiên giác quan thứ sáu của cô rung một cái, cô lập tức chớp mắt nhìn qua cửa, quả nhiên, tên ngốc ngạo kiêu Khương Thành Quan đến rồi, vừa hay tụ họp với vị Châu Quang Khải cùng Bạch Liên Hoa luôn lấp lánh bên kia, không biết chừng còn có kịch hay tranh giành mỹ nhân gì gì đó nữa.

Hai mắt Mạc Linh sáng rực, mang tâm tình chờ mong nhìn Châu Quang Khải rồi quay sang xem xét thái độ của Khương Thành Quan, nhưng cuối cùng cô lại để cô thất vọng rồi. Bạch Liên Hoa và Khương Thành Quan còn chưa quen biết nhau qua vụ buôn bán vũ khí, ừm, không đúng, là sau vụ đó hắn đụng phải cô cùng với một đám kẻ thù ở hẻm vắng rồi mới quen nhau.

Khương Thành Quan đứng ở cửa một chút liền tìm một người bắt đầu tán gẫu, không chút để ý đi qua Bạch Liên Hoa, hoàn toàn không để cô vào mắt.

Thật là, cuộc sống thoải mái khiến cô quên hơn phân nửa diễn biến truyện rồi, mà hiện tại hình như có gì đó không đúng, cho nên thôi không cần nhớ làm gì.

Do lúc này Khương Thành Quan chỉ đứng ở trước cửa nhìn quanh nên Mạc Linh vốn đang chú ý hành động của hắn cũng vô tình nhìn thấy vị khách vừa bước vào sau lưng hắn.

Âu phục màu rượu đỏ không một vết nhăn, mái tóc vàng tùy ý phủ xuống trước trán, khuôn mặt thanh tú có chút không giống với một nam nhân trưởng thành, hắn vừa bước vào liền thu hút không ít ánh mắt cả nam lẫn nữ vì vẻ đẹp trung tính của mình, đây còn không phải là Hoàng Ngôn Đằng đáng yêu sao.

Kanato Ken nhận ra Mạc Linh lơ đãng, cũng theo tầm mắt cô nhìn qua, sau đó đen mặt kéo cô gần sát về phía mình, để gương mặt nhỏ áp vào lồng ngực rộng lớn mới thỏa mãn.

"Thật ngại quá, tôi có việc khác, lần sau sẽ cùng ngài nói." Kanato Ken lạnh nhạt đuổi khách.

"Không sao, lần sau đi!" Vị thương nhân kia thấy hành động bất ngờ của hắn, ánh mắt ẩn ý nhìn Mạc Linh một cái mới rời đi.

"Ken, sao thế?" Vì khoảng cách gần như là không có nên Mạc Linh có thể nghe rõ ràng tiếng động nhanh và mạnh trong lồng ngực hắn, dường như hắn đang lo lắng điều gì thì phải...

"Linh nhi, bữa tiệc rất nhàm chán, chúng ta đi ra ngoài đi." Hắn ôn nhu vuốt ve mái tóc người trong lòng, tùy tiện tìm một cái cớ.

"Được, em muốn đi ăn lẩu." Mạc Linh ha ha cười, hai cánh tay trắng mịn ôm lấy vòng eo săn chắc của hắn.

"Ừ, đi ăn lẩu." Hắn cúi đầu ngửi hương thơm quen thuộc từ người cô tỏa ra.

Kanato Ken hưởng thụ thêm một chút mới kéo cô đi ra ngoài, vừa vặn Hoàng Ngôn Đằng vẫn còn đứng trước cửa cho nên liền đụng mặt.

"Ai thế, Ken?" Mạc Linh không rõ chuyện gì bị Kanato Ken chặn ở phía sau, tò mò muốn xem ai ở trước nhưng lưng hắn quá lớn, lại còn cao hơn cô rất nhiều cho nên đành hỏi ra tiếng.

"A, là Linh phải không?" Mạc Linh nghe được giọng nói mừng rỡ ở phía trước.

"A, Ngôn Đằng!" Cô gần như ngay lập tức gọi lớn, sau đó mới phát hiện mình vừa làm chuyện ngu xuẩn thế nào, dưới ánh mắt của mọi người ôm lấy thất vọng của cô, còn không ngừng lầm nhảm "A a a, xấu mặt quá, quên mất còn đang ở đây!"

Kanato Ken rất không vui mừng về thái độ như quen biết đã lâu của hai người, nhưng vì hành động ỷ lại này của Mạc Linh làm lửa giận của hắn giảm đi hơn nữa, nở nụ cười đắc ý khác thường hắt càm nhìn Hoàng Ngôn Đằng.

Hoàng Ngôn Đẳng hiển nhiên nhìn thấy hai cánh tay trắng muốt phía trước bụng Kanato Ken, cũng nghe thấy thanh âm làm nũng của Mạc Linh, cố kìm nén cảm giác muốn xông đến, ho khan một tiếng thu hút chú ý của cô.

"Khụ, Linh, em đang chuẩn bị đi đâu sao?"

"A, đúng vậy, chúng ta phải đi rồi, lần sau nói tiếp nhé, Ngôn Đẳng!"

Mạc Linh chợt nhớ ra, vỗ tay một cái, chấp tay cáo lỗi với Hoàng Ngôn Đẳng, trực tiếp không nhìn Khương Thành Quan đang đi đến, kéo Kanato Ken rời khỏi buổi tiệc nhàm chán này. Cô thật sự là đối tượng chết rồi, không có tâm trạng tiếp đãi tên ngốc ngạo kiêu kia, cũng không rảnh làm bìa cho vị anh đế nổi tiếng Châu Quang Khải nhìn, cho nên cô chọn cách chuẩn đi.

Dù sao đứng ở trước cửa ồn ào cũng rất gây chú ý nha.

Còn người mang danh bạn trai cô lại đang âm thầm sung sướng trong lòng. Linh nhi của hắn không chú ý đến đám người dễ nhìn này, cô chỉ quan tâm mỗi hắn, thật sự rất cảm động a!

(Giai: *che mặt* Ta không biết tên ngốc này...)

Trong khi mọi người đang xôn xao trong buổi tiệc, ai đó lại đang một mình nằm trên ghế, nhìn thời gian chậm chạp trôi.

Tất nhiên, còn ai khác ngoài vị bác sĩ hết lòng vì công việc Đồng Phủ này chứ!

Hắn nghiêng răng, rõ ràng người ta thì thành thoi đi dự tiệc, còn hắn lại phải trực đêm ở đây, số phận của hắn thật đáng thương ~

Hắn có cảm giác bản thân vừa bỏ qua một chuyện gì đó có thể làm hắn tiếc nuối trong một khoảng thời gian...

Sự thật chứng minh: Đừng xem thường trực giác của bác sĩ ~

Tác giả có điều muốn nói:

Ngại quá, hôm qua không đăng chương mới, viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, không biết thế nào cho hợp lý nên trễ nãi...

Nhân tiện thông báo với mọi người, sau này ta sẽ cố gắng viết cẩn thận, hợp logic, cho nên việc hai ba ngày mới có một chương mọi người cũng xin đừng trách a, ta muốn tác phẩm của mình hoàn mỹ nhất có thể $\pi\Delta\tau$

Còn có, chương sau (có lẽ) khá kịch tính nha, mời mọi người tiếp tục ủng hộ ta (///v///)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp hạn (H)

Nói là đi ăn lẩu, nhưng cuối cùng do quần áo không thích hợp, hai người đành trở về nhà, nhưng như vậy còn tốt hơn ở lại nơi đầy rẫy mỹ nam nguy hiểm như vậy.

Kanato Ken tỏ vẻ không sao cả, dù sao hắn đã đạt được mục đích ban đầu của mình, giới thiệu Mạc Linh với thân phận là bạn gái kiêm thiếu phu nhân tương lai là đủ, ngày mau chắc chắn chuyện này sẽ được đồn ầm lên ngay đây.

Mạc Linh nhìn ai đó tâm tình thoải mái đến mức ngủ cũng không ngừng cười, đưa tay xoa xoa gò má hơi thô của hắn, cô hạnh phúc cười cười.

Cuộc sống tươi đẹp như thế này, trước đây có mơ cô cũng không dám mơ tới, hiện tại cô lại được sống trong này, có một người bạn trai vừa tài năng vừa trưởng thành, tất nhiên là rất đẹp trai nữa.

Mạc Linh mang theo tâm trạng vui sướng rúc vào lòng hắn, nhanh chóng ngủ say.

Khi cô vừa nhắm mắt, Kanato Ken gần như ngay lập tức mở mắt ra, ánh mắt âm trầm nhớ về những chuyện xảy ra trong buổi tiệc, hai tay vô thức siết chặt lấy người trong lòng, đến khi nghe cô đau đớn rên rỉ một tiếng mới vội vàng buông ra.

Chết tiệt! Hắn nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, giữ cô lại bên mình mới được.

Sáng hôm sau, Kanato Ken nhận được tin ở Kanato gia xảy ra chuyện, đành nuối tiếc chia tay Mạc Linh rồi đi.

Mạc Linh đứng nhìn máy bay dần dần mất hút trên bầu trời, đưa tay xoa xoa đôi môi sưng mọng, cô thở ra một hơi, giấu mặt chạy về nhà. Một màn ly

biệt đau thương lãng mạn lúc này đã gây chú ý đến thế nào, cô tự nhiên biết rõ, cho nên hiện tại mới không dám chường mặt ra cho mọi người dòm ngó, tuy là cô đã quen, nhưng vẫn là rất xấu hổ...

Mạc Linh hiện tại là một người trưởng thành rảnh rỗi, nhưng không thể quay lại Mạc thị được, mà muốn tìm một chỗ làm thích hợp như Mạc thị cũng là hơi khó khăn, cô rối rắm ngồi ở quán Ota vừa đọc truyện vừa suy nghĩ.

"Không vui à?" Thanh âm bất ngờ vang lên.

"Ừm, tôi đang tìm việc làm..." Mạc Linh không ngẩng lên, một môi buong tiểu thuyết trong tay xuống, nằm dài lên bàn.

Từ khi cô bắt đầu lui tới quán này, chỗ ngồi cạnh quầy nước liền thành chỗ dành riêng cho cô. Đơn giản là do từ chỗ này có thể dễ dàng tiến đến kệ sách cô yêu thích, hơn nữa lại rất kín đáo, ngoài chủ quán ra thì không ai có thể đến làm phiền.

"Ồ? Vậy cô có muốn làm ở đây không? Vừa hay tôi còn thiếu người." Lâm Hoài Nam tùy ý ngồi xuống nhìn con sâu lười mọc nắm đối diện.

"Không chịu, tôi muốn làm thiết kế ~" Mạc Linh lúc lắc đầu.

Lâm Hoài Nam còn muốn nói nữa, đột nhiên điện thoại reo lên, hắn đành đứng dậy.

Mạc Linh không rõ hắn nghe được gì trong điện thoại, chỉ thấy sắc mặt luôn ôn hòa chợt sắc lại, ánh mắt bén nhọn nhìn thẳng về phía trước như muốn đâm xuyên tường, không khí xung quanh dần loãng ra.

Lâm Hoài Nam ngắt máy, lấy lại bình tĩnh mỉm cười chuyên nghiệp với khách hàng.

"Xin lỗi mọi người, hôm nay tôi phải đóng cửa sớm."

Mạc Linh nghe được tiếng than vãn của mọi người trong quán, có chút lo lắng nhìn Lâm Hoài Nam, chỉ thấy hắn không giải thích gì thêm, bắt đầu dọn dẹp quầy nước.

"Ông chủ Lâm, có chuyện gì thế?" Mạc Linh xuất phát từ sự quan tâm đối với một người bạn, cô thật sự đã xem người này là bạn mình, khụ, một anh bạn cực soái, cho nên mới muốn biết chuyện gì làm hắn biến sắc như vậy.

Được rồi, cô thừa nhận, mình là tò mò muốn biết thôi. Nhưng rõ ràng cô có lo lắng cho hắn đó nha.

"Không có gì, chỉ là tôi phải giải quyết chuyện nhà thôi." Hắn nói xong liền bước vào trong phòng nghỉ.

Khách hàng cũng đã lục tục ra về rồi, cô cũng không thể mặt dày ở lại. Mạc Linh đứng dậy, giúp hắn dọn dẹp mấy ly nước rồi xách túi bước ra ngoài.

Chán thật, đang định nằm dài ở đây đến tối mà ~

Không việc gì làm, trời cũng sắp tối, hiện tại lại sắp chuyển sang mùa thu, không khí hơi se lạnh khiến Mạc Linh không nhịn được vuốt hai cánh tay, đành chọn về nhà.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, Mạc Linh nhìn tên người gọi liền mắt sáng rỡ bắt máy nghe.

"Hoa Hoa? Có chuyện gì thế?" Mạc Linh nghe được tiếng nhạc cùng tiếng nói ồn ào.

[Tiểu Linh nhi, mau đến đây với tớ...] Trần Ninh Hoa ừ ừ nói.

"A? Hoa Hoa, cậu bị gì vậy? Cậu đang ở đâu?" Mạc Linh lo lắng hỏi dồn dập.

[Chỗ này... ở Bạo Minh...] Trần Ninh Hoa mơ hồ trả lời, sau đó trong điện thoại chỉ còn tiếng ồn.

Lòng Mạc Linh như lửa đốt, lập tức ngắt máy, bắt xe chạy đến quán bar Bạo Minh.

Thời gian đi làm thêm cũng đủ cho cô có một người bạn tốt như Trần Ninh Hoa, hai người từ đồng nghiệp trở thành bạn thân, cô mới biết cô bạn này trong giờ làm thì nghiêm túc chứ rời khỏi công ty là hoạt bát nghịch ngợm, lại luôn gây chuyện khắp nơi khiến cô đau cả đầu. Nhưng xét thấy Hoa Hoa của cô rất đáng yêu, cô cũng rất sẵn lòng giúp cô ấy giải quyết rắc rối.

Khi cô đến nơi, Trần Ninh Hoa đã say đến mất ý thức nằm dài trên quầy rượu, miệng lẩm nhẩm những điều không rõ.

"Hoa Hoa, cậu tỉnh lại cho tớ, chúng ta đi về!" Mạc Linh nói, nhưng ngại vì tiếng nhạc quá lớn, chỉ đành hét lớn.

"A... Tiểu Linh nhi ~ chỉ có cậu có nghĩa khí..." Trần Ninh Hoa mê sảng ôm ghì lấy bàn, nhất quyết không để cô lủi đi "Không! Tớ phải uống nữa! Phải uống cho tên khốn kia biết mặt!"

Tên khốn? Lại là một tên bạc tình nào nữa sao?

Trần Ninh Hoa khuôn mặt đẹp, tính tình hào, gia thế khá giả, nhưng không hiểu sao luôn gặp phải những tên bất cá hai ba tay, khiến cho Mạc Linh nhiều lần cũng sợ hãi than vận chó mực của cô bạn.

"Mặc kệ tên đó, tớ dẫn cậu đi shopping, chúng ta phải tân trang cho cậu, để tên đó hối hận đến chết!"

"Đúng!! Phải đẹp hơn con nhỏ kia! Để hấn thêm chết tớ mới đá hấn!" Hoa Hoa cũng hét lớn, nhưng cuối cùng vẫn không buông tay.

Mạc Linh thật muốn đánh Trần Ninh Hoa một cái cho tỉnh ra, nhưng mọi người đều đang chú ý về phía này, cô không có mặt dày như con sâu rọu này, dùng hết sức bình sinh kéo Trần Ninh Hoa ra.

Đến khi lờ Trần Ninh Hoa lên được xe, dặn tài xế đưa về cẩn thận, Mạc Linh mới yên tâm dựa tường thở dốc.

Hiện tại trời đã tối đen, chỗ cô đứng lại vắng bóng người, cô có chút sợ hãi bước nhanh ra khỏi đó, muốn gọi tài xế Đình đến đón.

"Chết tiệt, bang chủ bị thế này lại nhất quyết không chịu cho chúng ta giúp!" Có tiếng người ồn ào ở chỗ quẹo phía trước.

Mạc Linh khựng lại, cô nghe ra đây không phải là chuyện tốt lành gì, đang muốn quay mặt đi hướng khác thì có người phát hiện ra cô.

"Ai đó?"

Mẹ nó, cô thật sự là số con rệp, đi nhẹ như vậy cũng bị phát hiện là sao chứ?

"Đại ca, hình như là nữ nhân bang chủ thích thì phải..." Một người nheo mắt.

"Đúng là cô ta, như vậy..." Tên có vẻ đứng đầu nhóm suy nghĩ một chút, lập tức chỉ hướng cô "Tới đi!"

Mạc Linh lập tức co giò chạy, nhưng đây không phải là nơi cô quen thuộc, chỉ biết chạy thẳng, còn bọn họ thì vòng vèo mấy vòng liền tóm được cô.

"Buông ra! Tôi... sẽ la lên đó!"

"Im lặng! Tụi bây đem 'nó' ra đây!" Tên đứng đầu hung tợn trừng mắt với cô, ngoắc tay với đàn em.

Mạc Linh nhìn viên thuốc màu trắng nhỏ xíu, mặt thoáng chốc tái nhợt. Đó... không phải là thuốc lắc chứ?

"Cứu mạng! Sảm sảm! Cường bức dân lành... ưm..." Mạc Linh bị bắt ép nuốt xuống, sau đó gây đau nhói, mất ý thức ngã xuống.

.....

Không biết Mạc Linh ngất bao lâu, chỉ thấy khi tỉnh dậy thì xung quanh tối đen, giờ tay cũng không thấy nắm ngón.

Cô đang muốn ngồi dậy, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa, phía trước sáng lên khiến cô hơi khép mắt, chỉ lơ mơ nhìn thấy một bóng đen loạng choạng bước vào, ánh sáng tắt ngấm.

"Ai thế?..." Mạc Linh sợ hãi hỏi.

Mạc Linh nhận thấy trong không khí có tiếng thở dốc không bình thường, nóng hừng hực phả vào mặt cô. Là một nam nhân, hơn nữa hấn đang ở trước mặt cô!

Nhưng Mạc Linh không thấy đường, vội vã mò mẫm về phía ngược lại muốn xuống giường.

Nam nhân mắt sáng nhận ra Mạc Linh định chạy, cánh tay chắc chắn chuẩn xác kéo lại hai tay cô, đè xuống giường.

Mạc Linh chỉ cảm thấy hơi lạnh, cả người liền sạch sẽ trơn bóng bị hấn giữ lại, những mảnh vải đáng thương rơi là tả xung quanh.

Mạc Linh thức thoi nhận ra hấn muốn làm gì, hơn nữa cả người nóng hổi, đè lên cơ thể cô khiến cô chịu nóng khó chịu rên một tiếng.

Không đúng! Có gì đó không bình thường!

Mạc Linh chỉ kịp nhận ra điều đó, cánh môi mềm mại liền bị đè ép, găm cắn đau đến nhăn mặt. Hấn như phát điên, một tay giữ chặt hai tay cô trên đầu, tay còn lại nắn bóp khuôn ngực no đủ của cô, mạnh mẽ dày xéo.

Mạc Linh đau đến rên rĩ, ngay lập tức bị hấn luồn lưỡi vào, bá đạo khám phá mọi ngõ ngách trong khoang miệng nhỏ, cuốn lấy cái lưỡi nhỏ run rẩy, hút hết ngọt ngào trong miệng cô. Thanh âm ướt ướt vang lên trong phòng, khoe môi cô kéo dài chỉ bạc ám muội, đến khi bị hôn đến ngu ngốc hấn mới thả cô ra, di chuyển xuống cổ.

Mạc Linh chỉ thấy cổ bị vật mềm hơi lạnh đụng chạm, cả người nóng bừng, không phải vì xấu hổ, cô cảm nhận được mình có vấn đề, nhưng cô lại không đủ tỉnh táo để biết nó là gì.

"Anh... buông ra..." Mạc Linh khó khăn nói, xương quai xanh đang bị hôn liếm chọt bị cắn một cái "A!"

Nam nhân hôn lên dấu vết mình vừa để lại, hai mắt trong bóng đêm sáng quắc nhìn người dưới thân. Hắn vừa bước vào liền nhận ra nữ nhân bị bỏ thuốc dưới thân là ai, hơn nữa hắn cũng không có ý định chối từ ý tốt của đàn em, cho nên hắn thà thừa nhận mình bị thuốc làm cho hồ đồ cũng không buông cơ thể thơm ngát của cô.

Hắn ngồi thẳng dậy, Mạc Linh nghe được tiếng kim loại, sau đó tay liền bị trói lại, trước ngực lại một lần nữa bị bóp捏 phát đau, nhưng không hiểu sao Mạc Linh lại thấy... thích?

"A... đừng捏..."

"Ngoan một chút, tôi sẽ nhẹ nhàng."

Thanh âm trầm đục làm Mạc Linh rùng mình, thanh âm này vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, khi cô muốn tìm hiểu kĩ hơn thì nụ hoa trước ngực đột nhiên tiếp xúc với đầu lưỡi nóng hổi, Mạc Linh run lên, suy nghĩ gì đều bị vứt ra sau đầu.

Nam nhân vừa ngậm lấy nụ hoa bên này, bên kia cũng bị tay hắn chơi đùa đứng thẳng, tay còn lại thì trượt dần xuống bụng dưới cô.

Mạc Linh nhục nhã nhận ra cơ thể mình có phản ứng với những cái vuốt ve của hắn, bên dưới cũng không nhịn được ẩm ướt rồi.

"Buông tôi ra! Mau lên!" Mạc Linh dùng hết sức hét lên một tiếng, nhưng nhanh chóng bị nhấn chìm trong một nụ hôn ngang ngược khác.

Hắn thuận thực dùng t

ay chạy khắp cơ thể cô, thỉnh thoảng như vô tình lướt qua phía dưới ướt đẫm, xoa nắn mấy cái làm cô giật bắn.

Hắn dường như càng hôn càng nghiện, môi quấn quýt không ngừng muốn hút hết hơi thở cô, tay lần mò xuống hoa huyết đã muốn sung huyết, không chút khách khí đưa tay vào.

"Ồ... ha..." Mạc Linh chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh trắng xóa, chỉ cảm nhận được lưỡi hắn kéo lấy cái lưỡi nhỏ của mình, phía dưới cũng bị ngón tay hắn mạnh mẽ tiến vào.

Hắn nhanh chóng đưa đẩy, từ một ngón thành hai ngón, ba ngón, thật sự hắn chịu không nổi nữa, phía dưới của hắn đã đau nhức không nhịn được nữa. Hắn lột phẳng quần áo, tính khí nóng hổi lập tức không chịu che chắn đứng thẳng.

"Xin lỗi..."

Hắn cúi xuống bên tai cô thì thầm, lặc người một cái tiến vào toàn bộ.

"A! Đau quá... oaa lấy ra..." Mạc Linh hàm hồ nức nở, hai tay bị trói không đẩy hắn ra được, chỉ còn nước cầu xin.

Tuy hắn có chuẩn bị cho cô, nhưng tiểu huyết nhỏ mới chuẩn bị chưa được kĩ càng lại bị côn thịt thô to lấp đầy một lần, đau đến mức kêu cha gọi mẹ.

Hắn cũng khó chịu không nói được gì, hắn đã vội muốn chết lại cố tình muốn nhấn nạy chờ cô thích ứng. Hắn cúi xuống, thương tiếc hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô, từng tắc từng tắc, trước ngực cũng được hắn nhẹ nhàng xoa bóp, muốn cô thoải mái một chút.

Một lúc sau cô dần dần thả lỏng, nhưng miệng vẫn không ngừng lẩm nhảm, thanh âm nức nở giờ phút này càng thêm mỏng nhẹ, quyến rũ.

Hắn cảm nhận tiểu huyết bao trọn lấy tính khí bùng bùng của mình, hai tay giữ lấy eo nhỏ nhanh chóng chuyển động. Mạc Linh càng thêm rên rỉ lợi hại, hoa huyết mặn cảm không ngừng truyền đến từng trận cảm giác kì lạ khiến cô không nói nên lời, miệng vô nghĩa ề a gì đó, cả người mềm nhũn mặc hắn làm gì thì làm.

Nam nhân ra vào vừa mạnh mẽ vừa điên cuồng, hai tay cũng không rảnh rời vuốt ve từng tắc da thịt trắng nõn mịn màng, môi mỏng trải khắp cơ thể cô những vết đỏ hồng ái muội.

"Ngô! Đừng... chỗ đó..."

Mạc Linh đột ngột kêu to, hắn khẽ cười, tập trung tại nơi nhạy cảm vừa phát hiện ra không ngừng chuyển động, mỗi lần đâm sâu đều làm cô chịu không nổi, bụng phẳng cũng muốn phình lên, dưới sự ma sát không ngừng của côn thịt nhanh chóng đạt đến cao trào lần đầu tiên trong đời.

Hắn ôm lấy thân thể mệt mỏi nhũn ra của cô, găm cán vành tai ửng hồng, thanh âm khàn khàn vang lên bên tai cô.

"Vẫn chưa xong đâu."

...

Sáng hôm sau, Mạc Linh tỉnh dậy trong phòng.

...

Khụ! Đây là đùa! Vẫn còn H! Mọi người đừng mạnh động! *chạy*

Tác giả có lời muốn nói:

Không được, thật khâm phục những người viết cao H a, ta viết mà tâm thần mệt mỏi quá... =Δ=

... Mọi tay nữa, gần 3000 chữ...

Hắc hắc, tuy nhiên vẫn còn H, mọi người chờ ta, ta sẽ ráng ra chương mới a! *nắm tay* (màu khen ta đi, khen ta đi *vẫy đuôi*)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bạo mình

P/s: Sau một đồng chữ "N" với "P" đập vào mặt, chắc mọi người hiểu quyết định của ta rồi nhĩ ~ Vẫn là NP nha (๑>~<๑) có điều sùng nhất tất nhiên vẫn là Ken yêu của ta rồi, mẫu thân yêu con nhất!!

P/ss: Khụ, sau đây là chính văn, đề nghị mọi người nhẹ tay, ta tự nhận H vẫn rất nghèo nàn, coi như thêm tí màu sắc cho truyện đi πΔπ

Bên trong phòng không hề bị ảnh hưởng bởi tiếng nhạc cùng hò hét không ngừng bên ngoài, trong không gian tối chỉ còn tiếng thờ đốc đứt quãng, thanh âm rên rỉ mị hoặc cùng tiếng "ba ba" ái muội không theo quy luật.

"Ấn... ô.. không nổi nữa..." Mạc Linh thật sự khóc không ra nước mắt nức nở than.

Nam nhân đưa tay vuốt ve thắt lưng mịn màng trước mặt, như si mê hôn lên khắp tám lưng trần thom ngát.

"Thật sao? Nhưng ở dưới em vẫn dính chặt lấy tôi đấy." Hấn cúi đầu, dùng thanh âm trầm đầy mị hoặc nói nhỏ bên tai cô những lời ám muội, hài lòng nhìn cô xấu hổ, cả người đều đỏ lịm lại.

Dính chặt cái đầu nhà anh! Đây là phản ứng sinh lý bình thường! Phản ứng sinh lý thôi! Hiểu chưa?

Mạc Linh nghĩ là thế, nhưng dưới tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh của hấn, Mạc Linh một lần nữa co rúm người lại, hai tay đã được giải thoát đang chống xuống giường nhũn ra, yếu ớt ngã xuống, những tiếng rên rỉ chết tiệt vẫn cứ từ miệng cô thoát ra không ngừng, muốn che miệng ngăn lại lại bị hấn chụp lấy hai tay, xóc ngược cả người cô dậy, khiến cho tư thế hai người càng thêm gần sát thân mật.

"Đừng che lại, kêu lớn một chút." Tác dụng của thuốc đã dần mất đi, hấn cũng dần tỉnh táo trở lại, nhưng Mạc Linh thì vẫn cực kì miễn cảm, chỉ cần hấn chạm vào người cô liền rụt lại run rẩy, phía dưới càng chảy thêm nhiều dịch thủy thuận tiện cho côn thịt động chạm.

Hấn vừa nói xong, phía dưới mạnh đâm một cái, cô lập tức hét lớn một tiếng, liều mạng lắc đầu muốn tỉnh táo trở lại.

"Ô ô... không được... mau dừng lại..." Mạc Linh khóc lên, cảm giác nhục nhã cùng khoái cảm không ngừng tập kích làm cô chịu không nổi nữa.

Cô đều ra mấy lần rồi, vậy mà hấn còn chưa thèm bắn là sao?!

Hấn đột ngột dừng lại, xoay người cô lại, để khuôn mặt mê người đối diện với mình, tiến tới chạm lên đôi môi đã sưng đỏ đến tội nghiệp, muốn cô cảm nhận sự thương tiếc nâng niu trong lòng hấn, để cô cùng hấn trầm luân trong dục vọng.

Hoa huyết đều bị côn thịt hấn làm cho đỏ ửng, mỗi lần hấn rút ra, tiểu huyết lại không chút nghĩa khí rút mất lấy muốn giữ lại, khi hấn tiến vào, hai cánh hoa cũng muốn cùng hấn chui vào theo, hại cô vừa ngứa ngáy vừa mệt mỏi chịu không nổi nữa.

Hấn ôm lấy thân thể cô, để mùi hoa hồng tràn ngập xoang mũi, côn thịt càng lúc càng nhanh, hai người lắc lư mạnh liệt.

"A!" Hấn gầm lên một tiếng, cuối cùng dừng lại, tinh hoa nóng hổi không ngừng phun ra trong tiểu huyết nhỏ, cô có cảm tưởng bụng mình đều bị hấn bắn cho phình to.

"Anh... đồ chết tiệt!" Mạc Linh một bụng hỏa xông lên đầu, trực tiếp ngất đi.

Hấn chậm rãi rút tính khí đã mềm xuống ra, thật cẩn thận bế Mạc Linh đã mê man trong lòng vào nhà vệ sinh, giúp cô tẩy rửa thật cẩn thận rồi đặt lại trên giường, đắp chăn kín người đảm bảo cô không bị lạnh mới đưa tay tìm kiếm điện thoại, gọi cho đàn em đem lên hai bộ quần áo.

(Giới: Mẹ ơi, con vẫn còn sống (𐄇 𐄇 𐄇))

Giúp Mạc Linh mặc quần áo mới xong, hắn kiểm chế xúc động để không để cô ra một lần nữa, thở dài một hơi bước ra ngoài.

"Bang chủ, bọn em giải quyết đám Hạ Long xong rồi."

"Ừ, không còn việc gì thì đi đi."

Hắn phớt lờ nói, ly rượu trong tay cứ đầy rồi lại vơi, vơi liền đầy trở lại.

Hắn vốn định từ từ tiếp cận cô, để cô quen với sự tồn tại của mình, vậy mà cuối cùng lại vì chuyện riêng của mình mà khiến cô bị tổn thương. Hắn đúng là khốn nạn!

Không đúng, từ khi nào hắn lại chú ý tới cô như vậy? Chẳng phải ban đầu là do thế lực Mạc gia hắn mới tiếp cận cô sao?

Càng nghĩ càng khó chịu, hắn liếc mắt nhìn cánh cửa đóng kín gần đó, sau lại không được tự nhiên dời mắt, hướng về phía đám người điên cuồng nhảy nhót trên sàn nhảy.

"Hoài Nam, lâu quá không thấy anh nha ~ Tiểu Mai rất nhớ anh đó!" Một nữ nhân ăn mặc mát mẻ là lướt bước đến, đối với hắn quen thuộc gọi.

Lâm Hoài Nam liếc cũng không cho liếc một cái, tiếp tục nốc rượu không ngừng.

Nữ nhân gọi Tiểu Mai bị bỏ qua cũng không giận, ngược lại lớn mật trèo lên đùi hắn, giống như việc hắn lơ là mình là chuyện hiển nhiên rồi.

Cô ta khẽ cười, đôi môi đỏ mọng kề sát cổ hắn nhẹ lướt, cặp đào đột biến cũng vận vẹo chèn ép vào người hắn. Lần nào cũng thế, hắn luôn không để ý cô ta, nhưng cuối cùng cũng vẫn cùng cô ta lên giường đó thôi.

Hừ, nữ nhân có thể lên giường với bang chủ bang Bạo Minh chỉ có một mình Bình Mai cô, không một ai được phép qua mặt!

Lâm Hoài Nam lạnh lùng nhìn nữ nhân dùng khuôn ngực trắng muốt quá khổ ép sát mình đến không còn hình dạng rõ ràng, thầm nghĩ lại phải đối phó với cô ta nữa sao.

Lâm Hoài Nam ra hiệu cho một tên đàn em đứng gần đó, hắn lập tức gạt đầu, khoải chỉ bước vào một căn phòng trống.

"Uống đi."

"Được ~" Bình Mai dùng cặp mắt hoa đào chớp chớp với hắn, đón lấy ly rượu vang uống một ngụm hết sạch.

Mỗi lần muốn lên giường hắn đều muốn cô ta dùng một ly rượu, cô ta từng thử qua vô số thuốc, ly rượu hắn đưa cô chỉ cần nếm một chút liền phát hiện nó có chứa xuân dược nặng, nhưng dù sao cô ta cũng đã sớm quen với nó, cho nên cũng rất tự nhiên tiếp nhận.

Lâm Hoài Nam hất mặt về phía một căn phòng, cô ta liền nâng mông bước vào, hắn cũng không theo sau, tiếp tục lạnh nhạt lặp lại hành động lén lút nhìn cửa phòng ban đầu.

Nữ nhân này ngu ngốc đến không thể tưởng, chỉ cần cho cô ta một liều thuốc cô ta liền không nhận ra là ai lừa mình, còn khẳng khái bản thân có quan hệ thân mật với hắn. Dù sao đàn em hắn rất nhiều, cứ để bọn họ từ từ thương thức cô bỏ sữa dâm đẳng đó, hắn một chút hứng thú cũng không nâng nổi khi thấy lớp vải mỏng manh cùng với hương nước hoa nồng đậm cả mũi đó.

So với cô ta, cô lại có ý vị hơn nhiều...

Hắn lại một lần nữa nhìn cửa phòng, rồi lại quay đi. Đám đàn em đứng gần đó quan sát thấy bang chủ của mình không bình thường cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ liếc nhìn cửa phòng, xem ra lần này bang chủ của bọn họ là thật lòng rồi.

Nhìn hành động khờ dại như thiếu niên mới lớn của hắn, bọn họ kim lòng không dẫu yên lặng dùng tay lau nước mắt, bang chủ của bọn hắn đã trở thành một nam nhân rồi a!

(Giới: Vậy trước giờ hắn là cái gì a?)

Cuối cùng dưới sự thiếu kiên nhẫn của Lâm Hoài Nam, mặt trời rốt cuộc cũng ló dạng, hắn lập tức đứng dậy bước vào phòng. Một đêm không ngủ nhưng hắn vẫn không có dấu hiệu mệt mỏi, tràn đầy sinh lực còn hơn ngày thường.

Lâm Hoài Nam nhìn về phía giường lớn có một cục bông lớn cuộn tròn, buồn cười bước đến bỏ chăn ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đang say ngủ.

"Sâu rồi." Hắn thì thầm, đưa tay vuốt ve gương mặt hơi đỏ đáng yêu kia.

Đột nhiên mất hắn mở lớn, lập tức bế bổng cô lên, bước ra ngoài.

Hơi ấm khác thường truyền qua tay khiến hắn sợ hãi càng thêm tăng nhanh cước bộ. Cả người cô nóng như lửa, hắn vừa chạm vào liền bị dọa giật mình,

lần đầu tiên mất lý trí ôm lấy cơ thể nhũn ra của cô lao ra ngoài.

Mạc Linh bị sốt đến mơ hồ không rõ xung quanh, cô chỉ cảm thấy có người đang nâng mình lao đi, nhưng người đó là ai, cô lại không rõ. Cả người cô đều khó chịu, đầu đau nhức, chân tay xụi lơ, cảm giác úy khuất khiến cô không nhận được nước nỡ, dụi đầu vào lồng ngực ấm áp dễ chịu kia.

"Ken..."

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ngại quá, nhà bị cắt mạng không đăng chương mới được (■■■■■)

Tự nhiên đang xem Nghịch Tập lại bị đứng, nhìn lên lịch mới ngỡ ngàng nhận ra... tới tháng rồi (|||=Δ=) Mà chủ nhật lại không làm việc...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Xui xẻo

P/s: Dù Mạc ty có muốn thay đổi vận mệnh thế nào đi nữa, ty cũng xui xẻo như thường thôi, bằng cách này hay cách khác ~

○(≥▽≤)○

Lâm Hoài Nam ngăn người với hành động của Mạc Linh, nhưng khi nghe cô gọi ai liền bình tĩnh trở lại, đáy lòng dâng lên một cổ chua xót. Phải rồi, cô vẫn là bạn gái của tên Karato Ken mà.

Đề ép cảm xúc kích động trong lòng, hấn tiếp tục nhanh chân đưa cô vào xe, sau đó nhanh chóng phóng xe đi dọa bọn đàn em chứng kiến kinh hãi đuổi theo sau.

Khi Đồng Phù, vốn đang xem bệnh án trong phòng làm việc, nhận được tin các bác sĩ đều bị điều động ra ngoài đón một nữ bệnh nhân thì Lâm Hoài Nam đã bế Mạc Linh vào phòng cấp cứu.

Đồng Phù chạy đến nơi chỉ thấy Lâm Hoài Nam đang đứng dựa tường, chốc chốc lại nhìn ánh đèn phòng cấp cứu vẫn sáng, y tá ra vào liên tục.

Đồng Phù rất muốn hỏi Lâm Hoài Nam chuyện gì xảy ra mà có thể khiến tên ngốc bạo lực này lo lắng như vậy, nhưng thấy tình hình bệnh nhân không ổn, hấn cũng đành nuốt xuống, bước vào trong.

"Viện trưởng!" Một y tá bị hấn gọi lại hô.

"Bệnh nhân thế nào?" Đồng Phù cũng có chút lo lắng.

"Bệnh nhân bị sốt rất cao, hơn nữa phát hiện trễ, hiện tại vẫn đang cố gắng giảm sốt trước!"

"Được."

Khi Đồng Phù nhìn thấy người đang nằm yên lặng trên giường, hấn kinh ngạc đến mức bệnh án vừa nhận từ y tá trên tay cũng run rẩy rơi xuống đất.

Thiếu nữ nhỏ nhắn nằm trên giường bệnh lớn, tay gấn kim truyền dịch, cả người nhìn qua yếu ớt không tưởng được. Cô im lặng nằm đó như đang ngủ, nhưng khuôn mặt tái nhợt làm người ta nhìn thấy thương tiếc không thôi.

Rõ ràng mới hôm trước cô còn nghịch ngợm trốn trong phòng làm việc của hấn, hiện tại lại thành ra bộ dáng này, cô đã gặp phải chuyện gì?!

Đột nhiên hấn nhớ ra Lâm Hoài Nam vẫn còn đứng trước cửa. Đồng Phù đè nén tâm như bị lửa đốt không ngừng bùng phát, bước đến bắt đầu làm việc.

Dù thế nào đi nữa, quan trọng nhất vẫn là chữa trị cô đã.

Lâm Hoài Nam đứng bên ngoài đợi hơn hai tiếng đồng hồ, tâm đều vội đến điên rồi, vậy mà cô mãi chẳng thấy bóng dáng.

Tất cả đều do hấn, hấn quên mất tác dụng phụ của thuốc kích thích mà cô bị bắt uống, mà loại thuốc này lại là hàng cấm chỉ được lưu hành trong thể giới ngầm nên cũng không có người nào đi nhớ tác hại của nó, hấn cũng không ngoại lệ.

Lâm Hoài Nam cắn răng, nắm đấm đều bị hấn nắm trắng bệch để ngăn cản bản thân hành động ngu ngốc. Hy vọng cô không có việc gì, không trở thành... kẻ điên...

Cuối cùng đèn phụt tắt, các y tá đẩy giường bệnh ra ngoài, Lâm Hoài Nam lập tức nhận ra người đang nằm trên đó.

Mạc Linh im lặng nằm, lớp chăn trắng che đi thân thể nhợt nhạt, hần nhủi mảy, không dám tin cúi mắt.

"Rốt cuộc cô ấy đã gặp chuyện gì? Theo tôi nhớ thì cậu không phải người nhà của cô ấy phải không?" Lâm Hoài Nam nhìn thấy một đôi giày đen bóng trước mắt cùng thanh âm lạnh nhạt quen thuộc, hần lập tức mạnh ngẩng đầu.

"Đồng Phù?" Dường như đến lúc này hần mới nhận ra được người trước mặt, vội hỏi "Cô ấy thế nào rồi?"

"Cô ấy không sao, nhưng tôi e là tác dụng của thuốc kích thích khá mạnh, thân thể cùng tinh thần cô ấy đều bị tổn thương." Đồng Phù có chút tức giận, nói càng lúc càng không khống chế được lớn tiếng "Cậu nghĩ gì trong đầu thế hả? Cậu đâu thiếu nữ nhân đến mức này! Rõ ràng cậu biết cô ấy là ai mà còn cho cô ấy uống loại thuốc này, tôi nghĩ cậu đủ thông minh để biết được nó nguy hiểm ra sao chứ?!"

"..." Lâm Hoài Nam cái gì cũng không nói, một hồi lâu mới chậm chạp lên tiếng "Nhờ cậu chăm sóc cô ấy, tôi sẽ giải quyết bên Mạc gia, tôi sẽ đến thăm cô ấy sau."

Lâm Hoài Nam còn chuyện quan trọng hơn phải làm, hần phải giải quyết chuyện này bên phía Mạc gia trước khi Mạc Lăng phát hiện ra đã.

Lâm Hoài Nam bước qua phòng bệnh của Mạc Linh, nhưng chỉ đứng bên ngoài nhìn điện tâm đồ chậm rãi chạy.

May mắn, may mắn hần quay lại sớm, nếu trễ thêm một lúc nữa... sợ là điện tâm đồ đó chỉ còn một đường thẳng..

Hần chần chừ xoay người, hiện tại cô đã qua được nguy hiểm là tốt rồi, hần cần phải giải quyết những việc còn lại mới được. Đầu tiên là xử lý người cho cô uống viên thuốc đó.

Ánh mắt hần lóe qua ánh sáng lạnh như băng, cả người toát ra hàn khí lạnh thấu xương, khác hẳn với người đã đứng trước cửa phòng cấp cứu lo lắng không yên lúc này.

.....

Đồng Phù biết chắc Lâm Hoài Nam không hề có ý định hạ thuốc Mạc Linh, có thể là do trùng hợp cô ở đó, và người ra tay không phải hần. Đồng Phù đã quen biết Lâm Hoài Nam đủ lâu để biết được tính cách không bao giờ làm hại dân thường của hần, hơn nữa đó còn là đối tượng hần đang âm thầm lập kế hoạch đính hôn nữa..

Đồng Phù đưa tay đặt lên ngực trái, hơi nhủi mảy. Vừa nãy... đột nhiên tim hần lại nhói lên một cái, có lẽ hần cần kiểm tra lại một chút rồi. Đưa mắt nhìn gương mặt ngủ mê man của Mạc Linh, hần có chút thương tiếc cho cô, vô tình gặp chuyện không may mà còn phải gánh hậu quả, nhìn cô hiện tại xem, cả người đều xanh xao hốc hác, chính hần nhìn quen rất nhiều bệnh nhân mà còn cảm thấy khó chịu đây này.

Cùng lúc đó, ở Mạc gia.

Ông Mạc vốn đang chờ Mạc Linh xuống cùng dùng bữa sáng, nhân tiện thông báo việc ông sắp đi công tác ở Anh một tuần, còn muốn cô đi cùng, nhưng đợi mãi vẫn không thấy cô xuống, ông mới biết cô đi ra ngoài vẫn chưa về.

Ông cau mày, con gái ông đã rất lâu không đi qua đêm thế này, nhất định là cô xảy ra chuyện rồi.

Trong khi ông còn đang lo lắng muốn gọi thì đột nhiên điện thoại reo lên, là tin nhắn của Mạc Linh.

Ông Mạc vừa nhận được tin nhắn của bảo bối liền không nghi ngờ nữa, dùng bữa sáng xong liền chuẩn bị đến sân bay.

Mạc Linh nhắn cho ông, cô đang ở nhà quản lý Trần, còn quan tâm dặn dò muốn ông chú ý ăn sáng khi không có cô ăn cùng.

Tác giả có điều muốn nói:

Hắc hắc, ta thích cầu huyết, mọi người chuẩn bị khăn lau, coi chừng dính, ta chạy trước! $\varepsilon=\varepsilon=\Gamma(\star\geq\forall\leq)$

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Trời quang trước giông bão

Một ngày sau đó, cuối cùng Đồng Phù cũng chờ được Mạc Linh tỉnh dậy, nhưng ngay sau đó hần liền phát hiện ra điều không ổn.

Nữ nhân nằm trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà, kể cả Đồng Phù có hỏi han gì cũng không hé môi, an tĩnh như một con búp bê sứ hoàn

mỹ xinh đẹp.

Đồng Phù vội vàng đưa bàn tay chần ngang tầm mắt Mạc Linh, cuối cùng trong đôi mắt không có tiêu cự của cô cũng có một tia sáng, chậm rãi nghiêng đầu, dùng ánh mắt u ám nhìn hần.

"Linh, em không sao chứ? Trả lời tôi!" Hần cũng không chú ý cách gọi của mình thay đổi, điều hần quan tâm là tình trạng kì lạ của cô hiện tại.

"..." Mạc Linh vẫn nhìn hần, giống như hần là trần nhà thứ hai vậy.

Một lúc sau, hần mới nghe được thanh âm nhẹ như bông của cô.

"Anh là ai?"

Đồng Phù thật sự hoảng hốt rồi, tuy cô và hần mới gặp nhau không lâu nhưng hần tin tưởng cô sẽ không dễ dàng quên hần được. Biểu hiện này của cô, chẳng lẽ là... bệnh trạng?

"Linh, em nhìn xem, đây là số mấy?" Hần đưa hai ngón tay.

"Hai." Cô ngoan ngoãn trả lời.

"Vậy em còn nhớ tôi là ai không?" Hần lại chỉ về phía mình.

"Không." Cô lại ngắn gọn đáp.

Đồng Phù kiểm tra tổng quát một lượt cho cô, ngoài con số đã hoàn toàn biến mất, trong não cô dường như cũng không có chuyện gì lạ, nhưng cô lại mất trí nhớ, hơn nữa còn là ai cũng không quen, nhưng lại nhớ rõ những khả năng sinh hoạt hằng ngày.

Hần thăm thò ra một hơi, cũng may, hần cũng không muốn dạy lại cho cô cách thay quần áo, cách viết chữ, hần cũng không phải là thầy giáo a.

Dưới nỗ lực muốn gọi nhớ kí ức của Mạc Linh, cuối cùng Đồng Phù chịu thua bắt đầu giúp cô nhận biết mọi người lại từ đầu.

Một ngày này hần vẫn cùng Mạc Linh cùng một chỗ, cẩn thận chăm sóc cô, còn đẩy xe giúp cô đi ra ngoài dạo một lúc.

Đây vốn là nghĩa vụ của hần mà.

Trong khi Đồng Phù còn đang làm công tác tư tưởng cho mình thì các nữ y tá lại đang nghiêng răng nghiêng lợi ra sức mà trợn mắt với nữ nhân được hần nâng niu bảo vệ kia. Khụ, không chỉ là trợn mắt, tay họ đều run đến mức không thể làm được gì kia kia.

"Các chị em, chúng ta đã gặp phải một vấn đề lớn rồi!" Y tá A tức giận đập bàn, cái bàn "Rầm" một tiếng, rung lên không ngừng.

"Đừng thế! Hơn nữa 'vấn đề lớn' này còn có da mặt rất dày nữa!" Y tá B kiêu ngạo hất mái tóc vàng "Đã bệnh đến phát ngốc rồi còn có thể quyến rũ nam nhân, quả nhiên là Mạc đề tiện!"

Mạc Linh trước khi mất trí nhớ nếu nghe được lời này chắc chắn sẽ ôm bụng cười ngặt, lâu lắm rồi cô không nghe được có người gọi mình như thế, còn là rít qua kẽ răng nữa, rất thú vị!

"Các chị em, tôi biết ai cũng muốn thế chỗ cô ta." Y tá C bình tĩnh nâng kính, ánh mắt lóe qua tia tính kế "Chuyện này cũng rất đơn giản, chỉ cần chúng ta xử lý cô ta, chứng tỏ sức quyến rũ của mình trước mặt viện trưởng, vậy thì mọi chuyện đều xong."

Các y tá nghe xong, lập tức đồng loạt thẳng người, tự tin nâng mặt, thăm đắc ý không phải mình thì còn ai có thể làm được điều này chứ!

Y tá C ra vẻ không sao cả cười cười, cô đã đạt được mục đích, cũng không cần ở lại đây cùng một nhóm y tá ngực to hơn đầu này nữa.

Hừ, bọn họ đúng là ngu ngốc, muốn cướp lấy Đồng Phù chỉ có một cách, đó chính là trực tiếp tấn công hần, đi gây chuyện với bệnh nhân chỉ càng làm cho hần chán ghét mà thôi. Thôi, dù sao cũng không cần ra tay mà vẫn giải quyết được nữ nhân rắc rối kia.

Bóng trắng không tiếng động tách ra khỏi những tiếng bàn luận không ngớt kia, xoay người ưu nhã rời đi.

.....

Mạc Linh đang ngồi bên cửa sổ đột nhiên rùng mình một cái, lập tức trên vai liền nhiều thêm một cái áo khoác, còn có đôi tay ấm áp mà cô đã quen thuộc mấy ngày nay.

"Phù, sao anh đến sớm thế?" Mạc Linh mỉm cười nhìn Đồng Phù đã đứng sau lưng từ khi nào.

"Anh muốn đến khi nào cũng được mà, thế nào, hôm nay em có khỏe không?" Hần cười cười, giúp cô mặc áo vào rồi cẩn thận cài từng nút thắt.

"Em rất khỏe, nhưng em vẫn chưa nhớ ra được gì cả..."

Mạc Linh có chút thất vọng cúi đầu, nhưng rất nhanh liền ngẩng đầu, mái tóc nâu xõa xuống bên bờ vai gầy yếu khiến hấn nhẩn mày.

"Hình như em gầy đi rồi, là vì thức ăn kém sao?"

Lâm Hoài Nam đã giúp Mạc Linh che giấu việc nằm viện, còn thu xếp cho cô hưởng sự chăm sóc tốt nhất, không thể nào có chuyện cô lại ốm đi được.

Mạc Linh ngậm miệng không nói, vén tóc qua tai, để lộ gương mặt bất đắc dĩ không có chút huyết sắc.

"Không có, là do khẩu vị em không tốt, ăn không được nhiều."

Cô nhớ đến khuôn mặt dữ tợn của những y tá mang thức ăn đến, thật sự rất dọa người. Dù cô có cảm giác được có gì đó bên trong mình đang thôi thúc muốn cho bọn họ đẹp mặt, nhưng cô lại có chút sợ hãi, không dám chỉ trích họ, cũng không dám nói với ai, kể cả Phù mà cô tin tưởng nhất.

"Được rồi, từ ngày mai để anh chọn những món để tiêu hóa cho em, những y tá làm việc thật tắc trách mà!"

Đồng Phù nhận ra Mạc Linh ỉu rĩ, cũng không vạch trần cô, đám nữ nhân kia cứ để hấn giải quyết sau đi.

"Ừ, cảm ơn anh."

Mạc Linh có chút nhẹ nhõm thở ra. May mà hấn không nhận ra, như vậy sau này cô không cần phải nhìn những độc nữ kia nữa rồi, như thế rất tốt!

Đồng Phù nhìn Mạc Linh ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực mình, tâm đều ấm áp thỏa mãn, cũng thuận theo vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, đôi mắt nhìn cô đều ôn nhu muốn chảy cả nước. Đáng tiếc là, Mạc Linh đang nhắm mắt hưởng thụ hấn vuốt ve nên không nhìn thấy.

Khung cảnh tĩnh lặng thoải mái này đều được thu vào mắt một người, người đứng trước cửa nhìn qua khe cửa chưa đóng kín, đôi mắt như đóng đinh vào hình ảnh trước mặt, bó hoa trong tay cũng bị lực tay hấn mạnh mẽ vò nát, cuối cùng hấn áp chế cảm giác không cam lòng, cắn răng xoay người, gót chân nện trên nền gạch trắng rồi đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Ô hô hô, có đủ câu huyết đi, ta tự nhìn đều kích thích không chịu được, như thế này đây => (ノ益彡)ノ彡——

Xin mọi người đừng kích động, ta là thiếu nữ mang thủy tinh tâm, sẽ vỡ đó (C・D _ C・D)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bình tĩnh

Hôm nay Đồng Phù phải đi ra ngoài, trước khi đi hấn dặn dò Mạc Linh đủ điều, cũng nghiêm cấm không cho cô đi ra ngoài, còn phải khóa cửa phòng, làm tốt sẽ có thưởng.

Mạc Linh nghe hấn nói đến ù tai, cái nghe cái không gật gù, cuối cùng lấy lý do chịu không nổi tiếng chuông điện thoại của hấn mới đuổi được hấn đi. Cô ngồi bên cửa sổ nhìn theo bóng hấn hai bước đi một bước quay đầu, buồn cười vẩy tay với hấn, đợi đến khi hấn lên xe mới chậm chạp thở ra một hơi, xoay người trở về giường.

Mấy ngày nay dường như mọi thứ xung quanh Mạc Linh đều trở nên vội vã, chỉ có mỗi cô là chậm chạp không chịu tiến lên, bị bỏ lại ở phía sau. Cảm giác cô đơn không người nương tựa này... cô thật sự là chán ghét muốn chết!

Cô biết rõ Đồng Phù cũng rất cố gắng quan tâm đến cô, đồng thời cũng nhận ra ánh mắt dịu dàng bất thường của hấn khi nhìn mình, nhưng không hiểu sao cô vẫn không thể hoàn toàn dựa dẫm vào hấn được.

Mỗi tối cô đều mơ thấy những hình ảnh mờ nhạt đứt quãng, cô biết đó là thứ mà hiện tại cô đang thiếu - kí ức. Có lúc cô nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc bên tai, có lúc lại là những cái ôm ấm áp, cũng có khi trong giấc mơ cô chẳng nhìn thấy gì cả, xung quanh đều là một màu đen kịt vô cùng vô tận. Chính vì thế cô mới sợ hãi, sợ hãi mỗi khi ngủ quên lại rơi vào giấc mơ đó, ngoài thứ nhìn rõ duy nhất là chính mình, cô hoàn toàn không phát hiện một hơi thở của sự sống nào cả.

Mọi khi cô sẽ ngủ vào buổi sáng khi Đồng Phù đến đây, nhưng hiện tại hấn đi rồi, cô cũng không có ý định chui vào chăn, mà ra ngoài vào thời điểm này rất không khả thi, cho nên quyết định rút một quyển tiểu thuyết bên cạnh bắt đầu đọc giết thời gian.

"Cạch."

Mạc Linh nghe được tiếng mở cửa, cô nghi hoặc nhìn ra, trong lòng có chút lo lắng, ngoài Đồng Phù không ai có khả năng bước vào phòng này được.

Bước vào là một nhóm y tá hùng hống hồ hồ, ánh mắt bọn họ đều như có lửa, nhìn chăm chú vào cô nhưng không ai nói lời nào. Mạc Linh bình tĩnh nhìn bọn họ, định bất động ta bất động, để xem họ nhìn được bao lâu.

Quả nhiên không được bao lâu thì y tá tóc ngắn có vẻ đứng đầu trong nhóm hất cằm lên tiếng, vẻ mặt cùng giọng nói đều tỏ vẻ kém thân thiện.

"Cô Mạc này, hiện tại bệnh viện chúng tôi đã hết phòng dành cho bệnh nhân, tôi thấy cô đã ở đây lâu như vậy, chắc cũng đã khỏe rồi, cảm phiền cô xuất viện có được không?"

Những y tá đằng sau không ngừng lên tiếng ủng hộ, đều yêu cầu cô mau chóng cuốn gói khỏi đây. Mạc Linh vẫn giữ nguyên tư thế đọc sách, nheo mắt cười cười với bọn họ.

"Thật có lỗi, phòng bệnh này tôi đã trả trước một tháng, hiện tại chỉ mới gần một tuần, mời mọi người tìm một phòng khác đi, tôi có việc bận, không tiễn." Mạc Linh mặt trí nhớ không có nghĩa là cô trở thành ngu ngốc, ý tứ rõ ràng của bọn họ cô còn không hiểu hay sao.

"Cô...! Mạc Linh, cô đừng ở đây ra về tội nghiệp làm cho viện trưởng thương hại, cô hết quyền rồi người này lại đòi leo lên giường người kia, cô xem lại bộ dáng hiện tại của cô xem, tàn tạ đến mức tôi cũng không dám nhìn!" Y tá tóc ngắn nghiêng răng mà nói, thanh âm kì lạ không rõ ràng khiến Mạc Linh cổ hết sức mới hiểu được.

"Ồ..." Nắm tay trái đập bàn tay phải, Mạc Linh không sao cả cười cười "Suýt nữa quên mất, tôi đang là bệnh nhân "tàn tạ" đến mức cô cũng không dám nhìn, như vậy, tôi muốn ngủ, đi thông thả."

Mạc Linh nói xong liền chui vào chăn, cô lười cùng bọn họ đấu võ mồm, rất tốn sức. Nữ nhân ngu ngốc nhất chính là nữ nhân đi gây chuyện thị phi bên ngoài, ngoài việc làm nam nhân đau đầu ra, chính họ còn phải mang cái mác chanh chua điều ngoa, tùy hứng không nghĩ tới hậu quả bla bla bla, rất mất mặt.

Một đám y tá gần chục người, vậy mà hùng hổ xông vào trong phòng bệnh, còn đòi đuổi người, tuy đây phòng cô là phòng đặc biệt nhưng rất rõ ràng, tính tò mò là bản chất con người, phía sau lưng bọn họ đã bắt đầu vang lên những tiếng nghị luận không kiêng nể, nghe rất chói tai.

"Nhìn xem nhìn xem, y tá bệnh viện lớn vậy mà lại đi gây chuyện với bệnh nhân, quả nhiên không thể nhìn vẻ ngoài mà đánh giá con người được." Nam nhân A đánh giá.

"Đứng vậy! Anh xem, cái cô tóc ngắn ấy, mặt vằn vẹo hung tợn như la sát, còn rất dày nữa, người ta đã nhẹ nhàng nhắc khéo còn không biết đi ra ngoài!" Nữ nhân B cố ý cao giọng nói, hừ, ai bảo bọn họ đẹp hơn cô chứ!

"Cô gái kia thật đáng thương..." Nữ nhân C cảm thán.

Ồn ào càng lúc càng lớn, những y tá kia đều im lặng, vừa tức vừa thẹn đến đỏ cả mặt.

"Đi thôi!" Y tá tóc ngắn không cam lòng hất tay, bọn họ liền nhanh chóng tản ra, xấu hổ đến không dám ngẩng mặt nhìn ai.

Mạc Linh bước xuống giường đóng cửa phòng lại, thầm cười bọn họ quá ngây thơ, lấy đồng đánh ít cũng như lấy đá đập vào bông thoi, không gây tổn hại lại bị nói là thiếu kiên nhẫn.

Khoan đã! Cảm giác thỏa mãn này... trước đây cô là ai, sao lại có thể vui sướng khi người gặp họa như thế này?

Mạc Linh đột nhiên tự đưa tay đánh vào mặt, sau đó ôm chỗ bị đánh sưng đỏ ngồi một góc về vòng tròn. Chết tiệt! Lỡ tay đánh mạnh quá, hiện tại đau chết được!

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, Mạc Linh tò mò ôm mặt bước ra mở cửa, nếu cô nhớ không lầm cô hiện tại hình như không quen ai thì phải, làm sao lại có người ghé thăm?

Cửa mở, đập vào mắt cô là một màu đỏ, đúng, là màu đỏ rực của hoa hồng, rất nhiều hoa hồng đều đang dí sát như muốn dán lên mặt cô khiến cô sợ hãi lùi về sau.

"Cái...!"

"Linh, em đã khỏe chưa?" Giọng nam vui vẻ gọi, sau đó là một cái đầu nhô ra sau bó hồng.

Mạc Linh tròn mắt, há hốc mồm run run chỉ vào cái đầu trước mặt.

"Là anh!!"

Tác giả có điều muốn nói:

Ta thích nhất là cắt ngang cảm hứng, không biết có ai thích như vậy không, cho bất tay cái (〰〰〰)〰

Khụ, thật ra là tụt hứng, không muốn viết nữa nên... mai lại viết tiếp, may mà cũng hơn 1k từ (///v///)

Tối ám (= ω =)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gặp lại (1)

Nam nhân bị Mạc Linh thất lễ chỉ tay vào mặt cũng không giận, ngược lại tươi cười càng lóa mắt, đặt bó hồng to tướng vào tay cô, chính mình lại hôn lên gò má trắng nõn của cô, sau đó ôm vai kéo cô ngồi xuống giường.

"Em vẫn còn chưa khỏi hẳn, đừng đi lung tung." Hấn săn sóc giúp cô đặt bó hồng vào bình hoa.

"..."

Mạc Linh không nói gì, ánh mắt vẫn dừng lại ở gương mặt vui vẻ đối diện. Ừm, mắt to, mũi thẳng, môi hồng răng trắng, thật sự rất đáng yêu, nếu không phải vì bộ âu phục cùng màu với mái tóc vàng, cả người hấn được ánh sáng bao lấy phát ra ánh sáng nhu hòa ấm áp.

Quá đẹp! Người này còn đẹp hơn cả cô!...Được rồi, tất cả y tá trong bệnh viện đều đẹp hơn cô, thêm hấn cũng không có chuyện gì...

"Linh, em sao thế? Sao lại ngẩn người rồi?" Hấn cúi xuống, hạ tầm mắt ngang với cô, trong đôi mắt nâu trong veo hiện lên sự quan tâm rõ ràng.

"Anh..."

"Ừ?"

"... là ai?"

Không khí đột ngột trầm xuống, trong phòng tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc bên ngoài cửa sổ.

Nam nhân nhìn chằm chằm vào đôi mắt đồng một màu nâu với hấn nhưng lại mang theo sương mù mờ mịt...

Hấn biết cô không nói dối, có vẻ như cái "tai nạn nhỏ" mà cô gặp phải lại trầm trọng hơn điều hấn nghe được, hấn rất muốn biết, rốt cuộc là cô đã gặp phải chuyện gì mà có thể quên hết tất cả mọi thứ như vậy, còn có một cái gì đó chặn mọi thông tin về cô, hấn biết được cô đang ở đây cũng là do người của hấn vô tình nhìn thấy, có lẽ hấn phải tăng mạnh điều tra rồi.

Suy nghĩ một chốc, hấn rất nhanh lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống ghế cạnh giường, trịnh trọng nhìn cô.

"Em đã quên vậy anh lại một lần nữa nói là được, anh là Hoàng Ngôn Đăng, là bạn thân của em, chúng ta vừa cùng đi ăn lẩu mấy hôm trước thôi, khi anh biết em gặp chuyện liền đến đây ngay, may mà em không sao..."

Hoàng Ngôn Đăng hơi hơi thở ra, đè ép cảm giác u ám trong lòng, trưng ra khuôn mặt tươi cười bình thường mà cô thích.

Mạc Linh nghe hấn nói một hồi, cảm thấy cũng có thể tin. Tuy không còn nhớ gì, nhưng cô cũng không thấy xa lạ với hấn, có cảm giác ngồi bên hấn rất thoải mái. Hơn nữa, nhìn đi, hấn thật sự rất soái nha, không có một soái ca nào rảnh rỗi đến mức đi lừa gạt một người không có gì trong tay như cô đâu. (Giai: Đây mới là trọng điểm sao...)

"Ngôn Đăng?"

Hoàng Ngôn Đăng thấy Mạc Linh cũng không có né tránh, đây cũng xem như một dấu hiệu tốt, như vậy hấn lại đến làm quen với cô đi, không chừng còn có thể tiến thêm một bước nữa.

Hấn bắt đầu kể lại những chuyện lúc trước hai người cùng làm cho cô nghe, tất nhiên là dưới cách nhìn của hấn. Mạc Linh cái hiểu cái không gật gù, theo như lời của hấn thì hình như cô và hấn còn có vẻ rất thân thiết hơn bình thường nữa đó chứ.

Mạc Linh vừa ngộ ra điều đó, ánh mắt nhìn Hoàng Ngôn Đăng cũng trở nên ôn hòa rất nhiều, tập trung nghe hấn nói, thỉnh thoảng lại phụ trợ vài câu, tiếng cười trong trẻo đã lâu lại nở trên môi.

Khi Đồng Phù vội vàng trở về thì liền thấy cảnh tượng hòa thuận này. Hấn cau mày, ngón tay gõ lên cánh cửa muốn thu hút sự chú ý từ hai người.

"A, Phù, anh đã về rồi!" Mạc Linh giống như đã lâu không có người cùng nói chuyện, hưng phấn đến quên cả thời gian, cũng không chú ý Đồng Phù đã đứng đó bao lâu.

"Viện trưởng Đồng, rất vui được gặp anh." Hoàng Ngôn Đăng âm thầm cười trộm, hẳn không phải không nhìn thấy Đồng Phù bước vào, chính là cố ý bỏ qua hẳn.

Hắn thừa nhận, hẳn rất thỏa mãn khi thấy vẻ mặt khó coi của Đồng Phù.

Đồng Phù đen mặt, hẳn rất muốn đâm vào cái mặt đắc ý kia, nhưng nhìn thấy Mạc Linh cười đến híp cả mắt như vậy, hẳn lại không nỡ làm vậy. Thôi vậy, dù sao cũng là người lớn rồi, không cần so đo với những đứa nhỏ.

Mạc Linh ngồi xem hai nam nhân đều cao lớn gần như nhau lại nhìn nhau chăm chăm, đột nhiên trong lòng có gì đó nhộn nhạo không ngừng làm cô rất muốn hét chói tai. Mạc Linh lấy tay che hai gò má đỏ bừng, cố gắng trấn áp cảm giác kia, nhưng ánh mắt vẫn là liếc qua liếc lại giữa hai người.

Ôi chào, xem kia xem kia, nhìn nhau lâu như vậy, chẳng lẽ bọn họ có gì đó không bình thường?

Hoàng Ngôn Đăng cùng Đồng Phù đồng loạt dời tầm mắt nhìn về phía người đang ôm mặt ra vẻ xấu hổ cùng ánh sáng không ngừng lóe sáng trong hai mắt, bất giác ấn ý rừng mình một cái, vô tình lui về sau một bước.

"À... Linh, ngày mai anh lại đến, em nghỉ ngơi nhé!" Hoàng Ngôn Đăng rời đi cũng không quên tặng cho Mạc Linh một nụ hôn tạm biệt, đáng tiếc là ở bên má.

"Ừm, ngày mai gặp lại!" Mạc Linh hi hi cười, không quá để ý đến việc mình vừa bị ăn đậu hũ.

Hoàng Ngôn Đăng bước ngang qua Đồng Phù còn dùng ánh mắt kiêu ngạo của kẻ chiến thắng nhìn hắn. Đồng Phù bị Hoàng Ngôn Đăng không tiếng động thách thức tính nhân nại, đang muốn quay lại thì chợt thấy người đứng trước cửa.

Nam nhân yên lặng đứng trước cửa nhìn vào bên trong, Đồng Phù thật không rõ hắn mới đến hay là đã ở đó khá lâu rồi, chỉ thấy hai tay hắn hơi run lên, lạnh lùng nhìn Hoàng Ngôn Đăng. Hoàng Ngôn Đăng cũng quan sát hắn, không khí chợt có chút xấu hổ, Đồng Phù tuy rất không nguyện ý nhưng vẫn lên tiếng đánh tan giăng co.

"Lâm Hoài Nam, đã đến thì vào đây đi, còn cậu có việc thì nên đi trước đi."

Hoàng Ngôn Đăng đứng là có việc cần làm, do đó tâm không cam tình không nguyện nhìn Mạc Linh thêm một cái, thẳng lưng ngẩng mặt bước qua Lâm Hoài Nam đi ra ngoài.

Còn Mạc Linh từ đầu đến cuối không hề mở miệng, chỉ có hai mắt trong suốt vẫn nhìn chăm chăm vào nam nhân đứng trước cửa.

Người này... rất quen thuộc...

Tác giả có lời muốn nói:

Thật sự là đạo này rất phiền chuyện xung quanh, cho nên nếu mấy chương này chán, mọi người cứ nói...

Ta sẽ cố thêm kịch tính với JQ nhiều một chút, như vậy mới tốt nha ~

Thôi ngủ sớm, mọi người ngủ ngon, cú đêm thức khỏe nhé

= ̄ ω ̄ =

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Gặp lại (2)

Lâm Hoài Nam nhận ra ánh mắt chăm chú của Mạc Linh, bên trong đó ngoài tò mò cùng nghi hoặc ra, hoàn toàn không nhìn ra được sự vui vẻ quen thuộc.

"Chào em, Linh." Lâm Hoài Nam nâng khóe môi nhưng không nhìn ra chút ý cười nào.

"... Chào." Mạc Linh gật đầu, đưa mắt nhìn sang Đồng Phù.

Đồng Phù tỏ vẻ bất đắc dĩ, thật ra hắn cũng không biết quan hệ của hai người sâu xa đến chừng nào, hắn chỉ biết cô cùng Lâm Hoài Nam có quen biết, hơn nữa Lâm Hoài Nam còn đặc biệt quan tâm đến cô.

"Tôi là Lâm Hoài Nam, là bạn của em, cũng là người đưa em đến đây." Lâm Hoài Nam nhẹ giọng giải đáp giúp cô.

Mạc Linh giương mắt nhìn Lâm Hoài Nam, sau đó đưa tay đặt lên ngực trái, nơi này đột nhiên trở nên nặng nề quá. Hắn là ai mà lại làm cho cô có cảm giác này? Hơn nữa, đôi mắt đó toát lên vẻ cô đơn cùng phức tạp khó hiểu, điều đó làm cô thấy không khỏe lắm...

"Lâm Hoài Nam?..." Mạc Linh lặp lại.

Lâm Hoài Nam có chút chột dạ, nhưng trên môi vẫn là nụ cười thân thiện mọi khi.

"Ừm, tôi ra ngoài trước, hai người từ từ nói." Đồng Phù hơi hắng giọng, rất không tình nguyện để lại không gian cho hai người bọn họ.

Hắn vừa dọm bước thì bên tay bị một lực kéo giữ lại, một bàn tay đang nắm lấy tay áo hắn. Mạc Linh cả người run rẩy, hai mắt mờ mịt, môi mấp máy nhưng không thốt nên lời, cuối cùng cái gì cũng không nói, trực tiếp ôm lấy Đồng Phù, chui vào trong lòng hắn.

Lâm Hoài Nam nhìn một lượt hành động của Mạc Linh, tâm kích liệt nhói lên, cả khuôn mặt tối sầm. Không lẽ điều hắn sợ hãi đã trở thành sự thật... cô nhận ra?

"Linh, em..."

"Linh, sao thế?" Đồng Phù lo lắng vuốt ve mái tóc nâu đang liều mạng vùi vào lòng mình.

Hắn tất nhiên rất hưởng thụ bất ngờ này, nhưng cũng nghi hoặc tại sao Mạc Linh lại phản ứng mạnh như thế này. Liếc qua Lâm Hoài Nam, mày hắn càng thêm nhíu chặt, có lẽ hắn cần nói chuyện với bạn cũ này một cách rõ ràng mới được.

Mạc Linh cũng không rõ tại sao mình lại làm thế này, cô chỉ cảm thấy giọng nói cùng hơi thở của người này, tất cả như vừa lạ vừa quen, làm cho tâm cô đều co rút, muốn trốn tránh. Cô có quen biết người này sao? Hình như còn không đơn giản là "quen biết" nữa...

"Không..." Mạc Linh lúc lắc đầu.

"Linh, quay lại được không?" Lâm Hoài Nam khẽ gọi, cố gắng hạ giọng xuống nhẹ nhất có thể.

Hai tay Mạc Linh nắm lấy áo Đồng Phù càng chặt, một lúc sau mới nhẹ thả ra, hơi quay đầu lại.

Lâm Hoài Nam nhìn thấy vẻ kinh hãi trên mặt cô, còn có, trong đôi mắt to tròn kia chiếu rõ hình dáng chật vật của chính hắn.

"Linh..." Hắn cong khóe môi, nâng cái hộp lớn mà mình cầm trong tay từ lúc mới vào "Anh có mang truyện em thích này."

"Truyện?"

Quả nhiên Mạc Linh chớp chớp mắt, nhìn nhìn quyển truyện Lâm Hoài Nam đang cầm, lập tức nhào đến cầm lấy, vui vẻ ôm trong tay.

"Cảm ơn anh!" Mạc Linh hai mắt tỏa sáng, hề hề cười, bộ dạng con thỏ nhỏ bị kinh hách ban nãy đã biến mất từ khi nào.

"Em thích là tốt rồi." May mắn, may mắn cô vẫn không thay đổi...

"Em cứ từ từ đọc, tôi có đem đến rất nhiều, viện trưởng Đồng, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Lâm Hoài Nam không tiếng động ôm vai Mạc Linh, giúp cô trở về giường.

"Được, vậy chúng ta ra ngoài." Vừa lúc Đồng Phù cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

"Tạm biệt!" Cô vẫy vẫy tay, cũng không để ý tới hắn nữa, bắt đầu chuyên chú đọc truyện.

Lâm Hoài Nam nhẹ thở dài, cô vẫn đơn thuần như vậy, không bị ảnh hưởng của thuốc là được rồi, so với kết quả nghiên cứu của hắn cũng không sai biệt lắm.

Không lâu sau đó, hắn sẽ phải cảm ơn chính mình khi đó nghiên cứu ra kết quả không chính xác, cũng không tiếp tục cố gắng tìm giải pháp khắc phục, nhờ vậy mà hiện tại chỉ cần hôn một chút, sờ một chút mà cả người cô đều nhũn ra. Tất nhiên, đó là chuyện sau này.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này hơi ngắn... cơ mà ta sửa sửa rồi chính chính mãi mà vẫn chưa hài lòng, tách kỳ quá >///<

Thông báo nhỏ, mọi người chú ý: Từ đầu tuần tới, lịch post chương sẽ là mỗi tuần một chương!

Khụ, ta chính là học sinh cuối cấp rồi, bắt đầu từ tuần tới là ôn tập điên cuồng, không thể viết chương mới, thế nên ta mới thông báo trước cho mọi người đỡ bất ngờ... $\pi\Delta\pi$

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tâm trạng

Đồng Phù bước theo Lâm Hoài Nam ra ngoài, đến trước cửa phòng khám riêng của hấn Lâm Hoài Nam mới dừng lại, xoay người, hấn cũng rất hiểu ý mở cửa, hai người cùng vào trong.

"Đồng Phù, tình trạng hồi phục của Linh thế nào rồi?" Lâm Hoài Nam vừa mở miệng liền hỏi.

"Cô ấy đã khá hơn lúc mới đến, nhưng trí nhớ vẫn chưa quay lại." Đồng Phù rút một tập bệnh án từ trong xấp giấy tờ trên bàn đưa cho Lâm Hoài Nam

Lâm Hoài Nam tiếp nhận, cẩn thận xem từng trang. Trong này ghi chép toàn bộ quá trình hồi phục của Mạc Linh, tất cả đều là hồi phục ổn định, chỉ riêng có một dòng chữ màu đỏ chói mắt vẫn lặp lại qua mỗi trang: "Trí nhớ chưa hồi phục."

Dường như toàn bộ sức lực bao nhiêu năm qua của hấn đều dành cho việc kiểm chế bản thân không làm chuyện ngu ngốc trong hôm nay cả rồi, đây hấn là một trừng phạt nhỏ mà trời muốn hấn chịu đựng đây.

Lâm Hoài Nam cười khẽ, bộ dạng nhìn qua toát lên vẻ đau thương, hoàn toàn không hề giống vị Lâm thiếu binh tinh tàn độc lúc trước Đồng Phù từng quen biết.

"Cậu có chuyện gì muốn nói không?" Đồng Phù không đủ kiên nhẫn để chờ Lâm Hoài Nam trở về từ trong chua xót, hấn đành cất tiếng đánh vỡ.

"..." Lâm Hoài Nam dời mắt khỏi bệnh án, nâng đầu nhìn người bạn đã luôn bên hấn bao nhiêu năm qua, người từng được hấn tin tưởng nhất "Không có."

Là "từng" mà thôi... Từ khi Đồng Phù rời bỏ vị trí cánh tay phải của hấn để làm công việc này, hấn đã không còn tin tưởng bất cứ ai nữa, ít nhất là trước khi hấn nhìn thấy cô.

Có thể điều này là vô cùng quái dị, nhưng không biết từ khi nào, đôi mắt hấn luôn tìm kiếm bóng dáng nhỏ nhắn kia, mỗi ngày đều ngắm nhìn từng bức ảnh của cô mà hấn tự tay chụp, một ngày không nhìn thấy cô liền không nhìn được nghĩ hôm nay cô làm gì, chẳng lẽ lại bị tên họ Bạc kia đàn áp nữa, sau đó chờ đợi cô đến, ngồi ở chỗ cũ, than vãn với hấn về những gì mà cô phải chịu đựng khi làm thư kí. Mỗi khi cô nói xong, hấn sẽ làm cho cô một ly chocolate ấm, lúc đó cô sẽ cười ngọt ngào cảm ơn hấn.

Không cần suy đoán vẫn vợ hấn cũng biết, hấn thích cô, cảm giác đó mỗi ngày một lớn dần, và đến khi xảy ra chuyện này, nó như bùng nổ. Có thể là do cảm giác tội lỗi, nhưng hấn không quan tâm, hấn chỉ cần biết, hiện tại, hấn yêu cô.

Còn có, nam nhân trước mặt hấn dường như cũng có cùng một cảm giác với hấn, nhưng còn chưa đủ sâu đậm

Lâm Hoài Nam nắm chặt tay, kiên định nhìn Đồng Phù.

Bất kể Đồng Phù có phải là bạn của Lâm Hoài Nam hấn hay không, nguy cơ là phải diệt tử trong trứng nước, hấn nhất định không để Đồng Phù đắc thủ!

Đồng Phù đáng thương của chúng ta không rõ Lâm Hoài Nam đang nghĩ gì, chỉ thấy hấn dùng cặp mắt hung ác nhìn mình chằm chằm, giống như vừa làm ra quyết định, xoay người rời đi, còn tiện tay đóng cửa giúp. Cái cửa khó sở bị chà đạp, chỉ có thể lung lay mấy cái, lệch khỏi bản lề ban đầu, run run trước gió.

"Tên này lại bị gì nữa đây..." Đồng Phù nói thế nhưng trong lòng cũng đã đánh một hồi chuông cảnh báo.

Xem ra, lần này là đối đầu thật rồi.

Được rồi, đây là Lâm Hoài Nam tự nói, còn viện trưởng đáng kính của chúng ta còn chưa biết mình vừa làm chuyện gì sai nữa kia.

(Giai: Phù, người rất trong sáng *xoa đầu*

Phù...)

Lâm Hoài Nam ngồi cạnh Mạc Linh, nhìn sườn mặt cô dường như lấp lánh dưới ánh sáng, tâm hấn đều được lấp đầy, muốn mãi được im lặng ngồi như vậy, cô chuyên tâm đọc truyện, hấn tập trung ngắm cô, như thể liền đủ rồi.

Nhưng hôm nay đã là cuối tuần, ngày mai Mạc Lăng sẽ về, hấn không thể để cô ở lại đây, nhưng đưa cô về nhà trong tình trạng này cũng không được khả thi cho lắm. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng hấn chọn cách sau, để cô trở về nhà còn tốt hơn là ở gần Đồng Phù.

"Linh, em nhớ chưa?" Lâm Hoài Nam đưa mấy tấm ảnh cho Mạc Linh.

Mạc Linh lật từng tấm hình, bắt đầu ngoan ngoãn đọc tên từng người trong đó.

"Đây là cha, Bạc Ngưng Thần, Châu Quang Khải, Bạch Liên Hoa, Hoàng Ngôn Đăng, Trần Ninh Hoa, Khương Thành Quan, Phù, Hoài Nam..."

Đột nhiên cô dừng lại, tầm mắt chiếu thẳng lên tấm hình trên tay.

Trong ảnh là một nam nhân đang ngồi nhàn nhã sau cửa kính chạm trần, trên người là bộ âu phục đen càng phụ trợ thêm cho vẻ tuấn mỹ của hắn, nhưng đôi mắt hắn lại nhìn chằm chằm vào một tập văn kiện, cả người lộ ra khí chất gò bó xa cách.

Mạc Linh lặng đi, không đứng... hắn không nên như vậy, hắn phải... vui vẻ chứ...

"Ken..."

Toàn bộ hành động của cô đều được Lâm Hoài Nam thận trọng thu vào mắt. Hắn cau mày, đột ngột đưa tay cầm lấy tấm ảnh, hắn không rõ tại sao, chỉ là hắn không muốn cô nhớ ra tên Kanato này.

"A!"

Mạc Linh giống như điên rồi, bị lấy đi liền theo phản xạ muốn cướp trở về, gấp gáp nhào qua chỗ hắn. Lâm Hoài Nam bị cô dọa sững sờ, vừa đúng lúc cửa phòng bật mở.

"Này Lâm Hoài Nam, tôi..."

Đồng Phù bị hình ảnh trước mặt làm cho cứng họng, chỉ có thể mở to mắt nhìn hai người dính cùng một chỗ kia.

Mạc Linh đang dính sát vào người Lâm Hoài Nam, hai tay thì vuron lên cao muốn đoạt lấy tấm ảnh, vừa vặn chạm vào cổ hắn, mà theo góc độ của Đồng Phù, Lâm Hoài Nam là kẻ bị động bị cô nắm lấy cổ không buông.

Tất nhiên Đồng Phù sẽ không tin Mạc Linh lại ra tay với Lâm Hoài Nam, khụ, cô không đủ sức. Mà do hắn mãi suy nghĩ, Mạc Linh cùng Lâm Hoài Nam cũng đang bất ngờ nên khựng lại nhìn hắn, không khí bất chợt trở nên không được tự nhiên.

"Ủm... chính xác là chuyện gì vậy?" Đồng Phù đành lên tiếng cắt đứt xấu hổ.

Tác giả có lời muốn nói:

Ôi chao, mau chóng cho Mạc Linh xuất viện thôi, chắc chương sau là được...

Định để cô ở trong này hai chương thôi, không ngờ kéo kéo lại kéo hơn dự định ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) 𐄂

Mọi người thông cảm, sắp tới lúc các anh khác lên sân rồi, còn có Khải, Thần với Quan lâu rồi không xuất hiện mà... khụ, còn có Bạch tỷ nữa ٥▽٥

Ngoài lề tí, đột nhiên nhận ra hình như lướt view ít lại, chắc tại truyện kéo dài mà không có kịch tính *thờ dài* để ta cố gắng hơn mới được *nắm tay* (*~::~~*)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Về nhà

Khuôn mặt trắng nõn của Mạc Linh nháy mắt đỏ bừng, xấu hổ thu tay về, ngoan ngoãn ngồi trên giường. Lâm Hoài Nam cũng thu tấm ảnh về túi, giải thích với Đồng Phù.

"Không có gì, ngày mai cô ấy sẽ xuất viện, tôi muốn cô ấy ghi nhớ mọi người thôi."

"Cô ấy làm được không?" Đồng Phù có chút kinh ngạc, sao cô lại rời đi sớm vậy.

(Giai: Đồng Phù đại nhân, ngài đã quên thân phận của mình sao, ngoài việc làm y tá để có thể bên ngài, chắc không có ai rồi hoi tới mức muốn ngày ngày nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của ngài đâu.

Phù:... Đi chết đi.)

"Còn đỡ, cô ấy còn nhớ được khuôn mặt họ." Lâm Hoài Nam lại đưa thêm cho cô mấy tấm ảnh nữa "Ồ mặt sau tôi có ghi lại tên cùng quan hệ của em

với họ, em từ từ xem, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây."

"..."

Mạc Linh nhận lấy, lật lật mấy lần, cuối cùng nâng mắt nhìn hấn.

"Tôi còn có chuyện, Đồng Phù, chăm sóc Linh cẩn thận." Lâm Hoài Nam vội vã tạm biệt rồi chạy ra ngoài.

Đánh chết hấn cũng không thừa nhận mình vừa giấu nhem đi toàn bộ ảnh của Kanato Ken. Đối diện với ánh mắt chờ mong của Mạc Linh, hấn không thể nói không, cho nên hấn quyết đoán trốn đi trước.

Đồng Phù còn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, chỉ thấy Lâm Hoài Nam có chút giống chạy trốn rồi đi, hấn âm thầm khinh bỉ tên kia không có định lực, đành nhận lệnh tiếp tục giúp cô "nhận thân". May mà Lâm Hoài Nam kia còn có chút lương tâm, để lại thông tin cho hấn, nếu không hấn cũng đành chịu.

"Linh, ngày mai xuất viện nhớ đi theo Lâm Hoài Nam, trở về nhà em."

Mạc Linh nằm ngay ngắn trên giường, để Đồng Phù chỉnh lại chăn, lại điều khiển nhiệt độ ấm một chút, xoa đầu cô dặn dò. Cô chỉ gật đầu, cả một ngày ngồi xem hình, thật sự là cô coa chút trông đợi vào "nhà" mà Đồng Phù nói. Liệu những người đó có nhận ra cô không? Đặc biệt là vị "cha" Ông ấy có đuổi cô đi không? Hay là đối xử lạnh nhạt với cô?

Càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng mệt mỏi, chỉ một lúc mà Mạc Linh đã ngủ quên. Đồng Phù ngồi bên giường, đưa tay nhẹ nhàng xoa vuốt theo làn da mịn màng kia, lướt từ khóe mắt đã nhắm, đến hai má hồng hồng, rồi dừng lại ở đôi môi khép hờ không chút phồng bị.

Hấn nhìn không rời mắt khỏi đó, đến khi nhận ra thì mặt hấn đã gần sát cô, hơi thở nhẹ nhàng của cô phớt qua mặt.

Càng lúc càng gần, cuối cùng hai môi thành một, hấn có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại đó, khiến hấn mê luyến không nghĩ tách rời, nhưng cũng không dám động mạnh, chỉ chậm rãi dùng lưỡi vẽ ra hình dáng xinh đẹp kia, rồi nhẹ nhàng mút mát. Hấn như kẻ trộm lén lút cướp đi mật ngọt, càng trộm càng nhiều, càng trộm càng nghiện, cứ thế chỉ một hành động đơn giản bị hấn làm lại hơn năm phút.

Đến khi hấn tiếc nuối tách ra, Mạc Linh vẫn ngủ say, chỉ có hàng mi hơi nhú tò vò về không thoải mái cùng đôi môi sưng đỏ mê người.

"..." Không được! Bình tĩnh! Hấn sẽ dọa cô chạy mất!

Đồng Phù không ngừng nhắc nhở chính mình mới miễn cưỡng đè nén dục hòa đang mạnh mẽ trỗi lên, nhẹ nhàng cúi xuống đặt môi lên mái tóc mềm, hấn như chạy trốn thoát ra khỏi phòng. Chỉ có điều hấn không biết, bộ dáng này của hấn không khác vị bạn cũ mà hấn khinh bỉ khi sáng là mấy.

Sáng hôm sau, Mạc Linh đánh răng rửa mặt, dưới sự tiễn đưa nhiệt tình của những y tá, theo Lâm Hoài Nam trở về nơi mà hấn gọi là nhà cô.

Đứng trước ngôi nhà, à không đúng, là biệt thự rộng lớn, Mạc Linh chỉ trố mắt không dám tin.

Có thể nào hấn nhầm không, cô chỉ là một người làm trong đây chứ không phải là tiểu thư danh giá? Vì theo cô, cô chẳng nhớ được mình từng có cuộc sống sung sướng như này đâu.

"Linh, một lúc nữa là Mạc Lăng trở về, em vào nhà đi, nhớ tỏ vẻ bình thường một chút." Lâm Hoài Nam nắm lấy tay cô, một lần nữa lặp lại.

Hấn rất muốn nói với ông Mạc tình trạng hiện tại của cô, còn có lý do cô gặp chuyện thế này, nhưng hiện tại tuy hấn là bang chủ một bang phái thì vẫn bị những bang phái khác khống chế hành động, hấn cần mạnh mẽ hơn nữa để có đủ khả năng lo cho cô, sau đó hấn sẽ đến Mạc gia, đường đường chính chính mà ôm lấy cô trở về bên hấn.

Chỉ mỗi việc lần trước hấn bị hạ được để "giao nấu thành cơm" với nữ nhân của bang đối nghịch, hấn đã biết mình yếu kém đến thế nào rồi. Điều đầu tiên sau khi hấn trở về chính là thanh lọc một lần, xử lý hết những tên tay trong mới có thể bình tĩnh mà đi gặp cô.

Còn hiện tại, hấn vẫn còn những mối nguy hiểm rình rập, không thể để cô cùng hấn xuống nước được, hấn phải bảo vệ cô. Lâm Hoài Nam hấn ngoài chuyện đã nắm chắc trong lòng bàn tay ra, hấn sẽ không để những người hấn quan tâm cùng hấn lao vào hố lửa!

Mạc Linh tất nhiên không nghe được những trần trở của Lâm Hoài Nam, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lo lắng bước vào nhà.

"A, tiểu thư, cô đã đi đâu vậy, đều đi một tuần, tôi nhớ cô chết đi được!" Một phụ nhân vóc dáng to lớn mạnh mẽ từ trong lao ra, hai mắt đầm nước, cánh tay ôm lấy toàn bộ người cô siết vào lòng.

Ừm... đây là...

"Đồng mẹ... con đã về..." Mạc Linh bị siết không thở được, chỉ yếu ớt nói.

"Ngoan ngoan, về là tốt rồi, không có gì." Đồng Mạch Na thả cô ra, xoa xoa đầu cô, bộ dạng từ ái khiến cô cảm động không thôi.

Mạc Linh che giấu hai mắt nóng lên, cảm giác ấm áp này... là nhà cô thật sao? Giống như đã thật lâu rồi cô chưa được hưởng sự ấm áp này vậy.

"Linh nhi, con về rồi sao? Đi chơi có vui không?"

Mạc Linh quay lại, là một nam nhân nhìn qua có vẻ mới vừa 40, nhưng cô biết ông đã hơn 50 rồi, bởi đây là Mạc Lăng, cha của cô.

"Cha." Mạc Linh nghẹn giọng gọi, không dám làm ra động tác quá lớn.

"Đến đây, cha nhớ con chết được!" Ông Mạc lập tức đỡ bỏ bộ mặt lạnh lùng, vui vẻ đưa tay về phía cô.

Mạc Linh chân chừ một chút, cũng bước đến đón nhận cái ôm thoải mái của ông, nước mắt liền không nhịn được rơi xuống.

"Sao thế? Ai bắt nạt con à? Nói cho cha, cha bắt hấn chịu gấp đôi!" Ông Mạc thấy bảo bối khóc, lập tức gấp gấp nói, cũng không quản phía sau có bao nhiêu người đang nhìn.

"Không có gì, con cũng rất nhớ cha." Mạc Linh lắc đầu, lúc này mới nhìn thấy sau lưng ông Mạc còn hai ba người đứng, vội vã xấu hổ buông ra.

Mạc Linh muốn trốn, đầu lớn rồi mà gặp cha mình liền khóc, hơn nữa còn là trước mặt mọi người không chút khách khí ôm lấy ông khóc nữa chứ!

Nhưng cũng may, cũng may ông giống như những gì Lâm Hoài Nam nói, rất thương yêu cô, như vậy là tốt rồi.

"Con đi vào trước."

Mạc Linh bước nhanh vào trong nhà, từ đầu tới cuối không để cho nam nhân phía sau ông Mạc một cái liếc mắt.

"Ngưng Thần, vào nhà nói tiếp." Ông Mạc gọi hấn, sau đó thông thả bước vào trong.

"Vâng."

Bạc Ngưng Thần nhìn theo bóng dáng nhỏ đã đi khuất, có điều suy nghĩ nhưng không nói gì. Có thể là do ông Mạc còn ở đây, cùng với sự kiện lúc trước khiến cô giận dữ rồi, chính vì thế mà cô không thèm nhìn hấn một cái.

Hấn âm thầm cong môi, đợi lần sau tìm cơ hội cùng cô nói một chút đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Xong rồi xong rồi, ta muốn khóc QAQ ~

Từ 6g đến 8g30, ta thật mạnh mẽ a ($0 \geq \square \leq 0$)o<<<<<

Nếu có lỗi mọi người nhớ nhắc ta sửa nhé, ta không xem lại đâu

•_•

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thích nghi

Mạc Linh trở về căn phòng ngập một màu hồng, khoe môi không nhịn được co giật.

Là cô trước đây không bình thường hay cô hiện tại không bình thường vậy? Cái này cũng là quá nhiều đi.

"Tiểu thư, cậu Kanato gọi đến." Đông Mạch Na gõ cửa phòng.

"Kanato?"

Mạc Linh nghi hoặc, bước ra tiếp nhận điện thoại từ tay Đông Mạch Na, chân chừ đặt bên tai.

"Alo?"

[Linh nhi, em đã đi đâu một tuần nay vậy? Anh không thể gọi cho em, cả bóng dáng em anh cũng không thấy!] Đáp lời là một giọng nam trầm trầm rất dễ nghe, nhưng trong giọng nói lộ vẻ mệt mỏi cùng lo lắng.

"... Em ở cùng bạn." Mạc Linh nửa ngày mới trả lời.

Thanh âm lộ rõ quan tâm như thế này khiến Mạc Linh thấy rất ấm áp, hơn nữa rất quen thuộc. Hẳn là ai mà lại lo lắng cho cô như thế?

[Lần sau đừng như vậy nữa, anh vừa mới xong công việc một tuần tới, đợi anh xong hết một tháng, anh sẽ quay lại, lúc đó chúng ta hẹn hò nhé?] Hắn thở ra một hơi, coi như an tâm được một chút, dù hôm nay Mạc Linh của hắn có gì đó là lạ.

"Ừm." Mạc Linh không tự giác mỉm cười, nghe hắn nói thêm vài câu rồi mới ngắt máy.

Hẹn hò? Vậy cô cùng hắn hắn là người yêu đi..

Ở bên này Mạc Linh rồi rầm không thôi, bên kia Kanato Ken cũng không thể chuyên tâm.

Đúng là cô có gì đó rất khác, áp úng, ngượng ngịu, luống cuống, lại trả lời rất lâu, còn không muốn cùng hắn nói chuyện lâu, chẳng lẽ...

"Sento, đem hết mọi thứ ra đây, tăng nhanh tiến độ, tôi muốn mọi thứ phải hoàn thành sớm nhất có thể." Hắn quay sang dặn dò Sento quản gia.

"Vâng, thiếu gia."

"Còn nữa, nhờ Khương Thành Quan chú ý tới Linh nhi một chút, cô ấy dường như gặp phải chuyện gì rồi." Trục giác nói cho hắn có gì đó không đúng đang xảy ra, hắn cần một người ở cạnh cô để đảm bảo.

"Vâng, thiếu gia." Sento quản gia trước sau như một trả lời, cung kính cúi đầu, xoay người chuẩn bị.

.....

Mạc Linh ngây người ở nhà được hai ngày, mỗi ngày Lâm Hoài Nam cùng Đồng Phù đều gọi đến hỏi thăm sức khỏe cô, bảo cô chú ý ăn uống ngủ nghỉ, nói đến mức cô đều ngủ quên mất. Cô cũng dần quen với cuộc sống hiện tại, ngoại trừ việc cô chẳng nhớ ra ai thì mọi sinh hoạt đều không thành vấn đề, cả ngày ngoài ăn uống ngủ nghỉ ra cô chẳng làm gì cả, không khác lúc cô còn ở trong bệnh viện là mấy. Vừa hay hôm nay trời nắng đẹp, cô liền dứt khoát thay quần áo, xách túi đi ra ngoài dạo.

"Linh nhi, con đi ra ngoài à?" Ông Mạc ngừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn cô.

"Vâng, con muốn mua vài thứ." Mạc Linh gật đầu.

"Vừa đúng lúc con mua giúp cha một món đồ làm quà luôn đi, ngày mai là sinh nhật Ngưng Thần, cha muốn con cùng cha đi dự tiệc, được chứ?"

Ông Mạc mỉm cười, lời nói không hề cho phép cự tuyệt. Đây cũng là cơ hội để cô lấy lại thanh danh của mình, ông không muốn bất cứ kẻ nào dùng ánh mắt khinh bỉ bảo bối của ông nữa. Lúc trước ông không làm gì được vì dù ông có cố ngăn chặn miệng lưỡi thế gian như thế nào, cô cũng tự chui đầu vào lưới, nhưng hiện tại cô vừa ngoan ngoãn vừa hiểu biết, ông nhất định phải cho bọn họ biết Mạc Lăng ông có một nữ nhi rất hoàn mỹ!

Được rồi, ông thừa nhận, đây chỉ là lòng ham hư vinh của đàn ông thôi, con gái ông vừa đẹp vừa tài năng, không đem ra khoe cho những lão già kia ganh tị thì ông quá thua thiệt rồi. Ha ha, để xem bọn họ còn dám ba hoa về con gái họ không!

Ông Mạc vừa nghĩ vừa đắc ý cười, xem ra ông đã có một khoảng thời gian khó khăn trước đây rồi, hiện tại cứ cho ông vui vẻ đi.

"Vâng, con đi đây."

"Ừ, phải chi có thằng nhóc Ken ở đây nhỉ, nó có thể cùng con đến đó." Ông vẫn còn tiếc nuối, bạn trai của bảo bối cũng rất tốt, nếu có ở đây thì chắc hẳn ông sẽ càng thêm hạnh diện!

"..." Cha à, con có thể nhìn thấy suy nghĩ cha đó, nó đều ở trên mặt cha kìa!

Mạc Linh không nói gì, mặc kệ ông chạy nhanh ra khỏi nhà.

Tuy là cô biết cái vị Bạc Ngưng Thần kia là ai, nhưng mà cô cũng không biết hắn thích gì, cũng không rõ một nam nhân bình thường sẽ có thú vui gì, cho nên cô dạo khắp nơi cũng chưa quyết định được mình nên mua cái gì cho hắn.

Đang lúc Mạc Linh vừa rời khỏi một quầy hàng liền đụng vào người trước mặt, cô vội vàng nói xin lỗi rồi né ra.

"Này!" Người bị đụng dường như không có ý định bỏ qua cho cô, kéo lấy tay cô, thanh âm cũng mang theo khó chịu.

"A?" Mạc Linh nâng mắt nhìn nam nhân cao lớn đối diện, sau đó cau mày ngẫm nghĩ.

Khuôn mặt tuấn tú của người này nhìn quen thật, giống như đã gặp ở đâu...

"Cô còn ở đây phát ngốc cái gì? Còn đi nữa liền đụng vỡ tường đấy!" Hắn kéo cô trở lại.

Mạc Linh lúc này mới nhận ra mình sắp đụng vào bức tường trước mặt, ánh mắt nhìn hắn cũng mềm đi vài phần. Ăn nói tuy khó nghe nhưng cũng còn

biết chú ý trước sau, nam nhân thế này cũng không sai a.

A, nhớ rồi!

"Khương Thành Quan!" Mạc Linh nắm tay trái đấm bàn tay phải, như vừa ngộ ra chỉ vào mặt hắn.

Khương Thành Quan giật giật khoe môi, đối với phản ứng buồn cười của cô hắn tỏ vẻ không nhìn, lo chuyện chính sự quan trọng hơn.

"Cô đi loanh quanh đã hơn năm vòng rồi đấy, rốt cuộc cô đang tìm cái gì?" Khương Thành Quan đã quan sát cô rất lâu, thấy cô ghé vào rất nhiều nơi nhưng đều không mua cái gì làm hắn rất thắc mắc.

"Anh đi theo tôi?" Mạc Linh chớp chớp mắt.

"Chỉ là tình cờ thôi, nhưng cô muốn làm gì ở đây?" Hắn lại cố gắng hỏi.

"Ừm, tôi đã đi vòng quanh đây nhiều lần vậy sao, thảo nào hai chân đều bắt đầu mỏi."

Được rồi, đây là ông nói gà bà nói vịt kinh điển, hắn cùng cô thực sự không cùng một thế giới.

Đề ép gân xanh đang không ngừng run run, nếu hắn còn cùng cô nói chuyện này nữa chắc hắn tức chết mất. Rõ ràng cô không có việc gì cả, còn rắc rối hơn lúc trước nữa, tên kia lo lắng cái gì chứ?

"Được rồi, nghe tôi hỏi, cô đang tìm kiếm cái gì?"

"..." Mạc Linh đang cân nhắc có nên nói cho hắn biết không, dù sao hai người không hề biết nhau.

Mạc Linh quên mất một chuyện quan trọng, hiện tại cô đối với ai cũng đều không quen biết.

"Nói, tôi cùng cô tìm." Hắn cảm thấy kiên nhẫn cả đời mình đều dùng hết cho cô rồi, bình thường có chết hắn cũng không bao giờ cùng một nữ nhân chậm chạp ngốc nghếch như cô ở cùng một chỗ a.

"Mua quà." Mạc Linh lập tức trả lời.

Hiện tại không cần suy nghĩ nữa, có kẻ muốn ra tay giúp đỡ, cô còn ngại gì không dùng?

"Đi thôi." Khương Thành Quan phẩy tay ra lệnh.

Mạc Linh rút tay ra khỏi tay hắn, biết điều đi theo bên cạnh. Khương Thành Quan liếc nhìn nữ nhân chỉ cao tới vai mình, lại nhìn bàn tay vừa mới cầm tay cô, không tiếng động nắm lại.

Tác giả có điều muốn nói:

Có chuyện thế này, các bạn muốn đem truyện của mình đi đâu thì nhớ hỏi ý kiến mình trước và nhớ dẫn link, ghi đầy đủ không sửa xóa giúp mình, nếu không mình sẽ drop truyện!

Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chọn quà

Hai người cùng dạo một lần nữa, cuối cùng dừng lại ở một cửa hàng quần áo lớn.

"Mua cả vạt đi, dù sao hắn cũng là dân văn phòng." Khương Thành Quan tùy ý nói.

"Ừm, cũng không tệ." Mạc Linh nhìn hàng loạt những sợi dây đủ màu sắc, cầm lấy một cái đối với hắn cười "Lại đây."

Dù mới quen nhưng cô lại không cảm thấy bài xích hắn, ngược lại lại thấy nếu mình không sử dụng hắn thì thật phí, cho nên rất tự nhiên sai bảo.

"Cô ở đó gọi ai thế?" Hắn lăm nhăm nhưng vẫn bước qua.

Mạc Linh ước thử lên cổ hắn, về mặt đấm chiều..

"Tiểu thư, tôi thấy cái này hợp với bạn trai cô hơn đó." Nhân viên bán hàng tích cực đề nghị.

"..." Khương Thành Quan vừa nghe, mặt nhoáng cái liền đỏ.

Hắn phân vân không biết mình có nên giải thích hay không thì Mạc Linh đã đưa tay đón lấy, rất tự nhiên mỉm cười.

"Cảm ơn."

Mạc Linh lại cầm cả vật mà nhân viên đó mới đưa tới, so với cô hắn. Ừm, màu sắc đơn giản nhưng đặc biệt, hơn nữa nhìn nhãn hiệu chắc là không rẻ, hẳn là tặng cho người ta cũng không làm cha mất mặt.

"Được, gởi lại cho tôi." Mạc Linh đưa lại cho nhân viên, vỗ vỗ cánh tay Khương Thành Quan "Vất vả cho anh rồi, 'bạn trai'."

Cô sẽ không thừa nhận mình thấy hắn mặt đỏ liền cố ý muốn trêu chọc.

Khương Thành Quan cả người run rẩy, không biết có nên phản bác không, cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú của những nhân viên cùng khách hàng khác, cứng nhắc "ừ" một tiếng. Đáng thương cho hắn, bị Mạc Linh đùa giỡn còn suy nghĩ giúp cô không bị chế giễu.

"Của cô đây ạ." Nhân viên kia cười trộm, hóa ra là một anh chàng da mặt mỏng, chỉ mới bị gọi là bạn trai liền vui vẻ đến đỏ mặt.

"Đi thôi." Mạc Linh đã diễn đành diễn cho trót, ôm lấy cánh tay cứng đơ của hắn kéo ra khỏi cửa hàng.

Khương Thành Quan nhìn nhìn cánh tay tiếp xúc với độ ấm mềm mại lạ lẫm, vẻ mặt phức tạp quan sát cô. Vì sao khi hắn cùng cô bị hiểu lầm, hắn lại không có ý muốn nói rõ, ngược lại khi cô mỉm cười gọi "bạn trai" hắn liền thấy rất hài lòng?

Mãi suy nghĩ nên khi cô đứng trước mặt gọi hắn nhiều lần hắn cũng không nghe thấy, trái lại tầm mắt hắn vẫn luôn dừng trên gương mặt tinh xảo kia.

Mạc Linh thấy hắn thất thần liền không yên lòng, nghĩ tới mình dường như đã trêu chọc hắn đến phát giận, gọi mãi vẫn không thấy hắn trả lời, gấp gấp kéo lấy tay hắn.

Khương Thành Quan là người đầu tiên cùng cô đi dạo vòng quanh, hơn nữa hai người nói chuyện với nhau rất vui, cô đã hoàn toàn xem hắn là bạn, cho nên mới thoải mái đùa giỡn một chút. Nếu hắn bức tức cô liền xong rồi, sau này đi ra ngoài ai sẽ cùng cô đi?

"Khương Thành Quan, tôi nói anh là nam nhân đừng nhỏ nhen như vậy, cùng lắm sau này tôi không làm như vậy nữa, anh còn giận gì nữa, nói một câu xem nào!" Mạc Linh nhăn nhó mũi, thể hiện rõ cô đang bất mãn.

"... Không có." Khương Thành Quan đen mặt.

"Cái gì?" Mạc Linh không nghe rõ.

"Tôi không có giận."

"..."

Mạc Linh hơi ngẩn ra, sau đó bật cười, tiếng cười trong trẻo truyền vào tai hắn, thẳng tới tâm hắn, làm cả người hắn rung động. Đây... là cảm giác gì?

"Được rồi, chúng ta đi ăn đi! Vừa lúc tôi đang đói!" Mạc Linh xong nhiệm vụ liền không luyến tiếc nơi này nữa, bắt đầu dụ dỗ hắn.

"Ừ." Khương Thành Quan không có ý kiến, gật gật đầu.

Mạc Linh cùng Khương Thành Quan đến một quán ăn ven đường, nhìn qua rất đông khách, cô vừa ngồi vào ghế liền không khách khí gọi liền mấy món vừa cay vừa nóng dọa cho Khương Thành Quan hai mắt tròn mắt há mồm.

"A đúng rồi, anh muốn ăn gì? Đừng lo, hôm nay đều là anh trả!" Mạc Linh hào phóng cười cười.

"Cái gì? Tôi giúp cô chọn quà rồi, hiện tại lại bắt tôi trả tiền?" Đối với chuyện này Khương Thành Quan cảm thấy không sao cả, nhưng nhớ tới vẻ mặt vất vả của cô mỗi khi khó chịu liền muốn khi dễ một chút.

"Đúng thế, làm người tốt đã giúp thì giúp cho trót, lâu lắm rồi tôi chưa được ăn những món này đâu..."

Cô thở dài, tay chống má, hai mắt cúi xuống, nhìn qua rất đáng thương. Đúng là cô đã lâu không được ăn đồ cay rồi, lúc còn trong bệnh viện toàn bộ thức ăn đều nhạt, hại cái lưỡi của cô đều muốn hỏng rồi.

"Thôi được rồi, tùy cô đi." Khương Thành Quan che giấu ý cười trong mắt, bình thản nói.

"Ha ha, tôi biết ngay anh là tốt nhất!"

"Đúng rồi, cha, con có mua cho cha một cái cà vạt, bạn con nói tuy nó có chút trẻ con nhưng là tấm lòng của con thì chắc cha sẽ thích!" Mạc Linh ha ha cười, rút một hộp nhỏ ra đưa cho ông.

Ông Mạc nhìn cái hộp nhỏ màu đỏ, lòng đều tràn ngập hạnh phúc, nhưng khi ông mở nó ra dưới ánh mắt mong chờ của cô...

"Thế nào, cha thích chứ?"

Ông Mạc cầm cà vạt lên nhìn một vòng, muốn xác định mình không nhìn lầm. Cà vạt màu trắng với chi chít những hình ảnh hoạt hình mà ông từng thấy cô xem, còn có rất nhiều trái tim màu hồng làm nền nữa...

"Rất... được..." Trời biết ông khó khăn tới cỡ nào mới nói ra được câu này.

"Vậy ngày mai..." Cha dùng nó đến bữa tiệc kia nhé?

Câu này cô không nói ra kịp, ông Mạc đã hô một tiếng đứng bật dậy.

"Cha nhớ ra mình còn vài việc chưa làm xong, ngày mai con muốn thì cứ mời bạn đi cùng, cha sẽ đến sau!"

Ông có thể thế, đây là lần đầu tiên ông có cảm giác khổ mà không thể nói!

Mạc Linh im lặng nhìn ông Mạc bước nhanh ra khỏi nhà, muốn nói lại thôi.

Bữa tối còn chưa dọn xong, ông lại đi đâu thế?

Tối hôm đó, Mạc Linh nhàm chán lẩn lộn trên giường, cuối cùng nghe lời ông Mạc gửi cho Khương Thành Quan tin nhắn, mời mọc hẳn cùng cô đi. Về ngoài của hẳn không tệ, cũng được xem là vật báu quốc gia, đi cùng hẳn cô cũng sẽ nở mặt không ít.

(Giai: Quan Quan sẽ khóc, tuyệt đối sẽ khóc đó...)

Khương Thành Quan lúc này đang tính toán sổ sách, nhận được tin nhắn, khoe môi không tự giác cong lên. Dù không cần cô nói hẳn cũng sẽ có mặt, nhưng nhận được lời mời từ cô lại là một cảm giác khác hẳn...

.....

Từ sáng đến tối Mạc Linh không hề nhìn thấy ông Mạc ở nhà, gọi đến ông cũng chỉ trả lời qua loa liên ngất máy, bộ dáng như lâm đại địch. Cô cũng không nghĩ nhiều, chắc là ông đang bận rộn giải quyết công việc để tối nay được thành thoi một chút, đúng là không nên quấy rầy.

Mạc Linh dành ba tiếng trong phòng chuẩn bị, lại lo lắng mình làm xấu mặt cha, đứng trước gương xoay xoay gần chục lần vẫn không dám chắc chắn, đợi đến khi Khương Thành Quan gọi đến cô mới chịu buông tha cho ý định thay bộ mới.

Dù sao cô cũng không nhớ rõ mình từng đi dự những bữa tiệc kia như thế nào, hiện tại có thể xem là lần đầu cô đến một sự kiện trọng trọng như thế, cô không thể chỉ mặc một bộ váy liền xong việc được.

Khi Khương Thành Quan nhìn thấy Mạc Linh chậm rãi từ trong nhà bước ra, tim hẳn đột nhiên sững lại mấy giây.

Cô chọn một bộ váy xẻ tà màu tím nhạt chiết eo, sườn dài đến gót chân tôn lên dáng người lung linh cùng bắp đùi trắng nõn, khuôn mặt được tỉ mỉ trang điểm một phen, không quá lò lằng, ngược lại còn thêm mấy phần mê người hơn thường ngày, còn có hương thơm nhàn nhạt dần tràn vào mũi hẳn khi cô đến gần.

"Khương Thành Quan, chúng ta đi thôi." Mạc Linh vỗ cánh tay hẳn.

Tên này sao cứ ngây người ở đây thế này? Chẳng lẽ trúng tà rồi?

Mạc Linh bị suy nghĩ của mình chọc cười, vội bỏ nó ra sau đầu, tiếp tục gọi hẳn trở lại.

Khương Thành Quan giống như người mộng du vừa bị đánh thức, luống cuống che giấu bối rối trong mắt, giúp cô mở cửa xe, rất nhanh xe liền rời khỏi Mạc gia.

Mạc Linh nhìn Khương Thành Quan hôm nay khác với thường ngày, quần áo lịch sự trang nhã, mái tóc chải gọn ra sau lộ ra khuôn mặt anh tuấn sạch sẽ, khí chất nhàn nhã nhưng cao ngạo, nếu chịu bỏ qua lời nói khó nghe thì hẳn cũng là một soái ca a.

"Cô nhìn cái gì? Chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp trai như tôi sao?" Khương Thành Quan hai mắt nhìn phía trước nhưng vẫn nhận ra được cô đã nhìn hẳn khá lâu, mắt tự nhiên hỏi, hai tai cũng hiện lên màu hồng khả nghi.

"Đúng vậy, người đẹp trai còn ăn nói đáng ghét như anh, tôi là mới thấy lần đầu." Mạc Linh gật gật đầu.

"..."

"Đừng lo, dù nhân cách thế nào thì sự thật là anh rất đẹp trai vẫn không thay đổi!"

"..."

Khương Thành Quan nhận ra hấn sai rồi, hấn không nên đặt vấn đề ngu ngốc như thế này, cuối cùng chỉ có mỗi hấn bị tức chết mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói:

Bắt đầu từ chương sau thời gian ra chương mới sẽ kéo dài ra một chút...

Hy vọng mọi người vẫn ủng hộ, và thông cảm cho giờ học khắc nghiệt của ta (๖_๖)

Còn có, do thời gian chờ đợi lâu hơn, cho nên số từ trong chương cũng sẽ dài ra một chút ~ ta vẫn là một cô bé ngoan a

=__ω__=

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tiệc sinh nhật rồi rằm (2)

P/s: Tìm mãi mới ra một tấm khá giống Mạc Linh mặc lễ phục, có điều Linh nhi mặc là váy dài...

Mạc Linh cùng Khương Thành Quan đến nơi đã là chuyện mười phút sau, trên đường đi tĩnh lặng đến kì lạ, nhưng thực ra cũng khá dễ chịu, đối với Mạc Linh.

Khương Thành Quan trời sinh khứu giác rất nhạy, hấn có thể dễ dàng ngửi thấy mùi thơm tinh khiết từ người cô không ngừng quán quýt lấy hấn, khiến hấn trở tay không kịp, chỉ đành im lặng chịu trận, cố dồn lực chú ý vào hai bên đường đang lướt nhanh qua.

"Khương Thành Quan, anh vừa đi con đường này hai lần rồi đấy." Mạc Linh tốt bụng nhắc nhở hấn, hóa ra hấn là một tên mù đường a.

"..." Khương Thành Quan nhìn vào bản đồ vệ tinh, im lặng rẽ hướng, một lúc sau mới nhẹ giọng nói "Thật ra... cô không cần gọi cả tên họ tôi ra như vậy."

"A, tôi cứ nghĩ anh không thích tôi gọi anh thân mật!" Cô tỏ vẻ vui mừng khác thường "Vậy thì... Tiểu Quan ~"

"..."

Xe dừng lại trước một quán bar sang trọng, bên ngoài đứng đầy những phóng viên bị bảo vệ chặn lại, chen chúc chung quanh thảm đỏ, nhiều người ăn mặc xinh đẹp lịch sự đứng trên thảm đỏ tạo dáng, mỉm cười.

Khi chiếc xe dừng lại, những người đang đứng tạo kiểu uốn éo kia lập tức khựng lại, vẻ mặt phức tạp nhìn đôi nam nữ bước ra từ bên trong, ống kính cũng bắt đầu hướng về phía bên đó chớp liên hồi. Nam nhân lịch sự tao nhã, đưa cánh tay ra, nữ nhân xinh đẹp quyến rũ mỉm cười, thuận theo đặt bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn lên cánh tay nam nhân.

"Tiểu Quan, đây là tiệc sinh nhật mà, phải không?" Mạc Linh nghi ngờ kéo kéo tay Khương Thành Quan.

"Ừ." Hấn chậm chạp gật đầu, suốt đường đi bị cô gọi liên tục, hiện tại nghe thấy tên này hấn cũng lười nói.

"Nè nè, Tiểu Quan, anh hiện tại lại làm sao vậy? Nhìn anh chán chường lắm đó!"

Mạc Linh mặc kệ ánh đèn hai bên, vừa nói chuyện cùng hấn vừa bước vào trong. Đây cũng xem như một tài năng của cô đi, hấn còn phải nhíu mày vì ánh sáng, ngược lại khi cô nhìn hấn, cánh môi lúc mờ lúc sáng, khuôn mặt nhấp nháy ánh đèn, phản chiếu lên cả đôi mắt trong trẻo của cô, lấp lánh lấp lánh, hại tìm hấn đều như chạy marathon 1000 mét, đập loạn.

"Không có gì, mau vào trong thôi, ánh đèn chói mắt quá." Khương Thành Quan dời đi tầm mắt, tìm một lý do sứt sọc ghép vào.

Khi hai người cuối cùng cũng đến nơi, bên trong đã đầy người, nhưng ông Mạc thì vẫn chưa đến, có lẽ ông đang bận chuyện gì đó chưa tới được. Mạc Linh nhìn đám người lạ mắt đang bàn tán những chủ đề cô không rõ, hoang mang túm lấy cánh tay hấn.

"Chúng ta tới chào vị Bạc tổng kia đi, sau đó tìm có ra về trước." Khương Thành Quan nhận ra Mạc Linh lo lắng, hấn thấy khó hiểu tại sao cô vốn thường xuyên dự tiệc mà lại lộ ra thần sắc này, nhưng nếu cô không muốn hấn liên dẫn cô đi là được.

"Không cần... cha tôi sẽ đến, tôi muốn chờ ông ấy." Mạc Linh hiểu được ý tốt của hắn, nhưng cô vẫn muốn ở lại, thỏa mãn mong muốn nhỏ của ông Mạc.

Khương Thành Quan không nói gì nữa, ngừng đầu cùng cô đi đến chỗ tụ tập đông người nhất. Bọn họ vây xung quanh một nam nhân mặt quần áo sang trọng, vẻ ngoài nhã nhặn mà xa cách, hắn tùy ý đứng đáp lời bọn họ nhưng có vẻ lại không tập trung, đôi mắt sắc bén luôn đảo vòng quanh, rõ ràng là có chút không hợp với không khí tung bừng hôm nay.

Mạc Linh không cao như Khương Thành Quan, tầm nhìn cũng hạn chế hơn, cô chỉ nhìn thấy những người trước mặt không ngừng cười nói, cũng đoán được nhân vật chính hôm nay đang ở đó. Có điều, cô không nhìn thấy nhưng người đang cố ý tìm kiếm xung quanh kia lại thấy cô, lập tức tìm cách tránh đi những người nhằm chán này bước qua chỗ cô.

"Ồ? Có vẻ cô và hắn không phải xa lạ đâu." Khương Thành Quan nhướn mày, giọng nói tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng khuôn mặt lại lạnh nhạt nhìn không rõ vui buồn.

"Hả? Tôi..." Mạc Linh muốn nói cô và Bạc tổng kia không quen biết, nhưng nhớ lại tấm ảnh Lâm Hoài Nam đưa cô có ghi chú cô từng là thư ký của hắn, cô chỉ đành ngậm miệng "Tôi từng là thư ký của anh ta."

Khương Thành Quan cũng không nghĩ tới cô sẽ giải thích với mình, tâm trạng khó chịu lập tức bị quét không còn một mảnh, khóe môi cong cong, cả khuôn mặt tuấn tú trở nên hào hứng hẳn.

Từ lúc Bạc Ngưng Thần nhìn thấy cô hắn liền cảm thấy tim đập liên hồi, hôm nay cô thật sự rất đẹp, khuôn mặt thanh tú, hai mắt trong trẻo ngó nghiêng, dáng người cân xứng kiều diễm, chỉ cần nhìn qua hắn liền không nhịn được muốn ôm cô vào lòng, giấu cô vào sâu bên trong để bọn nam nhân ghê tởm kia không dùng ánh mắt thèm khát nhìn cô nữa.

Có điều, hôm nay cô lại đi cùng với một tên nam nhân thô kệch xấu xí, hơn nữa tên này còn là người mà hắn có quen biết, không dễ chọc nữa. Càng nghĩ càng bức, Bạc Ngưng Thần vẫn không để lộ tâm trạng khó nhìn ra ngoài, bước chân không đổi đi đến chỗ cô.

"Rất vui được chào đón em đến đây, Mạc Linh." Bạc Ngưng Thần cầm lấy hai ly rượu trên tay người phục vụ, thản nhiên nói.

"Cảm ơn ngài, Bạc tổng." Mạc Linh gật đầu, đón lấy ly rượu màu vàng nhạt từ tay hắn, đưa cho hắn hộp quà mình đã gói kĩ "Đây là chút lòng, hy vọng ngài không chê."

"Ồ, em tặng gì tôi đều thích, cảm ơn." Bạc Ngưng Thần ngoài ý muốn mỉm cười, đón lấy hộp nhỏ màu tím xinh đẹp, cũng không vội mở ra.

"Chào anh, Bạc tổng, lâu rồi không gặp." Khương Thành Quan không tiếng động che lại người bên cạnh, cười nhạt.

"Khương thiếu, cậu từ Nhật về khi nào không nói tôi biết?" Bạc Ngưng Thần ra vẻ giật mình, hòa nhã đáp lời.

Mạc Linh nghe hai người nói chuyện anh anh tôi tôi khách sáo vô cùng, nghĩ bọn họ hẳn là thân lắm, nhưng không hiểu cô có cảm giác cả người chợt lạnh, im lặng không nói gì.

Không phải cô có cảm giác, mà thật sự là vậy. Hai nam nhân gần như ngang bằng nhau anh một câu tôi một câu, móc mỉa nhau còn hơn cả nữ nhân, có điều lời nào cũng văn hoa mà ý vị sâu xa không ai ngoài họ hiểu được.

Những nữ nhân có ý ản diện lộng lẫy hôm nay vốn là định gây chú ý với Bạc Ngưng Thần, nhưng nhìn thấy ánh mắt hắn luôn tập trung vào Khương Thành Quan cùng Mạc Linh, còn một bộ quen biết đã lâu nên chỉ đành đứng xa xa căn nhắc nhìn.

Nam nhân thì vội vội vàng vàng chạy trốn, bọn họ còn chưa muốn dính vào chuyện này, chỉ cần nhìn hai nam nhân tuấn mỹ phi phàm kia mỉm cười tỏa hàn khí, cho bọn họ cả gia tài bọn họ cũng không dám đến gần.

Cứ thế, xung quanh ba người liền có một khoảng trống lớn, còn những vị khách đáng thương kia lại đang chen chúc ở cách đó hơn năm thước.

"A, Linh nhi, em cũng đến sao?" Trong không khí giăng co vô hình chợt vang lên thanh âm ngọt ngào, tiếp đó là một nữ nhân hấp tấp bước đến.

Mạc Linh quay lại, là một nữ nhân khoảng hơn hai mươi, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, hai mắt lấp lánh, môi hồng cong cong, mặc váy dài đến đầu gối màu trắng thuần, có một sợi dây lụa màu hồng thắt ngang eo làm dáng người hoàn hảo hiện ra rõ ràng. Nữ nhân có vẻ rất vui mừng, vì bước nhanh đến nên mái tóc dài cuộn sóng cũng lay động theo làn váy.

Là một mỹ nhân thanh thuần mỹ hoặc khó tìm.

Mạc Linh nhìn nhìn, không hiểu sao lại cảm thấy cảnh giác với nữ nhân này.

Mạc Linh dời mắt, nhìn thấy sau lưng nữ nhân hồ hồ đó là một nam nhân ăn mặc cầu kì hơn cả Bạc Ngưng Thần, hắn có vẻ tùy ý nhưng mỗi một hành động cử chỉ lại như đang phát sáng, dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người.

Nam nhân này cô biết, là nam thần trong lòng mọi thiếu nữ, Châu Quang Khải, là người mẫu diễn viên đang nổi. Vậy nữ nhân kia hẳn là Bạch Liên Hoa, đàn em của Châu Quang Khải, hơn nữa còn có tin đồn mờ ám với hắn nữa.

Mạc Linh cố gắng dùng cái đầu nhỏ bé nhớ ra mọi thứ, mệt mỏi bóp bóp trán. Chuyện này thật là phiền phức, hại cô cố gắng đến mức đầu đều phát đau.

Tác giả có điều muốn nói:

Ha ha ha ha ha~ chào chào chào ~

Dạo này căng thẳng quá nên vẫn chưa nghĩ ra được nhiều...

Chắc tầm hai ba chương nữa Ken sẽ nhập cuộc, cũng có thể sớm hoặc lâu hơn một chút, nói chung là một hồi phong ba bão táp sắp đến rồi!

Đây gọi là gì? Chính là cầu huyết! (ノ ' ▽ ')ノ

..... ୯ ୯

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Gặp lại anh

P/s: Kì cơ mà ai cú đêm điểm danh chung vui với ta nửa đêm đi, nói thể thôi chứ ta ngủ, mai xem sau

= _ ω _ =

Bạch Liên Hoa xuất hiện cùng Châu Quang Khải cũng không làm mọi người bất ngờ, nhưng họ vẫn tiếp tục bàn tán đánh giá cục diện hiện tại một cách nghiêm túc.

Mạc Linh dờ khóc dờ cười với sự tận tụy của bọn họ, cũng không nói gì, trước mắt cô phải chào hỏi với vị Bạch Liên Hoa này đã.

"Linh nhi, chị nhớ em quá!" Bạch Liên Hoa muốn lao tới ôm lấy cô bé xinh xắn đối diện, nhưng sợ sự lạnh nhạt mà Bạch Liên Hoa từng gặp rất nhiều lần kia, Bạch Liên Hoa đành thu tay "Hôm nay em thật đẹp!"

"Cảm ơn, cô cũng vậy, Bạch tiểu thư." Mạc Linh không rõ tình cảm nồng nhiệt của Bạch Liên Hoa, rụt rè nói.

Có vẻ Mạc Linh bối rối, vào mắt mọi người, đặc biệt là Bạch Liên Hoa cùng Châu Quang Khải lại trở thành lạnh nhạt. Châu Quang Khải hơi cau mày, rõ ràng lần trước khi gặp hẳn cô còn dùng diễn xuất dờ tẹt của mình để lừa gạt ảnh đế như hắn, nhưng hiện tại cô như vậy làm hắn thấy không hiểu, cũng không quen, không khỏi lại nhìn nhiều một chút.

Có lẽ, cô thật sự thay đổi rồi? Không còn thích hắn nữa sao?

Nghĩ tới điều này, tâm trạng Châu Quang Khải rồi rầm một hồi, trên mặt vẫn trung nộ cười cao quý nghề nghiệp.

Khương Thành Quan chú ý tới Châu Quang Khải, đưa tay kéo Mạc Linh lại gần, vừa vịn tránh ánh mắt phức tạp của hắn, chính nghĩa ngẩng đầu.

"Bạc tổng, Linh nhi thấy không khỏe, tôi đưa cô ấy đi nghỉ một chút, một lát nữa lại cùng anh nói tiếp."

Mạc Linh hơi ngây ra, nhận ra Khương Thành Quan đang giúp mình tìm cơ trốn đi, vội vàng giả vờ ho khan hai tiếng, yếu ớt dựa vào hắn, nhân tiện âm thầm đưa tay sờ nắn eo hắn. Khương Thành Quan sầm mặt, cố gắng giữ bản thân không đánh cho cái tay kia một cái, ghen đến đỏ mặt.

"Mạc Linh không khỏe sao? Vậy thì qua chỗ ngồi đó nghỉ ngơi một chút đi, một lát tôi lo xong lại đến." Bạc Ngưng Thần không nhìn thấy động tác nhỏ của hai người trước mặt, hắn biết chắc cô đang giả vờ, cũng không vạch trần, chỉ chăm chăm nhìn vào cái tay đang ôm lấy vai cô.

"Em không sao chứ? Chị đem cho em một ly nước nhé?" Bạch Liên Hoa chớp chớp mắt to, cô hoàn toàn nhìn không ra bọn họ đang diễn trò.

"Không sao đâu, khu... bệnh vừa mới khỏi thôi, cảm ơn." Mạc Linh lại ho một tiếng, không nhìn Bạch Liên Hoa đang sung sướng vì nghe cô cảm ơn.

"..." Châu Quang Khải đứng cách đó một khoảng, vừa đủ nhìn thấy cái tay nhỏ đang nhúc nhích bên hông Khương Thành Quan, không rõ tâm trạng hỗn loạn trong lòng là gì.

Bình thường Châu Quang Khải hẳn là nên bước qua cùng bọn họ xã giao nhân rồi, nhưng không hiểu sao nhìn Mạc Linh cùng Khương Thành Quan quần quýt cùng một chỗ, hắn chỉ cảm thấy gai mắt, nhưng không nghĩ ra được, cứ thế đứng yên đó mà chính hắn cũng không nhận ra được.

Khương Thành Quan cũng không quan tâm đến Châu Quang Khải hay Bạch Liên Hoa, lập tức kéo Mạc Linh đi qua một chỗ ghế trống, hung hăng đánh

lên cái tay trắng nõn của cô.

"Ai nha! Anh quá đáng! Tôi chỉ chạm mấy cái anh liền đánh tôi!" Mạc Linh xuyt xoa cái tay đánh thương, trừng mắt với hắn.

"Hồng tôi đều bị cô kéo phát đau, tôi đánh thế là còn nhẹ đấy!" Khương Thành Quan xoa xoa hồng, nhấn nhó "Biết thế tôi bỏ cô ở đó luôn rồi..."

"Tiểu Quan ~ anh là nhất rồi!" Mạc Linh nịnh nọt, gian xảo nháy mắt.

Bận rộn một hồi, rốt cuộc cô cái gì cũng không làm được, chỉ biết đứng yên nghe bọn họ nói mấy câu xã giao, một cơ hội chen miệng cô cũng không có.

Cảm giác vô dụng này làm cô khó hiểu, cũng khó chịu. Giống như, cô vốn không phải thế này, cô nên tự tin đứng đó, đối mặt với Bạc Ngưng Thần chứ không phải là vừa thấy hắn liền thành bình hoa di động, mặc cho Khương Thành Quan cùng Bạc Ngưng Thần muốn nói gì thì nói.

Đột nhiên trong đầu cô xẹt qua một hình ảnh, bóng người cao lớn quen thuộc hiện lên, bên tai cũng thấp thoáng có giọng nói trầm ấm dịu dàng của một người không ngừng lặp lại câu nói dường như cô đã quen thuộc từ lâu.

[Anh yêu em...]

Khương Thành Quan thấy Mạc Linh vốn đang cười đùa đột nhiên sầm mặt, hai tay che lấy tai, nhắm mắt như thể đang chăm chú lắng nghe cái gì. Hắn nghi hoặc, lo lắng nhưng không gọi cô, hắn sợ mình làm phiền cô tập trung.

Đợi khi Mạc Linh lần nữa mở mắt, ánh mắt trong suốt lóe sáng, không nói một lời nhấc váy chạy vụt ra khỏi chỗ ngồi. Hành động bất ngờ của cô làm Khương Thành Quan kinh hãi, cũng làm cho Bạc Ngưng Thần và Châu Quang Khải luôn đặt sự chú ý về phía này giạt mình.

Đến khi Khương Thành Quan phản ứng lại, chạy vội đuổi theo thì Mạc Linh đã biến mất. Trời đã tối, xung quanh đông người qua lại, muốn tìm một người là rất khó.

Khương Thành Quan lập tức nhắc điện thoại gọi giúp đỡ, bước nhanh đi vòng quanh dò xét từng góc ngách. Hắn không rõ cô đi đâu, cũng không biết cô muốn gì, nhưng nhớ lại bộ dạng hối hả của cô, hắn nghĩ có lẽ cô đã nghĩ tới một điều gì đó rất quan trọng. Nhưng nếu như vậy thì tại sao cô lại chạy mất, còn là trong khi hắn còn ngồi bên cạnh?

Càng nghĩ càng nóng nảy, đợi khi hắn nhận được tin đã tìm thấy cô, hắn lập tức lao đến. Nhưng điều hắn thấy làm hắn phải sững sờ. Mạc Linh mới phút trước còn ngây ngô cười đùa với hắn, hiện tại lại chui rúc trong góc tối của con hẻm nhỏ, co chân thu người lại, vùi đầu vào hai tay run rẩy liên hồi, không quan tâm người của hắn đang đứng xung quanh không biết nên làm gì.

"Linh nhi..." Khương Thành Quan đi qua bọn họ, xác định cô không có ngoại thương mới yên tâm được một chút, bước đến chạm vào cánh tay lạnh toát của cô.

"..." Mạc Linh giống như bị con thú nhỏ bị kinh động, giật nảy một cái, hồi lâu sau mới chậm chạp ngẩng đầu lên, hai mắt mông lung nhìn hắn.

"Linh nhi... không sao chứ?" Khương Thành Quan thật cẩn thận cầm lấy tay cô, muốn kéo cô đứng dậy "Đứng dậy trước đi, chúng ta về nhà nhé?"

Chính hắn cũng không ngờ mình có thể nói chuyện rụt rè như vậy, nhưng nhìn bộ dạng cô hiện tại, hắn không nghĩ lại làm cô sợ. Mặc kệ chuyện gì đang diễn ra, hắn tin chắc cô còn chuyện gì rất nghiêm trọng chưa nói với hắn.

"Hức..." Mạc Linh đột nhiên bật ra tiếng nức, hai mắt tròn xoe đã lấp đầy những giọt nước.

Mạc Linh đưa tay, bắm vùi vào cổ hắn, ôm thật chặt, rất nhanh liền khóc lên.

"Ken... Ken..." Mạc Linh vừa khóc vừa lặp lại cùng một cái tên.

Khương Thành Quan mờ mịt, hắn chắc chắn dù cô có nhớ Kanato Ken đến đâu thì cũng không hành động như vậy, còn có khoảng thời gian mà cô từng biến mất không rõ tung tích, nghĩ đến điều này làm hắn bắt đầu nghi ngờ chuyện gì đã xảy ra.

"Hu hu... Ken... em nhớ... nhớ..." Mạc Linh khóc đến đáng thương, bờ vai tuyết trắng không ngừng run, tiếng khóc nhỏ như rên rĩ, nhưng làm tâm hắn đau đến mức muốn vỡ.

"Được được, chúng ta đi tìm Ken, tôi sẽ gọi anh ta đến." Khương Thành Quan lên tiếng trấn an, vỗ vỗ lưng giúp cô dễ chịu hơn.

Điều quan trọng là phải cho cô bình tĩnh lại đã.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Thanh âm lạnh thấu xương khiến Khương Thành Quan đang ôm lấy Mạc Linh hơi khựng lại.

Khương Thành Quan đưa mắt nhìn sang, không ngoài dự kiến nhìn thấy một nam nhân cao lớn đang đứng trước hẻm, cả người tỏa ra sát khí mạnh mẽ, đây là lần đầu tiên Khương Thành Quan thấy hắn như vậy.

Nam nhân cũng không rảnh chờ Khương Thành Quan trả lời, bước nhanh đến, rất tự nhiên gỡ hai tay Mạc Linh ra khỏi người Khương Thành Quan, nhẹ nhàng bế cô dậy.

"Ken... Ken..." Mạc Linh mơ hồ ngửi được mùi hương quen thuộc, lập tức như người chết đuối tìm được phao cứu sinh, bắt chập ôm chặt lấy.

"Ừ, anh đây, anh đưa em về." Nam nhân đứng là Kanato Ken, hắn vừa tức tốc trở về liền nhìn thấy cảnh tượng này, tuy hắn có tức giận nhưng hắn cũng đủ lý trí để nhận ra chuyện này rất bất thường.

Kanato Ken ôm chặt lấy thân hình nhỏ nhắn lạnh run của cô, không nhìn những người bên trong hẻm liền xoay người rời đi.

"Ngày mai chúng ta sẽ nói rõ chuyện này." Kanato Ken chỉ để lại một câu.

Khương Thành Quan đứng nhìn hắn ôm lấy Mạc Linh rồi đi, vừa thấy may mắn vừa thấy khó chịu. May là Kanato Ken đến, nếu không hắn cũng không biết nên làm gì trong tình huống này. Khó chịu là, nhìn Kanato Ken ôm lấy cô, ánh mắt hắn thương tiếc, còn cô thì yếu ớt dựa vào hắn, cảnh tượng này cũng quá chói mắt.

Khương Thành Quan trầm ngâm, hắn vừa nghĩ tới cái gì thế này?

Tác giả có lời muốn nói:

Không nhất thiết phải đập đầu, như thế rất tội cho Linh nhi của ta, thôi thì tự suy nghĩ rồi nhớ lại đi, như vậy cũng là một cách hay...

Mọi người nhớ cmt cho ta ý kiến chương này ra sao nhé, viết trong tâm trạng chán chường nên chắc không hay lắm QAQ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đổi mặt

Kanato Ken lặng lẽ ngồi bên giường lớn, ngắm nhìn nữ nhân đã ngủ say trên giường.

Cô ngủ cũng không an ổn, trong giấc ngủ mà hai hàng mi vẫn nhúu lại, hai mắt còn vương nước, nhìn qua tiều tụy đi không ít.

Sau khi hắn đưa cô về nhà, dỗ dành suốt cả đêm cô mới chịu buông hắn ra mà ngủ, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy áo hắn. Nhìn chỗ áo bị cô vò nhăn nhúm, trước ngực cũng ướt một mảnh, hắn không biết nên làm cái gì đây.

Gấp gáp thu dọn mọi thứ trở về, còn nhờ ông Mạc đến đón hắn ở sân bay và đưa thẳng đến bữa tiệc mà Mạc Linh đang tham gia, hắn vốn định dành cho cô một bất ngờ ngọt ngào, sau đó cô sẽ như mọi khi nhào vào lòng hắn làm nũng, hắn sẽ ôm lấy cô, dịu dàng an ủi. Nhưng hình như hắn đã mơ mộng quá rồi thì phải.

Đột nhiên nhìn thấy cô ôm lấy nam nhân khác nhỏ giọng khóc, còn lăm bắm tên hắn, hắn chỉ thấy trong lòng đều đều lẫn lộn, rối bời. Tức giận? Có chứ! Nhưng càng nhiều hơn là không hiểu, hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, chẳng lẽ hắn đang mơ sao?

Hắn đã nhờ Khương Thành Quan chăm sóc Mạc Linh giúp hắn, và hắn chắc chắn tên bạn này cũng sẽ không tùy tiện gây hại cho cô, như vậy...

Đợi khi cô tỉnh dậy lại hỏi đi.

Kanato Ken ngăn người bên cạnh giường, đợi đến khi thấy người trên giường hé mắt ra, hắn mới nhận ra trời đã sáng rồi. Hắn đã thức trắng một đêm, nhưng ngoại trừ cơ thể có chút đau nhức, hắn lại rất tỉnh táo.

Mạc Linh mơ hồ mở mắt, hai mắt sưng đỏ khiến cô rất khó khăn để nhìn rõ mọi thứ, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được tay mình còn đang nắm lấy thứ gì đó mềm mềm, bên cạnh cũng có một bóng người mờ mờ.

"Dậy rồi sao?" Kanato Ken mở miệng.

"Anh là ai..." Mạc Linh nhận ra thanh âm mình trở nên khàn khàn, cổ họng đau rát cùng với hai mắt nóng bừng chứng tỏ cô đã khóc không ít.

"Linh nhi, em chuẩn bị một chút đi, anh sẽ lấy nước cho em." Kanato Ken có rất nhiều điều muốn hỏi cô, nhưng hắn lo cho tình trạng hiện tại của cô hơn là những thắc mắc kia.

Kanato Ken giúp đỡ Mạc Linh ngồi dậy, đến khi thấy cô vào phòng tắm mới bước ra ngoài.

"Sento."

"Thiếu gia." Sento quản gia cúi đầu.

"Tôi muốn biết trong hai tuần qua cô ấy đã gặp chuyện gì, toàn bộ." Kanato Ken nhấn mạnh.

"Tôi sẽ hoàn thành, thiếu gia." Sento quản gia không nhiều lời, hắn nhận ra tâm trạng thiếu gia của hắn đang rất xấu, nếu chậm trễ e là đến cả hắn cũng gặp chuyện.

Kanato Ken nhìn thấy Sento quản gia nhanh chóng rời đi mới đóng cửa lại, quay vào rót cho Mạc Linh một cốc nước, giống như thể chuyện vừa xảy ra chưa từng xảy ra.

Mạc Linh ở trong phòng tắm, ngỡ người nhìn người có khuôn mặt giống hệt mình nhưng lại thảm hại vô cùng ở đối diện.

Cô sờ mặt, người đối diện cũng sờ mặt, cô đưa tay về phía trước, người đó cũng đưa tay về phía trước, đến khi cô chạm vào mặt phẳng lạnh lạnh, cô mới nhận ra, thì ra là tấm gương..

Khoan đã, sao trông cô lại xấu xí thế này? Dù không thường chăm sóc bản thân nhưng cô chắc chắn cô cũng không đáng sợ như vậy. Hai mắt trũng sâu đỏ ửng, dưới mắt là quầng thâm xám đen, môi tái nhợt, mái tóc rối bời, nhìn qua tiêu tụy mệt mỏi vô cùng.

Cố nhớ lại hôm qua cô đã làm gì. Hôm qua... cô cùng Tiểu Quan đến dự tiệc của Bạc Ngưng Thần, còn nhìn thấy nữ nhân tên Bạch Liên Hoa và đàn anh của cô ấy, Châu Quang Khải. Sau đó, cô cùng Tiểu Quan tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nữa...

Cô đã chạy đi.

Mạc Linh cúi đầu, chán nản nhắm hai mắt, dùng sức vốc nước lên mặt. Thật là, những chuyện như mất trí nhớ cái gì, thật đáng ghét. Cảm giác mờ mịt không biết gì này khiến cô vừa bất lực vừa bức tức.

Mở hai mắt ra, vô tình nhìn thấy bộ váy ngủ màu trắng trên người. Khoan đã! Cô đâu có thay quần áo?!

Nhớ tới người ngồi bên ngoài, hai gò má nhợt nhạt của cô dùng một tiếng đỏ rực, nhìn qua có sức sống hơn một chút.

Chẳng lẽ... không thể nào! Chắc chắn là Đồng mẹ giúp cô thay! Đúng vậy!

Đợi khi Mạc Linh bước ra ngoài đã là chuyện mười phút sau, cô không dám nhìn nam nhân ngồi trên ghế, luống cuống tay chân mở tủ, lấy quần áo rồi vọt vào phòng tắm lần nữa.

Kanato Ken không nói gì, đợi khi cửa mở lần nữa, hắn mới đi tới.

Mạc Linh dè chừng hơi lùi lại, sau đó nhớ ra đây là phòng mình, cứng rắn ép mình đứng yên.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cổ ra vẻ bình tĩnh, tâm trạng không yên cũng biến mất hơn nửa.

"Linh nhi, có thể nói cho anh biết mấy ngày qua em gặp chuyện gì không?" Hắn đủ khả năng để điều tra được chuyện này, nhưng hắn muốn nghe chính cô nói.

Mạc Linh chần chờ, thật ra cũng không có gì đáng xấu hổ để giấu, chỉ là cô nhớ Đồng Phù từng nói chuyện này càng ít người biết càng tốt, cho nên cô mới phải đắn đo.

Ngẩng đầu nhìn người đối diện, Mạc Linh dường như có thể nhìn thấy sự dịu dàng trong đôi mắt nâu đó, hắn không nói gì, kiên nhẫn chờ đợi cô trả lời hắn.

"Thật ra..." Mạc Linh cảm thấy mình không thể từ chối ánh mắt đó được, thua cuộc cúi đầu, lí nhí nói "Em bị mất trí nhớ... cái gì cũng không nhớ rõ..."

"..." Hắn nghĩ đến rất nhiều trường hợp xấu, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Nếu cô bị mất trí nhớ, tại sao người của hắn lại không biết gì? Nghĩ lại thì, một tuần trước bọn họ chỉ nói cô đến nhà bạn, sau đó im hơi lặng tiếng đến gần đây mới lại bắt đầu báo cáo. Lúc đó hắn vội vã làm việc không chú ý, hiện tại nghĩ lại mới thấy không bình thường.

Như vậy, chắc chắn có người không muốn hắn biết rồi..

Mạc Linh nhận ra hắn bất thường, vẻ mặt âm trầm, sát khí tản ra, dọa Mạc Linh sợ đến run chân.

Đáng sợ quá! Ai tới cứu cô với!!

Tác giả có lời muốn nói:

Vì chương trước Ken xuất hiện bất ngờ nên ta mới gấp rút viết chương này giải thích, nhân tiện cho hai trẻ quen lại từ đầu

Chắc là dạo này mấy chương chán lắm, xin lỗi mọi người, do dạo này ta căng thẳng quá... QAQ~

Chương 43: Ngôn đăng tái xuất

Kanato Ken không nói gì rời khỏi phòng, Mạc Linh lúc này mới thở ra một hơi, nguy hiểm quá...

Có thể nói đây là lần đầu tiên Mạc Linh cảm nhận rõ rệt ác ý của một người, may mà hắn cũng không làm gì cô. Nhưng bộ dạng hắn khó coi như vậy, chẳng lẽ chuyện cô mất trí nhớ ảnh hưởng lớn đến hắn thế sao?

Nhớ lại khuôn mặt hắn ôn nhu như nước, tim cô như hẫng một nhịp, rõ ràng là một người xa lạ, vậy mà cô lại có cảm giác quen thuộc với hắn như vậy, có lẽ cô cần phải tìm cách hỏi hắn mới được.

Nắm chặt tay, Mạc Linh hai mắt kiên định bước ra ngoài. Chuyện quan trọng đầu tiên, vẫn là ăn sáng trước đã.

May mà hắn cũng không ở lại ăn sáng cùng ông Mạc và cô, nếu không nhất định không khí sẽ vô cùng quỷ dị..

Mạc Linh giải quyết qua loa bữa sáng liền tìm cơ chạy ra ngoài, cô muốn tìm một chỗ để ngẫm nghĩ lại mọi chuyện a. Nếu cứ bị động trong tình trạng ngu ngốc này mãi, nhất định cô sẽ tức chết cho xem.

Quan trọng là, cô cần một người quen biết cô, Lâm Hoài Nam cái tên kia chắc chắn là ngậm miệng cái gì cũng không chịu hé răng rồi, vậy thì còn ai nữa đây...

Nữ nhân tên Bạch Liên Hoa kia có vẻ được, nhưng nhìn tính cách yếu điệu nhu nhược của cô ấy, cô không tin chính mình lại có quan hệ thân thiết với cô ấy, cho nên trực tiếp pass.

Đồng Phù có nói hắn chỉ mới quen cô một thời gian ngắn, tiếp tục pass.

Kanato Ken... Cô còn chưa nghĩ muốn đối mặt hắn một lần nữa, không cần ngại ngần, pass.

Cô cũng chưa xác định được nếu bản thân cùng Tiểu Quan "ôn lại chuyện xưa" thì có thể nào không cãi nhau không, thôi thì lại pass đi.

Mạc Linh nhớ khi cô còn trong bệnh viện, từng có một người đến thăm cô, hắn cùng cô nói chuyện rất hợp nhau, hơn nữa vẻ ngoài của hắn vừa đúng là dạng mỹ thiếu niên mà cô yêu thích, khụ, chỉ là yêu thích thôi.

"Linh, em đang đi đâu thế?" Thanh âm quan tâm quen thuộc kéo Mạc Linh từ trong suy nghĩ trở lại, nhìn về phía người vừa nói.

"..." Cái này có thể gọi là tâm linh tương thông không? Cô chỉ vừa mới nhớ đến hắn thôi mà.

Đưa mắt nhìn lại, hình như trong lúc suy nghĩ cô đã đi tới nơi mà mình cũng không biết rồi.

Hoàng Ngôn Đăng thấy Mạc Linh nghi hoặc nhìn xung quanh, tự nhiên bước tới nắm lấy tay cô.

"Em đã khỏe hơn chưa? Anh có đến bệnh viện nhưng họ nói em đã xuất viện rồi, anh lại không tiện đến nhà em nên còn chưa gặp em được."

Đúng là hắn có đến bệnh viện, cũng biết cô đã xuất viện rồi nên cố ý tìm cách gặp cô, vừa đúng lúc hôm nay vô tình đi qua đây thấy bóng dáng ngờ ngác của cô liền dừng lại, cái này gọi là cố ý tìm thì không gặp được, tìm được lại không tốn một chút công sức nào.

Nghĩ đến điều này, khỏe môi Hoàng Ngôn Đăng kéo lên, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

"Vừa nghĩ đến anh, không ngờ tới liền thấy anh rồi!" Mạc Linh vui vẻ cười, hai mắt hơi híp lại.

"Thật sao? Như vậy rất tốt, anh hiện tại đang rảnh rồi, em muốn tìm anh làm gì sao?" Hoàng Ngôn Đăng che giấu nội tâm đắc ý, chớp chớp hai mắt nhìn cô, cũng vô tình quên không nhắc nhở hai tay cô vẫn còn nắm trong tay hắn.

Cảm giác mềm mại ấm áp, rất tốt.

"Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói đi." Mạc Linh xoay người, thuận tay kéo luôn hắn theo.

Hoàng Ngôn Đăng tùy ý cô dẫn đi, hướng đám người ở cách đó một khoảng không xa hất tay một cái, bọn họ liền lục tục rời đi.

Bọn họ âm thầm quay đi gạt lệ, lăm bằm trong lòng: Chủ tịch, ngài đây là trọng sắc khinh tài!

Mạc Linh cùng Hoàng Ngôn Đăng đến một quán nước gần đó, sau khi chọn một góc khuất, cô trầm mặc quan sát hần.

Mặc dù Hoàng Ngôn Đăng rất hưởng thụ cảm giác được cô nhìn chăm chăm, nhưng hần cũng phải lên tiếng hỏi trước.

"Thế nào? Là chuyện gì quan trọng sao?"

"Không có gì quan trọng lắm..." Mạc Linh lẩm bẩm, đột nhiên hai tay chống cằm, thẳng sống lưng nghiêm túc nói "Anh còn nhớ đã quen em bao nhiêu lâu rồi không?"

Vừa vặn phục vụ đem nước đến, nghe được cô thẳng thắn nói như vậy, nhất thời nhìn kỹ hai người, suy đoán một hồi liền khúc khích cười chuẩn bị trở về cùng mọi người quan sát.

Hoàng Ngôn Đăng mắt sắc nhìn thấy động tác nhỏ của những người phục vụ rảnh rỗi kia, nhưng cũng không nói gì, mặc bọn họ suy đoán.

"Hình như cũng vừa đủ để hiểu em..." Hần không hề nói dối, cô là người rất dễ hiểu, chỉ cần ở bên cạnh cô một khoảng thời gian ngắn liền dò được tính cách cô rõ mồn một.

"Như vậy... anh biết trước khi mất trí nhớ, em là người như thế nào không?" Mạc Linh hai mắt sáng rõ, gấp gáp hỏi hần.

"Em sao?" Hần cũng không tỏ vẻ gấp gáp, từ tốn khuấy khuấy ly cà phê nóng hỏi "Con người em..."

Cô bị hần chọc cho khản trương không thôi, không tự chủ được càng tiến sát lại gần hần.

"Em ấy," Hoàng Ngôn Đăng nhẹ búng cái trán cô một cái, mỉm cười "... Tùy tiện, háo sắc, còn có suy nghĩ không giống ai, lại như biết trước được tất cả, luôn dùng ánh mắt quái dị nhìn anh."

"..." Mạc Linh ôm trán, cảm thấy hình như cũng khá giống cô hiện tại...

Như vậy tức là cô cũng không thay đổi mấy, thỏa mãn mỉm cười, nhất thời nhẹ nhõm rất nhiều.

Khoan đã, tại sao cô lại thấy nhẹ nhõm? Được rồi, không nghĩ nữa.

Mạc Linh thần sắc thoải mái, Hoàng Ngôn Đăng tự nhiên là thấy được. Nhưng như vậy cũng rất tốt, cô thoải mái bên cạnh hần cũng là một dấu hiệu tốt, đôi khi cô hoàn toàn tin tưởng vào hần, hần liền không ngại ngừng mà giữ cô bên cạnh mình, chặt đứt ý nghĩ của những nam nhân khác.

Đừng nghĩ hần không biết cô nơi nơi chạy kéo theo rất nhiều hoa đào, hơn nữa ai ai cũng đều không tâm thường. Hần đã muốn xác định rõ cảm xúc của mình, cho nên hiện tại hần đã đi trước bọn họ một bước, tốc chiến tốc thắng, ai nhanh tay người đó được hạnh phúc.

Hoàng Ngôn Đăng nhìn Mạc Linh meo meo cười, khuôn mặt xinh đẹp như tòa sáng hấp dẫn mọi người xung quanh, cũng khiến hần luyến tiếc, muốn chạm vào. Hạnh phúc này, hần nhất định phải có!

Tác giả có lời muốn nói:

Tuần sau thi rồi, mọi người có ai cùng chí hướng không, cho ta ôm một cái QAQ~

Không khí căng thẳng hại ta bí văn rồi, thật khổ bức a! (<= biện minh vô nghĩa (— — —))

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Không đề

Mạc Linh cùng Hoàng Ngôn Đăng "ôn lại quá khứ" hăng say, cuối cùng cô chỉ có thể ôm mặt xấu hổ không nói gì.

Tuy là cô cảm thấy bản thân không thay đổi, nhưng chính tai nghe người khác, hơn nữa còn là mỹ nam nói cho cô nghe về tật xấu của bản thân, ngoài hành động giấu mặt này ra cô không còn nghĩ được gì nữa.

Bối rối muốn dời đi đề tài, Mạc Linh lại bắt đầu nghĩ đến chuyện đi chơi.

"Ngôn Đăng, chúng ta đi chơi đi!"

"Được." Hần làm như không nhận ra ý đồ của cô, không chút do dự đáp ứng rồi.

Hai người lại lôi kéo nhau đi ra khỏi quán nước, cũng không chú ý tới ở một bàn nhỏ cách chỗ hai người vừa ngồi không xa, một nam nhân ăn mặc kín đáo âm thầm cất máy ảnh vào túi, thanh toán xong liền lặng lẽ đi theo.

Mạc Linh cùng Hoàng Ngôn Đằng cùng đi xem phim, sau đó lại đi ăn, đến khu công viên trò chơi, vui vẻ đến quên cả thời gian. Đến khi cô nhận ra thì bầu trời đã bắt đầu xuất hiện vài đốm sáng nhàn nhạt.

"Đã trễ rồi, để anh đưa em về." Hoàng Ngôn Đằng nhìn nhìn đồng hồ, đúng là bọn họ đã chơi rất lâu.

Cũng lâu rồi hẳn chưa được thoải mái như vậy, giống như khi ở bên cô, mọi áp lực đang đè nặng trên vai hẳn đều biến mất không còn dấu vết.

"Ừm, chắc cha đang đợi em..." Mạc Linh chú ý điện thoại có xuất hiện vài cuộc gọi nhỡ, cũng gạt đầu.

Đến khi Mạc Linh trở về nhà đã nhận được tin ông Mạc hôm nay không về.

"Khi nào cha con về thế?"

"Chắc khoảng hai ba ngày sau, ông chủ nói muốn trở về bên Pháp bàn bạc lại hợp đồng, bên đó hình như xảy ra vấn đề." Đồng mẹ tường thuật lại lời ông Mạc.

"Vậy được rồi..." Mạc Linh lén lút nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi "Đồng mẹ, 'hắn' có về đây không?"

"Ai cơ?" Đồng mẹ chớp chớp hai mắt nhỏ, như hiểu ra cười trừ "Tiểu thư, cậu Kanato có nhắn lại là sẽ về trễ, cô không cần đợi cậu ấy."

"Ai mà thèm đợi hắn!" Mạc Linh xù lông, bước nhanh lên lầu.

Bước vào phòng, Mạc Linh lập tức nhào lên giường, lăn lộn úp mặt vào gối gào thét, tâm tình vui vẻ dường như đã bị đánh tan, trong đầu cô chỉ còn lại hình ảnh cô cùng Kanato Ken đối đầu lúc sáng.

"Chết tiệt, cảm giác hụt hẫng này là gì chứ?!"

Mạc Linh mạnh mẽ đè lại ngực trái. Đánh chết cô cũng không thừa nhận mình đã mong gặp mặt tên đó khi về nhà đâu!

Đứng bật dậy, vào phòng tắm xả nước làm cho đầu óc nguội lại một chút. Đến khi cả người thư thái một chút cô mới chậm chạp đi ra ngoài, ngoài ý muốn nhận ra có người đang ngồi bên cạnh giường vốn là của cô, hơn nữa người này cô có quen biết, ngoài cái tên vừa làm cô bức tức ra thì còn ai nữa?

"Anh vào đây làm gì?" Mạc Linh dè chừng hỏi, cô nhận ra được hẳn hình như có chút khác thường.

"Em lại đây." Kanato Ken đơn giản ra lệnh, cũng không ngẩng đầu lên.

"..."

Cô chậm chạp bước qua, đối diện với mái tóc đen tùy ý rũ xuống của hắn. Cô không nhìn thấy mặt hắn, cho nên cũng không biết hắn muốn gì.

"Linh nhi, em nói cho anh biết, tại sao em lại mất trí nhớ?" Kanato Ken mềm nhẹ hỏi, hai tay nắm lấy cổ tay cô hơi dùng sức, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm không cho cô trốn tránh.

"Cái này..." Mạc Linh bất đắc dĩ, chính cô còn không biết thì làm thế nào mà hắn biết, nhưng nói thật có khi hắn lại không chịu.

Không khí căng co kéo dài, hắn vẫn kiên nhẫn chờ, còn cô tiếp tục rối rắm, suy nghĩ đã bay đi mất từ lúc nào.

Cô không biết tại sao mình trở thành thế này, nhưng cô có thể nhận ra được nam nhân trước mặt dường như thật sự rất quan tâm đến chuyện này, do đó cô cũng không tiện nói cái gì tổn thương hắn, cuối cùng chỉ có thể bật ra một câu.

"Không biết..." Mạc Linh phiền não lắc đầu.

"Cái này..." Kanato Ken từ trong túi rút ra một xấp ảnh, đưa cho cô, đáy mắt dâng lên tia hy vọng "Khi còn ở Nhật chúng ta đã chụp chung, em nhìn xem một chút xem có giúp được gì không..."

"Ừm." Mạc Linh nhận lấy, còn thật sự mở ra xem.

"Còn nữa, anh hy vọng em ngoan ngoãn ở nhà trong thời gian này, với tình trạng hiện tại của em, đi ra ngoài ngược lại rất nguy hiểm." Hắn vẫn còn nhớ rõ hình ảnh cô cùng với một nam nhân khác chơi đùa vui vẻ, nụ cười cô lúc đó vô cùng chói mắt, làm hắn không muốn nhìn, đồng thời tâm cũng không nhịn được co rút.

Trước khi cô mất trí nhớ, nụ cười đó vốn chỉ dành riêng cho hắn, nhưng hiện tại, hắn không dám chắc cô có còn nhớ phần tình cảm mà cô và hắn từng có hay không.

Hắn trầm lặng, cô tập trung ngắm nhìn cặp nam nữ trong mấy tấm ảnh đó. Nữ nhân luôn là người cầm máy ảnh, cười tươi đến mức cô nhìn cũng thấy vui vẻ, cả gương mặt như bùng sáng. Nam nhân trái lại chỉ cười nhẹ, nhưng đôi mắt nâu khi nhìn về phía nữ nhân luôn ôn nhu như nước, bàn tay to lớn luôn nắm chặt lấy tay nữ nhân đó, sự nâng niu có thừa làm cô thấy sống mũi hơi cay.

Nữ nhân, không ai khác ngoài cô, mà nam nhân, lại vừa vặn là hắn.

Đến lúc này Mạc Linh cũng không thể chối bỏ được cảm giác nóng rực đang sôi trào trong lòng nữa. Cô thừa biết hai người là người yêu, hẳn thương yêu cô, cô cũng có cảm giác với hắn, nhưng cô luôn không xác định rõ được, trốn đông tránh tây làm cho hai người đều khó xử.

"Linh nhi, em nhớ được gì sao?" Kanato Ken nhìn thấy vành mắt đỏ ửng của cô, vừa đau lòng vừa mừng rỡ.

Lẽ nào cô nhớ ra được điều gì rồi?

Mạc Linh thành thật lắc đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào không rõ.

"Không nhớ được, nhưng mà cảm giác này..." Cô đặt tay lên trái tim đang nhảy lên liên hồi "Hình như là thích..."

Kanato Ken ngạc nhiên, không dám tin nhìn cô, xúc động đến mức hai tay run rẩy, dùng sức ôm lấy thân hình nhỏ bé vào lòng. Hắn đã tưởng tượng rất nhiều lần cảnh tượng hắn lại được ôm cô vào lòng, nhưng hiện tại còn sung sướng hơn nữa khi cô chịu thừa nhận hắn.

"Xin lỗi, em vẫn chưa nhớ ra được."

"Linh nhi, Linh nhi..." Hắn lẩm bẩm "Cảm ơn em, chỉ cần như vậy là tốt rồi."

Mạc Linh xoa hai mắt đỏ ửng, cũng đưa tay ôm lấy tấm lưng dày rộng của hắn, tận hưởng cảm xúc ấm áp không ngừng từ hắn truyền đến.

Sau đó... sau đó cô ngủ quên mất.

Tha thứ cô đi, cô đã chơi cả một ngày, mệt mỏi đến mức mi mắt cứ muốn ôm lấy nhau, có thể tỉnh táo đến lúc này đã là cực hạn rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau có H, đừng chờ mong quá, qua thi ta sẽ viết nhanh rồi đăng lên, cho nên tạm thời từ thứ sáu đến thứ tư tuần sau ta đình công *chạy*
 $\varepsilon=\varepsilon=\Gamma(\star\cong\forall\leq)\mathbb{J}$

Mọi người đều lục tục chuẩn bị thi rồi, ta thật sự xúc động quá, mọi người cùng cố lên đi ٩(๑>๑)۶

Hy vọng tuần sau ai cũng đều cười (kể cả ta) QAQ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Ken và Linh

Sáng hôm sau Mạc Linh thức dậy, vừa mở mắt liền thấy cảnh tượng đẹp đến ngây người, hại cô đồ dẫn nhìn một hồi lâu.

Ánh sáng từ ngoài cửa sổ xuyên qua rèm lụa mỏng manh chiếu vào, hắt lên gương mặt đẹp như tranh vẽ của người đối diện, khuôn mặt khi ngủ đã bớt đi vài phần sắc bén, mềm mại dịu dàng hơn nhiều. Mạc Linh nhìn mà thấy hai má nóng lên, mắt cũng nóng lên, mũi cũng nóng lên... Khoan đã! Mũi nóng??

Mạc Linh hồi thần, che mũi, không ngoài ý muốn phát hiện chất lỏng ấm ấm trên tay, cô lập tức chui ra khỏi vòng tay hắn, chạy như bay vào phòng tắm.

Khi cánh cửa phòng tắm vừa đóng lại, nam nhân nằm trên giường nhẹ nhàng mở mắt, khóe môi gian xảo cong lên, hải lòng nghe thấy tiếng nước không ngừng chảy bên kia cửa.

Đến khi Mạc Linh bình tĩnh bước ra thì đã thấy Kanato Ken ngồi trên giường, thản nhiên dùng điều khiển tùy ý chuyển kênh trên tivi, cũng không nhìn cô.

Mạc Linh âm thầm thở ra một hơi, may mắn cô thức trước hắn...

Sau đó... sau đó cô xấu hổ che mặt. Trên giường lớn màu trắng, cụ thể là ở bên cạnh hắn, có một vài chấm nhỏ màu đỏ khả nghi, hơn nữa còn là chỗ mà cô vừa "gặp nạn", có kẻ ngốc mới không biết nó là gì a!

Cô cảm thấy, từ khi gặp hắn, chỉ số mặt dày của cô đã giảm đi đáng kể rồi, mặt cô đều muốn nướng chín một quả trứng rồi đó!

"Linh nhi, sao lại thức sớm vậy, có muốn ăn gì không?"

Hắn vừa nhìn thấy Mạc Linh bước ra liền bỏ qua điều khiển trên tay, tự nhiên kéo cô lại gần, mặt áp vào bụng cô, cảm nhận cả người cô đều cứng lại rồi.

Không sao, làm quen lại từ đầu cũng là một ý kiến không tồi.

Kanato Ken âm thầm cười.

"Đi... đi ăn sáng đi!" Mạc Linh cố gắng làm bản thân không chú ý đến cái tay không thành thật kia, đây là người yêu của cô, thói quen là tốt rồi...

"Được, chờ anh một chút."

Kanato Ken tạm thời buông tha cho Mạc Linh, bước vào phòng tắm. Tiếng nước nhanh chóng ào ào chảy, cô đứng như trời trồng nghe tiếng nước bên tai, trong đầu vô tình hiện ra hàng loạt hình ảnh *bíp* và *bíp*, lập tức cả người như bị hấp chín bốc khói, tử trận.

Chết tiệt! Thì ra mình là một sắc nữ! Tại sao lúc trước không nhận ra vậy chứ?!

Mạc Linh loạng choạng chạy ra khỏi chiến trường nguy hiểm này, muốn tìm một nơi bình tĩnh lại một chút.

Tại sao cha lại bỏ cô mà đi vào lúc này sao? Cha không quan tâm đến việc con gái ông dẫn theo bạn trai về nhà khi ông vắng nhà sao? Chắc chắn sẽ có chuyện đó!

Mạc Linh mãi suy nghĩ mà không chú ý một điều, cô đã hoàn toàn chấp nhận mối quan hệ hiện tại của hai người như thể hiển nhiên nên như vậy.

Cô vào phòng ăn chờ hắn, nhân tiện trò chuyện với Đông mẹ một chút. Cô âm thầm vuốt vuốt ngực, may mà Đông mẹ không biết cô cùng Ken ngủ chung...

Khoan đã! Cái tâm lý chột dạ của người vợ khi làm điều có lỗi với chồng này là gì? Cô còn chưa có cái ham thích đặc biệt với Đông mẹ đâu!

Trong lúc Mạc Linh xuất thần, Kanato Ken đã vào phòng, ngồi xuống ghế bên cạnh cô, thân nhiên chống cằm im lặng nhìn cô.

"A? Ken, anh vào từ khi nào thế?" Mạc Linh trở về thực tại, lại bị khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của hắn xuất hiện thành linh dọa sợ.

"Ăn sáng thôi." Kanato Ken buông cánh tay đang chống cằm xuống, xoa xoa đầu cô một cái, dịu dàng nói.

Mạc Linh gật gật đầu, yên lặng ăn bữa sáng, không khí hòa hợp khiến cô thấy thoải mái rất nhiều. Có lẽ cô đang dần quen với hắn đi.

Sau khi giải quyết xong bữa sáng, Kanato Ken lấy lý do muốn cô nhớ lại những chuyện lúc trước, rảnh rỗi kéo cô đi đến những nơi mà hai người từng đi, rạp phim, khu mua sắm, công viên, khu trò chơi, rất nhiều nơi khiến cô hoa mắt chóng mặt.

Sao hắn có nhiều tinh lực vào những chuyện này thế chứ? Cô sắp chết rồi đây này!

Khi Đông Mạch Na nhìn thấy Mạc Linh đã là khi trời sẩm tối, cô không còn chút sức lực mặc cho Kanato Ken ôm eo lôi đi, nhưng khuôn mặt lại sinh động vui vẻ hơn lúc đi rất nhiều.

"Ai nha, tiểu thư, mau vào trong nghỉ đi! Phiền thiếu gia đưa cô ấy vào giúp tôi, tôi đi lấy cho cô ấy ly nước!" Đông mẹ vừa lo lắng vừa vui mừng, hốt hải theo hai người vào phòng.

"Không cần đâu Đông mẹ, con muốn về phòng ngủ." Mạc Linh như bị rút cạn sức lực, nói xong liền dựa vào lòng Kanato Ken nhắm mắt lại.

Đông mẹ cũng không nói gì nữa, cúi đầu với Kanato Ken rồi thức thò đi ra ngoài.

Kanato Ken nhìn người yên lặng nằm lẩn trên giường, mơ mơ màng màng, ý cười trong mắt không hề giảm, sủng nịch cúi xuống, hôn lên mái tóc mềm của cô, ngửi mùi hương quen thuộc mà hắn nhớ nhưng thật lâu.

Mạc Linh cảm nhận được có người quấy rầy mình, buồn bực muốn đẩy ra, nhắm mắt làm bầm.

"Mệt chết đi được..." Thanh âm mềm mại yếu điệu khiến người bên cạnh vừa nghe, thân mình liền cứng ngắc.

Kanato Ken cảm nhận được thân thể mình có phản ứng chỉ với một câu nói của cô, bất đắc dĩ cười. Chẳng lẽ nhịn quá lâu cũng sẽ dẫn tới "tình trạng thượng não" sao?

Có điều Kanato Ken từ nhỏ đã được dạy dỗ rằng cái gì muốn có thì phải tìm cách đoạt đến tay, không được ủy khuất chính mình, cho nên... hắn không khách sáo nữa.

Nam nhân hóa thân thành sắc lang, nhìn nữ nhân vẫn vui đùa muốn trốn, rất nhanh làm ra quyết định.

"Linh nhi, anh sẽ phụ trách." Hấn thì thầm

Mạc Linh nếu nghe được câu này sẽ khóc, tuyệt đối sẽ khóc đó!

Nói xong liền lao lên giường, đè xuống người phía trên.

Tác giả có lời muốn nói:

Ha ha... không ngờ viết viết một hồi lại lan man đi rồi, hấn là chương sau có H rồi, mọi người đừng quá gấp *gãi đầu*

Còn có, vì đây là truyện NP+H, cho nên logic cái gì, kịch tính cái gì, đều là mây bay a~

Thiếu nữ thủy tinh tâm đã vỡ vụn, kì thi địa ngục đã khiến ta bối rối quá rồi, mọi người có ai cười không? May mà kết quả ta cũng không tệ lắm..
m(*T▽T*)m

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Trầm mê (H)

"Làm gì..." Mạc Linh còn chưa kịp hô lên, môi đã bị chiếm đoạt.

"Chúng ta nên hôn môi trước." Cúi đầu, hấn lập tức che kín cái miệng nhỏ đang hé ra, đem câu hỏi nàng muốn nói ra bao phủ trong nhiệt tình.

"Ừm..." Mạc Linh không kịp phản ứng, chỉ có thể để mặc chiếc lưỡi linh động của người hấn thừa cơ chui vào trong miệng của nàng, triền miên mãnh liệt đảo qua đảo lại lưỡi của nàng.

Kanato Ken hôn dịu dàng mà mãnh liệt, đôi môi lửa nóng của hấn tiếc nuôi bùng ra môi cô, từ miệng đi tới chiếc cổ trắng nõn, bàn tay to cời hết quần áo của cô, muốn nhắm nháp hương vị ngọt ngào.

"Ừm..." Mạc Linh nhìn không được khẽ rên ra tiếng, đầu óc bắt đầu trở nên tỉnh táo hơn, cảm giác chân thật này khiến cô thấy thật khó chịu.

Vừa hôn lên da thịt trắng như tuyết, ngón tay mang theo ma lực đã giải phóng phía trước ngực trắng nõn, đôi môi ẩm ướt nóng ẩm cũng nháy mắt đã đến tới nụ hoa của cô, làm toàn thân cô vì xúc cảm xa lạ này mà run rẩy không thôi.

"Trừ bỏ hôn môi, chúng ta còn làm rất nhiều rất nhiều chuyện khiến em thoải mái hơn nữa..." Kanato Ken thấp giọng lầm bầm bên tai cô.

"Đâu..." Thanh âm hấn như có ma lực, thì thầm bên tai làm mặt cô đỏ bừng, ngay cả dũng khí giường mất lên nhìn hấn cũng không có.

"Đừng sợ, anh sẽ thật nhẹ nhàng."

Hấn nướng mảy, khoe miệng mang một chút ý trêu đùa, cắn cắn nụ hoa hồng hồng của cô, ôn nhu trêu đùa đến nỗi chính cô cũng không thể không chế chính mình, thân thể càng ngửa ra sau hơn, bầu ngực trắng muốt ở trước mắt hấn, cảm nhận từng đợt sung sướng do hấn mang lại.

"Ừm..." Mạc Linh phát ra tiếng thở dốc bất lực.

Hấn tách đùi của cô ra...

Thân thể mịn màng, sạch sẽ hiện ra trước mặt hấn, cúi đầu, hấn liếm cánh hoa non mềm.

"A..." Mạc Linh bật ra tiếng nức nở mềm mại thanh thúy, vẻ mặt ửng hồng, thân thể vận vẹo, chi càng gia tăng kiểm chế của nam nhân với cô.

Kanato Ken nheo mắt ngắm nhìn đáng vẻ nàng đang vận vẹo thật mê người.

Đầu lưỡi xoay tròn ở chỗ mật ngọt, ấn sâu, làm cho cô không tự chủ được lại thở dốc, cảm giác như vậy rất ngượng ngùng a...

"Vì sao cơ thể của em trở nên tò mò kỳ quái..." Cô vừa lắc đầu vừa nói.

Suy nghĩ trong đầu Mạc Linh hoàn toàn hỗn loạn, không biết nên hình dung như thế nào.

"Sao lại kỳ quái?" Hấn bật cười.

"Nóng... nhưng là tò mò kỳ quái..." Cô thấp giọng nỉ non, khuôn mặt nhỏ nhắn mang đầy vẻ ám muội cùng nghi hoặc.

Đầu lưỡi hần giống như mạng theo ma thuật, bừa bãi lướt qua lướt lại ở cửa động của cô, nhưng đối diện với sự xâm phạm như vậy, thân thể của cô ngược lại cũng không cảm thấy chán ghét.

Dần dần, Mạc Linh hiểu thân thể mình đã trở về bản chất nguyên thủy, gào to đầu hàng.

Cảm giác thoải mái rong ruổi trong cơ thể cô, làm cho cô hoàn toàn sa vào trong thế giới dục vọng, thậm chí muốn nhiều khoái cảm hơn nữa.

"Cảm giác thế nào? Rất thoải mái phải không?" Hần không ngừng khiêu khích đóa hoa của cô, đầu lưỡi loanh quanh ở chỗ mẫn cảm non mềm cho đến khi tiểu huyết của cô âm ứ.

"Đừng..." Mạc Linh khó có thể thừa nhận cơn khoái lạc đầu tiên của thân thể, hai chân run run, luồng nhiệt đang chạy tán loạn trong người cô.

Một trận khoái cảm mãnh liệt găm nhấm thân thể, cô chỉ không ngừng phát ra hơi thở hổ hển phóng túng.

"A a... sắp không được..."

"Nhìn em thoải mái như vậy, không cần nữa sao?" Đầu lưỡi linh hoạt của hần tiếp tục tiến công, muốn cô vứt bỏ tất cả rụt rè.

"Ồ..." Mạc Linh hưng phấn mà thống khổ thấp giọng khóc nức nở, mồ hôi trên trán cũng từng giọt từng giọt rơi xuống. Hần sao có thể đối với cô như vậy chứ?

"Ồ... em không cần nữa! Không muốn không muốn..." Đối mặt với làn sóng cảm xúc xa lạ như thế, cô bối rối không biết làm thế nào cho phải.

Kanato Ken cười mà không nói, một tay xoay lên vuốt ve thân thể của cô, ép cô xoay người, cặp mông xinh đẹp hướng lên trên.

"Chống tay lên đi." Thanh âm trầm khàn bán đứng bộ mặt bình tĩnh của hần.

Mạc Linh đưa tay để gối đầu, không hiểu ý tứ này.

Lý trí của cô đã bị một trận xâm lược mạnh mẽ đánh tan, cô không hiểu bản thân muốn làm sao, trên người sẽ phát sinh chuyện gì...

Đối mặt với lời mời gọi của dục vọng, cô đã vứt bỏ hết vũ khí mà đầu hàng.

"Em thật đẹp....." Kanato Ken nhìn bộ ngực trắng như tuyết và đường cong động lòng người của cô trên cửa sổ kính trong suốt bên cạnh giường, khoe miệng mỉm cười vừa lòng.

"Đừng..." Rất xấu hổ...

Mạc Linh đã nhìn thấy chính mình như thế ở trên cửa sổ, dù là mơ hồ cũng đủ làm cô mặt đỏ tía tai.

Nhưng Kanato Ken hiện tại như đã hóa thành dã thú, hoàn toàn mặc kệ kháng nghị của nàng.

Nâng cao chiếc mông của cô, vật nam tính đã sớm căng cứng chờ thúc vào, nhắm vào nơi nhỏ hẹp, dững mảnh đi vào nơi nóng ẩm.

"A a a a..." Mạc Linh phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, nước mắt chảy ra từ đôi mắt bị dục vọng che lấp.

Biết cô hiện tại nhất định cảm thấy đau đớn, Kanato Ken gồng mình kiềm chế bản thân, cúi xuống hôn lên làn da trắng mịn trên lưng cô, tay lần mò theo cơ thể nhỏ nhắn muốn cô xao lãng, chính hần cũng đang đau đớn a, cô muốn kẹp chết hần hay sao?

Đến khi thấy bên dưới cũng không còn buộc chặt như lúc đầu nữa, hần bắt đầu chuyển động.

"Đi ra... anh đi ra mau..." Mạc Linh thầm nghĩ muốn thoát khỏi loại đau đớn này, bởi đau như bị xé rách giữa hai chân mà không thể chống cự.

Mạc Linh nhắc mông vặn vẹo, muốn chống cự lại chuyển động của hần, không nghĩ tới lại trở thành thúc giục khát vọng đang rục rịch của hần, khiến hần không khống chế được.

Ồ... Thật đau quá, nàng thật hối hận!

Nàng tình nguyện chui đầu vào nhà mả cũng không muốn bị chọc đau muốn chết thế này.

Không cần, không cần, không cần, không cần...

"A..." Đau chết đi! Mạc Linh lại lần nữa phát ra tiếng rên rỉ thê lương.

"Cố chịu một chút, qua một lúc sẽ không đau." Kanato Ken nửa lừa nửa gạt, nơi chật hẹp của cô bao chặt vật to lớn của hần, hần chuyển động thân thể, không nhận được muốn giải thoát dục vọng.

"Thật sự rất đau..."

"Em đừng khóc, anh sẽ cố gắng, nhịn một chút nữa." Ghé vào trên người cô, hân thông thả kéo ra rút vào, bàn tay to không những không buông ngực cô ra mà còn xoa nắn, không ngừng vuốt ve.

Hân khiêu khích lúc nhanh lúc chậm, đẩy nhanh vào cơ thể cô, lún sâu vào bề tình dục vọng. Cảm giác khác thường lập tức thoáng qua đầu cô...

"Úm..." Ham muốn cuồng liệt cuốn sạch cô, một luồng khí nóng hổi xuyên qua cơ thể, khoái cảm ngang ngược hoành hành trong thân thể, Mạc Linh không khỏi rên rỉ ra tiếng.

"Thoải mái chứ?" Hân vừa lòng di chuyển lên đỉnh đầu.

"Em... ưm..." Hân trước sau đều rất vui thú, cô hoàn toàn bị chìm đắm trong khoái cảm hân mang tới, thỏa mãn mà rên rỉ.

"Thật chặt." Hân bị cô cắn có hơi đau, nhưng lại cảm giác rất thoải mái, không khỏi thấp giọng tán thưởng.

"A..." Không thể ngăn cản hân thốt ra những lời phóng túng ở bên tai, cô chỉ có thể thả lỏng chính mình cúi đầu rên rỉ.

"Còn chưa đủ nhiệt tình." Hân há miệng liếm cắn vành tai của cô, cảm giác tê dại làm cô run rẩy.

"Úm..." Cô nhịn xuống rung động trong lòng, cắn chặt hàm răng, nghĩ muốn khuất phục.

"Kêu ra đi, anh muốn nghe." Hân như ra lệnh.

"A..." Cô bất giác thuận theo mà ngay cả chính mình cũng không phát hiện ra.

Dục vọng vẫn chôn sâu trong huyết động nhỏ bé, hân lại dùng ngón tay tìm đến hạch hoa mẫn cảm phía dưới.

Mạc Linh tránh không được, thừa nhận khoái cảm khác thường, cảm xúc dâng lên đến đỉnh điểm.

"Úm..." Cô không tự chủ được, xoay thất lưng và nhếch mông lên.

"Thật đáng yêu." Đầu ngón tay tăng thêm lực, dụ dỗ lồi vào chật hẹp của cô co đi rút lại.

"A..." Cô có thể cảm nhận được vật to lớn của hân đang ra vào ở bên trong cơ thể mình.

Chuyển động nhanh của hân làm cho cô nhịn không được lớn tiếng rên rỉ, cơn thịnh của hân ra ra lại vào vào, thân thể của cô đã sớm mất cảm đến không thể khống chế chính mình, cô sắp chịu không nổi nữa...

"Không chịu nổi rồi..." Động tác mãnh liệt của hân xuyên qua thân thể cô, cơn thịnh phình to thâm nhập vào nơi sâu nhất bên trong cơ thể, cô không ngừng thét chói tai, cảm giác tất cả các dây thần kinh trong cơ thể đều bị đứt đoạn.

"Vậy sao?" Khóe miệng hiện lên nụ cười quyến rũ, Kanato Ken vô cùng vừa lòng với kết quả như vậy.

Hân cố ý dùng tốc độ không giống nhau ra vào hoa huyết mẫn cảm của cô, và không lấp đầy hết hư không trong cơ thể cô.

Hân muốn cô đầu hàng toàn diện.

"Còn muốn nữa... nhanh chút nữa! Xin anh..." Sự mất mát do không chiếm được thỏa mãn đốt cháy lý trí của cô, Mạc Linh theo bản năng cong người lên, nức nở đáp lại.

"Xin anh như thế nào?" Kanato Ken cười dài nhìn người dưới thân bị lửa dục vọng thiêu đốt.

"Đừng có ngừng..." Khuôn mặt của nàng cũng đã bởi yêu cầu dâm dăng của chính mình mà nhanh chóng bị thiêu đỏ.

Trời biết cô đã lấy bao nhiêu dũng khí để nói ra được điều này a!

Cười nhẹ thể hiện sự hài lòng, Kanato Ken từ từ rút ra, lại dùng đầu nhọn, đè bản thân hoàn toàn xuyên qua cô, lấp đầy hoàn toàn nơi ấm áp bên dưới.

Mạc Linh không tự chủ được nâng mông lên, muốn cùng hân kết hợp chặt chẽ.

"Nhiệt tình thêm chút nữa..." Khối thịt phồng lên đã lâu không lưu tình chút nào càng ấn sâu vào cửa hoa huyết ướt át, hân nhanh chóng thô bạo xuyên qua thân thể cực nóng của cô, cơn thịnh cực lớn thâm nhập vào nơi cấm địa của cô.

"Úm..." Cảm giác bị đâm khiến Mạc Linh nhịn không được bật ra tiếng rên rỉ sung sướng.

"Anh sẽ không để em thất vọng." Kanato Ken nhẹ nhàng nói bên tai cô, đồng thời lại lắc hông, tăng thêm sức tiến vào lui ra, khiến người bên dưới trong lòng rối cuộc không nhịn được trào dâng khoái cảm trong cơ thể.

Cùng lúc đó, tiếng rên rỉ yếu đuối không thể kiềm chế bật ra khỏi đôi môi sưng đỏ của cô...

Hắn nắm chặt vòng eo run run của cô mà điên cuồng lắc hông, cho đến khi cô tứ chi vô lực, hai chân vẫn mở rộng nằm phịch ở trên giường, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

"A!" Chịu không nổi kích tình mãnh liệt này, Mạc Linh hét lên.

Vui sướng tích tụ đến cực hạn, rồi đột nhiên vỡ òa trong cơ thể cô, giống như bị đẩy vào vực sâu không đáy mà không từ ngữ nào có thể diễn tả, cô thét lên nghẹn ngào.

Bọn họ rốt cuộc đạt tới cao trào thiên đường ở trên thân thể của nhau.

Không biết trải qua bao lâu, kích tình vừa mới qua đi, Kanato Ken rút ra khỏi thân thể cô, nhìn Mạc

Linh đang ngủ say bên cạnh.

Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của cô đỏ ửng vì mới trải qua hoan ái, cái miệng nhỏ nhắn trở nên sưng đỏ vì bị hắn hôn, mái tóc nâu xòa hỗn loạn trên thân thể trắng nõn và chiếc đệm màu trắng, nhìn rất chọc người suy tưởng lung tung.

Nhìn chằm chằm người một mình thỏa mãn đang ngủ say, Kanato Ken nhìn không được đưa tay vuốt ve thân thể duyên dáng xinh đẹp của cô.

Hắn luyến tiếc để cô ngủ say như vậy.

Đúng vậy, hắn muốn một lần nữa.

Nữ nhân bé nhỏ này thật mê người, hắn dường như vĩnh viễn thấy thiếu cô...

Kanato Ken ôm lấy thân thể tuyết trắng, khẽ vỗ về bộ ngực sữa mềm mại đầy đặn, chiếm lấy, dùng sức xoa bóp.

"Úm..." Ngón tay nam nhân giống như có chứa ma lực, làm cho người đang mê man ngủ toàn thân tê dại.

Kanato Ken ngậm lấy nụ hoa của nàng, không ngừng cắn mút khiến nó đỏ bừng như hoa nở rộ, một tay kia cũng không an phận bóp nắn bên còn lại, không ngừng chơi đùa, làm cho nữ nhân vốn đang ngủ say hoàn toàn chìm đắm vào trong những vẻ vờn cao siêu của hắn, không kiềm lòng được mà rên rỉ.

"Em thực sự mê cảm..." Khóe miệng hiện lên một đường cong cong hoàn mỹ, trong giọng nói trầm thấp của hắn mang theo một chút dụ hoặc mê người.

"Em đang ngủ mà..." Mạc Linh thấp giọng kháng nghị.

"Nhưng mà thân thể khiêu gọi của em vẫn bảo anh yêu em thêm một lần nữa nha!" Kanato Ken nói xấu xa, vuốt ve chơi đùa thân thể mềm mại nữ tính một cách thành thạo, hoàn toàn đánh mất hình tượng ôn nhu dịu dàng thường ngày.

"A..."

"Ồ đây của em đã ẩm ướt thành cái dạng này rồi, còn nói em đang ngủ sao..." Tay hắn lướt trên bắp đùi tuyết trắng của cô, vuốt ve làn da mềm mại, càng không ngừng di động lên trên, cho đến khi tới hoa huyết thâm u bí ẩn, bàn tay to lại lần nữa dò vào lối hẹp của người kia, khẽ vuốt ve cửa động đã hơi ướt át của cô, gây cho cô từng trận rồi lại từng trận cảm xúc mê dại.

"Em vốn đang còn... a... ngủ... mà..." Mạc Linh ngừng lại thờ dốc, thân thể trắng như tuyết không ngừng vặn vẹo, nhưng chỉ càng thêm kích thích dục vọng của hắn.

Tay Kanato Ken không chút chần chờ liền tiến vào trong bên trong của Mạc Linh, ngón tay thon dài ngang ngược chong ghẹo cánh hoa như dính mật, lúc nhẹ lúc mạnh, lúc gầy lúc véo.

"A..." Tiếng rên rỉ không nhịn được nữa, rốt cuộc tràn ra.

Khóe miệng hắn hơi cong lên, nhưng ngón tay thon dài vẫn tiếp tục không ngừng sờ soạng, chui sâu vào chơi đùa hoa viên thần bí mà mê cảm giữa hai chân cô bằng phương thức dâm mỹ mà ti bỉ.

"Đừng nha..." Không chịu nổi sự trêu đùa, tiếng rên rỉ tràn ra khỏi đôi môi đỏ mọng.

Mạc Linh bị ngón tay thọc vào thật sâu, nâng cao người bên dưới, hai chân cô mở rộng, khóa trên vai hắn, ngón chân quắp lại, không ngừng rên rỉ, dường như là đang hoan nghênh sự xâm chiếm của hắn.

Ngón tay vốn ở bên ngoài cánh hoa, trong nháy mắt liền xâm nhập vào khe hở nhỏ hẹp, một trận khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng đánh sâu vào não bộ của cô, khiến cô nhìn không được cong thân thể mềm mại lên, theo nhịp vào ra của ngón tay hắn, trong miệng không ngừng phát ra tiếng ngâm nga mất hồn.

"Trời ơi... không được..." Cô rên rỉ muốn từ chối xúc cảm mạnh mẽ này.

Hắn không nhìn đến cô kháng nghị, không ngừng kích thích hang động non mềm mẫn cảm của cô.

Dưới sự khiêu khích cố tình của Karato Ken, trên mặt Mạc Linh tràn ngập màu tình dục, càng có vẻ điềm đậm đáng yêu.

Sự cự tuyệt không dứt khoát của cô, chỉ càng làm kích thích ý muốn chinh phục của bản năng nam tính của hắn.

"Nói đi! Thực sự không thích sao?" Hắn ác ý lại thêm vào một ngón tay nữa, hay ngón tay cùng tiến vào thọc sâu trên ghẹo, muốn nhìn thấy cánh hoa của cô thấm đẫm nước.

"Thích... rất thích..." Rốt cục quãng bỏ rụt rè, Mạc Linh nức nở kêu lên đáp lại.

Cô bị tình dục dẫn dắt, thân thể phản ứng lại một cách trung thành nhất, cửa động không ngừng chảy ra dịch mật.

"Thực là nhiệt tình! Linh nhi, em còn nói em không được sao?" gương mặt khêu gợi của hắn lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Em..." Mạc Linh còn chưa kịp trả lời, hắn đã há miệng ngậm lấy cánh hoa của cô, bắt đầu hút dịch mật của cô, cái lưỡi linh động cũng cuốn vào trong động hoa của cô.

"A..." Cô rít lên.

Đến lúc này, đầu óc đã muốn nổ tung vì khoái cảm căng chặt, nhưng không có sức gãy giữa, cô chỉ có thể để chiếc lưỡi của hắn chui vào trong cơ thể cô.

"Anh biết em gấp lắm rồi." Hắn rập tâm nhắc nhở cho cô, phản ứng của cô nhiệt tình đến mức nào.

Karato Ken để miệng cô lên cao hơn, đầu lưỡi không ngừng đảo liếm hạch hoa của cô, lõi hoa huyết chặt khít mê người cũng bởi vì bị đè ép mà tiết ra càng nhiều mật hoa trong suốt hơn.

"A..." Tiếng ngậm nga rên rỉ của cô càng lúc càng lớn hơn.

Trong phòng không khí đều là ẩm ướt ái muội, cảnh tượng sắc tình khiến người xem đỏ mặt, hai người trên giường một lần lại một lần quấn lấy nhau, triền miên không dứt, rất lâu sau mọi thứ mới yên tĩnh trở lại.

Trời, đã tờ mờ sáng.

Tác giả có điều muốn nói:

Kiệt sức... da mặt còn chưa đủ dày... (ㄥ____ㄥ)

Hơn 3k từ, ta thật hạnh phúc, vốn định tách ra làm hai chương nhưng mà... mọi người biết cái gì gọi là cảm xúc dâng trào bị cắt ngang rồi đấy (=____ω____=>)

Đặc biệt gửi tới bạn leevampire, đề nghị bạn đừng nói tới việc này a, mình sẽ xấu hổ... (ㄟ ω ㄟ)

Còn lại, mọi người tới ủng hộ ♥

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thực tập sinh

Mạc Linh lơ mơ tỉnh dậy lần nữa, bên ngoài mặt trời đã lên cao. Cô cố gắng cử động phần hông đã tê liệt đau nhức muốn ngồi dậy nhưng một cánh tay lại đặt lên người cô kéo cô lại gần.

Mạc Linh rơi vào lòng ngực trần của người bên cạnh, cảm nhận được trái tim mạnh mẽ có lực đang đập bên tai.

"Còn đau không?" Thanh âm lo lắng lại có chút hài lòng.

"..."

Tại sao sau khi trải qua chuyện này lại hỏi như thế chứ? Có biết là cô sẽ ngưng ngưng không a?!

Mạc Linh âm thầm liếc hắn, hờn dỗi rúc đầu vào người hắn không nhìn hắn nữa.

"Cầm thú..." Thật lâu sau cô mới phun ra được một câu.

Kanato Ken nghe giọng nói mềm nhũn của cô, nhẹ giọng bật cười.

Thân thể mềm mại bên cạnh, lại còn làm nũng với hắn, nếu hắn không làm gì thì thật có lỗi với bản thân. Nhưng nghĩ lại hôm qua hắn là cô đã mệt chết đi, hắn kiềm chế bản thân lại, thời gian còn dài, từ từ tính với cô sau đi.

Mạc Linh tất nhiên không biết hắn đang suy nghĩ gì, chỉ một mồi dựa vào hắn.

"Xin lỗi." Hắn không mang chút hối lỗi nào nói xong câu này.

"Anh là tên chết tiệt..." Mạc Linh xoa xoa cổ họng đã phát đau "Đau chết em rồi, mau đi lấy cho em cốc nước."

"Được." Hắn ngoan ngoãn đứng dậy làm theo.

Tuy cả người đều đau đến muốn ngất nhưng cũng không có cảm giác dơ bẩn, lại có mặc váy ngủ, hắn là hắn đã giúp cô tắm khi cô ngủ rồi. Nghĩ tới điều này, tuy hai má hơi đỏ nhưng khóe môi cô mang theo nụ cười hạnh phúc, cảm thấy bản thân cũng thật sự không có xui xẻo như cô đã nghĩ.

Có một bạn trai vừa đẹp trai vừa ôn nhu, cô nhất định sẽ bị những nữ nhân kia dùng ánh mắt ghen tị bắn chết. Bất quá cũng không quan hệ, hắn nhất định sẽ che chở cho cô.

Mạc Linh bị chính suy nghĩ của mình hù dọa. Chẳng lẽ sau một đêm cô liền hoàn toàn tin tưởng vào hắn sao?... Được rồi, hắn rất đáng tin cậy.

Khi Kanato Ken lật đặt bước đến thì Mạc Linh đang chống cằm suy nghĩ đến xuất thần, hắn mỉm cười, kéo cô lại giúp cô uống xong nước, đặt sang một bên liền một lần nữa leo lên ôm lấy cô.

"Em muốn ngồi dậy." Cô kháng nghị.

"Nghỉ thêm một chút nữa đi, tối nay chúng ta đi hẹn hò." Hắn như dỗ trẻ con vỗ vỗ đầu cô, yêu chiều hôn lên mặt cô.

"Được." Cô đúng là đã quá mệt rồi, vừa nghe hắn nói xong liền dựa vào hắn ngủ tiếp.

Kanato Ken ôm lấy cô, ngửi mùi hương hoa hồng nhẹ nhàng trên mái tóc xoắn mềm, nhắm mắt lại.

Kanato Ken đã nhận ra được cảm giác thông thuận khi hai người kết hợp cùng với tấm chăn trắng không chút dấu vết, nhìn lại người trong lòng, cánh tay ôm lấy bà vai cô càng chặt, để cô vui mình vào lòng hắn.

Trong lòng hắn đã dần rõ được phần nào lý do sứt sọ khi Mạc Linh biến mất một tuần không có bóng dáng kia rồi. Tức giận có, không cam lòng có, nhưng càng nhiều là thương tiếc. Linh nhi của hắn dường như còn chưa nhận ra mình khác biệt, không biết hắn nên thấy may mắn hay nên buồn bã đây.

Hắn thề, nếu không tìm ra được kẻ đó là ai, hắn nhất định sẽ viết ngược tên mình!

.....

"Linh nhi, con muốn đi làm sao?" Ông Mạc nghi hoặc, nhìn Mạc Linh vẫn còn chưa khỏe hắn ông không nghĩ để cô ra ngoài làm.

Tất nhiên là hôm nay trở về ông liền nhận ra không khí giữa Kanato Ken và Mạc Linh biến hóa vi diệu, nhưng xét thấy Kanato Ken là thằng nhóc đứng đắn, chung thủy, ông cũng không nói gì nhiều. Trong mắt ông, hắn đã nằm trong diện con rể của ông rồi.

"Đúng vậy, con muốn làm việc, con muốn thực tập cho công việc con yêu thích." Mạc Linh kiên định nhìn ông, cô có đọc được thông tin mình từng học thiết kế, cô tin mình có đủ khả năng để tự phát triển trong ngành này.

"... Thôi được, vừa lúc phòng thiết kế đồ họa hiện tại đang có đợt thực tập, con muốn thì ngày mai qua đó đi."

"Cảm ơn cha!" Mạc Linh chồm qua hôn má ông, thích ý chạy lên phòng.

"Ken." Ông Mạc gọi hắn khi thấy cánh cửa phòng Mạc Linh đóng lại.

"Vâng." Kanato Ken chắc chắn rằng ông đã biết, cũng không vòng vèo nhiều "Cháu sẽ phụ trách với Linh nhi."

"Tốt thôi, ta cũng không phải quán quýt chuyện này, ta hy vọng con có thể khiến cho con bé hạnh phúc, từ trước đến nay con bé luôn là hòn ngọc quý trong lòng ta, ta cũng không muốn nó chịu khổ." Ông Mạc biết rõ mình đã nói thừa, nhưng ông nói chấp nhận chứ lòng ông còn đang rất khó chịu đây này.

Bảo bối trưởng thành rồi cũng phải rời đi ông thôi.

Kanato Ken nắm tay, gật đầu như thể chuyện vốn dĩ nên như vậy.

Tốt! Đủ bình tĩnh!

Ông Mạc nhìn bóng lưng Kanato Ken rời đi, cảm thán thời trẻ của chính mình. Khi đó ông đối mặt với cha vợ cũng không nói gì nhiều, chỉ kiên trì ý định muốn cho Thu Nguyệt một danh phận rõ ràng mà thôi.

Bỏ qua vị Mạc chủ tịch còn đang rơi vào hồi ức hồng phấn kia, lại quay lại với nữ phụ của chúng ta nào.

"Linh nhi, ngày mai em phải đi làm rồi, nhớ phải chăm chỉ làm tốt công việc, ai dám khi dễ em cứ nói với anh, anh sẽ giải quyết họ." Kanato Ken ngăn cản vịn dận.

"Ừm, em biết rồi, nhất định sẽ nghe theo cấp trên, ngoan ngoãn hoàn thành khóa thực tập." Mạc Linh cười cười thuận theo hắn.

"Ngày mai anh lại phải về Nhật rồi, nếu nhớ anh thì cứ đến nhà anh, còn nữa, mỗi ngày phải gọi điện cho anh, còn có, không được quên mặc thêm áo, ngoài trời gần đây bắt đầu trở lạnh, còn..." Hắn lải nhải lắm bầm nói xong một hồi, Mạc Linh đã muốn ngủ được một giấc ngắn.

"Em đều biết rồi, em sẽ gọi cho anh, sẽ mặc thêm áo ấm, sẽ không đi chơi khuya, không đi cùng người lạ, không ăn uống thất thường..." Cho nên anh tha cho em đi ~ QAQ

Mạc Linh âm thầm bổ sung thêm một câu.

Kanato Ken cũng là bất đắc dĩ, hắn cũng không chắc chắn nhân vật đã ở bên cạnh Mạc Linh trong một tuần kia là ai, nhưng rõ ràng là tên đó cũng không thuộc dạng dễ đối phó, hắn không nghĩ tới đảm bảo vệ hắn để lại xảy ra sai lầm cũng khó.

Mạc Linh trong lòng đều là ngọt ngào, thì ra có người quan tâm chính là như thế này sao? Thật khiến người ta nghiện mà.

Hai người lại anh một câu em một câu thêm một hồi lâu hắn mới chịu an phận nằm xuống giường.

Mạc Linh thấy hắn dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn mình, tàn nhẫn đánh cái tay đang chạy trên người mình.

"Em mệt rồi."

"Thế sao? Đáng tiếc quá, anh còn định đưa quà cho em đâu, là bản số lượng có hạn của nhân vật em thích..." Kanato Ken chắc chắn cảm giác của cô đối với những sở thích này vẫn là không thay đổi.

"..." Mạc Linh thấy tim mình vừa hẫng một nhịp.

"Không sao, mệt rồi thì ngủ sớm đi, lần sau gặp lại anh sẽ đưa cho em." Hắn tiếc nuối vỗ vỗ đầu cô.

"Thật ra... cũng không đến nỗi mệt mỏi quá..." Mạc Linh nghe thấy mình nói như vậy.

"Ồ? Vậy chúng ta cùng làm vài chuyện gây mệt mỏi đi."

Cô chỉ còn nhìn thấy nụ cười gian xảo khi ý xấu đạt thành của hắn.

Tên sắc lang, cha cô còn ở nhà đó!

Tác giả có lời muốn nói:

Ta yêu chết Ken mất thôi, ta bị chính con của mình quyến rũ, tội lỗi tội lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thanh nhi

Hôm sau Mạc Linh thức dậy thì hắn đã đi rồi. Nhớ tới hôm qua khi nhận được điện thoại từ ai đó, sau lại không kiên nhẫn ngắt máy, hắn là có công việc đi.

Cũng khổ cho hắn, bay qua bay lại như vậy đến kiệt sức mất thôi.

Lê thân mình một mội vào phòng tắm, Mạc Linh nhanh chóng chuẩn bị, chọn cho mình một bộ váy nhìn qua nghiêm cẩn, cầm theo hồ sơ mà ông Mạc đã chuẩn bị sẵn giúp cô, nhanh chóng chạy đến Mạc thị.

Đối với Mạc thị này cô có cảm giác vừa quen vừa lạ, hơn nữa trong lòng luôn có cảm giác không yên tâm, cứ như nếu cô dám bước vào đây thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện vậy.

Mạc Linh hít một hơi, bình tĩnh bước vào cửa chính của công ti.

"A, thư ký Mạc, lâu quá không gặp, cô lại đến làm thay thư ký vừa nghỉ việc sao?" Một nữ nhân đơn đã chạy đến, vẻ mặt ôn hòa nhanh chóng lấy được hảo cảm của Mạc Linh.

"Ừm... thật ra tôi là đến thực tập." Mạc Linh không nhận ra nữ nhân đó, liếc mắt nhìn bảng tên trước ngực cô ấy, cô mới khẽ cười "Quản lý Mai, lần sau cùng uống trà nhé?"

Nhìn qua thì cô cùng cô ấy có quen biết, vậy thì mời một tiếng cũng không có gì sai.

"Được thôi, lần sau gọi mọi người cùng đi, lần trước còn chưa kịp mời là cô đã chạy mất rồi!" Quản lý Mai là người năng nổ nhiệt tình, rất hợp ý cô.

"Ừ, cứ vậy đi." Mạc Linh híp mắt.

Sau đó nhờ quản lý Mai dẫn đường, Mạc Linh tới được phòng thiết kế đồ họa kia báo danh. Trong phòng có một bàn làm việc cùng vài cái ghế xung quanh, cô nhìn quanh, đều có người ngồi cả rồi, bọn họ hình như cũng là thực tập sinh như cô.

Một nhóm khoảng năm sáu người vừa thấy cửa mở cứ ngỡ là vị quản lý vốn nên ở đây từ sớm đã đến, không ngờ là đồng nghiệp nên cũng có đôi chút thất vọng, nhưng nhìn nữ nhân vừa đến, cả nam lẫn nữ trong phòng đều không tránh khỏi cảm thán một câu.

Đúng là người đẹp.

Bọn họ như được soạn trước suy nghĩ, đều bật ra câu này.

Phải nói Mạc Linh của chúng ta cũng thuộc hàng mỹ nữ khó tìm, nếu không cũng đã không được tác giả ưu ái phân vai nữ phụ bi thảm nhất trong truyện rồi, hơn nữa với thái độ rụt rè ngượng ngùng hiện tại của cô, bọn họ muốn ghét cũng khó.

Mạc Linh bị nhìn chăm chăm, xấu hổ vuốt vuốt mũi, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Cô cứ nghĩ mình đã đến sớm lắm rồi, không ngờ còn nhiều người còn sớm hơn cả cô, hơn nữa nhìn qua thì bọn họ đã chờ một lúc khá lâu rồi.

Không khí nhất thời trầm xuống. Đột nhiên một bàn tay chìa ra trước mặt Mạc Linh, cô ngẩng đầu, nhìn thấy ngay nụ cười thân thiện của người đối diện.

"Xin chào, tớ là Thanh Nhi, sau này cùng giúp đỡ nhau nhé?"

Nữ nhân gọi là Thanh Nhi này có nụ cười rất đẹp, khuôn mặt đáng yêu, ôn hòa dễ làm người ta thích, Mạc Linh đang trong tình trạng ngượng ngùng rất nhanh yêu thích tính cách hòa đồng này của Thanh Nhi, vui vẻ nắm lấy bàn tay vẫn còn gợn ra trước.

"Xin chào, tôi là Mạc Linh, cùng hợp tác vui vẻ."

Thanh Nhi lúc lắc mái tóc hồng đặc biệt đáng yêu, đôi mắt nâu híp lại.

"Ha ha, đừng khách sáo như vậy! Chúng ta còn gặp nhau lâu dài đâu, Linh!" Thanh Nhi cười rộ lên, xóa tan không khí không thoải mái.

"Ừm, vậy Nhi, hy vọng chúng ta cùng thành công!" Mạc Linh thả lỏng tâm tình, tay hai người vẫn còn nắm lấy nhau.

Mạc Linh cùng Thanh Nhi bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất, đợi khi Thanh Nhi đang nói về việc quản lý hôm nay đến trễ, cuối cùng cửa cũng mở lần nữa, một nam nhân mặc âu phục chỉnh tề bước vào, trên tay còn cầm theo một tập hồ sơ.

"Đứng lên nào, Linh." Thanh Nhi nhắc khẽ khi Mạc Linh còn đang ngẩn người.

Mọi người đều chào vị quản lý này, còn Mạc Linh thì nghi hoặc. Tại sao một người vốn nên ở tầng cao nhất của Mạc thị lại ở đây?

Nam nhân đứng là vị tổng giám đốc nổi tiếng là ác quỷ của chúng ta, Bạc Ngưng Thần.

Bạc Ngưng Thần đưa mắt nhìn xung quanh, xác định mục tiêu rồi ngồi xuống, mọi người lúc này mới lục tục ngồi xuống theo.

"Quản lý Minh vừa đi công tác, còn khoảng hơn tháng nữa mới trở về, trong khoảng thời gian thực tập này tôi sẽ là người phụ trách các người, cho đến khi các người thành nhân viên chính thức, mọi thắc mắc cứ đến phòng tổng giám đốc của tôi, nhưng những việc không quan trọng thì các người tự xử lý lấy, có ai có ý kiến gì không?"

Bạc Ngưng Thần quét mắt một vòng, hài lòng nhìn biểu cảm căm căm lạnh của mọi người. Như vậy rất tốt, để bọn họ biết mình đang làm việc cho ai. Nhưng có vẻ có một người ngoại lệ.

Hắn nhìn thấy đứng cách hắn không xa không gần, nữ nhân kia yên lặng ngồi, ánh mắt chuyên chú nhìn hắn nhưng lại có thể ngăn người, hơn nữa bộ dáng nghi hoặc đó đúng là khác hẳn những người còn lại, cũng rất đáng yêu.

Mạc Linh nghe hắn nói xong, trầm tư một hồi. Quên mất phải hỏi ông Mạc cô phải thực tập bao lâu trước khi làm nhân viên chính thức, không biết Thanh Nhi có biết không..

"Mạc Linh, em có ý kiến gì không?" Hắn cố ý gọi tên cô, thành công khiến cho đám người kia nhìn về phía cô, cũng làm cô trở về hiện tại.

"A, không, tôi không có."

Mạc Linh xua xua tay, nghiêm chỉnh ngồi thẳng. Cô cũng không chú ý đến giọng điệu của hắn khi nói chuyện với cô thân mật hơn so với mọi người, có điều bọn họ lại để ý.

Vì Bạc Ngưng Thần vẫn còn đang ngồi ở đây, không ai dám nghị luận gì, hắn nói thêm vài câu rồi cũng nhanh chóng rời đi, ánh mắt mang theo ý cười nhìn cô một cái, lại bị bọn họ thu vào mắt lần nữa.

Mạc Linh nhìn đám người hai mắt sáng rỡ trước mặt, nao núng lùi bước, muốn nói gì nhưng tay bị nắm lấy, Thanh Nhi lôi kéo cô bước ra ngoài trước khi cô rơi vào vuốt sói của họ.

"Cậu không sao chứ? Bọn họ mau muốn thành sói vồ cậu rồi!" Thanh Nhi lo lắng nhìn cô, nhưng cũng khó hiểu "Cậu có quen biết với Bạc tổng sao? Tớ nghe nói Bạc tổng rất lạnh lùng nhưng lúc này lại cười với cậu đó!"

"Không có... là trước đây tớ có làm thư ký một thời gian thay cho thư ký vừa nghỉ nên cũng có quen biết anh ta..." Hơn nữa đó là ác ý cười mà!

Mạc Linh nghe câu cuối trở về. Hắn hại cô thâm rồi, bị đồng nghiệp nhắm tới, ấn tượng đầu tiên tốt đẹp cái gì đều bị một ánh mắt của hắn bắn bay mất rồi! Bọn họ sẽ nghĩ cô là loại người gì đây?!

"Không sao đâu, chỉ là cười một cái thôi, qua mấy ngày bọn họ sẽ quên thôi, chúng ta đừng để ý họ là được." Thanh Nhi hiểu ra, vỗ vai an ủi cô.

Mạc Linh cảm động, ít ra có người cũng coi cô là bạn, không dùng ánh mắt như mèo thấy mỡ nhìn cô.

"Nhi, cậu đúng là người tốt!" Mạc Linh nắm lấy tay Thanh Nhi, cảm kích nói.

"Ha ha, tớ cũng thấy mình như vậy." Thanh Nhi chống tay cười lớn, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Hai người cùng đi đến bàn có tên của mình, vừa vịn bên cạnh nhau, sắp xếp như vậy khiến cô thoải mái rất nhiều.

Cuộc sống văn phòng, cô nhất định phải làm được!

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người đoán đoán, Thanh Nhi này là ai a ~

Nhân tiện, để ta đổi tên chương cũ lại, nếu không lại bị hiểu lầm..

Tuyệt đối không thừa nhận ta là ác ý đùa dai... $\varepsilon=\varepsilon=\Gamma(\star\geq\forall\leq)$ 」

Tối ảm nhé ~ đạo này ta ngập trong tình yêu của Mặt Trời đại thần, sắp bị tan chảy rồi

(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Châu đại thần

Cả một ngày dài làm việc cùng máy tính, sắp xếp, làm quen một hồi khiến cô eo mỗi lưng đau, ngoài giờ cơm trưa với Thanh Nhi được thả lỏng một tý, cô đều chết dí ở trên cái ghế này. May mắn là mọi người cũng không làm phiền cô, ai cũng đang cố gắng làm việc, Bạc Ngưng Thần cũng không rảnh rồi xuống chỗ này lần nữa.

Duỗi thất lưng đã tê rần, Mạc Linh nằm dài trên bàn của mình, nghiêng mặt nhìn qua người bên cạnh cũng đang chăm chỉ không kém cô.

Nhìn kĩ lại thì, khuôn mặt Thanh Nhi thật sự đặc biệt, hai mắt to tròn vô tội, mũi nhỏ cao cao, môi đỏ hơi chu, quả nhiên là mỹ nữ trong mỹ nữ, hơn nữa cô cảm thấy Thanh Nhi rất quen, giống như đã ở đâu gặp qua rồi.

Đột nhiên trong đầu xẹt qua vài hình ảnh mờ nhạt ngất quãng làm cho Mạc Linh nhú mày, hai tay ôm lấy đầu. Lại nữa, gần đây sau khi rời khỏi bệnh viện cô cứ gặp phải chuyện này mãi. Không có báo trước, cũng không có rõ ràng, chỉ là rất đau đầu.

Chiều nay đến chỗ Phù đi.

Mạc Linh nghĩ như vậy, cố thư giãn đầu óc, tiếp tục công việc trên máy. Tuy chưa phải làm những việc chính thức nhưng chắc chắn cô sẽ không có thời gian rảnh rỗi để ngồi làm thơ rồi.

"Linh, cậu có muốn uống gì không? Tớ đi lấy cho cậu." Thanh Nhi săn sóc nhìn cô.

"Tớ muốn uống sữa." Mạc Linh xoa hai tay đã cứng lại, gật đầu nói với Thanh Nhi.

"Ừ, đợi tớ một lát."

Mạc Linh nhìn Thanh Nhi rời đi, tiếp tục đánh máy, đến khi bên cạnh xuất hiện một ly sữa nóng còn hơi khói mới mỉm cười với người bên cạnh.

"Cảm ơn cậu."

"Không có gì."

Ngón tay Mạc Linh khựng lại, miễn cưỡng ép bản thân quay đầu lại.

Bên cạnh cô là một nam nhân đẹp như một tác phẩm điêu khắc tỉ mỉ, mái tóc mềm rũ xuống khi cúi đầu, đôi mắt hoa đào vô tình cố ý phóng mị nhãn, ý tứ khiêu khích nhìn cô.

Này... nhìn thế nào cũng là vị ảnh đế nổi tiếng của Mạc thị, làm thế nào mà hần lại đến đây?

Đầu năm nay những nhân vật lớn đều đua nhau đến phòng thiết kế này sao?

Phản thưởng là gì vậy? Cô cũng muốn có!

"Ảnh đế." Mạc Linh phản ứng chậm hồ một tiếng.

"..." Châu Quang Khải nhú nhú đôi mày rậm, tỏ vẻ không hài lòng.

"... Châu đại thần?" Đây là cô nghe mọi người gọi.

"..."

"... Ngài đến đây có việc sao ạ?" Mặc kệ hần phát tán bất mãn, cô còn muốn làm việc, những người kia đều muốn dùng ánh mắt đâm thủng cô rồi.

"Khải." Hần đột nhiên phát ra một âm tiết, thanh âm trầm ấm đặc trưng của diễn viên khiến cô muốn nghe nhiều một chút.

"Hả?"

Được rồi, nhất định là sáng nay phương thức rời giường của cô không đúng, tại sao mà ai cũng trở nên bí ẩn thế này? Chẳng lẽ hiện tại nam nhân bí ẩn khó hiểu lại là xu thế mới?

"Lúc trước cô đều gọi tôi là Khải." Châu Quang Khải tốt bụng bổ sung thêm.

"Thật ngại quá, đây là công ty, ngài là ảnh đế, còn tôi là thực tập quèn, chúng ta không có quan hệ trực tiếp lẫn gián tiếp gì cả, tôi vẫn gọi ngài là Châu đại thần thì tốt hơn." Mạc Linh buông tay, ánh mắt nhìn thẳng hần như muốn nói, là hần nghe lầm, nghe sai lầm rồi.

"Ồ? Thật sao? Vậy được rồi, hy vọng ngày mai chúng ta còn gặp lại, Linh."

Từ lúc nào mà tên cô trở nên "hạng" như vậy, nghe hần nói thoải mái vậy mà cảm thấy như đang mắng cô vậy.

Là cô nghĩ nhiều.

Mạc Linh mỉm cười lịch sự nhìn hần rời đi, lúc này mới thấy được bộ dạng hối lỗi của Thanh Nhi bên cạnh.

"Xin lỗi cậu, ngài ấy tự động lấy ly sữa, tớ không dám can..." Thanh Nhi cúi đầu, tóc mái che mất khuôn mặt.

"Không sao, hấn nổi tiếng tùy hứng thô bạo, cậu đừng để hấn ghi hận, tớ bị ghi thêm vài cái trong sổ cũng không sao." Mạc Linh xua tay, khuyên bảo Thanh Nhi tiếp tục làm việc.

Cô muốn làm nhanh chóng một chút, sớm về nhà. Mới đầu hăng hái bao nhiêu thì bây giờ cô lười bấy nhiêu.

Ở bên cạnh, Thanh Nhi lại bắt đầu tiếp tục, tâm trạng đã khá hơn được một chút nên năng suất cũng nhanh hơn nhiều.

Đợi đến khi đồng hồ treo tường chỉ đúng 5.00pm, Mạc Linh mừng rỡ nhấn dấu chấm cuối cùng trong thành quả của mình, vui vẻ dọn dẹp theo mọi người tan sở.

"Linh, cậu cùng tớ đi ăn nhé?" Thanh Nhi kéo tay cô rủ rê.

"À, tất nhiên là..."

Mạc Linh vừa muốn đồng ý thì chuông điện thoại reo lên, nhìn số người gọi đến, cô mới chợt nhớ hôm nay đã là đầu tháng rồi, vội vàng sửa miệng.

"Ngại quá, tớ còn có việc, ngày mai tớ sẽ mời cậu đi ăn, tớ phải đi trước rồi!" Mạc Linh chấp hai tay, cúi đầu với Thanh Nhi, bộ dáng ăn năn vô cùng.

"Không sao không sao, có việc thì cậu cứ đi trước, ngày mai nhất định phải đi với tớ!" Thanh Nhi vỗ vai cô, tiêu sái xoay người rời đi.

Mạc Linh cũng không trì hoãn lâu, gọi một chiếc xe liền rời đi.

Chạy vội trên hành lang dài, dừng lại ở căn phòng quen thuộc mà cô đã đến hàng chục lần, Mạc Linh hít một hơi bình ổn hơi thở, bước vào.

"Phù." Mạc Linh khẽ gọi.

Nam nhân duy nhất trong phòng đứng là Đồng Phù, người đã chăm sóc cô một thời gian khá dài.

"Linh, em đến trễ."

Đồng Phù đứng ngược với cửa sổ lớn, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào nhẹ nhàng khiến hình ảnh của hấn trở nên mờ ảo không thật, cũng khiến cô hoa mắt.

Xoa xoa ánh mắt, Mạc Linh gọi lên khóe môi, mỉm cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Đột nhiên có xúc động muốn kết ngay ấy... (ノ彡彡)ノ彡彡

Không biết đợi khi các anh đều ăn sạch Linh nhi của chúng ta thì cái sổ chương nó là thứ bao nhiêu rồi, chắc ta phải năng suất hơn mới được... —≡Σ(((
つ'ω')つ≡

Cố lên! Cố lên! Cố đừng lên!!!

Khụ, đừng để ý, phần này lúc nào cũng chỉ dùng để làm nhảm là chính thôi (￣-￣)

Ngày mai ta đi tiêm, bước một chân vào quỹ môn quan rồi, hiện tại đang chương, nếu qua một tuần không thấy ta viết chương mới, mọi người nhớ chúc ta đi vui về ←_←

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Mơ hồ

"Dạo gần đây em hay đau đầu?" Đồng Phù chuyên chú ghi chép bệnh án.

"Đúng vậy, còn có vài hình ảnh đột nhiên hiện ra, rất khó hiểu nhưng cũng rất quen thuộc..." Cô thành thật nói.

Mạc Linh ngồi đối diện Đồng Phù, thả lỏng người để hấn khám sơ lược cho cô.

Đồng Phù trầm ngâm, nhịp tim của cô có quy luật nhưng khá nhẹ, giống như tùy thời đều sẽ ngã xuống ngắt đi, nhưng bề ngoài cô lại trông rất bình thường, cô đúng là kiên cường.

Đột nhiên hần chợt nhận ra, hiện tại ngón tay hần đang cách rất gần áo sơ mi mỏng của cô, đầu ngón tay là xúc cảm mềm mại của vải dệt, chỉ cần thêm một chút nữa...

"Phù? Có phải em lại bị gì nữa không?"

Mạc Linh đột ngột hỏi kéo Đồng Phù thoát khỏi ý nghĩ không mấy trong sáng kia, hần dùng tay đẩy kính để che giấu bối rối trong mắt, lắc đầu. May mà lúc này hần thuận tay đeo cặp kính này, nếu không nhất định sẽ bị cô phát hiện ra hần không bình thường.

Hành động đơn giản bình thường hần đã làm qua không biết bao nhiêu lần, nhưng khi đối với cô lại không giống như thường ngày. Có lẽ nào gia đình hần nói đúng, hần làm lão xử nam làm đủ lâu, đối với nữ nhân yêu thích sẽ hóa thành... sao?

Bỏ qua đoạn dừng khả nghi kia, hiện tại điều quan trọng hơn còn ở phía trước.

"Có phải đôi khi em sẽ cảm thấy mệt mỏi, tay chân vô lực hoặc là ngực nặng hơn bình thường, khó thở hay không?"

"Đúng là có như vậy, nhưng không thường xuyên, mà dạo này em có chút... bận, không đến gặp anh được." Mạc Linh càng nói càng nhỏ, như thể sợ hần phát hiện ra điều gì bất thường vậy.

"Em hoàn toàn khỏe mạnh, còn về chứng đau đầu này anh sẽ cho em thuốc giảm đau." Đồng Phù ra vẻ nghiêm túc, giống như người lúc này vừa suy nghĩ lung tung không phải là hần vậy.

"Cảm ơn anh, có khi nào trí nhớ của em sẽ trở lại không?" Mạc Linh đúng là có chút chờ mong, dù hiện tại cô đã quen thuộc mọi người nhưng dù sao có trí nhớ vẫn tốt hơn.

Vì hiện tại đầu óc đều là suy nghĩ về lúc trước, Mạc Linh dễ dàng coi nhẹ cảm giác bất an đang âm thầm đang lan ra trong lòng.

"Anh cũng không nói chắc được, em chỉ bị mất trí nhớ tạm thời, có thể một tuần, một tháng sau, cũng có thể ngày mai khi thức dậy em sẽ nhớ ra."

Hần không hề muốn cô nhớ lại đoạn ký ức đen tối đó, nếu nhớ lại, cô có còn mỉm cười khi nhìn mọi người như cô vẫn thường làm không?

"Như vậy sao?"

Mạc Linh lại cùng hần tán gẫu thêm một lúc, đơn thuần là kể về việc đi làm của cô, hơn nữa còn quen biết đồng nghiệp mới nữa, tất nhiên cô sẽ lược bỏ bớt những chi tiết không quan trọng rồi.

"Thanh Nhi? Tên này..." Đồng Phù nghe đến tên Thanh Nhi thì bất giác sờ cái cằm nhẵn bóng, vẻ mặt lộ chút mê man.

"Sao thế? Cậu ấy có vấn đề gì sao?" Mạc Linh cũng không hiểu, cô không nghĩ người bạn mới của mình có vấn đề gì cả.

Đồng Phù im lặng, phân vân không biết có nên nói cho cô biết không. Theo lời kể của cô thì hần là cô khá coi trọng mối quan hệ mới này, mà hiện tại Thanh Nhi cũng không gây ra bất cứ rắc rối nào quá lớn... Vẫn là quan sát một chút tình hình lại nói sau, nếu xảy ra chuyện hần cũng có thể xử lý được.

Dù sao, chỉ là một đứa nhỏ không chịu lớn thôi, cũng không thể làm ra chuyện gì kinh khủng được.

Hần sắp xếp xong suy nghĩ trong lòng, nhẹ cười xoa đầu cô.

"Không có gì, hần Thanh Nhi đó đáng yêu lắm nhĩ?"

"Đúng vậy! Cậu ấy có mái tóc hồng phấn đáng yêu cực! Em cũng muốn nhưng em lại kị với màu đó." Cô tiếc nuối chu môi, cô cảm thấy màu hồng phấn đặc biệt không hợp với mình, chỉ cần nhìn thấy nó cô liền không gặp may mắn, ít nhất đến hiện tại cô cảm thấy như vậy.

"Màu nâu này là tự nhiên phải không?" Đồng Phù cảm nhận từng lọn tóc mềm mềm xoắn lấy đầu ngón tay, yêu thích không muốn buông tay "Em để tự nhiên vẫn đẹp hơn."

Mạc Linh gật đầu, cô rất hưởng thụ nhắm mắt lại, cô luôn thích được xoa đầu như vậy, rất thoải mái.

Nếu xem nhẹ bên ngoài phòng không ngừng tràn ra oán khí thì khung cảnh hiện tại đúng là yên bình ấm áp.

Những y tá chen nhau đứng bên ngoài yên lặng cắn khăn, nước mắt lưng tròng lén lút nhìn qua khung thủy tinh nhỏ trên cửa.

Xem kia xem kia! Hần còn chưa từng cười với bọn họ dịu dàng như vậy, chưa từng vui vẻ xoa đầu bọn họ đâu! Xem cô ta thích thú chưa kia, chắc chắn là đang cười nhạo bọn họ!

Ở một bên, y tá nam gấp gáp mà không dám nói, chỉ có thể lí nhí gọi.

"Y tá Chu... cái kia..."

"Im lặng cho tôi!" Vị y tá Chu vừa tròn 40 khẽ quát.

"Nhưng mà... y tá Ly, làm ơn... chúng tôi đang thiếu ng..."

"Cậu nói nữa tôi cắt!" Y tá Ly hung dữ liếc mắt.

"..." Y tá nam ôm mặt chạy vội. Ta làm ở bệnh viện lớn ta dễ dàng sao a! Ta muốn chết QAQ~

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người bình tĩnh, với châm ngôn yêu sủng hôn ngược ta chắc chắn là không bao giờ ngược nữ chính (ít nhất không bao giờ là ngược thân...)

Mừng ~~~~~*)

Ta vẫn còn sống a, cho nên ăn mừng nào! (■■■■■■)

Đầu đau quá, ai tới an ủi ta đi ~T_T~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bộ mặt thật của thanh nhi (1)

P/s: Chợt phát hiện đạo này đăng truyện không thể xem được, hay là do lỗi wattpad, nói chung là cứ bỏ đăng rồi đăng lại, xóa rồi lại đăng, nếu nàng nào không xem được cứ nói ta nhé, chính ta còn không xem được truyện của mình, phải vào đây chỉnh mới thấy được đây này (QAQ||)

Đội khi Mạc Linh trở về nhà thì trời đã tối, ông Mạc đang ngồi ở ghế sofa xem tin tức trên ti vi, Đồng mẹ bận rộn trong bếp nên cũng không thể ra đón cô, chào một tiếng với bà, cô đến ngồi cạnh ông Mạc, ôm lấy cánh tay ông, ngả đầu vào vai ông.

"Hôm nay thế nào?" Ông Mạc nghiêng đầu nhìn bảo bối, thấy trong mắt cô có sự mệt mỏi nhàn nhạt, ông đau lòng muốn chết.

"Rất tốt ạ! Con có quen với đồng nghiệp mới, mọi người đối xử với con rất tốt!" Mạc Linh có mệt nhưng tâm tình rất tốt.

Nhìn thấy Mạc Linh như vậy ông Mạc cũng yên tâm phần nào, nữ nhi của ông luôn thích cậy mạnh, che giấu khó khăn trước mặt ông, nếu không phải ông có nhiều tai mắt thì chắc chắn đã bị cô lừa qua rồi.

"Con có muốn ăn tối không? Hay là về phòng nghỉ một chút đi, một lát nữa cha bảo Đồng mẹ đưa cơm đến cho con."

"Không cần ~ con muốn ăn chung với cha, ngồi đây nghỉ tốt hơn ~" Mạc Linh làm nũng dụi đầu vào người ông, chọc cho ông cũng nở nụ cười.

"Được rồi, thật là, cứ như đứa nhỏ không chịu lớn vậy."

Đồng Mạch Na đang chuẩn bị bàn ăn, nhìn thấy một màn ấm áp này không nhịn được nở nụ cười.

Thật tốt quá, tiểu thư đã không còn chán ghét ông chủ như trước nữa, nhìn cô ý lại ông như vậy, bà cũng thấy mừng cho họ.

Buổi tối ấm cúng cứ vậy mà trôi qua, lần đầu cô ngủ một giấc thật say không chút mộng mị, từ lúc cô từ bệnh viện trở về cô luôn giật mình thức giấc nửa đêm, tinh thần cũng luôn không an ổn.

Sáng hôm sau Mạc Linh đứng giờ thức dậy, cùng ông Mạc ăn bữa sáng liền gấp gấp chạy đến công ty.

"Con bé đúng là trở thành người lớn rồi." Ông Mạc nhìn bóng xe chạy càng lúc càng xa, nhìn trời cảm thán một câu "Nguyệt à, em có nhìn thấy không, Linh nhi lớn lên khỏe mạnh ngoan ngoãn như vậy là nhờ có em phụ hộ."

"Linh! Cậu đến rồi!" Thanh Nhi đứng ở cửa vừa nhìn thấy Mạc Linh đến liền nhào tới, ôm lấy cổ cô mà đu bám.

"Cậu định giết tớ sao? Nặng quá!" Mạc Linh trốn đông trốn tây cũng không thoát khỏi ma trảo của Thanh Nhi, chấp nhận số phận mặc cô ấy ôm.

Hai người chỉ vừa mới quen nhưng hành động thân mật lại tự nhiên như bạn thân từ rất lâu rồi vậy, điều này rất tốt. Hai người ngượng ngùng khách sáo ngược lại khiến cô cảm thấy kì quặc hơn.

"Hôm qua cậu đi đâu thế? Nhìn cậu gấp gấp như vậy chắc là chuyện quan trọng lắm nhỉ?" Thanh Nhi chớp chớp hai mắt tròn, nghịch ngợm cười.

"Cũng không hẳn, vì tớ trễ hẹn tái khám nên mới vội vàng chạy đến bệnh viện thôi."

Mạc Linh không giấu diếm nói ra, dù sao chuyện này không có gì đáng che giấu.

Thanh Nhi vừa nghe đến bệnh viện, ánh mắt đang sáng lấp lánh âm trầm, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười, hi hi nói.

"Ồi chào? Cậu bị bệnh sao? Có nặng không?"

"Không sao, đã hết từ lâu rồi, chỉ là để chắc ăn thôi."

Mạc Linh không phát hiện ra người đối diện khác thường, còn nghĩ cô ấy lo lắng cho mình quá, thỏa mãn cười.

Hai người lại nói thêm mấy câu, cùng nhau vào thang máy công ty đến tầng làm việc của mình, gần đến giờ làm việc nên trong phòng cũng có vài người ngồi trước, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Cô cùng bọn họ nói tiếng chào buổi sáng rồi chuẩn bị chỗ làm việc. Thật ra bọn họ tốt lắm, không còn hiếu kỳ với thân phận của cô như ngày hôm qua, rất dễ dàng liền nói chuyện bình thường với cô.

Nghe nói hôm nay sẽ có một vài tài liệu về thiết kế được chuyển đến, Mạc Linh háo hức muốn thử năng lực của mình ngay lập tức, cả người luôn trong trạng thái đứng ngồi không yên.

"Linh, Bạc tổng gọi chúng ta đến phòng tổng giám đốc lấy tài liệu." Thanh Nhi nhận được điện thoại xong liền nói.

Mạc Linh vừa nghe, tâm trạng vui vẻ nháy mắt hạ xuống phân nửa, chần chờ một hồi mới đứng dậy, cùng Thanh Nhi đi ra ngoài.

Bạc Ngưng Thần quan sát qua camera của công ty, nhìn thấy Thanh Nhi nắm tay lôi kéo Mạc Linh đi, trầm ngâm một hồi, đợi khi cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa mới tắt đi màn hình máy tính.

Tâm trạng hắn đang rất không tốt, đừng để hắn bắt được điểm yếu gì của Thanh Nhi này, nếu không liền không hay ho rồi.

"Vào đi." Nội tâm có vận vẹo như thế nào thì bên ngoài hắn vẫn bình tĩnh như thường, bảo trì hoàn mỹ phong thái của một tổng giám đốc.

"Bạc tổng, chúng tôi đến nhận tài liệu cho phòng thiết kế đồ họa." Thanh Nhi dẫn đầu mở miệng trước.

Mạc Linh cảm kích vô cùng, may mà Thanh Nhi nói trước, nếu bắt cô nói với hắn cô nhất định sẽ vô cùng mất tự nhiên. Không hiểu sao cô luôn cảm nhận được sự lạnh lùng đáng sợ của Bạc Ngưng Thần, tuy là hắn không biểu hiện ra ngoài nhưng đôi mắt hắn đã nói lên tất cả.

Mạc Linh thừa nhận mình không phải là người nhạy cảm, nhưng việc tránh né hắn đối với cô như là một bản năng, như thể nếu cô không chạy trốn thì nhất định sẽ bị hắn bắt lấy, đè bẹp, đánh cô rất thảm vậy.

... Mạc Linh, cô suy nghĩ nhiều, nếu Bạc Ngưng Thần muốn đè bẹp cô, ý nghĩ duy nhất của hắn chắc chắn là ăn sạch cô, không phải đánh cô đâu. Bạc Ngưng Thần nếu biết được nhất định sẽ cười nhạo đầu óc nhỏ nhắn của cô, tóm lại, Mạc Linh, cô mau chóng tỉnh táo lại đi!

Khụ, quay lại nào.

Bạc Ngưng Thần cau mày, nhìn khuôn mặt xinh như thiên thần của Thanh Nhi, tại sao hắn lại không nhận ra cô ta đáng yêu mà lại trông thấy nọc rắn của cô ta không ngừng ám lấy mình vậy?

Hừ, quả nhiên là không thích được cô ta.

Thanh Nhi mỉm cười híp cả mắt, Mạc Linh đột nhiên nhận ra khi Thanh Nhi gặp Bạc Ngưng Thần đều cười rất tươi, như thể rất ngưỡng mộ rất sùng bái hắn vậy. Có điều... lạnh quá...

Mạc Linh yên lặng xoa cánh tay, cô nhớ hôm nay trời ẩm ướt mà.

"Mạc Linh, cầm tài liệu đem về đi, còn cô, ở lại đây một lát." Bạc Ngưng Thần chỉ vào đồng giấy bên cạnh mình, hướng Mạc Linh ngoắc ngón tay.

"... Được." May mắn...

Mạc Linh thành thật bước lên nhận lấy, thật cẩn thận né tránh ánh mắt hắn.

"Nhi, cậu ở lại có được không? Tớ ở ngoài chờ cậu nhé?" Ý của tổng giám đốc ai dám làm trái, cô chỉ đành nhận lệnh.

"Không cần đâu, mọi người đang đợi cậu đó, đi nhanh trở về, tớ theo sau ngay thôi." Thanh Nhi xoa xoa hai má cô, ra về dừng cảm ươn phần ngực không mấy to của mình.

"..." Mạc Linh ôm chặt phần tài liệu dày cộm, gật đầu với Thanh Nhi.

Nhìn người đi ba bước nhìn lại một lần kia, Thanh Nhi không rõ bản thân nên khóc hay nên cười nữa. Ý định ban đầu không biết từ khi nào đã cải biến

rất nhiều đầu.

"Giờ, Bạc tổng gọi tôi lại có chuyện gì sao?" Thanh Nhi nhìn cánh cửa đóng lại mới quay lại hỏi Bạc Ngưng Thần.

"Cô có quan hệ gì với Đồng Phù?" Bạc Ngưng Thần không vòng vèo, nhanh chóng nói ra điều bản thân luôn thắc mắc.

"Ồ? Dễ nhận ra vậy sao?" Thanh Nhi cũng không phủ nhận, bình thản ngồi xuống đối diện Bạc Ngưng Thần, tùy ý ngắm nhìn ngón tay nhỏ nhắn của mình.

Bạc Ngưng Thần thấy biểu hiện ngoài ý muốn của Thanh Nhi, đề phòng nhìn chăm chăm từng hành động của cô ta. Hừ, dám thừa nhận tức là cũng có bản sự, để hắn xem cô ta có cái gì có thể đối nghịch với hắn.

"Đừng hắn học như vậy, trách sao Linh lại sợ anh đến vậy, cô ấy đúng là rất đáng thương, bị mọi người tính toán sau lưng cũng không nhận ra." Thanh Nhi nháy nháy mắt, ngã người ra sau ghế, bày ra tư thế quỵên rũ người phạm tội.

Thanh Nhi hiện tại không còn đáng yêu tinh nghịch nữa, trái lại vô cùng quỵên rũ, có điều, ánh mắt khinh thường của Bạc Ngưng Thần vẫn không đổi.

"Mau nói rõ ràng rồi lặn ra khỏi đây, tốt nhất là tránh xa Mạc Linh ra." Hắn cảnh cáo.

"Không được, người ta còn chưa thỏa mãn, anh sao lại đuổi khách thế, nếu Phù biết người ta nhất định sẽ bị mắg!" Thanh Nhi chu đôi môi hồng đào, bất mãn vuốt cằm.

Bạc Ngưng Thần chợt cảm nhận cả người đều run lên một chút, thật buồn nôn.

"Mặc kệ, anh mà báo với Phù, tôi nhất định sẽ không cho anh tốt đẹp!" Thanh Nhi băng quơ nói xong, đứng dậy rồi đi.

"Cô có thể làm được gì?" Bạc Ngưng Thần cười khẩy.

"Ừm... bắt đầu từ Linh chẳng hạn."

Tiếng cười như chuông bạc trong veo truyền đến sau cánh cửa khiến Bạc Ngưng Thần bức dọc không thôi. Nếu cô ta không có quan hệ với Đồng Phù thì hắn đã có thể xử lý cô ta rồi, đáng giận chính là cô ta lại có một chân với tên đó, những người quen biết Đồng Phù đều không tâm thương, thử hỏi hắn sao có thể vọng động được? Hơn nữa hắn không điều tra được thân thế của Thanh Nhi này, nếu là thiên kim tiểu thư của thế gia nào đó thì lại càng hỏng bét.

Tạm thời đành quan sát cô ta một thời gian vậy.

Thanh Nhi vừa bước ra khỏi phòng liền trở lại với bộ dạng thân thiện dễ gần, chào hỏi với mọi người xung quanh, nhanh chóng trở về phòng.

"Nhi! Cậu không sao chứ? Tổ định đi tìm cậu đây!" Thanh Nhi vừa mở cửa thang máy, Mạc Linh đã nhào tới, xoay xoay Thanh Nhi kiểm tra một lượt.

Thanh Nhi nhìn nữ nhân lo lắng bồn chồn đối diện, ánh mắt lóe sáng bất thường. Thanh Nhi cụp mắt che giấu, lúc lắc đầu.

"Đương nhiên, cậu nghĩ tớ là ai?" Thanh Nhi tinh nghịch cười, lôi kéo cô trở lại bàn làm việc "Tiếp tục công việc thôi, cả ngày hôm nay cậu phải đi ăn với tớ, mau chóng hoàn thành rồi đi nào!"

"Ừ!" Mạc Linh vui mừng, vậy ra cô ấy không bị hắn bắt nạt, thật may mắn.

Liếc mắt nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Mạc Linh, Thanh Nhi trầm ngâm, bàn tay đặt trên máy tính chưa hề động một lần.

Tác giả có lời muốn nói:

Khụ, có ai cảm thấy Thanh Nhi giả tạo hay gì đó không?

Mọi người đừng vội phán xét, mơ hồ một chút vậy mới tốt a, cứ từ từ, ta ưa thích viết thể loại không có người thứ ba xen vào, mọi người đừng lo

~Nói chung, chắc do ta viết không rõ ràng nhỉ, thấy mọi người đoán thân phận của Thanh Nhi sôi nổi quá, bất giác liền nghĩ ra vài thứ...

Nói chung, đừng quan tâm cái khu lâm nhâm này, thấy thi độc là được, mọi người đừng để trong lòng

~(￣▽￣~)(￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Bộ mặt thật của thanh nhi (2)

Căn phòng tối om đột ngột hé ra ánh sáng, người ngồi trên giường hơi nheo mắt vì kích thích đột ngột, nhìn thấy người đến mới chậm rãi thả lỏng.

"Nhi, hôm nay em đã đi đâu?"

Người vừa mở cửa bước vào đúng là Đồng Phù, hắn đưa tay mở đèn, bóng tối lập tức tán đi, căn phòng trở nên sáng sủa hơn nhiều.

"Không có gì, đi cùng bạn thôi."

Người ngồi trên giường không ai khác là Thanh Nhi, vẫn còn mặc bộ váy công sở hồng phấn, cả người đều tựa vào thành giường, nhìn qua không khỏe mạnh như khi còn ở trong công ty.

"Em lại mặc quần áo thế này nữa rồi, từ khi nào em có cái ham thích đi làm nhân viên văn phòng vậy?" Đồng Phù thật bất đắc dĩ, hiếm hoi lắm mới có một ngày rảnh rỗi về nhà, không ngờ lại thấy bộ dạng kì quặc này của Thanh Nhi.

"Mặc kệ tôi đi, anh rảnh rỗi thì quản chặt nữ nhân của mình, coi chừng bị người ta cướp mất rồi mới ngồi đó than trách số phận nha."

"..." Đồng Phù bất đắc dĩ thở dài, xoay người ra ngoài "Chú ý sức khỏe, chuyện em trốn viện cha vẫn còn chưa biết."

Thanh Nhi trầm mặc, mái tóc hồng rũ xuống che khuất mặt, không rõ biểu tình.

Đồng Phù nhẹ nhàng đóng cửa lại, đối với người hầu luôn túc trực ngoài cửa dặn dò chú ý tới chủ nhân rồi bước vào phòng đối diện.

"Phù, thằng bé lại không chịu nghe con nói nữa à?" Nam nhân trung niên trong phòng vừa thấy Đồng Phù bước vào liền hỏi.

"Đúng vậy, cha đừng gây sức ép với em ấy quá, em ấy vốn đã không khỏe mạnh, nếu cha làm tinh thần em ấy sa sút nữa thì càng hỏng."

Nam nhân hần gọi là cha tựa lưng vào ghế, nhìn qua vô lực nhưng ánh mắt vẫn sắc bén khiến người ta phải kiêng dè.

"Phù, tuy ta cũng không có tư cách bắt thằng bé xem ta là cha, nhưng sao nó không thể như con gọi ta một tiếng cha vậy? Chuyện đó khó thể sao?" Ông thở dài, phiền chán xoa xoa mái tóc hoa râm rồi tung càn khiến ông trông như già thêm mấy tuổi.

"Thanh Nhi vẫn còn trẻ, còn chưa hiểu sự đời, chúng ta chỉ có thể hy vọng em ấy chịu nghĩ thông mà thôi." Đồng Phù muốn xua tan không khí nặng nề này, tìm cách nói.

"Ừm, chăm sóc cho nó cẩn thận, ta còn chuyện phải làm."

"Vâng."

Đồng Phù gật đầu, tự giác nhường lại không gian riêng cho ông.

Đồng lão gia cầm lấy khung ảnh ở góc bàn, ngón tay hơi run nhẹ vuốt lên mặt kính trong suốt không một hạt bụi, trong mắt tràn đầy đều là hoài niệm cùng tang thương.

Trong ảnh là khung cảnh công viên trò chơi đông đúc, ở giữa có một gia đình bốn người ôm lấy nhau, hướng về ống kính cười vui vẻ vô cùng. Nam nữ trong ảnh mỗi người ôm một đứa bé, nam nhân ôm lấy đứa bé tóc đen, nhìn qua có bảy phần tương tự nam nhân đó, nữ nhân cũng ôm lấy đứa bé tóc đen nhỏ hơn, khuôn mặt đứa bé đó trông y như nữ nhân, đặc biệt là nụ cười đơn thuần ấm áp in rõ trên khuôn mặt họ không thể làm được.

Tấm ảnh hoàn toàn thể hiện rõ, đây là một gia đình hạnh phúc.

Căn phòng lớn đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều, Đồng lão gia ôm lấy khung ảnh, lặng lẽ ngồi.

Đồng Phù trở về phòng của mình, nằm phịch xuống giường lớn, dùng cánh tay che khuất đi đôi mắt mệt mỏi.

Dù có cố gắng bao nhiêu lần đi nữa, tình trạng tồi tệ này vẫn cứ tiếp diễn. Hắn từng hiểu rất rõ suy nghĩ của đứa em trai duy nhất mà hắn yêu thương này, nhưng theo thời gian lớn dần, Thanh Nhi càng có xu hướng tự bế, không thích gặp người, không muốn thân cận với ai, suy nghĩ bí quan lại luôn thích dùng bộ mặt vui vẻ giả dối với mọi người.

Cũng là từ tai nạn đã cướp đi nữ nhân mà cả ba người đều yêu thương nhất.

Lúc đó Thanh Nhi điên cuồng, cha hắn suy sụp, chính hắn cũng trở nên lạnh nhạt, tất cả đều do chức nghiệp của cha hắn, một lão đại trong hắc đạo.

Cố gắng gạt bỏ suy nghĩ ủy mị này, Đồng Phù rút từ trong tủ nhỏ bên cạnh giường ra một tấm ảnh, nhìn nữ nhân trong ảnh cười sáng lạn, hai mắt híp lại thành một trắng, hàm răng trắng bóng, hần dường như có thể nghe được tiếng cười trong trẻo quen thuộc bên tai. Tấm ảnh này, đánh chết hắn cũng không thừa nhận bản thân lên lút chụp được. Thật sự chỉ là vô tình thôi!

Nhưng nhờ có cô mà hắn lại một lần nữa cảm nhận được sự ám áp vẫn tồn tại quanh mình, chính vì thế hắn càng thêm coi trọng cô, muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn, một chút lại một chút, tới mức không một kẻ nào dám làm tổn thương người mà hắn yêu.

Xoa nhẹ lên gương mặt người trong ảnh, đáy mắt hắn một mảng trầm tĩnh yên bình, mọi mệt nhọc dường như đều tan biến hết.

Ở trong một căn phòng màu hồng phấn khác, ai đó đột ngột hắt hơi một tiếng, thầm lẩm bầm ai đang mắng mình.

Tác giả có lời muốn nói:

Ai, chương này dường như vừa ít lại hơi nặng nề, mọi người đừng để tâm quá, chỉ là nói một chút về gia cảnh của Phù và thân thế của Thanh Nhi, thêm một chút "sâu lắng" =v=

Như vậy, mọi người biết được Thanh Nhi là ai rồi nhỉ? Nếu chưa biết nữa thì... chương sau tiếp

Tóm lại là không phải do hôm nay tâm trạng không vui không ai rủ đi chơi mà ta viết ra chương này đâu, thật sự! Mọi người phải tin tưởng ta a!

(づ 3)づ

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Trí nhớ quay về

Bây giờ sáng, Thanh Nhi đứng giờ ngồi dậy, thoát khỏi tư thế cúi mặt cả một buổi tối, ôm khuôn mặt mệt mỏi bước vào phòng tắm.

Dùng sức vốc nước lên mặt, đối với chính mình trong gương nở một nụ cười thật tươi.

"Tốt."

"Linh ~ oi ~"

Mạc Linh còn chưa kịp bước vào thang máy thì đã bị tập kích từ phía sau, hại cô loạng choạng suýt nữa thì "thân mật" với bức tường trước mặt. Đã sớm quen nên không cần nhìn cũng biết thủ phạm là ai.

"Ai, Nhi, cậu đừng ôm chặt như vậy, tớ sắp nghẹt thở chết rồi!" Mạc Linh loay hoay muốn thoát khỏi gọng kìm của Thanh Nhi, bắt đầu dĩ lại dung túng cho Thanh Nhi ôm lấy mình.

"Không chịu đâu, người ta còn chưa ôm đủ, nhớ cậu chết được!" Thanh Nhi làm nũng ôm càng nhanh, sống chết không chịu buông.

Mạc Linh cũng không tính toán, cứ thế bước vào thang máy cùng với "keo dính người" kia.

Cùng ngồi vào bàn làm việc, Mạc Linh mới quay sang hỏi Thanh Nhi.

"Đúng rồi, Nhi, trông mặt cậu kém quá, hôm qua ngủ không ngon sao?" Mạc Linh nhìn khuôn mặt hồng hào nhưng vẫn không che giấu được hai mắt hơi sưng của Thanh Nhi, lo lắng hỏi.

"... Rõ ràng vậy sao?" Thanh Nhi đưa tay sờ mặt, gương gao nở nụ cười, ánh mắt dần trở nên u ám.

Mạc Linh thật sự nghĩ không ra người lạ quan như Thanh Nhi có thể vì điều gì mà mất ngủ, nhưng chắc chắn là nó không hề tốt đẹp gì, do đó cũng không hỏi nhiều, chỉ đưa tay vuốt mái tóc hồng phấn kia.

"Cậu không vui thì không cần mỉm cười, chịu không nổi thì kể với tớ, tớ nhất định sẽ không nhiều lời, ngoan ngoãn cho cậu phát tiết!" Mạc Linh nắm tay, đối với cô thì đây là đang an ủi.

Thanh Nhi cố ngăn khoe môi co giật, lời sau nghe như thế nào lại thấy kì quặc như vậy...

Bất quá, thật ra cũng không tệ...

Mạc Linh nhìn Thanh Nhi có xu hướng mỉm cười, vui vẻ gật đầu.

"Chính là như vậy, cười thật sự ấy, mấy ngày qua cậu cứ làm tớ thấy khách sáo quá!"

Mạc Linh, có thật cô nghĩ mình không nhạy cảm không?

Thanh Nhi thật không ngờ biểu hiện hoàn mỹ của bản thân dễ dàng bị vạch trần như vậy, hơn nữa còn là khi hần nghĩ mình đã thành công nữa chứ!

"Linh, cô đúng là không tầm thường." Thanh Nhi bất chợt dùng thanh âm trầm thấp vốn có của mình lẩm bẩm.

"Hả?" Mạc Linh còn tưởng mình nghe lầm, ngây ngô hỏi lại.

"Tôi nói, cô xứng đáng để làm bạn với tôi." Thanh Nhi như thay đổi thành người khác, ngang nhiên nói.

Mạc Linh bị dọa giật mình, lùi ghế sang bên cạnh một chút, cố giữ bình tĩnh nhìn người hoàn toàn xa lạ trước mặt.

Trời ạ! Đừng nói với cô lại có rắc rối gì nhé, cô chỉ mới đi làm lại thôi đó!

Khoan, "lại" là có ý gì?

Mạc Linh vô thức đưa tay ôm đầu, nhắm mắt một chút.

Thanh Nhi ngạc nhiên với thay đổi bất ngờ của Mạc Linh, bề ngoài thì trấn định nhưng hai tay hơi run muốn đưa ra đỡ lấy thân hình sắp ngã không vững kia.

Cô cố mở mắt, lần này thật sự là đau đến chết đi sống lại, hơi thở cũng dồn dập, muốn khổng chế bản thân tỉnh táo một chút cũng không được.

"Nhi..."

Mạc Linh nhìn thấy vật thể hồng hồng đối diện, miễn cưỡng nói được một chữ liền ngã xuống, mất đi ý thức.

Thanh Nhi còn chưa kịp phản ứng đỡ lấy cô thì một cánh tay khác đã đưa tới, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn mềm nhũn kia, không tiếng động liếc hán một cái, ngang nhiên ôm lấy cô rồi đi.

Nhìn kẻ đáng lẽ ra nên ghét cay ghét đắng Mạc Linh hiện tại lại ôm lấy cô cẩn trọng bước ra ngoài, Thanh Nhi không rõ bản thân đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy ngực trở nên nặng nề, hai tay nắm chặt để áp chế cái gì đó tràn lan bên trong.

Đợi khi Mạc Linh trầm trọng mở mắt ra lần nữa, trần nhà đã biến thành màu trắng, nhưng chung quanh bóng đèn dài là những ngôi sao đủ màu sắc gắn lung tung, kì lạ là rất hòa hợp với khung nền trắng ấy.

Càng nhìn càng thấy quen...

Mà tại sao cô lại ở đây vậy?

"Ui ui ui..."

"Mở mắt cả chục phút rồi mới biết đau à, cô cũng bình thường lắm đấy." Thanh âm nam nhân quen thuộc tới mức đánh chết cô cũng không muốn nghe tới.

Mạnh ngồi dậy, Mạc Linh lập tức nhìn thấy người đáng lẽ ra không nên đến gần cô lại ngồi ngay bên cạnh.

"Châu Quang Khải?" Mạc Linh nghi hoặc, tại sao hần lại ở đây?

Không đúng, hiện tại thắc mắc mấy chuyện này để làm gì? Không liên quan đến cô.

Nhìn xung quanh thì chín phần là ở bệnh viện, thôi được rồi, càng nghĩ càng rối, bỏ qua.

Châu Quang Khải nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của Mạc Linh, cũng cảm thấy bị cô quay đến chóng mặt.

Vừa thấy cô ngã xuống liền vội vội vàng vàng đưa đến bệnh viện, chẩn đoán ra không có gì mới bình tĩnh lại được, lại còn chưa yên tâm ngồi đây cả một ngày với cô, hần cảm thấy mình đúng là điên rồi, điên như số cuộc gọi đến trong điện thoại hần vậy.

"Tại sao cô ngất đi vậy?" Châu Quang Khải đột ngột hỏi.

"Hả? Tôi? Ngất đi sao?" Mạc Linh trợn mắt.

"..."

Trong lúc hai người tiến hành trao đổi vô ích thì cửa mở, Mạc Linh nhìn thấy bác sĩ bước vào là người quen liền nhẹ thở ra.

"Em đã khỏe hơn chưa?" Đồng Phù bỏ qua sự hiện diện sáng chói của Châu Quang Khải, tự nhiên bước đến kiểm tra cho cô.

"Tôi không sao, bác sĩ Đồng." Mạc Linh không nhận ra Đồng Phù hơi khựng lại khi nghe đến xưng hô này, tiếp tục hỏi "Vì sao tôi lại ở đây vậy?"

"Em còn nhớ trước khi đến đây em đang làm gì không?" Đồng Phù nghe thấy thanh âm run rẩy của mình.

"Tôi nhớ, tôi vừa đến gặp bạn ở quán bar, rồi tôi đưa bạn tôi trở về nhà, sau đó... sau đó..." Mạc Linh mày mò suy nghĩ một hồi cũng không ra được, đành chịu không tiếp tục truy cứu nữa, hiện tại còn khỏe mạnh là tốt rồi.

"Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, em nghỉ một chút đi, anh đi gọi cho Mạc tổng." Đồng Phù xoa đầu cô, để cô ngoan ngoãn nằm xuống rồi ra ngoài.

Châu Quang Khải nhìn bóng dáng gần như là trốn chạy của Đồng Phù, càng lúc càng cảm thấy đầu óc mình chậm tiêu. Từ khi nào mà mọi người thích nói chuyện bí ẩn như vậy? Hay là do hắn không theo kịp xã hội này rồi?

Mạc Linh không muốn nói chuyện với Châu Quang Khải, nhưng nếu hắn ngồi đây thì hắn là hắn đưa cô tới, còn ngồi đây với cô nữa. Nghề nghiệp của hắn vốn không cho phép ngồi một nơi quá lâu, hắn hết lòng như vậy, cô cũng không thể giả bộ cái gì cũng không biết.

"Châu Quang Khải, là anh đưa tôi đến sao?"

"... Thuận tay thôi." Nói ra câu này Châu Quang Khải muốn cắn cả lưỡi, câu nói dối thiếu đầu óc như vậy mà hắn cũng nghĩ ra sao?

"À..." Mạc Linh ra vẻ đã hiểu, trằm chằm che khuất đầu.

Đến lúc hắn tưởng cô đã ngủ thì chợt nghe từ bên trong chắn truyền đến thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

"Cảm ơn anh."

Cho nên nói, thiếu nữ, cô là vì bản khoản có nên cảm ơn người ta hay không mà núp như thế à?

Tác giả có lời muốn nói:

Ai nhô, nhớ ra rồi, thật ra chỉ đơn giản là đầu óc chưa kịp sắp xếp nên mới quên đi thôi, đến một thời gian thích hợp thì nhớ lại thôi

Các đồng chí nghĩ tới việc cho Linh nhi té giềng ngã đập đầu gì gì đó thì chết tâm đi, ta yêu Linh nhi lắm, không nỡ đâu

~Còn có, đạo này năng suất quá, ta yêu mình chết mất ~(*~*~*)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nhật kí

Mạc Linh nằm một hồi, nghe tiếng điện thoại Châu Quang Khải không ngừng run, cuối cùng chịu không nổi ngồi dậy lần nữa.

"Nếu anh có việc thì đi trước đi, một lát nữa người nhà tôi sẽ đến đón tôi."

"..."

Châu Quang Khải gạt đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Từ khi nào hắn trở nên ít nói như vậy? Đúng là khi làm việc hắn chỉ nói lời kịch của mình, nhưng không phải là hắn không biết cách trò chuyện cùng người khác, tại sao hôm nay hắn lại như một tên ngốc chỉ biết ngồi một chỗ mà nhìn thế này?

Cô nhất định sẽ nghĩ hắn là một tên ngốc! Nhất định!

Vò rồi tung mái tóc đã được cẩn thận chải chuốt, Châu Quang Khải chán nản nhấc điện thoại gọi cho quản lý.

"Ngài đang ở đâu vậy đại nhân của tôi?! Ngài định cho tôi ôm hết cực khổ sao? Ngài định thách thức sức chịu đựng của tôi sao?!" Thanh âm nức nở gào thét của quản lý xuyên qua điện thoại trực tiếp hủy hoại dây thần kinh thánh giác của hắn.

"Xin lỗi, Trịnh tỷ, tôi sẽ đến ngay." Châu Quang Khải chỉnh lại nón cùng khẩu trang, đảm bảo mình sẽ không bị phát hiện mới bước ra khỏi bệnh viện "Nhân tiện, cô có biết một nữ nhân đột ngột thay đổi thất thường là vì sao không?"

Hắn làm như tùy ý hỏi, quản lý Trịnh vốn đang nhắm nhe mắt vừa nghe hắn hỏi liền nghẹn lại, xấu xa cười.

"Ồi chào? Khải Khải nhà ta biết đề ý tới nữ nhân rồi sao? Là ai vậy? Bạch muội muội lúc trước đi với cậu sao?"

"Không phải." Hắn gần như ngay lập tức phủ nhận, sau lại nhận ra nụ cười của quản lý Trịnh trở nên càng thêm biến thái mới bắt đầu đi mặc kệ "Nói chung chính là vậy đây, cô ấy rất thất thường."

"Thất thường như thế nào?"

"Chính là... hôm trước gặp còn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô, hôm sau lại lạnh nhạt dùng lưng nói chuyện với cô..."

Quản lý Trịnh nín cười, nghe Châu Quang Khải miêu tả như trẻ con bị mất đi đồ chơi yêu thích vậy, hắn rất để ý nữ nhân đó sao? Nữ nhân đó chắc chắn không phải là Bạch Liên Hoa kia rồi, Bạch Liên Hoa rất ngốc, sẽ không biết dùng ánh mắt lạnh nhạt mà nhìn người khác, luôn ngây ngô cười, thật ra cũng là một đối tượng phù hợp với tính khí bá đạo của Châu Quang Khải hắn.

"Quản lý Trịnh?" Châu Quang Khải có chút sốt ruột.

"À, có hai trường hợp." Quản lý Trịnh hỏi thần, vội vàng nói "Một là, cô ấy muốn cậu để ý tới cô ấy nhiều như cô ấy đối với cậu cho nên mới vờ thờ ơ chờ phản ứng của cậu, hai là, cô ấy đã mệt mỏi nên không muốn theo đuổi cậu nữa, chuyển sang đối tượng khác, dựa vào sức quyến rũ của Khải Khải nhà tôi, tôi sẽ chọn trường hợp trước."

"..."

Châu Quang Khải ra về đã hiểu, ngắt điện thoại, nhìn về bệnh viện một lần nữa mới lái xe rời đi.

Hắn có cảm giác, dường như cô là trường hợp sau...

.....

"Linh, trước khi nhập viện, em có xảy ra chuyện gì không?" Đồng Phù đeo kính, che giấu đi tia sáng bất thường trong mắt.

"Hình như là không..." Mạc Linh chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cần thời gian sắp xếp lại.

Đồng Phù cũng biết khi nhớ lại thì trí nhớ có chút lộn xộn, điều hắn có thể làm là giúp cô sắp xếp lại. Nếu cô thật sự nhớ ra chuyện lúc trước nhưng lại quên đi hắn...

Mạc Linh nhìn thấy Đồng Phù như muốn dán mắt vào cái bàn trước mặt, không hiểu ra sao nhìn theo.

Ừm, ngoại trừ chất liệu gỗ rất tốt, màu sắc sạch sẽ, ấm áp ra thì nó không khác những cái bàn thông thường là bao. Hắn có ham mê đối với bàn từ khi nào thế?

Ừm, mặc kệ hắn đi.

Mạc Linh quyết định chui vào trong chăn, muốn ngủ thêm một chút trước khi ông Mạc cho người đến.

"Linh, anh hy vọng em có thể bình tĩnh suy nghĩ lại mọi việc, hoặc là tìm trong những ngăn tủ của mình thử xem, có thể em có viết nhật kí chẳng hạn, như vậy sẽ giúp cho em rất nhiều đấy."

Sau khi Mạc Linh mất trí nhớ, Đồng Phù đã tặng cô một quyển sổ, chủ yếu là để ghi lại sinh hoạt hằng ngày của cô, vì lúc đó cô còn chưa ổn định, có khả năng gặp thêm chuyện không hay bất cứ lúc nào cho nên hắn mới đề phòng vạn nhất cô có chuyện thì còn có thứ gì đó để nhớ lại. Hiện tại vừa vặn, quyển nhật kí đó có tác dụng rồi.

"Nhật kí? Tôi đâu có viết nhật kí bao giờ?" Mạc Linh ngờ vực nhìn hắn.

"Em cứ tìm thử đi, có thể nó sẽ giúp em trong khoảng thời gian này nhiều lắm đấy." Đồng Phù đã bảo cô giấu nó ở nơi chỉ cô biết, giờ cô lại thế này một lần nữa, có trời mới biết cô cất nó ở đâu.

Mạc Linh nhú mày, càng nghe càng thấy phi lý. Cô mệt mỏi rồi, cả một ngày mọi người đều nói cô mất trí, ai cô cũng nhận ra cả, như thế mà là dấu hiệu của mất trí sao?

Nhưng nhìn lại những gì Đồng Phù nói, cô lại cảm thấy có thể mình mất trí thật, nếu không tại sao hắn nói là tiếng người mà cô lại nghe không hiểu gì cả thế này?

Đồng Phù nhìn Mạc Linh chui rúc trong chăn, bắt đầu đi xoa xoa trán. Cô từng nói với hắn cô ghét nhất là bị ép buộc, và hắn biết mình vừa ép buộc cô. Nhưng nếu không ép cô nhớ lại, hắn tin chắc bản thân sẽ điên mất, hắn không nghĩ mình sẽ làm hại cô, cho nên, Linh, em mau chóng trở lại bình thường đi.

Người đang chui rúc trong chăn âm khẽ rùng mình, càng dùng sức cuộn chặt hơn. Quái lạ, sao hôm nay cô luôn cảm thấy áp suất không khí thấp đến thế này nhỉ?

.....

Đợi khi Mạc Linh được tài xế Đình đưa về nhà đã là chuyện một giờ sau đó.

Nhìn bó hoa trắng muốt trên tay, Mạc Linh có cảm giác bất thường. Những y tá trong bệnh viện từ khi nào thì có nghi thức tiễn bệnh nhân xuất viện bằng hoa hồng trắng thế này? Nếu cô nhớ không lầm thì ban đầu khi họ nhìn cô đều mang theo, ừm... một chút sát khí, nhưng khi cô xuất viện lại nhiệt tình cười không ngớt, hại cô đều luống cuống tay chân không biết nên làm ra biểu cảm gì mới phải.

"Tiểu thư, cô khỏe hơn chưa? Tôi đi làm cho cô một chút cháo nhé? Gần đây cô vào bệnh viện còn nhiều hơn là đến công ty nữa đấy!" Đồng mẹ lo lắng hết xoa trán lại ôm tay cô, dù cô nói gì cũng nhất quyết đi vào bếp bắt đầu hâm canh.

"Linh nhi, con lên phòng nghỉ đi, chắc là mệt lắm rồi nhỉ?" Ông Mạc xoa đầu cô, thúc giục cô trở về phòng.

"Vâng, cha cũng nghỉ sớm một chút." Mạc Linh có cảm tưởng như đã thật lâu rồi không gặp ông, không kiếm được ôm lấy ông một cái mới chịu ngoan ngoãn về phòng.

"Nhật kí... nhật kí..."

Mạc Linh cũng không có nghe lời ông Mạc nghỉ ngơi sớm mà đi vòng quanh phòng, bắt đầu lục tìm mọi góc ngách. Phải hơn chục phút sau cô mới nhìn thấy một quyển sổ lạ ở ngăn tủ cuối cùng trong góc phòng.

Quyển sổ màu xanh nhạt, gần như màu của bầu trời, rất đơn giản, ngoài một cây viết màu trắng gắn bên sổ cùng với dòng chữ "Sky" màu lam trên sổ ra thì không còn gì nữa.

"Thật sự có một quyển sổ như vậy a." Mạc Linh nằm lên giường, bắt đầu cẩn thận lật xem.

Những chuyện trong này dường như không phải cô từng trải qua, nhưng rõ ràng nét chữ cùng cách viết là của cô, hơn nữa còn thường xuyên thêm vào vài gương mặt biểu cảm kì quặc.

Có điều...

Ở bên cạnh Phù trong bệnh viện. Cùng Tiểu Quan đi mua sắm. Cùng Nhi đến Mạc thị làm việc. Đối mặt với Bạc quý súc. Còn có...

Mạc Linh mặt đỏ bừng dùng sức đóng mạnh quyển sổ lại. Điện cuồng ôm lấy chần cuộn thành một con sâu lớn lăn qua lộn lại.

Chết tiệt! Cùng Ken XXOO là cái quỷ gì thế này?!!!

Tác giả có lời muốn nói:

Chính là như vậy, chúng ta tiếp tục đi trên con đường JQ không lối về

Mọi người mạnh khỏe, dạo này ôn ôn ôn ôn ôn ôn ôn ôn ôn ta đều mau điên mất rồi a! QAQ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hồi phục

Mạc Linh thức dậy với hai mắt đen nghiêm trọng, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi, cô lê thân vào phòng tắm.

Đắp một lớp phấn nền dày lên mới miễn cưỡng che đi được quầng thâm dưới khóe mắt, sau khi chắc chắn sẽ không ai nhìn thấy nữa cô mới ra khỏi phòng.

Dù cô nhớ lại hay không thì hôm nay vẫn phải đi làm, trời đất bao la, công việc quan trọng nhất.

Kéo theo túi xách, Mạc Linh bước nhanh đến phòng làm việc. Trước khi đi khỏi nhà cô còn mang theo quyển sổ kia, nhưng cũng không mở ra xem thêm lần nào nữa.

Bước vào phòng làm việc, cô dựa theo những gì viết trong sổ, chào hỏi mọi người, sau đó ngồi xuống bàn làm việc có bình hoa màu trắng xinh đẹp.

"... Linh?"

Mạc Linh bất ngờ nghe thấy có người gọi, giọng điệu có chút ngập ngừng, hơn nữa thanh âm rất êm tai. Quay đầu sang, quả nhiên là một nữ nhân đáng yêu, hai mắt tròn tròn lay động nhìn cô, mái tóc hồng tùy ý xõa tung cuốn khúc mềm mại, trên người mặc bộ quần áo nhìn qua rất đắt tiền, đáng tiếc là

quần, không phải váy.

Ừm, ngồi bên cạnh cô... là Thanh Nhi.

"Thanh Nhi, chào buổi sáng." Mạc Linh mỉm cười, bày ra nụ cười có vẻ hòa đồng đáp lễ.

"..."

Thanh Nhi ngậm miệng. Từ khi mới quen biết cho đến nay, cô chưa từng gọi hẳn là Thanh Nhi, cũng chưa từng dùng thái độ hồ hững này nói chuyện với hẳn.

Bị bỏ rơi rồi... sao?

Cũng đáng lắm, ai bảo hẳn lừa gạt cô trước.

Thanh Nhi cong khóe môi, lộ ra nụ cười chế giễu.

Mạc Linh nhìn khuôn mặt nữ nhân đối diện dần dần không đúng, cũng không dám nói nhiều nữa, càng nói thì càng sai, tốt nhất là không nói nữa.

"Mạc Linh, đến phòng làm việc của Bạc tổng."

"A? Tại sao?" Mạc Linh lăm bầm lâu bầu, không tình nguyện bước ra ngoài.

Không nhớ rõ đây là lần thứ mấy cô bước lên tầng này rồi, có điều cảm giác thì vẫn như xưa, không hề vui-vẻ.

"Bạc tổng, ngài gọi tôi?" Mạc Linh lịch sự gõ cửa.

"Vào đi."

Tốt lắm, vẫn là cái kiểu lạnh tanh bất cần đời của "Bạc béo". Đừng hỏi tại sao cô lại đặt cho hẳn biệt danh quá chuẩn xác như thế này, chỉ cần nhìn mặt hẳn là mọi người đã có thể liên tưởng ra rồi, không cần nhiều lời làm gì.

Thu lại ý tưởng xấu trong đầu, cô bước vào, nhẹ tay đóng cửa lại, còn cố ý chừa một khe hở để tránh trường hợp cấp thiết cũng có đường lui. Đừng nghĩ cô đã quên mất hẳn từng làm gì với cô, cô không nói không có nghĩa là cô không ghi thù hẳn.

"Mạc Linh, hôm qua tại sao em lại trốn việc?" Bạc Ngưng Thần tựa lưng vào ghế, tay chống cằm nhìn cô.

Hắn thừa biết lý do, nhưng vẫn là muốn nghe cô nói một chút. Nếu xem nhẹ bên trong hẳn đang vô cùng hồi hộp chờ đợi thì, ừ, đúng là bình tĩnh thật.

"... Tôi có việc gấp." Mạc Linh nặn ra một lý do sứt sẹo, cô mới không quan tâm hẳn tin hay không, dù sao thì cô cũng không nhớ mình làm gì, cùng lắm cô cho hẳn trừ lương vậy.

Thiếu nữ, cô quên rồi sao, cô vừa mới đến thực tập thì lấy đâu ra lương để mà trừ? Có điều Bạc Ngưng Thần sẽ rất thích ý mà dùng cái khác để thay vào việc trừ lương đó.

"Ô? Là việc gì? Không ngại nói cho tôi biết chứ?" Bạc Ngưng Thần vỗ xuống đối diện, cô nghe theo ngồi xuống, lén lút kéo ghế xa hẳn một chút.

"Không ngại, chỉ là hôm qua là, ngày cuối xuất bản sách tôi yêu thích, cho nên tôi phải chạy đi trước khi hết hàng." Mạc Linh ngập ngừng nói xong "Tôi sẽ tặng ca đề bù lại công việc ngày hôm qua."

Bạc Ngưng Thần nhìn Mạc Linh còn thật sự nghiêm túc nhìn hẳn, buồn cười nhưng vẫn giữ mặt bình tĩnh.

"Tặng ca là việc tất nhiên rồi, có điều, công việc của em trong sáng nay phải làm xong, sau đó thì lên đây giúp tôi, dù sao em cũng được xem là một người có kinh nghiệm rồi."

"... Được rồi."

Mạc Linh tiu nghỉu ra ngoài, cũng không quản ai đang cùng mình chào hỏi, bước trở về phòng thiết kế.

"A? Linh nhi sao thế? Trông mặt em ấy tái như thế, không phải là bị bệnh rồi chứ?" Bạch Liên Hoa bị Mạc Linh bỏ qua cũng không giận, ngược lại muốn chạy theo cô, nhưng ngại vì bên cạnh còn có người đứng, công việc cũng đang rất gấp, Bạch Liên Hoa đành thôi.

"..." Nam nhân bên cạnh Bạch Liên Hoa yên lặng nhìn bóng Mạc Linh khuất sau thang máy, lịch sự quay sang Bạch Liên Hoa "Xin lỗi, hy vọng tiểu thư có thể nhanh một chút, tôi vẫn còn vài việc cần làm."

"A, vâng! Mời đi theo tôi, Bạc tổng ở ngay phía trước thôi!" Bạch Liên Hoa cười tươi, đi trước tiếp tục dẫn đường cho khách quý.

"Cảm ơn."

Bạch Liên Hoa gật đầu, lần hợp tác lần này xem ra sẽ rất thuận lợi đây. Dự án có kéo dài một chút cũng xứng đáng.

Ở sau lưng Bạch Liên Hoa, nam nhân vẫn đưa mắt về phía thang máy đóng kín, trong mắt ngoài lo lắng vẫn là nồng đậm lo lắng.

"Em lại xảy ra chuyện ở nơi tôi không nhìn thấy sao? Chờ tôi, tôi nhất định sẽ đến đón em."

Tác giả có lời muốn nói:

Hừm, đại khái rất bình tĩnh, ta không có gì để làm nhảm

Mọi người tối ảm

~(Tuyệt đối là vì thi cử sắp tới mà số lượng từ ít đi, chính là vậy đấy, không phải do ta bí văn đâu!!)

(~ 3 ~)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thư ký là rất vất vả

Vốn Thanh Nhi là định mở miệng mấy lần, nhưng Mạc Linh cứ cầm đầu mà làm việc, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hoàn thành các bản thiết kế còn lại từ hôm qua, còn kết thúc luôn cả việc hôm nay, làm hần chỉ đành ngậm miệng chờ đợi.

Có điều, hần phải chờ đợi vô ích rồi, vì Mạc Linh xong việc liền ôm giấy bút, thoát cái đã chạy mất tiêu.

"..."

Thanh Nhi hỗn độn, ở trong gió tan biến

Các đồng nghiệp phòng thiết kế cảm thấy rất oan ức, vì sao hai người kia chơi trò chiến tranh lạnh mà bọn họ lại phải chịu đựng vậy chứ? Người ta đều chạy mất rồi, cô còn ở đây đóng vai máy điều hòa làm gì a? Phòng đều trở nên lạnh cóng rồi đây này!

Các vị đồng chí không tên, cực khổ cho các vị rồi.

Bạc Ngưng Thần ngoài ý muốn nhìn thấy Mạc Linh xuất hiện trước cửa phòng. Từ lúc cô rời đi cho đến nay chỉ qua vài tiếng đồng hồ, vậy mà cô lại hoàn thành xong mọi công việc rồi.

Hần không che giấu được tâm trạng vui vẻ cong cong môi. Có phải vì cô rất muốn làm thư ký cho hần nên mới cố gắng hoàn thành sớm không?

"Bạc tổng, tôi đến rồi." Mạc Linh biết cánh cửa này chưa bao giờ khóa, nhưng xuất phát từ cảm giác không cam tâm, cô đều ngoan ngoãn gõ cửa, còn cố ý nói thật nhỏ.

Thà rằng để cô đứng ở nơi này cả một ngày còn hơn bắt cô vào trong căn phòng ác quỷ này a.

Có điều, cô lại quên mất có thứ gọi là camera, hơn nữa người ta còn rất mong cô đến, cho nên dù cô có đứng yên ở đây không lên tiếng thì người ta vẫn nhận ra thôi.

"Vào đi." Không ngoài ý muốn nghe được hần đáp lại.

Trước khi đến đây, Mạc Linh đã cố ý chỉnh lại quần áo kín đáo, hầu như là ngoài hai cánh tay cùng với phần đầu gối trở xuống là lộ ra ngoài thì còn lại đều được cô bao lại thật cẩn thận.

"Bạc tổng, hiện tại tôi cần làm gì?"

"Giúp tôi chuẩn bị xong công việc chiều nay, sau đó pha cho tôi một ly cà phê, như mọi khi." Bạc Ngưng Thần vô cùng hài lòng với thái độ nghiêm cẩn chuyên nghiệp của Mạc Linh, tùy ý tìm một công việc cho cô làm.

"Tôi đã biết."

Mạc Linh quen thuộc ngồi xuống bàn thư ký, bắt đầu còn thật sự chỉnh lý lại công văn.

Thật ra làm thư ký cũng không có gì nhiều, ngoại trừ lượng công việc không bao giờ hết, lại phải làm việc không ngừng với máy tính, còn phải biết chăm sóc cho ông chủ ra thì công việc nhìn chung vô cùng đơn giản. Chỉ là chuẩn bị công việc cho ngày hôm sau, giao tiếp khéo léo với những đồng sự hay ông chủ công ty khác, sau đó là dọn dẹp một chút rồi tiễn ông chủ về trước thôi.

Tuy nhiên, cô luôn là người về trước khi cô còn là thư ký giúp hắn.

Mãi suy nghĩ mà không nhận ra cô đã khựng lại một thời gian, vừa đủ để hắn nhận ra, bước đến.

Đối diện là gương mặt trắng nõn, khoảng cách khá gần khiến hắn ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng đặc trưng của cô, còn có bộ dạng ngây ngốc kia khiến hắn không tài nào dời mắt được.

Cô luôn như vậy, chỉ cần có thời gian rảnh liền thất thần. Có khi cô suy nghĩ về bữa tối, đôi mắt sẽ mang theo ánh sáng ấm áp, đôi lúc là những thứ cô yêu thích, hai mắt sáng rực khiến hắn không dời được tầm mắt, cũng có vài lần cô nghĩ đến tên nam nhân nào đó khác, những lúc này nhìn vào sự mềm mại trong mắt cô, hắn đều thấy rất chói mắt.

Chết tiệt, càng nghĩ càng xa!

Bạc Ngưng Thần ép mình không suy nghĩ đến những việc vớ vẩn đó nữa, tiếp tục với đồng tài liệu trên tay.

Mạc Linh dường như suy nghĩ đủ, bàn tay lại bắt đầu sắp xếp mọi thứ chần chừ, sau đó bước ra ngoài dự định pha cho hắn một cốc cà phê.

"Ai nha, thư ký Mạc phục chức rồi sao?" Thư ký Chung, người từng hướng dẫn cô khi cô mới vào nghề, tình nghịch cười, ý đồ xấu xa vỗ vỗ vai cô "Hắc hắc ~ cố gắng lên, vị trí thư ký này tôi đều giao cả cho cô!"

"Tôi mới không cần! Chung Nhật Khải, đừng nghĩ tôi không biết anh muốn nhẹ nợ mà đẩy cho tôi!" Mạc Linh đẩy móng vuốt của Chung Nhật Khải ra, tàn nhẫn đập vào đầu hắn một cú.

"Ô! Cô là lực sĩ hay sao? Đánh đau như vậy! Ô ô ô tôi không muốn sống nữa, cô luôn khi dễ tôi!"

Mạc Linh đen mặt nhìn Chung Nhật Khải diễn trò, cô còn chưa dùng hết toàn lực hắn đã ôm đầu ngồi xuống, muốn diễn trò cũng đừng lố lăng như vậy chứ.

"Hừ, anh liệu mà chăm chỉ làm việc, cuối năm còn muốn cưới vợ mà hiện tại lại lười biếng rồi sao, tốt bụng nhắc nhở anh một chút, Hoa Hoa sắp về rồi, đừng để cô ấy thấy bộ dạng ma quỷ này của anh, rồi đá anh không thương tiếc."

"..." Cô mới là ma quỷ!

Mạc Linh buồn cười, cặp đôi trẻ này mỗi lần cãi nhau đều tìm cô mà giải quyết, tháng trước vì Trần Ninh Hoa phải đi công tác xa mà còn ầm ĩ đòi sống đôi chết, hiện tại lại làm một bộ ủy khuất không dám nói. Tính ra thì Hoa Hoa của cô cũng sắp về rồi, mà thời gian đúng là qua nhanh thật, cô còn ngỡ mới hôm qua còn đang cùng Hoa Hoa uống rượu đâu.

Sự thật chứng minh, Mạc Linh rất thờ ơ, ngay cả thời gian không hợp lý cũng không quan tâm, bị các nam chủ tính kế cũng không trách ai được.

Tác giả có lời muốn nói:

Ây da, vừa trải qua kì thi đẫm nước mắt, ta đã trở lại, trọng thương đầy mình

Xin lỗi mọi người vì trễ thời gian

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.
Đạo này số lượng từ dao động quá, xấu hổ quá (///x///)

Ô hô hô

~Hắc hắc

~Ha ha ha

~Khụ, mọi người tiếp tục đi, đừng quan tâm tới mục này (￣ 3 ￣)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thương tích đầy mình

P/s: Hình ảnh chỉ mang tính chất thẩm mỹ, mọi người đừng để tâm

P/s2: Cái gọi là nói quá chính là tiêu đề của chương này a ~

"Bạc tổng, tôi về được chưa?" Mạc Linh mong đợi nhìn chăm chăm Bạc Ngưng Thần.

Bạc Ngưng Thần nhìn nhìn đồng hồ, cố ý thả chậm động tác, sau đó trước sự chờ mong của cô, gật đầu.

"Em có thể tan ca, nhưng ngày mai lại làm phiền em."

"Nhưng mà anh nói tôi chỉ cần làm một ngày thôi mà!" Mạc Linh kích động vỗ bàn, xoay người đi ra ngoài, có điều lễ phép nguyên tắc cô vẫn là "nhẹ nhàng" đóng cửa lại.

Lập tức cả người cô nhảy dựng, cửa dưới sức mạnh kinh người một lần nữa mở ra, cô ngồi thụp xuống, ôm lấy tay khóc không ra nước mắt.

Bạc Ngưng Thần nhăn nhanh mày, đứng dậy bước qua lật tay cô ra xem thử. Tiếng động lúc này thật sự là đủ lớn, đến hần còn có chút bất ngờ nữa là.

Không ngoài ý muốn nhìn thấy ngón tay cô sưng đỏ, nóng rần, không đứng, phải nói là tím tái mới chính xác.

"Ai ui ui! Anh nhẹ một chút! Đau chết mất!" Mạc Linh la oai oái, muốn rút tay về, không hề nhìn thấy sự thương tiếc trong mắt hần.

"Thật là chịu thua em."

Bạc Ngưng Thần thờ dài, cẩn thận nắm lấy cánh tay cô lôi kéo đi ra ngoài.

Mọi người đều tan ca cả rồi, ngoại trừ cô ra hần là chỉ có mỗi tên họ Bạc này ở lại làm thêm giờ mà thôi. Cũng may là vậy, nếu không một màn cô bị hần lôi đi như vậy vào tai bọn họ nhất định sẽ là chủ đề nóng của công ty mất.

Bạc Ngưng Thần nắm cô kéo đến phòng nghỉ của nhân viên, để cô ngồi xuống ghế rồi lục tìm trong hộp tủ trên tường ra hộp cứu thương.

Ngồi xổm xuống đối diện với Mạc Linh, Bạc Ngưng Thần có chút run rẩy nhìn vết thương có xu hướng trở nên nghiêm trọng hơn, tay cầm lấy chai thuốc cũng không chắc.

"Tôi sẽ cố gắng nhẹ một chút, đau thì cứ la lên." Bạc Ngưng Thần nói xong liền nhanh chóng dùng thuốc giảm sưng bôi lên tay cô.

Mạc Linh nghiêng răng muốn ngăn bản thân mất mặt hét chói tai, chỗ sưng đau tiếp xúc với thuốc lạnh lạnh khiến các giác quan cô đều bị kích thích, không giữ yên được.

"Giảm đau xong chúng ta tới bệnh viện nhìn một chút đi." Hần nhăn mày, nhìn cô đau đến sắc mặt trắng bệch khiến tâm hần như bị ai nhéo má cái.

"Không cần..." Mạc Linh lắc đầu "Dùng băng vải quấn lại là được, tuần này tôi vào bệnh viện còn nhiều hơn đến công ty nữa, lại vào đó..." Các ý tá nhất định sẽ dùng ánh mắt lăng trì cô.

Đoạn sau cô thức thoi không có nói ra, hần cũng không chú ý, tiếp tục bôi thuốc cho cô.

"Lần sau cẩn thận một chút, loại gỗ đó vừa cứng vừa nặng, đè như thế mà chỉ mới sưng thôi là may mắn lắm rồi."

"..." Anh nói ra một câu tốt đẹp sẽ chết sao?

Bất quá, nể mặt hần thành thạo giúp cô bao băng vải, cô không thêm tính toán với hần.

Mạc Linh ngạo kiều nghĩ xong, cũng không phát hiện cảm giác đau đã bớt đi vài phần.

"Tốt lắm, đợi tôi một lát, để tôi đưa em về." Bạc Ngưng Thần thất nút xong rồi đứng dậy, cũng không quay đầu nhìn cô bước nhanh trở về phòng làm việc.

"Hừ, đó là tất nhiên." Mạc Linh bĩu môi khinh thường hần, nhìn nhìn lại năm ngón tay méo mó đáng thương, không biết nên khóc hay nên cười.

Vì sao mỗi lần gặp các nam chủ cô đều gặp phải chuyện không hay vậy chứ? Có lẽ cô cần phải cẩn thận một chút, tiếp xúc với bọn họ, một bước đi sai sẽ sập phải cái bẫy chết người a.

Rất nhanh sau đó Bạc Ngưng Thần đã trở lại, còn tiện tay đem theo túi xách của cô nữa.

"Đi thôi."

Mạc Linh định tiếp lấy nhưng nhớ tới cái tay bị thương, rất không khách khí rút tay về. Dù sao cầm một lát cũng sẽ không gãy tay, mặc kệ hần.

Bạc Ngưng Thần biết rõ cô còn đang giận nên cũng không nói gì, hần vốn không có ý định để cô cầm túi đâu.

Trên đường về đều là dùng thái độ trầm mặc trải qua, cả khi đến trước nhà cô vẫn không nói một tiếng, dùng bàn tay còn lạnh lặn nắm lấy túi liền nhắc mong rời đi.

Bạc Ngưng Thần chống tay trên vô lăng nhìn bóng dáng thẳng thắn đi vào nhà, khóe môi không tự chủ được cong lên.

"Đúng là bướng bỉnh."

Đột nhiên khóe mắt nhìn thấy một chiếc xe khác ở cách đó không xa, hần lập tức nhận ra ngay nó là của ai.

Biệt thự Mạc gia nằm ở khu nhà giàu, mỗi nhà cách nhau một đoạn khá xa, không thể nào có chuyện một chiếc xe lại có thể đỗ ở nhà bên đây để đi sang nhà bên kia được. Trong xe dường như cũng không có ai, chứng tỏ người vốn nên ở trong xe hiện tại có lẽ đang ở trong Mạc gia. Loại xe số lượng có hạn này ngoài thiếu gia họ Khương ra thì còn ai nữa?

Hừ, đừng nghĩ có thể thành công vượt mặt hần, hần nhất định sẽ là người thành công cướp cô về bên cạnh.

Bạc Ngưng Thần cũng không quá khó nhận chuyện này. Hiện tại hần là ông Mạc đã về nhà, không thể nào có chuyện Khương Thành Quan ở sau lưng ông làm chuyện mờ ám được, danh tiếng của Mạc Lăng trên thương trường cũng không phải là giả.

Nhấn ga, xe lập tức mất hút sau làn khói xám.

"Linh nhi, con về rồi sao? Tên nhóc Khương gia đến chơi này." Ông Mạc vừa thấy Mạc Linh liền mỉm cười, trái lại với vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm của Khương Thành Quan.

"Vâng, cha cứ để con tiếp đãi cậu ấy." Cô âm thầm che đi tay trái, như thường ngày tiến đến hôn vào gò má ông một cái.

"Ừ, hai đứa cứ nói chuyện, cha còn vài việc chưa giải quyết xong." Ông Mạc hiểu rõ đứng dậy rồi đi, đến trước thang lầu lại quay đầu "Đừng rồi, đến rồi thì ở lại ăn bữa cơm cùng ta và Linh nhi đi."

"Vâng, bác Mạc!" Khương Thành Quan thẳng lưng, nghiêm túc đáp lại.

Có vẻ rất hài lòng với phản ứng của hần, ông Mạc gật gật vài cái, bình thần tiếp tục đi.

"..." Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn hiện tại của hần kia, một chút cũng không giống với Tiểu Quan thường ngày.

Khương Thành Quan gặp được Mạc Linh liền không vòng vo, trực tiếp vào chuyện chính.

"Vài hôm nữa bên Ken sẽ có một bữa tiệc kỉ niệm, cậu ta muốn nhờ tôi giúp cô chuẩn bị một chút, đến lúc đó cô phải có mặt."

"Không đi không được sao?"

Mạc Linh đối với những bữa tiệc từ ban đầu chờ mong đến hiện tại chỉ còn lại chán ghét, mỗi lần có sự kiện lại phải lê thân ra cho người khác chỉnh sửa, rồi lại đứng hơn mấy tiếng đồng hồ. Đùa gì chứ, cô cũng không có khuynh hướng tự ngược!

Nhận ra điều cô đang nghĩ, Khương Thành Quan lắc đầu.

"Đừng lo, nó rất khác với những gì cô đang nghĩ đến, đến lúc đó có khi cô lại nhận được bất ngờ ngoài ý muốn đấy chứ."

Ừm, cậu đã nói như vậy, vậy thì tôi miễn cưỡng tin cậu một lần đi.

"Này!"

Khương Thành Quan trên trán bạo gân xanh, cô vội vàng che miệng.

Cô vừa nói ra sao?

"Hừ!"

Mạc Linh nhìn Khương Thành Quan tức giận quay đi, nén cười giả vờ nghiêm túc.

"Được rồi, vậy tới lúc đó đi là được chứ gì, để tôi xin tên tổng giám đốc lười biếng kia nghỉ vài ngày."

Không đợi Khương Thành Quan có hồi âm, Mạc Linh liền bước vào phòng bếp. Hắn ngồi trước bàn nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô quần lấy người hầu trong bếp, về mặt làm nũng cọ cọ vào người bà.

Nếu là hắn thì sao nhỉ?

Khương Thành Quan ngây ngốc nhìn cô, lát sau mới phát hiện màu trắng chói mắt trên tay cô, hắn cau mày, lúc này cô luôn giấu tay sau lưng, còn tưởng cô giấu vật gì, hóa ra là không muốn để ông Mạc nhìn thấy vết thương.

Trái tim đột nhiên không theo quy luật nhảy lên liên tục, dù bình thường khi tiếp xúc với cô nó đã không nghe lời rồi, nhưng lần này đúng là mãnh liệt hơn nhiều.

Chết tiệt! Lại đập nữa ta hóa kiếp cho người!

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Quan thật sự là tri độn, lại quá đáng thương, tâm đau quá, muốn khóc ~_ (∇)_

Mọi người buổi tối hảo ~ ta lại lặn đây (= ω =)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đồng thanh tự ti

P/s: đại khái là hình minh họa cho Thanh Nhi, mọi người coi như tham khảo, nhân vật ta đã cập nhật rồi.

Sáng hôm sau, Mạc Linh lại như mọi ngày đến công ty, bắt đầu một ngày làm việc mới. Có điều khi cô vừa vào phòng thiết kế thì Thanh Nhi lại đột ngột xuất hiện, dùng khuôn mặt trầm trọng chất vấn cô.

"Linh, cô còn định trốn tránh đến khi nào?"

Mạc Linh nhìn nữ nhân đáng yêu đối diện đang dùng ánh mắt mổ xẻ bản thân, ngoài ý muốn nghi hoặc.

"Cái gì trốn tránh?"

Cô nhớ mình cư xử không tệ, cũng không làm gì sai với cô ấy, có gì phải trốn tránh.

"..."

Thanh Nhi nhìn người đối diện thật sự đang rơi vào trạng thái tự hỏi, không rõ hiện tại nên làm ra phản ứng gì.

Hắn bị không nhìn, hoa hoa lệ lệ bị bỏ qua.

"Hừ!" Thanh Nhi đau đầu trở về chỗ ngồi, cũng không còn ý định tổn sức với những bản thiết kế vô nghĩa này nữa, phiền chán chống cằm.

Vốn hắn định hỏi cô tại sao lại không giận hắn, nhưng từ đầu tới cuối cô đều dùng thái độ hòa đồng chào hỏi khiến hắn như muốn phát điên. Lần đầu tiên

trong đời, Đồng Thanh hẳn biết được cái gì gọi là hối hận.

Hắn hối hận vì đã để cô biết được thân phận (giới tính) thật của mình, nhưng đồng thời hắn cũng không hiểu, không hiểu tại sao cô lại có thể dễ dàng bỏ qua chuyện đó được.

Hay là...

Đầu óc vừa chuyển, Đồng Thanh nhanh chóng đặt ra vài trường hợp xấu trong đầu.

Hôm trước cô đột ngột ngắt đi, hôm sau lại có thể đến công ty bình thường, nhưng trong khoảng mấy tiếng đó, dường như đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết.

Phiền phức thật! Từ lúc nào hắn lại bận tâm đến một nữ nhân như vậy chứ!

Mạc Linh tất nhiên không có thuật đọc tâm, chỉ là dùng bộ mặt ngây ngốc nhìn hắn.

Quái lạ, đang nói chuyện tại sao lại chuyển sang vò đầu bứt tai rồi? Đúng là cô không bao giờ hiểu được suy nghĩ của nữ nhân mà.

Khụ, quên mất cô cũng là nữ...

Mạc Linh tự nghĩ tự xấu hổ, cũng trở về chỗ ngồi. Đồng Thanh còn chưa thoát khỏi suy nghĩ của mình, giữa hai người dần hình thành không khí trầm mặc quỷ dị.

"Khụ, cậu gọi tớ lúc này để làm gì?" Mạc Linh trước hết đánh vỡ tình trạng khó chịu này.

"..." Đồng Thanh trợn hai mắt nhìn cô, muốn xem thử cô có phải là giả vờ quên hắn hay không.

"Được rồi, vậy cậu tiếp tục đi."

Cô bất đắc dĩ bỏ qua vấn đề này, đem theo một đồng giấy hướng phòng photo đi thẳng.

"..."

Hắn thật sự là hận cái miệng của mình mà! Ngậm lại thế này làm gì? Cô làm sao biết được hắn đang muốn nói gì!

Nói chung, đồng chí Thanh Nhi đã bại trận rút lui, đề nghị cô gắng hơn nữa, hóa giải hiểu lầm nhỏ như kiến giữa hai người đi.

Chết tiệt là ai đang nói thế?

Đồng Thanh nhắm mi, mạnh đập bàn một cái, dưới ánh mắt kinh ngạc của những người cùng phòng, đi ra khỏi công ty.

.....

Mạc Linh cảm thấy thế giới hiện đại thật phức tạp, người này là thế, người kia cũng vậy.

Nếu không phải vì cô quá ngu ngốc, vậy thì là do đầu óc bọn họ quá thâm thúy, một câu hai câu cô đều không hiểu.

Vẫn là tan ca đi ăn lẩu đi, đột nhiên thật muốn ăn quá.

Mạc Linh xếp xếp lại đồng giấy, cẩn thận tránh đi vết thương, kéo lên túi xách liền phát tay với Đồng Thanh, đi rồi.

Thuốc của công ty đúng là không sai, chỉ mới một ngày mà đã giảm đau rất nhiều, cầm nắm vài thứ cũng không còn vô lực như vậy.

Đang lúc thiếu nữ vui vẻ tiêu sái đang bước đến quán ăn quen thuộc, đột nhiên trước mặt xuất hiện hai người ngăn trở tầm mắt.

"A? Phù, Hoài Nam, hai anh đang đi đâu thế?" Mạc Linh tâm tình tốt hồ một tiếng với hai nam nhân trước mặt, cũng không nhận ra xưng hô của cô có biến đổi.

"Bọn anh đang đi dạo, còn em?" Đồng Phù ôn nhu cười, bày ra bộ dáng quan tâm thường có.

"Em định đến quán cũ ăn lẩu, các anh tiếp tục, tạm biệt." Cô nói xong liền vượt qua định đi.

"Đợi đã!"

Đột nhiên cánh tay bị giữ lại khiến cô hơi khựng lại, may mà cô cũng không đi nhanh lắm, kéo lại cái gì cũng không xuất hiện tình huống rơi vào lòng linh tinh.

Cô nghiêng đầu nhìn nam nhân tóc đỏ đối diện, ý muốn hỏi "Chuyện gì?".

"À..." Lâm Hoài Nam tự biết bản thân vừa làm chuyện gì, không khỏi giảm nhẹ lực đạo trên tay, nhưng vẫn không buông ra "Hay là... để bọn anh đi cùng em nhé? Vừa lúc anh còn chưa ăn gì đâu."

Đồng Phù rất muốn che mặt, cái lý do đến trẻ con lên ba còn khinh bỉ này mà Lâm Hoài Nam hẳn còn nói ra được sao? Quả nhiên là chỉ số thông minh nghiêm trọng giảm xuống a.

"Được thôi."

Ngoài ý muốn chính là, cô dễ dàng đồng ý rồi, làm cho Lâm Hoài Nam lần Đồng Phù đều ngẩn ra một chút.

"Nhanh đi thôi, đến trễ liền không còn gì ăn."

Mạc Linh nhìn hai người đang phát ngốc, âm thầm cười trộm. Cô chỉ cảm thấy bọn họ nhất định là người có tiền, hơn nữa muốn về ngoài có về ngoài muốn phong độ có phong độ, chắc chắn sẽ không để cô đói bữa ăn này đâu, ngược lại cô sẽ được lợi rất nhiều a.

Cho nên, đi cùng một chút cũng không lỗ.

Nghĩ được như vậy, thiếu nữ liền ôm tâm trạng vui sướng, chân đạp mây dẫn đường đến quán ăn.

Tác giả có lời muốn nói:

Thanh Nhi hảo xinh đẹp, ta yêu chết mất

~Đó là hình mẫu phấn đấu của ta nha

~Cho nên, mọi người tối ảm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cùng ăn tối

P/s: Mọi người thấy tình tiết không logic hay kì lạ thì cứ nhiệt tình cmt, ta sẽ giải đáp và chỉnh sửa, đừng ngại nhé (*^__^*)

"A, con bé này, lâu quá không đến chỗ lão, còn tưởng đã bỏ lão rồi chứ!" Lão Thiên vẫn là một dạng mạnh khỏe hào sảng, vỗ vỗ vai Mạc Linh ha ha cười.

"A ha ha, làm gì có, là do mấy hôm nay bọn bề nhiều việc, ngay cả thời gian để thờ cháu còn không có nữa là!" Mạc Linh không chút chần chừ tỏ khổ.

Quả nhiên đạt được thành công, lão Thiên vừa nghe cô than khổ liền bùng bùng lửa giận đem ra thêm một núi đồ ăn cho cô.

À, nói quá một chút, là thêm một mâm nhỏ thôi, có điều cũng là rất nhiều so với ba người rồi.

"Ồ? Hai tên nhóc này nhìn cũng được quá chứ! Còn tên nhóc tóc vàng lần trước đâu rồi?" Lão Thiên đánh giá hai "tên nhóc" cao hơn ông cả một cái đầu trước mặt, rất không khách khí nói.

Mạc Linh nghe ông nói, biết ngay là đang thăm ghen tị người ta cao hơn ông. Cô mặc kệ, tiếp tục gấp thức ăn bỏ vào nồi.

"Tên nhóc tóc vàng?" Đồng Phù chú ý chi tiết này, ngạc nhiên nhìn cô.

"Ừm, không gặp được trên đường nên không gọi đến, bọn họ là vừa vịn trên đường nhìn thấy nên kéo đến thôi." Cô cười cười, tùy ý trả lời.

Lâm Hoài Nam không dấu vết nhăn mày, nhưng rất nhanh sau đó liền biến mất, vẫn là bộ dáng vô hại thường ngày.

Vậy tức là nói, nếu cô gặp được trên đường là một người khác, cô liền đưa bọn họ đi cùng sao?

Lão Thiên tựa như vô cùng hài lòng với câu trả lời của Mạc Linh, để lại câu "Từ từ ăn" liền tiếp tục làm việc.

Nhanh tay bỏ thức ăn vào nồi, Mạc Linh thành thạo quảng cáo giúp cho quán, còn thúc giục bọn họ ăn nhanh một chút.

Không khí trôi qua vô cùng thoải mái, khiến hai nam nhân đối diện đều cảm thấy không muốn chấm dứt khoảng thời gian này.

Đáng tiếc, số phận luôn là thứ khiến người ta vừa hận vừa yêu, chỉ trách thường ngày bọn họ không tích phúc, hiện tại mong ước nhỏ nhoi cũng bị phá đám.

Chỉ thấy ở trước cửa quán ăn xuất hiện thêm một người, hơn nữa còn là người mà bọn họ chán ghét nữa.

"Linh, trùng hợp thật đấy!" Nam nhân như vừa nhìn thấy ba người, nhanh chóng bước đến.

"Ngôn Đăng, lâu quá không gặp!" Mạc Linh tươi cười đầy mặt, cô thật rất có hảo cảm với nam nhân trẻ con này a "Đến đến! Lại đây cùng ăn đi!"

"Được!"

Người đến đúng là Hoàng Ngôn Đăng từng cùng cô đến đây một lần. Vì Đồng Phù và Lâm Hoài Nam đều ngồi ở ghế đối diện nên Hoàng Ngôn Đăng rất tự nhiên ngồi vào bên cạnh cô, thành thạo rút đĩa liền bắt đầu cùng cô tranh món ăn.

"Áy! Dừng động tác, thịt heo của em!" Mạc Linh vội vàng cùng Hoàng Ngôn Đăng chiến đấu.

"Không được, dựa trên góc độ ăn uống, ai nhanh người đó hưởng." Hoàng Ngôn Đăng dứt lời, thịt heo liền chui vào miệng.

Hắn đối với vẻ mặt tiếc hận của Mạc Linh đắc ý cười, hoàn toàn không còn chút hình tượng tổng giám đốc thường ngày.

Hai người người đến ta đi, hành động lưu loát như mây bay nước chảy khiến hai người bị bỏ qua nãy giờ tức giận không nói nên lời.

Chết tiệt! Bọn họ còn sống đây này!

Sau khi ăn uống no đủ, tất nhiên là Lâm Hoài Nam rút hầu bao thanh toán. Mạc Linh cảm thấy mỹ mãn ôm bụng tròn, hí hửng với bọn họ.

"Thật ngại quá, để lần sau mời các anh vậy." Cô đối trá nói, tâm trạng đặc biệt phấn khích.

"..."

"Như vậy, lần sau gặp nhé." Không còn lý do để ở lại, cô liền co chân chạy.

Khụ, ít nhất là bộ dáng rất giống chạy.

Ba nam nhân vẫn ngồi tại chỗ cũ, sáu mắt nhìn nhau, âm phong từng trận.

Đại khái, là hai đầu một.

Hoàng Ngôn Đăng tuy phải đối phó với hai người, nhưng thái độ hời hợt không chút quan tâm của hắn thành công chọc giận hai người kia.

"Hừ, cậu đừng nghĩ mình đã thắng, rồi tôi sẽ có được tâm cô ấy." Lâm Hoài Nam không nhịn được, gằn từng tiếng.

"Ồ, hoan nghênh hoan nghênh, dù sao có thêm một người cũng rất vui, vừa lúc tôi đang buồn chán đây này." Hoàng Ngôn Đăng chớp chớp hai mắt to tròn, thích thú cười như thể bọn họ đang nói về một chuyện rất vui vẻ vậy.

"Được rồi Nam, chúng ta đi thôi." Cuối cùng vẫn là Đồng Phù sáng suốt, hai nam nhân có cái gì hay mà nói, tốt nhất là tìm cách dụ dỗ cô mới đúng.

Ba người tan rã trong không khí súng đạn rình rập, nhưng giáo đường quá tốt khiến họ không cách nào làm ra chuyện như giành giật ở nơi đông người.

Tên Nam này vừa thấy Linh IQ liền giảm triệt để, không biết hắn có thật là bang chủ tàn nhẫn của Bạo Minh không nữa... <= Đây là bắt đầu hoài nghi trí thông minh của trúc mã Đồng Phù (￣-￣).

Mạc Linh bỏ mặc ba người kia ở lại cũng không thấy có vấn đề gì, dù sao một cái nam nhân to lớn mạnh khỏe như vậy, nếu có thể đi lạc hay bị bắt đi thì đúng là... khụ, quên mất bọn họ là nam chủ, nghĩ xa rồi.

Vì thế, cô rất khí phách lật mở quyển nhật kí hàng ngày của mình, viết lên dòng chữ:

'Cùng nam chủ đi ăn, bọn họ ra tiền, tôi ra sức.'

Nghĩ nghĩ một hồi, cô dùng màu mực xám để viết dòng cuối:

'Phù cùng Hoài Nam luôn nhìn Ngôn Đăng chăm chăm, nếu không làm thì sắp có hi.'

Cô đủ, Mạc Linh thiếu nữ. Suy nghĩ của cô đúng là thoát tuyến rồi. Bọn họ đọc được dòng này nhất định sẽ xé nó, nhất định đấy!

Tác giả có lời muốn nói:

U ~ ta trở lại

~Mỗi ngày nhận được thông báo mọi người bình chọn cùng bình luận, ta thật sự là chết trong tình yêu cũng hạnh phúc

(≥___≤)/

~Đôi khi ta không biết nên trả lời những lời động viên của mọi người như thế nào, nhưng tin tưởng ta, mỗi chữ, mỗi lời nhận xét ta đều xem hết!

Cho nên, mau mau bình luận cho ta đi ~ (đây là pr trá hình, mọi người trực tiếp không nhìn là được rồi...←_←)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đến nhật

Đôi khi Mạc Linh nhìn thấy Khương Thành Quan ngoan ngoãn ngồi ở phòng ăn, nghiêm trang trừng mắt với chén cháo yến mạch đã là hai hôm sau.

"Chào buổi sáng, cha, Tiểu Quan." Cô theo thường lệ mỉm cười ngọt ngào với ông Mạc, ngồi vào chỗ bên cạnh ông.

Khương Thành Quan vốn đã nhìn thấy Mạc Linh bước xuống, còn định mở miệng chào hỏi, đột nhiên đón nhận nụ cười ngọt đến chết người kia, không tiếng động ôm mũi.

Chết tiệt! Định lực quá kém!

Hắn mắng thầm, may mà cô còn đang cùng ông Mạc chào hỏi nên không chú ý tới hắn.

Nhanh chóng che giấu chất lỏng ẩm áp có ý định muốn xông ra, Khương Thành Quan cứng nhắc lên tiếng.

"Chào buổi sáng."

"Ừm, anh đã đến lâu chưa? Tôi cứ tưởng anh sẽ đến trễ chứ." Mạc Linh vỗ vỗ vai hắn, thành công khiến mũi hắn dâng trào.

"Áy! Chảy máu rồi!" Cô cuống quýt quơ tay lung tung, lớn tiếng gọi "Dòng mẹ! Mau đến đây! Tiểu Quan sắp chết rồi!"

Đồng Mạch Na đang đứng gần đó yên lặng bước tới, nếu không phải do bà ở đây, nghe cô gọi nhất định sẽ nghĩ Khương thiếu gia sắp chết thật mất.

Ông Mạc cũng không lên tiếng, nhìn liếc qua hai người vội vàng liền nâng tờ báo mới che khuất tầm mắt. Bảo bối nhà ông đang bối rối, không nên nhìn.

Khương Thành Quan càng là câm nín, hắn còn chưa kịp nói gì, cô đã gạt tay hắn ra rồi nhét giấy vào mũi, còn hô hào lung tung.

Khụ, nhìn từ dưới lên hóa ra cô cũng rất đáng yêu.

Hô! Gần quá!

Khương Thành Quan vừa cảm nhận được hai tay mềm mại chạm vào mình, lập tức máu mũi lại không nhịn được phun trào lần hai.

Đồng Mạch Na rất uyển chuyển kéo Mạc Linh ra xa, đến thay hắn xử lý cái mũi đáng thương, trong lòng âm thầm tiếc hận sao tiểu thư nhà bà lại trì độn như vậy chứ!

Cuối cùng dưới nỗ lực bình ổn tâm tình, Khương Thành Quan thành công ngăn ngừa nguy cơ chết ngất vì mất máu. Nếu xem nhẹ hai cuộn giấy nhỏ trên mũi hắn, nhìn chung hắn vẫn còn rất đẹp trai. ←_← Đây là Mạc Linh động kinh.

"Linh nhi, hôm nay con phải qua Nhật sao?" Ông Mạc thấy mọi chuyện đã ổn mới bình tĩnh buông báo, bắt đầu dọn bữa sáng.

"Vâng ạ, Ken nói là sắp có bữa tiệc lớn, muốn con có mặt." Cô thành thực đáp.

"Ừm, nhớ đừng nghịch phá, đi sớm về sớm."

"Vâng."

Khương Thành Quan nghe thấy ông Mạc dễ dàng đồng ý, yên lặng rơi lệ. Là ai lúc này hỏi hắn đủ điều, mà mai hắn vậy? Người này hắn không biết a!

Tiểu Quan, cậu vất vả rồi.

Khương Thành Quan giật mình, là ai đang nói.

Sau khi xong bữa, cô cùng Khương Thành Quan ngồi vào ghế sofa, tùy ý chọn một kênh xem, cô thì cầm điện thoại bắt đầu kháng chiến.

Nhấn dãy số mà cô chết cô cũng không muốn gọi, thật nhẹ nhàng đưa điện thoại lên tai.

Đầu dây bên kia rất nhanh thì nghe máy.

[Có chuyện gì?] Vẫn là thanh âm không mặn không nhạt.

Cô vội vàng tắt âm của ti vi, đưa ngón trỏ với Khương Thành Quan, sau đó trầm giọng như đang bệnh.

"Bạc tổng... thật ngại quá, tôi có chút nóng... có thể.. xin anh cho tôi nghỉ..." Cô nhìn sang Khương Thành Quan, hần hiểu ý lập tức gờ ba ngón tay "... Ba ngày không?"

[...] Bên kia yên lặng quý đi, một lúc sau mới nhẹ nhàng lên tiếng [Được thôi, vậy xong việc tôi đến thăm em.]

"A, không cần phiền Bạc tổng... đây là bệnh truyền nhiễm, anh không cần, khu khu..." Cô che miệng ho khẽ mấy tiếng như đang cố nhịn, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu đáng thương.

[Được rồi, vậy thì ở nhà nghỉ ngơi đi, công việc hôm sau đến bù lại.]

Mạc Linh che giấu nội tâm mừng như điên, thành thực gật đầu, suy yếu nói cảm ơn liên ngất máy, sau đó gờ hai ngón tay với Khương Thành Quan.

Hần buồn cười nhìn cô, nếu cô không nhận ra, hẳn cũng không tiện vạch trần. Với khả năng diễn xuất kém cỏi đó, nếu cô lừa được tên tổng giám đốc quý súc kia thì thật đúng là mặt trời mọc đằng tây rồi.

Bên này cô đang hưng phấn gom quần áo đến sân bay, bên kia Bạc Ngưng Thần vẫn giữ tư thế nhìn điện thoại, trên màn hình là gương mặt xinh đẹp đang say ngủ.

Bạc Ngưng Thần ngồi một hồi lâu, nhấn nút gọi cho thư ký bên ngoài.

[Bạc tổng, có gì cần dặn ạ?] Thư ký Chung nhanh chóng nhận máy.

"Đặt cho tôi một vé đi Nhật ngay lập tức, chuyến bay phải trong hôm nay." Hần ra lệnh.

[Vâng.] Kinh nghiệm lâu năm khiến cho thư ký Chung không dám hỏi nhiều, nhanh chóng thực hiện yêu cầu của hần.

"Hừ, em đừng nghĩ có thể chạy về bên hần." Bạc Ngưng Thần câu môi, khuôn mặt nhu hòa nhưng ánh mắt lạnh như băng.

.....

Hoàng thị, phòng tổng giám đốc.

"Hoàng tổng, có thư mời gửi cho ngài." Thư ký chuyên nghiệp trình lên một thiệp mời màu trắng được trang trí tinh xảo.

"Đề đó đi." Hoàng Ngôn Đăng ngồi ngược với ánh sáng bên ngoài nên không thấy rõ mặt, chỉ có thanh âm lạnh nhạt chứng tỏ hần đang rất không vui.

Thư ký roi lệ chạy vội, ô ô, Hoàng tổng thật đáng sợ, cô muốn nghỉ việc!

Hoàng Ngôn Đăng nhìn dòng chữ đen thanh thoát trên nền trắng, khóe môi cong lên, ánh mắt trong bóng tối chợt lóe.

"Kanato, hửm?"

.....

Lại ở một nơi cách đó không xa, vừa vặn bang Bạo Minh cũng nhận được một tấm thư mời, và người nhận được cũng đồng dạng nở một nụ cười, có điều là cười lạnh.

"Chờ tôi nhé, Linh."

.....

"Ất xì!"

Khương Thành Quan nhìn ai kia không chút hình tượng hất hơi một cái rồi to, im lặng đưa khăn giấy qua. Mạc Linh nhận được, không chút e lệ lau lau mũi, sau đó tiện tay ném vào thùng rác cách đó không xa.

Cô vẫn còn đang cùng Khương Thành Quan chờ đợi kiểm tra, tràn đầy hồi hộp mà ngóng nhìn về phía máy bay cách đó không xa.

Có điều, không hiểu sao cô lại thấy lần này sẽ xảy ra chuyện gì đó kinh thiên động địa, hay là cô nghĩ nhiều nhỉ?

Vẫn là câu nói đó, Mạc Linh, cách mạng còn dài, cố gắng lên!

Tác giả có lời muốn nói:

Giai muội, cố gắng lên!!

☞ (≥ω≤)☞

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Hội phụ huynh (1)

Đặt chân đến Nhật một lần nữa, Mạc Linh vui vẻ hồ hởi hết ngấm đông lại ngấm tây, kéo Khương Thành Quan xoay quanh một vòng mới chịu ngoan ngoãn chui lên xe, đến Kanato gia.

"Thật vinh hạnh được đón tiếp thiếu phu nhân trở lại."

Mạc Linh híp mắt nhìn nam nhân ăn mặc chần chu đối diện, trong mắt lộ ra ý cười như có như không.

"Lâu quá không gặp, Sento quản gia, tôi nhớ anh đến chết được!" Cô bước đến ôm lấy Sento quản gia một cái, cảm nhận được thân hình nghiêm cẩn kia cứng đờ trong chốc lát, ác ý cười.

Hừ, này thì thiếu phu nhân, anh mới là thiếu phu nhân, cả nhà anh đều là thiếu phu nhân!

Sento quản gia vẫn bảo trì mặt than, có điều nội tâm hiện tại đang không ngừng cháy mồ hôi lạnh. Hắn nhất định sẽ chết mất!

Không thèm nhìn Sento quản gia hiếm khi thất thần, cô kéo theo Khương Thành Quan đi vào trong, trên đường cũng chào hỏi với mọi người. Vì đã có một khoảng thời gian ở chung nên cô và những người trong nhà vô cùng thân thuộc, gặp mặt nhau cũng không có gì gọi là ngượng ngùng, ngược lại với tính cách (giả) khí phách của Mạc Linh, cô còn cùng họ trò chuyện đến vui vẻ nữa là.

Một nữ nhân nhỏ nhắn đứng cùng một đám nam nhân tai to mặt lớn, nhìn kiểu nào cũng thấy kì quặc.

Khương Thành Quan từ đầu đến giờ không lên tiếng, chỉ âm thầm xem nhẹ hình ảnh hài hòa đến quý dị này.

"Linh nhi."

Mạc Linh nghe thấy có người gọi tên, thanh âm quen thuộc đến mức có nằm mơ cô cũng không quên được, lập tức không chút chần chờ nhào tới, nhảy lên ôm lấy người nam nhân vừa gọi.

"Ken!"

Kanato Ken thụ sủng nhược kinh, vội vàng đỡ lấy cô đứng vững, tránh cho cả hai làm ra hành động ngã xuống đất mất mặt, đồng thời không quên ôm lấy cô, nhẹ nhàng cười mặc cho cô dụi đầu vào cổ.

Chỉ một thời gian không gặp, con mèo nhỏ nhà hắn đã biết làm nũng rồi này. Có điều, cảm giác thật ra rất tuyệt.

Khương Thành Quan đứng nguyên tại chỗ nhìn tình cảnh gặp lại đầy cảm động trước mặt, cố gắng áp chế ngọn lửa đang không ngừng gào thét trong lòng, liên tục nhắc nhở chính bản thân mình, cô ấy là bạn gái của bạn thân hắn.

Tất nhiên hai người đang chìm trong thế giới riêng kia không hề chú ý tới bên đây có điều bất thường rồi.

"Em nhớ anh lắm~" Mạc Linh dùng hai tay ôm lấy cổ hắn, không tình nguyện buông tay.

"Anh cũng rất nhớ em." Kanato Ken mặc cô bám lấy, rất hưởng thụ thân mình mềm mại trong lòng mà vuốt vuốt tóc cô.

"Nói với họ tôi còn có việc, ngày mai sẽ đến bữa tiệc đứng giờ." Khương Thành Quan không chịu nổi nữa, nhấn với Sento quản gia một câu liền bước nhanh rời đi, có điều bước chân không ổn định đã thể hiện tâm trạng rối bời hiện tại của hắn.

Nhẹ nhàng buông Mạc Linh xuống, Kanato Ken nắm lấy bàn tay chỉ lớn hơn lòng bàn tay hắn một chút kia, cùng cô bước vào phòng khách.

Trong phòng khách như mọi khi là một đám nam nhân đang "trò chuyện thân tình", vừa thấy hai người bước vào, bọn họ lập tức đứng dậy xếp thành hai hàng, gập lưng song song với sàn nhà.

"Chào mừng thiếu gia, thiếu phu nhân trở về!!" Đồng loạt hô lớn.

Mạc Linh cảm thấy bản thân đã luyện thành thần kinh thô, nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi tiếp nhận lời chào của bọn họ.

Ngồi xuống đệm, thưởng thức trà do Sento quản gia pha, cô lúc này mới nhẹ thở ra một hơi. A, cảm giác thật thư thái ~.

"Đúng rồi, Ken, ngày mai anh tổ chức tiệc sao?" Mạc Linh nhớ tới chính sự, quay sang Kanato Ken, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt sâu thẳm của hắn.

"Ừm." Kanato Ken chống tay, ngắm nhìn gương mặt trắng nõn của cô.

"Vậy hôm nay em có thể đi mua sắm chứ?" Cô đã sớm quen với thái độ thâm tình của hắn, cũng không thấy xấu hổ.

Kanato Ken nhìn cô háo hức như vậy, không muốn làm cô thất vọng cho nên dễ dàng đáp ứng rồi.

"Một lát nữa đi, dùng bữa cơm cùng mọi người đã."

"Ừ!" Cô gật đầu, bắt đầu cùng đám nam nhân bên cạnh nói chuyện phiếm.

Kanato Ken vẫn lặng lẽ quan sát cô cười đùa cùng thuộc hạ, âm thầm cảm thán một hơi. Bảo bối của hắn đúng là mạnh mẽ, quả nhiên là ánh mắt của hắn quá tuyệt vời, chọn được người hoàn mỹ như cô.

Nghĩ tới đây, hắn câu môi, cả người đều trở nên ôn hòa không ít.

Còn về phần thuộc hạ của hắn thì đang gào thét sung sướng trong lòng, đều dùng ánh mắt vị cứu tinh nhìn cô đầy cảm kích. Thiếu phu nhân đúng là liều thuốc tốt nhất cho thiếu gia mà! Xem kìa xem kìa, thiếu gia cười một cái, bọn họ đều muốn sung sướng đến chết rồi!

Có thể nói quanh năm sống dưới hàn khí của Kanato Ken đã khiến bọn họ áp lực tới cỡ nào a.

Sau khi trải qua bữa cơm đậm truyền thống Nhật Bản, cô bỏ mặc hành lí đơn giản cho Sento quản gia xử lý, còn mình thì lại đi dạo vòng quanh, muốn tìm cho mình một bộ lễ phục xứng với Ken.

Khi cô hỏi hắn ngày mai muốn mặc lễ phục thế nào, hắn không chút suy nghĩ đã nói ngay: kimono.

Vốn là có Kanato Ken đi cùng, nhưng không hiểu sao cuối cùng hắn lại có chuyện, cô đành phải đi cùng với Torui - một thuộc hạ của hắn.

Này... để một nam nhân nhìn như phần tử xấu như thế này đi chọn kimono cùng cô, thật sự không có vấn đề sao?

Thôi, dù sao Torui cũng tốt, rất tin cậy lại hiểu ý cô, chưa từng khiến cô khó xử.

Mạc Linh cân nhắc một hồi, chợt thấy Torui bên cạnh cung kính cúi người với cô.

"Thiếu phu nhân, đây là nơi đầu tiên."

"Torui, anh không cần cúi đầu đâu, dù sao anh cũng hơn tuổi tôi rất nhiều..." Cô vội vàng đưa tay muốn đỡ Torui dậy, xung quanh cũng có người nhìn qua, che miệng nghị luận nhỏ nhỏ.

"Không được! Đây là phép tắc của Kanato gia! Nếu thiếu phu nhân không hài lòng, tôi có thể chặt một ngón tay để tạ lỗi!" Torui hùng hồn nói xong, nghiêm túc đưa tay trái lên, tay phải còn có xu hướng muốn rút vật gì đó từ trong túi.

"A! Không cần! Anh xem như tôi chưa nói gì đi! Anh cứ tự nhiên... như bình thường là tốt rồi..." Ô ô ~ cô muốn khóc...

Mạc Linh cố gắng ngăn bản thân xúc động nhất thời mà che mặt chạy đi, giữ phong độ vốn đã ít nay càng thêm thiếu, bước vào bên trong.

Torui tất nhiên là tận hết trách nhiệm bước theo sau, đề phòng xung quanh như sợ chỉ cần sơ suất một chút cô liền gặp chuyện vậy.

"Hân hạnh được phục vụ tiểu thư." Nhân viên trong cửa hàng lịch sự bước đến, từ tốn hỏi, hoàn toàn không cảm thấy sự có mặt của nam nhân cao lớn đáng nghi sau lưng cô là có gì bất ổn.

Xem ra là nhìn nhiều liền quen đi. Cô cũng không chú ý nhiều, lập tức đi vòng quanh lựa chọn vài bộ quần áo, sau đó là một chuỗi tuần hoàn thay rồi lại thay.

Tạm không nói bên này cô đang bận rộn, bên Kanato Ken cũng không hề nhàn hạ.

Trong phòng khách rộng lớn chỉ bày một bàn gỗ chữ nhật dài, xung quanh phòng treo đầy tranh thủy mặc cùng thư pháp, một số món đồ cổ tùy tiện đặt trong góc phòng, nhìn qua căn phòng đã rộng nay càng thoáng hơn.

Xung quanh bàn gỗ có bảy lão nhân, nhìn qua đều đã ngoài tứ tuần, bộ dáng không giận tự uy, chỉ ngồi quan sát nhau nhưng khí thế lại không hề giấu diếm đối chọi gay gắt. Ở phía sau bọn ông có tám người, đều là một bộ im lặng chịu đòn.

Cuối cùng là lão nhân mặc áo trắng trước phá tan thế cục bế tắc.

"Như vậy, không ai chịu nhường ai đúng không?" Lão nhân nhìn lướt qua đám hậu bối của mình, thấy được trong mắt họ là sự kiên định hiếm khi xuất hiện.

Không ai trả lời, nhưng hành động đã nói lên tất cả.

"Như vậy, lão Đồng tử, ông nói chúng ta nên làm gì đây?" Lão nhân áo trắng hất cằm với lão nhân áo đen đối diện.

Lão Đồng bị ném đề tài khó cho mình cũng không giận, ngược lại bình tĩnh nhấp một ngụm trà.

"Lão Bạc màu, ông nổi danh sáng suốt, ông nói đi." Dưới sự chờ đợi của mọi người, lão Đồng ném câu hỏi cho lão Bạc đang nhâm nhi bánh ngọt.

"Ồ? Tôi chỉ biết ăn bánh, đừng hỏi tôi, lão Châu lục, ông tới!"

Lão Châu phe phẩy quạt, bị điểm tên cũng không rối loạn, hướng mắt sang lão nhân ngồi ngay ngắn nhưng hai mắt thì đang nhắm lại.

"Này lão Lâm, đừng ngủ nữa, nói một câu xem."

"Ừ..." Đáp lại là một âm dài.

"Thôi được rồi, chuyện này không có gì để nói, con bé đã là người của con trai tôi rồi, các người còn ở đó đòi hỏi chuyện gì?" Lão nhân mặc kimono đưa tay đẩy kính, liếc nhìn đám nam nhân trẻ tuổi đang rục rịch bên cạnh, nhàn nhạt nói.

"Cái gì? Ông nghĩ như thế là cướp được con bé sao? Tôi nói cho ông biết nhé, lão sâu róm, con trai tôi cũng thuộc hàng cực phẩm, chỉ cần nó cố gắng, con bé nhất định sẽ là con dâu của tôi!" Lão Hoàng bạo gân xanh, đập bàn cả giận nói, áo trắng phiêu phiêu khí thế mười phần.

"Hừ, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng bao giờ gọi tôi như thế, Hoàng đế!" Lão Kanato cũng không chịu yên, hai ba câu hai người liền có ý định đánh lên.

Chỉ còn mỗi một lão nhân nhìn qua ôn hòa dễ gần, đưa tay chải vuốt chòm râu nhỏ dưới cằm, lão tử tôn đưa ra ý kiến.

"Hay là đợi tới khi con bé đến, các người mới từ từ nghĩ sau đi, bàn chuyện chính sự mà nhân vật chính không ở, tự trọng của các người ở đâu hả?"

"Hừ, ông đừng nghĩ mình thoát được, mau buông mấy hòn đá trong tay ra, lúc này là ông bắn tôi phải không?" Lão Kanato vút luôn thái độ lạnh nhạt của trưởng bối, cắn giận trừng mắt với lão Khương đang giả mèò khóc chuột.

"À à, được lắm, tàn nhưng chưa phé nhỉ? Tiếp chiêu của ta!" Lão Khương lập tức đứng dậy, hoàn cảnh hỗn loạn không chịu được.

"..." Đây là đám hậu bối vẫn đang quỳ bên cạnh.

"#&@;,:!%;@&@'!&#%\$¥£¥£-€{{{¢=®®'^='^~£¶¢Δ" Đây là một đám trường bối đầu đá nhau.

"Hất xì!"

"Thiếu phu nhân, khăn đây ạ!" Torui hùng hồn nói, hai tay vẫn là nhẹ nhàng dâng khăn tay trắng tinh.

"... Cảm ơn." Mạc Linh tự nhủ trong lòng, thói quen là tốt rồi, thói quen là tốt rồi...

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này hơi loạn nhỉ?

Độ nhí nhố của một đám lão nhân là thứ mà các nàng không bao giờ hiểu được, cho nên, xin đừng hỏi ta vì sao lại có chi tiết các bậc phụ huynh đánh nhau này.

Khụ, đại khái vì tâm lý thất thường đi, thông cảm cho ta, học nhiều quá, đầu óc loạn cào cào ←_←.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hội phụ huynh (2)

"Này... chuyện gì vừa xảy ra vậy?" Mạc Linh cố ngăn khoe môi run rẩy, thanh âm hạ xuống hết mức có thể.

"..."

Tất cả mọi người không nói lời nào, người nhìn ta ta nhìn người, đùn đẩy qua lại nhưng chung quy không ai dám ngẩng đầu lên.

"Ồ? Không ai biết sao?" Cô bật cười, tiếng cười thanh thoát như gió xuân nở rộ.

"Linh nhi..." Kanato Ken bước lên, che giấu nội tâm chột dạ lên lút nhìn cô "Lúc này cha bọn anh đến, có... ừm, bàn luận một chút về chuyện xưa."

Mạc Linh vẫn giữ nụ cười, có điều khuôn mặt càng lúc càng đen.

Cô vừa trở về sau khi chọn xong lễ phục đã mệt chết đi, về đến lại thấy một đồng đồ không còn nguyên trạng lẫn lóc trên đất, xung quanh hỗn loạn không chịu được. Điều đầu tiên bật ra trong đầu cô là, "cóm" tới.

Ngoài ý muốn nhất là, ngoài những người trong Kanato gia, cô còn nhìn thấy một đám nam chủ ngồi cạnh nhau, còn có mấy lão nhân lạ mặt hào khí ngất trời trừng mắt mắng nhau.

Ừm, không cần nói cũng biết nguyên nhân là do bọn họ rồi. Có thể ở Kanato gia không kiêng nể gì đánh nhau thì hẳn là vai vế không nhỏ, cô không chọc vào.

Có điều...

Mạc Linh chậm chậm cúi xuống, nhặt lên một mảnh vỡ sứ của cốc nước, tất cả mọi người, tất nhiên là trừ một đám "thiếu niên" vẫn chưa để ai vào mắt kia ra, đều nín thở theo dõi từng cử chỉ của cô.

Kanato Ken nhận ra chiếc cốc đó, nó là...

"Bản giới hạn của Nagisa..."

Trên mảnh vỡ đó vẫn còn nửa mặt của nhân vật hoạt hình cô yêu thích.

Kanato Ken nhanh trí, chân trước đã hướng tới cửa, có điều vẫn là chậm một bước.

"Các ông đều dừng lại cho cháu!!!"

Mạc Linh bùng nổ, cả cái bàn gỗ lớn không ai dám đụng đến cũng bị cô một cú lật ngược ngã ngang.

Tiếng động lớn cắt ngang cuộc cãi vã không hồi kết, cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

"Các ông đã bao nhiêu tuổi rồi? Một đám người họp lại đều hơn mấy trăm tuổi, còn ở đây nháo cái gì?!"

"Cái đó..." lão Khương định mở miệng.

"Không được lên tiếng! Các ông mau ngồi xuống đó cho cháu!" Cô trừng mắt, con giận không thể áp chế xông lên đầu, cả khuôn mặt trưởng đồ bùng.

Cô ngồi phịch xuống đất, những lão gia kia cũng bị dọa ngồi xuống theo, trên mặt ai cũng hiện lên vẻ hoang mang, bối rối khó che giấu.

"Các ông có biết những thứ các ông ném có giá trị thế nào không? Là đồ vật quan trọng thế nào không? Các ông cãi vã thế này được cái gì? Tại sao không làm gương cho bọn trẻ mà còn trẻ con như thế?....."

Vô hạn tuần hoàn những câu hỏi, bọn ông bị nói đầu càng lúc càng thấp, cuối cùng không ai phản bác cô.

"Cô ấy... thật đáng sợ..." Hoàng Ngôn Đằng không thể tin được nhìn Mạc Linh vẫn thao thao bất tuyệt.

"Đó... là cha sao?" Lâm Hoài Nam dụi dụi mắt.

"Lão già cũng có ngày hôm nay!" Khương Thành Quan vui sướng khi người gặp họa mở miệng.

"..." Châu Quang Khải không lên tiếng, trong lòng thầm nói, may mắn hẳn chưa từng chọc giận cô.

"Hừm, quả nhiên..." Bạc Ngưng Thần trầm ngâm, trong ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

"Thanh Nhi, đừng nhìn." Đồng Phù không nỡ để Đồng Thanh thấy bộ dáng chật vật này của cha Đồng.

"Gì chứ? Rất thú vị mà!" Đồng Thanh muốn đẩy cái tay đang che mắt mình ra "Nhưng vì sao Linh lại nổi giận như vậy?"

"Đó là chiếc cốc yêu thích của Linh nhi." Kanato Ken cuối cùng lên tiếng giải thích.

Chỉ như vậy...? ← Đây là tiếng lòng của mọi người.

Đến khi Mạc Linh hô hấp không thuận vỗ vỗ ngực, con tức mới dần chậm lại, đau lòng nhặt lên những mảnh vỡ khác, cúi mặt ghép nó lại.

Bộ dáng lúc này của cô khác hẳn khi nãy, thân thể nhỏ nhắn thu mình lại, mái tóc nâu bình thường lay động liên tục hiện tại phủ phục xuống, che khuất biểu cảm trên mặt cô, khiến người ta càng thêm xót xa.

Ô ô ~ chiếc cốc này là bản số lượng giới hạn, cô mất cả một ngày xếp hàng mới có được nó...

Cuối cùng Kanato Ken không chịu được bộ dạng cô thương tâm, bước tới nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô.

"Linh nhi, không có chuyện gì."

"..." Mạc Linh run lên một chút, ngẩng đầu, méu máo nhìn hấn "Cốc..."

"Ừ ừ, anh mua đền cho em, ngoan, không khóc." Hấn ôm cô vào lòng, vỗ về cô như đứa trẻ.

Cô nắm chặt chiếc cốc trong tay, không nói được một lời. Cô cũng không hề biết nhìn cô như thế này không chỉ có mỗi mình Kanato Ken khó chịu.

Không thể đi lên ôm lấy cô vào lòng, trong lòng bọn họ như bị ai cào rách, không thể phát tiết, chỉ đành trừng mắt nhìn về phía một đám lão nhân thích gây họa.

Lão Hoàng còn định nói gì nữa, nhưng bị lão Khương ngăn lại.

"Đừng nói gì, càng nói càng sai."

"..."

Chuyện này... cứ như vậy kết thúc sao? Như vậy còn gì là tôn nghiêm của bọn ông nữa?

Nhưng mà...

Đối diện với vô số ánh mắt uy hiếp của đám con vô ơn, bọn ông tỏ vẻ, tôn nghiêm là cái gì, ăn được không?

Một đám lão gia gia ôm nhau nhìn trời, vẻ mặt cảm thán, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng vừa mới đánh nhau long trời lở đất lúc nãy là của họ.

Khụ, mọi thứ đều là mây bay, mây bay a ~

Có điều, cô bé này có phải là Mạc Linh hay không a? Rõ ràng theo điều tra cô rất ngoan ngoãn dịu dàng, đáng yêu có lẽ, nào có chuyện sẽ nổi giận mà "dạy dỗ" bọn họ một trận thế này chứ?

Không khí đang yên lặng chợt nghe thấy tiếng cười rùng rợn vang lên, đồng thời trước mặt Mạc Linh xuất hiện mấy người khi nãy cô vừa "nhẹ nhàng nhắc nhở".

Kanato Ken cũng có chút khản trương, bọn ông là lớp người đi trước, đã trải qua bao nhiêu chuyện hắc ám, lòng dạ sâu tựa biển, không thể nào có chuyện bọn ông dễ dàng bỏ qua cho một đứa nhỏ dám lên mặt với bọn ông như thế.

Không chỉ mỗi Kanato Ken lo lắng, cả bọn Khương Thành Quan luôn ngồi yên bên cạnh cũng đứng dậy, bước tới dè chừng chắn trước mặt Mạc Linh, ý tứ bảo hộ rõ ràng.

"Tránh ra." Bạc lão gia hùng hồn nói, không cho phép bọn họ từ chối.

"..." Mạc Linh nhìn thấy một đám người đứng chắn trước mặt, cảm động không nói nên lời, nhưng nhìn thấy hai tay bọn hấn hơi run, cô chợt nhận ra mình vừa chọc vào tai họa lớn rồi.

"Đề em." Cô đứng dậy, dưới ánh mắt phản đối của bọn hấn, đi tới trước mặt Bạc lão gia, ngẩng cao đầu kiên cường nói "Cháu không hối hận với những gì mình vừa làm."

"Tốt, rất tốt." Bạc lão gia không giận ngược lại còn cười lớn, bước tới, xem nhẹ những động tác nhỏ của đám con trọng sắc quên nghĩa, đối diện với Mạc Linh "Cô bé, cháu có nghĩ mình thoát khỏi đây không?"

"... Không." Cô thành thật đáp.

"Khụ khụ..." Kanato lão gia miễn cưỡng nghẹn ho mấy tiếng, bình tĩnh phẩy tay "Tiếp tục đi."

Bạc lão gia quắc mắt nhìn Kanato lão gia một cái, lộ vẻ không thèm tính toán cười cười.

"Như vậy, để đền bù cho hành động thất lễ vừa rồi của cháu, cháu làm con dâu ta đi." Bạc lão gia thần nhiên nói.

"Và... hả?" Suyt chút nữa cô đã gạt đầu rồi.

Bạc lão gia tiếc nuối chặc lưỡi, hoàn toàn không nhìn sát khí không ngừng toát ra xung quanh, vỗ vỗ vai cô.

"Linh nhi phải không? Ta nhất định sẽ khiến cháu làm con dâu của ta."

"..."

"Này này! Ông đừng có cướp lời tôi! Linh nhi, cháu phải lấy con ta!"

"Không đúng! Con ta!"

Đại hội tranh giành con dâu bắt đầu. Mặc Linh kéo kéo khoe môi co giật, bình tĩnh nhìn mấy người lại có xu hướng muốn đánh lên, giờ tay cao cao thu hút sự chú ý của họ.

"Thật có lỗi, bất quá... các ông là ai?" Cô luôn thắc mắc từ lúc mới bước vào đến giờ.

"..." Gió lạnh quá...

Tác giả có lời muốn nói:

Tại hạ tăng động, mọi người tiếp tục...

Vốn định giải quyết trong hai chương, không ngờ viết viết một hồi lại ra thêm nhiều chữ...

Đại khái, chương sau xong chuyện này đi...

Mọi người tối tốt lành ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hội phụ huynh (3)

P/s: Hình ảnh tuyệt đối không liên quan, đừng quan tâm, nó chỉ có mục đích điền vào chỗ trống ٩ (' ▽ ') ٩

Phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn có rất nhiều ly trà, được đặt ngay ngắn trước mặt từng người, còn đang tỏa khói nghi ngút.

"Tóm lại chính là, từ đầu đến cuối cô bé vẫn không biết chúng ta là ai sao?" Kanato lão gia nhấp một ngụm trà, kết luận.

"Không hẳn ạ, cháu biết các ông là cha của bọn họ." Cô xua tay.

"...Vậy giới thiệu lại từ đầu đi." Đồng lão gia vốn luôn yên lặng lúc này mới lên tiếng "Ta là cha của Phù và Thanh nhi, cứ gọi ta là Đồng gia gia là được."

"Ta nữa, ta là Khương gia gia!"

"Còn có ta, ta là Hoàng gia gia!"

Một đám người chen chúc nhau giới thiệu, hại cô bị rối một phen, đến cùng cũng chỉ nhớ được đơn giản nên gọi bọn họ như thế nào.

"Như vậy, các gia gia là muốn gặp cháu ạ?" Cô ngồi nghiêm chỉnh trên đệm, nhẹ nhàng hỏi.

Đối với người lớn hơn phải biết lễ phép, điều này là lịch sự tối thiểu của cô.

Một đám lão gia gia bị hành động lễ phép này của cô dọa cho mơ hồ. Người khi nãy vừa mắng bọn ông không ngừng là ai a?

Trở về chính sự đã.

"Đúng vậy, chuyện là thế này, cháu biết đấy, đám nam nhân nhu nhược kia..." Bạc lão gia chỉ về phía bọn Bạc Ngưng Thần đang hồi hộp chờ đợi "Điều muốn được gả cho cháu."

Mạc Linh đen mặt, cái gì gọi là "gả cho cháu"?

"Hừ, tuy không muốn thừa nhận nhưng đúng là chúng nhu nhược thật!" Hoàng lão gia bất mãn bĩu môi, một chút cũng không có phong thái của bậc trưởng bối.

"..." Đám nam nhân "nhu nhược" bị nói xấu nhưng không thể làm gì được.

"Khoan đã, ý của các gia gia là, họ, thích, cháu?" Cô nhận ra trọng điểm.

"Không chỉ là thích đâu, A Đăng nhà ta yêu thâm cháu rồi." Hoàng lão gia chen mồm, liếc nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Hoàng Ngôn Đăng.

"Tiểu Khai nhà ta cũng vậy, chỉ có điều nó quá ngu ngốc, cứ tưởng mình xem trọng cô bé họ Bạch kia." Châu lão gia dùng ánh mắt hận rên sắt không thành thép nhìn Châu Quang Khải đang trầm ngâm.

Châu Quang Khải cũng thế sao?!

Khoan, có gì đó sai lầm rồi. Nhất định là do buổi sáng cô thức dậy không đúng cách, nhất định là đang nằm mơ. Đúng đúng, tỉnh dậy là tốt rồi.

"Không phải là mơ, cháu xem." Kanato lão gia vươn tay, "bóp" một tiếng liền đáp xuống đầu Khương lão gia.

"A! Lão sâu róm! Ông làm cái trò gì thế?" Khương lão gia đau đến nhe răng, cắn giận ôm đầu.

"Đấy, có cảm giác chân thật thế kia mà." Kanato lão gia xem nhẹ xưng hô mất mặt kia, tươi cười đầy mặt với cô.

"... Cháu vừa nói ra sao?"

"Đúng vậy, nói không sót một từ." Đồng lão gia trả lời.

Đùa à! Cháu không cần ông trả lời!

Mạc Linh cảm giác cô đã già đi rất nhiều vậy, bọn họ nói gì cô đều không hiểu nổi.

"Xin lỗi, cháu không nghe rõ mọi người nói gì, có vẻ tai cháu có vấn đề rồi, để cháu đến bệnh viện thử, hẹn lần sau lại cùng mọi người nói."

Cô đang có ý định muốn trốn đi, đột nhiên tay bị giữ lại, trước mặt là khuôn mặt hồ ly của Đồng lão gia, sau đó là câu nói như sét đánh bên tai, đập tan ý định chạy từ trong trứng nước của cô.

"Không sao, để Phù xem cho cháu đi, vừa vặn nó là bác sĩ, có thể bớt đi rất nhiều phiền phức trong bệnh viện." Sau lại bồi thêm một câu "Ta nhớ nó từng là bác sĩ chữa trị cho cháu mà, phải không?"

"A ha ha, đột nhiên tai cháu lại nghe được rồi, không cần phí sức, Đồng gia gia cứ nói tiếp ạ." Cô vỗ vỗ đầu, như bưng bình nói xong liền nghiêm chỉnh ngồi trở về.

Vì cái gì cô lại phải ở đây nghe bọn họ nói những điều khó hiểu này à? Chẳng phải đây là đãi ngộ mà chỉ mỗi nữ chính mới có thôi sao? Từ khi nào cô lại có phúc phần được họ ôm lấy vậy?

Hàng đống câu hỏi này sinh trong đầu khiến Mạc Linh không có tinh lực đi nghe mấy lão nhân nói, bọn họ thì vẫn đang thao thao bất tuyệt khen ngợi bảo bối nhà mình tốt đẹp như thế nào, người này giành với người kia, hoàn toàn loạn thành một đoàn.

"Cha, các gia gia, xin mọi người cho Linh nhi thời gian để tiếp nhận chuyện này đã." Kanato Ken nhìn không được nữa, đứng dậy bước đến che chở cho cô trước một đám núi thái sơn muốn chèn ép cô kia.

Lòng hần tràn đầy đều là không cam tâm, cô vốn là thuộc về một mình hần, nhưng lệnh của cha cùng các gia gia là không thể trái, dù cho bọn họ có dễ dàng tha thứ cho hần như thế nào đi nữa thì chuyện cháu nối dõi bọn họ nhất định sẽ không nhường nhịn. Hơn nữa cô lại ưu tú như vậy, khiến bọn họ yêu thích rồi thì đừng nói tới chuyện thoát khỏi một phen tranh đoạt.

Không chỉ mỗi Kanato Ken mà tất cả bọn hần đều nhận ra bọn ông là thật sự muốn cô làm con dâu, cho nên vẫn bảo trì trạng thái yên lặng. Tuy bọn hần đều là những người có thể lực mạnh, tài giỏi thì mãi mãi cũng đâu không lại những lão nhân này, những người từng đứng ở đầu sóng ngọn gió một tay lập nên cơ nghiệp lớn như hiện nay.

"Như thế này đi, cho tội nhỏ ở chung một chỗ, từ từ bồi dưỡng cảm tình, một tháng sau lại hỏi xem Linh muốn gả cho ai." Kanato lão gia đưa ra ý kiến.

Thật ra Kanato lão gia cũng biết quan hệ của Mạc Linh cùng Ken, nhưng mọi chuyện không chỉ đơn giản là hai người yêu nhau là giải quyết được tất cả. Những lão bạn già của ông tất nhiên sẽ không để cho con mình chịu thiệt, cho nên ông mới đành chấp nhận chuyện này.

Có điều, ông tin tưởng khả năng của con trai, chắc chắn nó sẽ không làm ông thất vọng.

Mạc Linh thấy mọi chuyện đã định, Kanato lão gia còn chủ động đưa ra ý kiến, mọi người tán thành, còn bọn Kanato Ken thì cam chịu. Ngay cả các nam chủ có bàn tay vàng cũng cam chịu, vậy còn cô, cô có quyền gì mà lên tiếng?

"Cháu muốn hỏi ý kiến của cha trước." Cô nghĩ ông Mạc nhất định sẽ thương tiếc cho cô, từ chối bọn họ.

"A, cái này thì dễ giải quyết, Mạc lão gia đồng ý rồi." Lâm lão gia ngắt điện thoại.

"... (_ - _ +) " Đây là Mạc Linh.

"Làm đẹp lắm lão Lâm! Không nghe tiếng ông từ đầu, còn tưởng ông đã ngủ rồi chứ!" Khương lão gia khoái trá vỗ vỗ vai Lâm lão gia.

"Như vậy, sau bữa tiệc ngày mai, cháu trở về Mạc gia đi, thu xếp vài thứ rồi dọn đến căn nhà của ta ở khu ngoại ô." Bạc lão gia giành trước mở miệng.

"... Vâng." Cha, lần này Linh nhi của cha một đi không trở lại rồi, cha đừng tìm kiếm làm gì.

Mạc Linh âm thầm nén bi phần trong lòng, hạ quyết tâm trở về nhất định không thêm đề ý đến ông Mạc nữa!

Còn về phần các nam chủ của chúng ta, hừm, đại khái là vui quá hóa ngơ, cho nên đất diễn cũng bị cắt bỏ bớt. Ai bảo cứ thích ngây người làm gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Ta sẽ cố gắng tìm một kết thúc tốt cho bộ truyện này

Hắn là không lâu nữa là kết rồi

Vì là NP nên kết hơi khó, nếu ai có ý kiến gì cứ nói, ta sẽ cố gắng đáp ứng

Còn về ngoại truyện, nếu ta có thời gian thì sẽ có ngoại truyện đầy thịt cho các nàng $\varepsilon=\varepsilon=\varepsilon(\star\geqslant\forall\leqslant)$

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chuẩn bị

"Linh, em có thể chấp nhận được chuyện này sao?" Lâm Hoài Nam lo lắng Mạc Linh không chịu được, trốn tránh bọn hắn.

"Cô không thích thì tôi sẽ giúp cô nói, dù sao tôi chống lại lão già cũng không phải ngày một ngày hai." Khương Thành Quan nắm tay, kiên định nói.

"Linh nhi, hay là đợi mấy hôm sau anh sẽ nói chuyện lại với cha cùng bác Mạc, được chứ?" Kanato Ken bình tĩnh lên tiếng, trong tình trạng này phải không loạn không vội mới có lợi thế.

"Không có gì đâu, ở chung thì ở chung, cũng không phải thật sự gả đi, lo cái gì." Cô tùy ý nằm dài trên bàn, phát phát tay.

Vấn đề là bọn hắn muốn cưới cô a! ←_← Đây là tiếng lòng tất cả nam nhân trong phòng.

Mạc Linh không nhận ra không khí vi diệu biến hóa, hay nói đúng hơn là cô còn đang âm thầm trách ông Mạc vì sao dám đem con bỏ chợ, căn bản không quan tâm không khí đao súng này.

"Được rồi, mọi người đều về phòng đi, ngày mai chúng ta từ từ nói chuyện sau, em muốn đi ngủ." Ép buộc cả một ngày, cô đều muốn mệt chết rồi, lại còn dây dưa cùng mấy lão già từ một buổi, nếu không ngủ sớm cô nhất định sẽ chết sớm mất.

Có thể gọi là "Tình tấn nhân vong".

Khụ, mệt mỏi dẫn tới sai lầm, phải là "Già trước tuổi" mới đúng.

Bọn hắn biết cô mệt mỏi cũng không ép buộc nữa, tùy theo lực đạo của cô rời khỏi phòng, để lại câu "Chúc ngủ ngon" liền mỗi người một phương trở về phòng.

Cô tuyệt đối không thừa nhận là do không biết nên đối mặt với bọn họ như thế nào nên mới trốn tránh đâu!

Vì sao ngay cả Ken cũng thuận theo bọn họ chứ? Không đúng, phải là vì sao một đám nam chủ mạnh mẽ như vậy mà chịu cho người ta sắp đặt chứ?

Không được rồi, mệt mỏi quá, cô muốn ngủ.

Mạc Linh sắp xếp đầu óc một chút, buồn phiền chui vào đệm, đắp chăn một lúc đã ngủ.

Ta là lười biếng chằm chằm nên xuất hiện phân cách tuyến

Sáng hôm sau, Mạc Linh bị lỗi khỏi đệm ấm chăn êm, hai mắt nhắm nhèm nửa mở nửa không, không hình tượng ngáp một cái.

"Xong rồi, thưa Mạc tiểu thư." Thanh âm nhẹ nhàng kính cẩn đột ngột xuất hiện.

Mạc Linh còn tưởng mình nghe nhầm, định vuron vai mới phát hiện trên người có gì đó vướng víu kéo lại.

"Ồ?"

Cô cúi xuống nhìn, không biết từ khi nào bộ váy ngủ của cô đã trở thành kimono màu xanh nhạt, chất vải mềm mại không bó buộc, trên đó còn có điểm thêm mấy bông hoa anh đào xinh xắn. Đây là quần áo hôm qua cô chọn đây mà.

Mạc Linh như vừa ngộ ra gât gât đầu, rồi như bừng tỉnh dụi dụi mắt, lật đống lật tay xem xét. Cô mới ngáp có một cái mà đã thay xong rồi sao? Năng lực làm việc của bọn họ cũng quá mạnh đi.

Hiện tại cô đang đứng ở một căn phòng rộng, bên trong toàn đồ vật dụng cô từng tiện tay mua về, còn có những quần áo hôm qua cô mua, có thể nói như phòng chứa đồ của cô vậy. Trước mặt cô là một nữ nhân mặc hoa phục sang trọng, bộ dáng xinh đẹp nghiêm cẩn, dịu dàng mỉm cười với cô.

"Mạc tiểu thư, xin cho phép tôi giúp cô chải tóc." Nói xong liền đề hai vai giúp cô ngồi xuống, cần lược trên tay bắt đầu chải tóc.

Mạc Linh chỉ cảm thấy tay nghề của người này rất tốt, độ mạnh yếu trên đầu cũng không sai, thoải mái vô cùng.

"Chị tên là gì?" Cô nghĩ mình kém tuổi hơn cô ấy.

"Thưa Mạc tiểu thư, tôi là Hana Asakuma, được Kanato gia đưa đến để giúp cho cô chuẩn bị." Vừa nói, động tác trên tay cũng chưa từng ngừng lại.

Là một nữ nhân truyền thống, ừm, cảm giác thật sự rất lạ, như thể cô đang sống ở thời phong kiến vậy.

Mạc Linh được trang điểm tỉ mỉ, sau lại xem xét lần cuối mới được Hana Asakuma cho đi. Đến lúc này cô mới âm thầm lau mồ hôi, cô còn đang nghĩ đến khi nào cô ấy mới chịu hài lòng đây.

"Cảm ơn chị rất nhiều..." Cô còn định nói "lần sau lại nhờ chị", nhưng xem xét hai chân còn ê ẩm cùng với cả người cứng đờ, cô cảm thấy vẫn là không nên nói.

"Không cần khách sáo, đây là bổn phận của tôi." Hana Asakuma mỉm cười, bắt đầu dọn dẹp "Nhưng cũng là nhờ cô có khuôn mặt xinh đẹp sẵn nên tôi cũng có thể bớt nhiều việc."

"À..." Câm nín.

Đến khi nhóm người Kanato Ken nhìn thấy bóng người gần như là chạy trời chết của Mạc Linh, họ đều bị cô làm cho sững người.

Khuôn mặt trắng nõn hơi đỏ vì bước nhanh, hai mắt chớp động lo lắng nhìn phía sau, môi đỏ mím lại, tóc được búi lệch nhẹ nhàng điểm thêm vài đoá hoa lấp lánh, trên người là bộ kimono hồng phấn vừa người, hiện lộ ra thân hình thon dài tinh tế nhưng không thô tục.

Quá... quá xinh đẹp.

Không ngoài dự đoán, Khương Thành Quan ôm mũi bối rối xoay đi. Những nam nhân còn lại vẫn nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt sâu thẳm càng thêm thâm thúy.

Mạc Linh nhìn thấy mấy nam nhân nhìn mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Quả nhiên cô vẫn không có khả năng cùng nữ nhân giao tiếp a, nam nhân đôi khi nói linh tinh lại dễ dàng hơn nhiều.

"Oa, các anh cũng mặc kimono luôn này."

Khác với kiểu dáng phức tạp của cô, bọn hần chỉ mặc thuần một màu đen, đai lưng là màu vàng nâu, không có họa tiết nhưng nhìn qua cũng không hề tầm thường, trái lại cho bọn hần thêm vài phần tuấn tú.

"Đi thôi, Linh." Châu Quang Khải đột ngột bước tới, nắm lấy tay cô liền bước ra khỏi phòng, hướng về phía xe đã đợi sẵn bên ngoài.

"A, không phải anh ghét tôi sao? Lối lôi kéo kéo anh không sợ Bạch Liên Hoa giận à?" Mạc Linh muốn rút tay ra nhưng không được, bên hông cũng bị cánh tay chắc chắn của hắn ôm lấy, một đường đi tới.

"Em không biết sao, anh đã không còn thích Liên Hoa từ lâu rồi, hơn nữa mấy tuần trước cô ấy đã có bạn trai rồi." Hắn thản nhiên nói, xem nhẹ những ánh mắt chết chóc phía sau lưng.

"Ấy? Bạn trai?!!!" Cô như tin tức đó dọa sợ, trợn mắt nhìn Châu Quang Khải như muốn tìm kiếm chút ý đùa giỡn trong mắt hắn.

Đáng tiếc, hắn thành thực nghiêm túc đáp lại câu hỏi của cô.

"Đúng vậy, lúc trước là anh khiến em đau lòng, sau này anh sẽ dùng hành động của mình chứng minh sự chân thành của anh đối với em, em có thể không thích nhưng không được từ chối." Hắn như nhớ tới điều gì đó, đột nhiên bật cười "Lần trước em đóng kịch trước mặt anh, hiện tại nhớ lại mới phát hiện anh đứng là ngu ngốc mới đi tin em vẫn còn như trước."

"..."

Cứu mạng! Bọn họ điên mất rồi! Thế giới quan của cô sụp đổ rồi! Còn có tay của anh, siết cái gì mà siết? Lại siết nữa tôi liền đóng cửa thả Quan Quan!!

Mạc Linh nghiêng mặt nhìn thấy bọn hắn vẫn đi theo phía sau, đưa mắt nhìn về phía Khương Thành Quan, cô nháy nháy mắt nhìn hắn. Trong đám người ác bá này cô chỉ có thể trông cậy vào mỗi Quan Quan ngây thơ này thôi.

Đáng tiếc phụ lòng cô rồi, Khương Thành Quan phát hiện cô ra dấu, hai má lập tức càng đỏ hơn, khả nghi che mặt.

Cô lại nhìn sang Kanato Ken, hắn mỉm cười trấn an cô, sau đó lại tiếp tục dùng ánh mắt mà lăng trì Châu Quang Khải.

Cô nghi ngờ ngẫm ngĩa sùồn mặt đẹp như tạc tượng của Châu Quang Khải, trực giác của nữ nhân đang không ngừng rung lên, dường như bọn họ vừa đạt thành hiệp nghị gì đó phía sau lưng cô thì phải.

Sự thật chứng minh, giác quan thứ sáu của nữ nhân luôn là thứ không thể khinh thường.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người thấy rồi đây, Khương đệ đệ thật sự là quá ngây thơ, còn hơn cả Hoàng đệ đệ khi già vờ nữa...

Cho nên, phúc lợi gì đó, xem như Khương đệ đệ thiệt thòi một chút đi

Tình hình là sắp cận kề thi đại học rồi, nên ta muốn thông báo cho mọi người biết một điều:

Ta sẽ ngưng viết trong một khoảng thời gian để tập trung ôn thi, sau khi thi xong, tùy vào tình hình mà ta sẽ quay trở lại sớm hay muộn.

Có điều, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ kết thúc truyện này một cách hoàn mỹ, tuyệt đối không DROP.

Cho nên, đại khái, hy vọng ta thành công đi... (￣3￣)

Lo lắng chết đi được QAQ~

Nhân tiện, cô cậu nào cũng thi chung thi bắt đầu ngắt kết nối với xã hội như ta đi nào

Tối ảm nhé

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Hiệp nghị mật

P/s: Có ai nhớ ta không? Ta đã trở lại rồi đây ==)) Chương này viết có hơi gấp vì sợ mọi người quên mất ta rồi QAQ cho nên nếu có hơi kì thì mọi người bỏ qua nhé, tới phần bọn họ ở chung rồi từ từ chỉnh đốn lại, dạo này ta đồ đốn quá (￣3￣)

P/ss: Nhân tiện, có ai thi xong thấy hụt hẫng bờ ngõ chưa? Mau vào team của ta, chúng ta cùng nhau mắng đề thi ㄟ (ノ ∇ ヽ) ㄟ

Khi cô cùng bọn họ ngồi cùng một xe đến bữa tiệc thì mấy lão gia gia đang cùng nhau nói chuyện rôm rả rồi. Trong hội trường còn có mấy người lạ mặt, cũng mặc trang phục Nhật Bản truyền thống, đứng thành nhóm vài người đang bàn tán về cái gì đó.

Nhóm người Mạc Linh vừa bước chân vào thì đã nhanh chóng thu hút ánh mắt của mọi người. Họ vừa quan sát vừa bàn tán, còn có mấy người lộ liễu tới mức chỉ trỏ cô.

"Xem kìa, nữ nhân đi cùng mấy thiếu gia đó là ai vậy?"

"Tôi biết cô ấy, là tiểu thư duy nhất của Mạc gia!"

"Hừm, khuôn mặt hại nước hại dân như thế, nghe nói lúc trước còn nhảy hồ tự tử nữa."

"Mấy hôm nay cô ta cùng với mấy thiếu gia kia đi gần lắm đấy, đừng có dây vào."

"Suyt! Bọn họ nhìn qua đây kìa."

Đa phần người nói xấu cô đều là nữ nhân.

Mạc Linh cũng không thêm so đo, nữ nhân thôi, đặc tính ghen tị là không bao giờ bỏ được.

Khụ, cô cảm thấy cô càng lúc càng không giống nữ nhân.

Mạc Linh không để ý không có nghĩa là đám nam nhân bên cạnh cô không quan tâm, bọn hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác trừng mắt với đám người thiện cận kia, dọa cho bọn họ vội vàng tán đi.

Hừ! Cũng dám nói xấu nữ nhân của bọn hắn? Gan đủ lớn a!

Mạc Linh một đường đi thẳng đến chỗ mấy lão gia gia, cúi đầu mỉm cười.

"Gia gia."

"Ồ, con dâu, đúng là hồng nhan họa thủy a!" Kanato lão gia bật ngón cái, không có một chút đứng đắn của một lão nhân nên có.

"Lại nói nhảm cái gì vậy? Không đủ kiến thức còn thích nói văn hoa, phải là 'Khuyên quốc khuyên thành', hiểu chưa?"

Khương lão gia thừa cơ ở phía sau lưng cho Kanato lão gia một cái tát, rồi dường như không có gì lên qua bên cạnh Lâm lão gia đứng.

"Ai vừa đánh tôi vậy?" Kanato lão gia chỉ nghe thấy bốp một tiếng, lưng đau xót, phía sau liền không có người, tức giận rống lên "Chết tiệt! Là ông phải không, lão ngoan đồng?"

"Ông gọi ai là lão ngoan đồng? Nói có sách mách có chứng, tôi luôn đứng bên cạnh lão Lâm!" Khương lão gia không chịu thua kém rống lại "Đứng không, lão Lâm?"

"Ừ..."

"Hiện tại bảo lão bị điên lão cũng ừ thôi, các người đừng nháo nữa, thật mất mặt." Đồng lão gia phẩy phẩy tay.

"Con dâu này, một chốc nữa làm phiền con lên sân khấu nhé?" Châu lão gia vỗ vai cô.

Mạc Linh nghi ngờ nhìn Châu lão gia, lại nhìn về phía sân khấu đang trưng bày đầy nhạc cụ ở gần đó, cái hiểu cái không hỏi lại.

"Lên sân khấu để làm gì ạ?"

"Cha muốn em góp thêm tiết mục cho bữa tiệc hôm nay đó mà." Châu Quang Khải tự nhiên bước lại gần khoát vai cô, hơi cúi đầu, khi nói còn phả hơi nóng qua tai khiến vành tai cô chuyển hồng.

"Hay là em hát một bài đi, anh có thể đệm đàn cho em." Lâm Hoài Nam cũng lên tiếng.

"Tôi có thể chơi violon." Khương Thành Quan cũng muốn xoát tồn tại cảm.

"Đừng nói nhiều, một lát ai có thể lên thì cứ lên, nhưng con dâu nhất định phải hát!" Bạc lão gia ra lệnh.

"... Con hát rất dở." Mạc Linh ngượng ngùng.

"..."

"Không sao, giải trí thôi, sẽ không đến nỗi nào đâu." Kanato Ken biết cô dễ xấu hổ trước đám đông, nhưng thực ra giọng hát của cô cũng rất hay, khi cô khẽ ngâm nga vài câu hắn cũng có nghe thấy "Thả lỏng một chút, xem như kỉ niệm ngày gặp mặt các gia gia đi."

"Ừm." Mạc Linh cuối cùng vẫn là gật đầu, cô không muốn khiến bọn họ thất vọng.

Đồng Thanh đứng cách Mạc Linh xa nhất, lặng lẽ nhìn mấy nam nhân tuyệt hảo vây quanh cô, tâm trạng dần chùng xuống.

Cô luôn được những nam nhân có kinh tế có quyền lực bao quanh, Đồng Thanh từng tự hỏi mình rất nhiều lần làm thế nào hẳn lại có thể thích cô được, và liệu hẳn đã thích cô đến mức có thể bất chấp cùng một đám người đặt ra hiệp nghị chưa, nhưng dù hỏi bao nhiêu lần đi nữa, kết quả hẳn vẫn thừa biết.

Không thể nào.

Chưa nói tới vấn đề vai vế, tình cảm của hẳn đối với cô vẫn còn trong giai đoạn này mờ mờ, dễ dàng lung lay vô cùng. Hẳn cũng hiểu rõ tính cách nhu nhược của mình, cho nên hẳn không dám như họ, đến gần cô, mạnh mẽ ép cô chú ý tới mình.

Đồng Thanh không tiếng động nở nụ cười, dường như đang tự giễu chính bản thân mình. Có vẻ, mối quan hệ "đồng nghiệp nữ" lúc trước còn khiến hẳn thoải mái hơn việc theo đuổi cô như hiện tại.

"Nhi, em không sao chứ?" Đồng Phù nhận ra Đồng Thanh đang trầm tư, có chút lo lắng hỏi.

"Không việc gì, chỉ là suy nghĩ vài chuyện linh tinh." Đồng Thanh khoát tay, như vừa giải quyết được một vấn đề rối rắm nào đó, nhẹ thở ra một hơi.

"Ừ được rồi, một lát nữa cùng anh họp tầu được chứ?"

Đồng Phù vẫn còn nhớ thời điểm hai người còn nhỏ, thân thiết như bao cặp anh em bình thường khác, cùng nhau học mọi thứ, kể cả nhạc cụ cũng thành một tổ hợp tuyệt vời.

Đồng Thanh nhìn về mặt chờ mong của anh trai, chần chừ một lúc mới gật đầu. Về mặt chờ mong của Đồng Phù khiến hẳn không cự tuyệt được, lời nói tới bên môi cũng nghẹn trở về.

"Tốt lắm, đều là anh em còn khách sáo cái gì, đều lên hết đi, hôm nay nhất định phải biểu diễn thật đặc sắc mới được!"

Đồng lão gia luôn chú ý tới bên này, vừa thấy Đồng Thanh gật đầu lập tức cười lớn vỗ vai hẳn, nháy nháy mắt hài lòng với Đồng Phù đối diện. Điều ông cảm thấy ngạc nhiên là cậu con trai tính tình lãnh liệt cũng không từ chối sự thân thiết của ông, chỉ là thần hình cứng đờ một chút, mắt tự nhiên nghiêng đầu nhìn về một nơi khác.

Hương ánh mắt cậu nhắm tới là nữ nhân đang không ngừng đưa bánh ngọt trong bữa tiệc vào miệng, về mặt hưởng thụ xuýt xoa, không quan tâm hình tượng cùng mấy lão già nói nói cười cười, hào sảng khí phách.

Đồng lão gia âm thầm vuốt mồ hôi. Tuy Mạc Linh rất tuyệt vời, rất đặc biệt nhưng ông cũng không ngờ cô lại được nhiều người quan tâm đến như vậy, như thể một ngọn lửa nhỏ nhưng luôn thu hút thiếu thốn bay tới. Khụ, chi tiết so sánh này có chút kì quặc, là ông nghĩ sai đi.

"Linh, đến lúc rồi, lên sân khấu thôi." Bạc Ngưng Thần rất chờ mong được thấy cô tỏa sáng trên sân khấu, cảm giác này hoàn toàn chưa từng xuất hiện khi hẳn đối mặt với mấy vị ca sĩ tự cho mình là nhất kia.

"A, tới rồi sao? Đợi em một lát!"

Mạc Linh lấy khăn tay lau đi vết bánh ngọt trên môi cùng trên tay, cũng không để ý tới việc son môi vừa bị cô mạnh mẽ lau đi, bước nhanh theo bọn họ lên sân khấu.

Chỉ cần hát một bài thôi, nhất định cô sẽ làm được mà.

Mạc Linh âm thầm nắm tay, làm động tác cổ lên với bản thân mình, kiên trì nâng chân, dưới sự theo dõi của mọi người phía dưới, bước lên sân khấu lớn.

Ô, sao đột nhiên cô lại có cảm giác tự hào như là ngôi sao nổi tiếng vậy?

Tác giả có lời muốn nói:

Hãy yêu

~Ngâm ngâm lâu như vậy, mọi người còn nhớ ta sao?

Ta rất nhớ mọi người a, sau này chúng ta sẽ tiếp tục cùng đồng hành tới cuối đường chạy này nhé =w=

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Bao búa kéo

Mạc Linh ổn định đứng trên đài cao, nhìn những cặp mắt mang đủ sắc thái phía dưới, tâm trạng đột nhiên căng thẳng vô cùng.

Hay là thôi đi... cô muốn đi xuống...

"Không sao, khi em hát chỉ cần nhìn anh thôi."

Cô nghe thấy thanh âm ôn nhu trấn an mình, quay sang liền thấy khuôn mặt đẹp như tạc tượng của Ken đang mỉm cười trấn an, trái tim đang lộn xộn của cô cũng dần bình tĩnh lại.

"Được rồi, cảm ơn anh, em nhất định sẽ cố gắng!" Mạc Linh ngọt ngào cười, ra về mình đã ổn.

"Em muốn hát bài nào?" Châu Quang Khải đột nhiên lên tiếng phía sau dọa cô thiếu chút nữa nhảy dựng.

"... 'Tín ngưỡng' có được không?" Cô luôn muốn hát bài này, khổ nỗi còn chưa có cơ hội.

"Em thích là được."

Châu Quang Khải vỗ vỗ đầu cô, bước về phía mấy nam nhân nói gì đó, sau đó mỗi người cầm một loại nhạc cụ, gật đầu với cô.

Mạc Linh nhìn bọn họ như đã chuẩn bị trước, mỗi người đều tự chọn một thứ cho mình, sau đó tiếng nhạc bắt đầu vang lên, cô cũng bắt đầu tập trung.

Hít một hơi sâu, cô bắt đầu hát.

Tiếng hát trong trẻo vang lên, hòa cùng âm điệu của nhạc cụ, tất cả biến lời hát càng thêm thấm vào lòng người.

Đồng Thanh ở phía dưới nâng đầu nhìn cô đang tỏa sáng, hai mắt lấp lánh, khuôn mặt rạng rỡ, tâm trạng cũng không nhìn được bay bổng.

Cô thật sự quá tốt, hần luyện tiếc từ bỏ cô. Không biết từ khi nào một cử chỉ hành động của cô cũng có thể ảnh hưởng tới tâm tình của hần.

Đồng Thanh không phát hiện ra khóe môi hần đang nhếch lên, điều hần biết duy nhất là cô đang đứng ở nơi đó, dùng thanh âm mềm mại kêu gọi hần tiến đến.

Dù có chết hần cũng không bao giờ từ bỏ cô.

Khác với người vừa tự khai sáng như Đồng Thanh, Bạc Ngưng Thần, Hoàng Ngôn Đằng và Đồng Phù đang âm thầm cắn răng, tự mắng mình ngu ngốc.

Nếu biết cô sẽ lên hát, bọn hần nhất định sẽ đi học một nhạc cụ để đệm hát cho cô!

Khụ, nam nhân khi yêu thật ra cũng có lúc rất ngu ngốc, mọi người không nhìn là được rồi.

Thật ra Mạc Linh cũng không phải hát quá hay, chỉ là cô có lợi thế bài hát quen thuộc, người đệm nhạc rất tốt, thanh âm tự nhiên cũng trong trẻo, dưới tình huống đứng trên sân khấu nhỏ của gia đình thì mọi người dễ dàng quên đi vài lỗi nhỏ của cô.

Có điều, như thế cũng không sao, trong mắt (bọn) hần thì cô luôn là người hoàn mỹ nhất là được.

Một khúc nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay lập tức tiếp nối. Mạc Linh cười rạng rỡ, cúi chào mọi người rồi bước chậm xuống dưới, đón lấy vẻ mặt hài lòng của mấy lão gia.

"Ừm, tốt lắm! Quả nhiên không làm ta thất vọng nha, con dâu!" Đồng lão gia một ngụm "con dâu", hai ngụm "con dâu" khiến những người khác nghe mà nghiêng cả răng.

"Con dâu, đến đây đến đây, ta còn chưa cùng con nói chuyện đâu!" Khương lão gia phát phát tay.

"Đều đến đây đi, mọi người đều quen biết cả rồi, đừng ngại nữa." Kanato lão gia gọi cả mấy đứa nhóc đứng ngồi không yên gần đó.

Mạc Linh còn chưa kịp bình tĩnh lại liền bị lôi kéo ngồi xuống, hỏi đủ chuyện trên trời dưới đất, bị quay vòng đến nhức cả đầu, chỉ còn nước chịu trận, ngoan ngoãn đáp lại từng câu hỏi.

Một bữa tiệc xã giao biến thành nơi gặp mặt giữa cha chồng và con dâu, nhưng những vị khách khác cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Ai bảo bọn họ không có địa vị như người ta, cũng không có con gái được yêu quý như người ta chứ!

.....

"A, mệt chết được!" Mạc Linh vừa trở về phòng mình, rửa mặt thay quần áo thoải mái liền nằm lăn trên giường, cảm nhận cơ thể cứng đờ được lớp chăn mềm mại bao phủ.

Hôm nay thật sự là mệt chết cô rồi, mấy lão gia cũng thật là nhiệt tình, cô rất tưởng niệm ông Mạc a. Ngoài việc hỏi han cô mấy chuyện ăn uống ra thì hầu hết thời gian hai người ngồi cùng, ông chỉ yên lặng tùy ý cô ép mình xem chương trình yêu thích của cô.

Nghĩ lại, thật sự là không ai tốt bằng cha mình a.

Nhưng mà... cha cô vừa bán cô đi kìa!

Mạc Linh phiền chán ôm đầu. Không biết từ khi nào, xung quanh cô dần bị bao vây bởi mấy vị nam nhân mạnh mẽ kia, còn phải đối mặt với cánh công hôn nhân địa ngục nữa, mà cô còn chưa biết ai sẽ là người cùng cô đi đến cánh cổng đó nữa đây.

"Ai... bỏ qua hết, đi ngủ!" Mạc Linh trùm chăn bao kín mình, mơ mơ màng màng liền ngủ.

"Sento, cô ấy đã ngủ rồi à?" Kanato Ken hỏi Sento quản gia.

"Vâng." Sento quản gia gật đầu, im lặng một lúc mới lên tiếng hỏi "Thiếu gia, có cần chuẩn bị trà không?"

"Không cần, rất nhanh sẽ xong, cậu trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Sento quản gia đóng cửa lại, chừa lại không gian cho cuộc họp bí mật sắp diễn ra.

Kanato Ken quay lại nhìn mấy nam nhân đã ngồi yên ổn, đều đã thay quần áo chỉnh tề, ai cũng mang bộ mặt lạnh nhạt nghiêm túc, toàn thân tỏa ra khí thế không chịu lùi bước.

"Như vậy, đối với vấn đề phân chia phòng sau này, mọi người có ý kiến gì sao?" Kanato Ken dẫn đầu mở lời.

"Như lần trước, dựa theo vận khí đi?" Châu Quang Khai đề nghị.

"Không được! Cái tên may mắn chết tiệt như người thể nào cũng lại thắng!" Khương Thành Quan phản bác.

"Hay là nhờ mấy lão cha được không?" Đồng Phù cũng không đặc biệt chú ý đến vấn đề này, dù ở gần hay xa thì cũng không ai có thể vào phòng cô được.

"Cũng không thể, bọn họ thể nào cũng dùng cách rút thăm như chúng ta thôi." Bạc Ngưng Thần hiểu rõ bác bỏ.

"Ai đến trước người đó có lợi thế?" Hoàng Ngôn Đăng rất tự tin vào tốc độ của mình.

"Hừ, cách ngu xuẩn thể người cũng nghĩ ra, không bằng dùng bao búa kéo giải quyết còn tốt hơn!" Đồng Thanh khinh thường hừ một tiếng, chống cằm không thèm quan tâm.

"..." Yên lặng.

Sento quản gia vốn định quay lại báo là nhà chung đã được chuẩn bị xong, ngày mai bọn họ sẽ lên máy bay trở về nhà chung đó, không ngờ đứng trước cửa nghe thấy thứ không nên nghe.

"Bao búa kéo!"

"Lại lần nữa!"

"Bao búa kéo!"

"Bạc Ngưng Thần tên hỗn đản nhà người! Dám chơi chiêu sao?"

"Không tính không tính! Một lần nữa!"

"Bao búa kéo!!!"

"..." Sento quản gia câm lặng, rốt cuộc có nên vào hay không..

Tác giả có lời muốn nói:

Khụ, cảm thấy đạo này văn phong đi theo hướng hài hước quá (￣ 3 ￣)

Mặc kệ, mọi người xem thấy hay thì lưu lại bình luận cùng bình chọn nhé

Tối ảm~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chuẩn bị đến nơi ở mới

P/s: Ảnh chỉ để trưng, không có tác dụng diễn tả nội dung=))

P/ss: Gần đây luôn luôn chạy về quê nên không có lên mạng, thế nên thời gian viết truyện tăng lên, hôm nay xong liền đăng hai chương cho mọi người đây, tác giả quả nhiên siêu cấp đáng yêu siêu cấp siêng năng (*~*~*)

Đến khi Mạc Linh mở mắt ra thì bản thân đang ngồi trên máy bay, không đúng, là nằm trên giường của máy bay mới đúng.

Hơn nữa, cái giường lớn này lại ở trong một khoang thuyền được bày trí như một căn phòng nhỏ nữa, xung quanh đồ đạc tuy không nhiều nhưng cũng xem như không thiếu thứ gì. Nếu không phải do ngoài cửa sổ có mấy đám mây đang trôi lững lờ, cô nhất định cho rằng mình đang ở dưới mặt đất.

Không thể nào, chỉ vừa chớp mắt một chút mà cô đã bị mang đi rồi sao? Là bắt cóc à?

"Em dậy rồi à? Có mệt mỏi không? Anh khám giúp em một chút nhé?" Đồng Phù đột nhiên đẩy cửa tiến vào, bác bỏ ý nghĩ bị bắt cóc của cô.

"Phù, chúng ta đang đi đâu vậy? Về nhà sao?" Mạc Linh đứng dậy, nghi hoặc hỏi hấn.

"Ừ, về nhà của chúng ta." Đồng Phù vô cùng hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi nói ra câu này, nhẹ đẩy kính, mỉm cười nói với cô.

"Thế sao không gọi em dậy? Còn có, cái căn phòng này là thế nào? Quá..." Hư cấu đi...

Câu sau Mạc Linh lựa chọn không nói ra, nghĩ lại thì chuyện cũng không có gì, thôi mặc kệ đi.

"Mà thôi, còn bao lâu nữa chúng ta mới về nước?"

"Cũng còn một tiếng, em thấy nhàm chán thì ra ngoài cùng mọi người ngồi chung đi, mà, thay quần áo trước đi." Đồng Phù giờ lên quần áo đã được xếp gọn gàng trên tay, đưa cho Mạc Linh xong liền đi ra ngoài, còn lịch sự giúp cô đóng cửa lại.

Mạc Linh nhìn nhìn bộ quần áo trên tay, là của cô, lại mở bên trong ra, cũng là của cô...

Vì sao Đồng Phù có thể bình thản cầm lấy "thứ này" đưa cho cô chứ? Còn tri kỉ đến mức giấu nó bên trong quần áo ngoài...

Không nghĩ không phiền, không nghĩ không phiền, nhất định là do hấn nhờ người chọn rồi mới đưa cho cô, nhất định là nội tâm hấn cũng vô cùng rối rắm, nhất định là vậy!

Mạc Linh làm một loạt động tác đánh răng rửa mặt chải đầu thay quần áo với suy nghĩ rối rắm kia, cuối cùng lựa chọn phương án cái gì cũng không quan tâm, mặt lạnh bước ra khỏi phòng.

"Linh nhi, em khỏe hơn chưa? Hôm qua nhất định là mệt chết em rồi." Kanato Ken bước tới, quang minh chính đại ôm lấy hông cô, kéo cô về phía ghế ngồi.

Cô cảm thấy như mình đang sống giữa rừng vậy, bị mấy loài động vật nguy hiểm nhòm ngó thêm khát. Vì sao cô lại có thể bật ra cái suy nghĩ này được nhỉ, nhất định là lúc này cô bước chân trái xuống giường rồi.

"Linh, em đi đâu vậy?" Lâm Hoài Nam nhìn thấy cô quay người lại, muốn đi về phòng liền lên tiếng hỏi.

Cô đã ngủ hơn nửa ngày rồi, còn chưa ngủ đủ hay sao?

"Em muốn quay lại giường, sau đó bước chân phải xuống giường." Mạc Linh vừa nắm lên tay nắm cửa, bên hông chợt bị kéo một chút, cô liền bị nắm lên, một lần nữa bị lôi kéo đến sofa ngồi xuống.

"Em đúng là đồ ngốc." Kanato Ken xoa xoa đầu cô.

"Hừ, đồ ngốc thì làm sao hiểu được anh nói gì..." Cô làm bằm, chụp lấy một cái gối ôm vào lòng.

"Ngoan, đừng có làm nũng, có muốn uống gì không?" Bạc Ngưng Thần bật cười vì vẻ mặt phụng phịu ngu ngốc của cô.

"..." Lắc đầu.

Thề có Chúa, cô không hề làm nũng nhé!

"Chỉ một chốc nữa là hạ cánh rồi, em có còn thứ gì muốn đem theo hay không?" Châu Quang Khải sẵn sóc đưa cho cô một cốc nước ấm.

"Đem đi đâu?" Cô tròn mắt.

"Nhà của chúng ta." Hần nhẹ nhàng đáp lại.

Xong rồi, cô hoàn toàn đem chuyện này ném ra sau đầu! Nhưng vì sao ai cũng biến căn nhà "ở tạm" đó thành "nhà của chúng ta" cả vậy, cô còn chưa đồng ý gì đâu nhé!

"Đem anh theo nhé? Anh có thể yêu em có thể chăm sóc em có thể làm ấm giường!" Hoàng Ngôn Đăng vô si giờ tay, chớp chớp mắt to liên nhào vào lòng cô, không tiếng động ném cái gối đáng ghét kia đi.

"..." Đột nhiên xung quanh vang lên tiếng hút không khí.

"Chẳng phải người cũng đăng kí phòng rồi sao? Còn ở đó trang đáng yêu cái gì?"

Khương Thành Quan phẫn nộ, hần còn chưa được ôm cô lần nào, vậy mà tên khốn tóc vàng này dám sổ sàng với cô!

"Ô? Có người muốn mà không dám nói kìa, thật đáng sợ, Linh mau bảo vệ anh!" Hoàng Ngôn Đăng được một tác lại tiến một thước, cọ cọ cái đầu vàng vào cái cổ trắng mịn của cô.

Ai ~ thật mềm ~ thật thơm ~

Vô si! ← Đây là tiếng lòng của mọi người.

"Được rồi, đừng nháo nữa, anh mau leo xuống đi Ngôn Đăng, anh nặng quá!" Mạc Linh tàn nhẫn đẩy vật thể bám người này ra, tiếp tục tóm lấy gối mềm ôm tiếp.

Hoàng Ngôn Đăng bày ra bộ mặt ủy khuất, đáng thương nhìn cô chăm chăm, hai mắt cũng lấp đầy hơi nước, giống như chỉ cần cô nói một tiếng hần nhất định sẽ khóc lên.

"Em còn mấy bộ sách nằm trong ngăn tủ, một lát nữa trở về lấy là được." Cô hướng về phía Châu Quang Khải cười cười "Khi về tới đó anh lên lấy giúp em đi, em còn món đồ muốn đưa cho cha, nhớ, đừng mờ ra."

Châu Quang Khải thấy lưng chợt lạnh. Sao hần cảm thấy nếu nhìn thấy được nội dung trong đó, hần nhất định sẽ hối tiếc vô cùng nhỉ?

Cô lại liệt kê thêm mấy món không thể thiếu trong phòng, sau đó yên lặng vừa uống nước ấm vừa ngắm cảnh bầu trời trong trẻo bên ngoài.

Không lâu sau, máy bay dần hạ cánh.

Những ngày tháng phấn khích sắp diễn ra rồi đây!

Tác giả có lời muốn nói:

Đây chỉ là chương đệm thôi, mọi người đừng nghiêm túc quá, thật sự nó hơi nhảm nhí

• _ _ •

Chính bản thân ta còn phải quay lại chương cũ xem lại nữa a, quả nhiên bỏ lâu quá, đều muốn quên mất tình tiết rồi..

(Thật ra cũng không lâu lắm, tác giả trí nhớ kém thích đồ thừa hoàn cảnh thôi ~)

Nói chung, xem vui vẻ là tốt rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Về nhà

Khi vừa đặt chân xuống sân bay, Mạc Linh lập tức nhận được cuộc gọi của ông Mạc.

"Cha?"

[Linh nhí, con đã xuống máy bay rồi à?]

"Vâng ạ, cha gọi con có chuyện gì không?" Cô có chút hờn dỗi nói.

[Ai... thật ra ta cũng là bất đắc dĩ thôi, con muốn trách ta cũng được, nhưng có đôi lúc con người ta phải vì đại cuộc mà phải hy sinh một chút, con biết chứ?] Ông Mạc rầu rĩ bắt đầu dông dài.

"Cha, thật ra là có chuyện gì?" Mạc Linh xoa xoa huyệt thái dương, bắt mình tỉnh táo nghe ông nói hết.

Cô sao còn lạ chuyện ông luôn dông dài, nói chuyện quanh co mỗi khi có việc khiến ông chột dạ chứ. Mà dù sao chuyện ở chung này cũng không phải là hy sinh quá nhiều, đều là mỗi bên tôn trọng lẫn nhau, ai cũng không chịu thiệt nên cô không nỡ trách ông về việc còn con này.

[Ừ thì là... lão Lâm có gởi cái gì cho cha không?] Ông chần chờ một lúc mới hỏi.

Ông Mạc cũng hết cách, vốn là ông định gọi cho Lâm lão gia, nhưng luôn không nhận được câu trả lời, còn tên nhóc Lâm gia thì đang bận tranh giành cảm tình, hơi sức đâu mà quan tâm ông, cuối cùng ông chỉ còn nước lấy hết can đảm mà gọi cho cô.

"Ồ ~" Mạc Linh nhếch miệng, đôi mắt mang theo hiểu rõ.

Khó trách đột nhiên Lâm lão gia đang ngủ ngon đột nhiên gọi cô lại, tinh thần sáng láng hẳn như cô phải đem theo hộp gấm nhỏ mà ông tặng về Mạc gia, còn nói là có thể tị hung, cầu bình an, giúp cho con đường sau này thuận lợi hơn.

Hóa ra...

[Linh nhí... con giận à? Đừng giận được không... ta xin lỗi...] Ông Mạc lo lắng đến suýt cắn cả lưỡi, cuộc đời ông trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi hai mẹ con cô mà thôi.

Nếu cô vì vậy mà không nhìn mặt ông nữa, sau này ông như thế nào sống được đây?

Có điều, phải nói Mạc đại nhân của chúng ta suy nghĩ quá nhiều. Mạc Linh đúng là có giận, nhưng tới mức mà không nhìn mặt ông nữa thì không bao giờ cô làm được. Cô biết dù xuất phát từ nguyên nhân nào, ông cũng luôn muốn tốt cho cô, còn món đồ trong hộp gấm này, chỉ là "tiện thể" kiếm được mà thôi.

"Được rồi, một lát nữa con sẽ về nhà, sau đó đưa cho cha hộp gấm nguyên vẹn." Cô thờ dài, bất đắc dĩ nói "Nhưng cha, sau này có chuyện nhất định phải nói với con, không được quyết định thay con, con đã lớn, có thể tự lo cho mình, cha không cần luôn bảo vệ con trong vòng tay cha như vậy."

[Ừ...]

Cô nghe thấy tiếng "ừ" nghẹn ngào của ông, lúc này trên môi cô mới hiện lên nụ cười nhẹ, ngập tràn hạnh phúc.

"Cha, nếu cha đang bận thì cứ tiếp tục đi, một lát nữa chúng ta nói tiếp."

Mạc Linh thật sự là chịu thua ông Mạc. Ông nghĩ cô không nghe thấy thanh âm nôm nốp lo sợ của những người khác trong điện thoại à?

"Linh, sao thế? Nhìn em rất vui đó." Hoàng Ngôn Đăng lộ ra nụ cười sáng lạn, hai ba bước đã đến chỗ cô, giờ lên hộp gấm nhỏ màu đỏ thẫm "Này, của em, anh giữ rất cẩn thận nhé!"

"Cảm ơn anh, Ngôn Đăng." Cô nhìn về mặt chờ được thưởng đáng yêu vượt mức tưởng tượng của Hoàng Ngôn Đăng, véo nhẹ lên gò má mềm mềm kia một cái.

Lập tức không khí xung quanh như giảm đi cả trăm độ, khiến Mạc Linh vốn thần kinh thô cũng phải rùng mình nhìn sắc trời.

Quái lạ, trời còn đang nắng ấm mà...

Khi cả đám người đầy đủ ngồi vào xe, cô mới lặng lẽ quan sát khuôn mặt bình thản của Lâm Hoài Nam, lại nhìn nhìn hộp gấm trong lòng, tò mò đến mức muốn mở ra xem ngay, nhưng vì đây là đồ của ông Mạc, cô không thể tùy tiện xem được. Chỉ có điều, dựa theo độ sang trọng của hộp gấm, cô có thể lờ mờ biết được giá trị chọc trời của món đồ bên trong.

"Linh nhí, em luôn nhìn cái hộp gấm này, nó là gì thế?" Kanato Ken khó hiểu, hộp gấm thì có gì thú vị có thể khơi dậy hứng thú của cô chứ?

"Em cũng không rõ, chỉ là, đây là món đồ cha rất coi trọng." Mạc Linh thành thật trả lời.

"..." Lâm Hoài Nam dừng mắt ở trên hộp gấm một lúc mới dời đi.

Hắn biết rõ bên trong là gì, nhưng nói ra thì không còn gì thú vị rồi, có điều, hắn dám chắc khi cô nhìn thấy vậy bên trong, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn tiếng cười, hắn cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Cô nhất định là được sinh ra để khiến hẳn hạnh phúc.

"Hừ, đang nghĩ điều gì đen tối à?" Khương Thành Quan khinh thường nhìn về mặt tự kỷ của Lâm Hoài Nam.

"Không liên quan tới người, ngoan, ở đó mà chơi với kiến đi." Lâm Hoài Nam phẩy phẩy tay.

"... (_ _ ✕)" Khương Thành Quan tức giận quay mặt đi.

Đồ đạc linh kinh đã được đem đến nhà chung của mọi người trước, cô chỉ cần trở về Mạc gia lấy thêm một ít đồ đạc mà thôi.

"Mọi người cùng vào chứ?" Cô gần như đã quen với cảnh tượng mờ mắt nhắm mắt đều thấy bọn họ vây quanh, cho nên xuất phát từ bản năng, cô muốn mời bọn họ vào.

Ây, quả nhiên là con người được chiều chuộng quá thì sẽ hư mà.

Thôi, tạm thời không nghĩ, vào nhà xem cha mở hộp ra trước đã.

Mạc Linh rút ra kết luận chóng vánh, sau đó nhanh chân bước vào nhà. Tất nhiên, tám người còn lại cũng xuống xe, lật đật chen chân đi vào sau.

Tác giả có lời muốn nói:

Xem đây xem đây, hai chương luôn nhé

~Nói chung chương sau ở chung, ôi dào, đột nhiên thấy con đường cách mạng còn lắm chông gai quá a ~

—Σ(((つ ^ ω ^)))≡

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chuyện xưa

Có thể tưởng tượng được, khi Mạc Linh nhìn thấy bên trong hộp gấm mà cô cẩn thận bảo vệ, an toàn trao cho ông Mạc là một viên đá thủy tinh nhỏ tròn, khuôn mặt cô vô cùng đặc sắc.

"Cha... nó là đồ cổ mà, phải không?" Mạc Linh không thể chấp nhận đây lại là một viên đá bình thường được.

"Không phải, nó là viên đá bình thường thôi." Ông Mạc giống như không nhìn ra vẻ mặt hy vọng của cô, lắc đầu phủ nhận.

"..." Cô cảm lạnh.

Ông Mạc nhìn về mặt bảo bối nhỏ hết xanh lại trắng, cuối cùng đỏ bừng, tiếng cười nghẹn trong bụng không nén được bật ra.

Mạc Linh nghe thấy tiếng cười sáng khoái của ông Mạc, chỉ cảm thấy bản thân nhất định là bị đùa giỡn rồi, tức giận đứng dậy, muốn bỏ lên phòng không thêm quan tâm đến ông nữa.

"Linh, ngồi xuống trước đã, nghe bác Mạc nói trước đi." Lâm Hoài Nam đột nhiên đi đến, nắm lấy vai cô ấn ngồi trở về ghế.

Mạc Linh nhìn Lâm Hoài Nam một lúc, gật nhẹ đầu, quay sang dùng nụ cười mà cô tự cho là dịu dàng nhất hỏi ông Mạc.

"Cha, có thể cho con biết về lịch sử của nó không?"

"À..." Ông Mạc dường như lâm vào quá khứ, khuôn mặt lộ vẻ phức tạp, vừa hạnh phúc vừa đau khổ "Viên đá này là vật may mắn của mẹ con."

Mạc Linh không nói gì, cô chờ ông tiếp tục. Ông Mạc cũng hiểu ý cô, hít sâu một hơi, chậm rãi kể lại chuyện xưa mà từ trước đến nay ông chưa từng cho cô biết.

"Thật ra mẹ con tên đầy đủ là Lâm Thu Nguyệt, là em gái của Lâm Hoài Khanh, cũng là di của Lâm Hoài Nam này, vốn Thu Nguyệt là một vị tiểu thư hắc đạo lừng lẫy, sau này gặp được ta thì bỏ đi thân phận phó thủ lĩnh Bạo Minh đó, trở thành bà Mạc chân chính, rồi con ra đời, lúc đó ta cảm thấy như mình là người hạnh phúc nhất thế giới vậy." Ông càng nói càng chậm, càng nói càng đau thương.

"Nhưng thế giới hắc đạo luôn luôn u ám tàn khốc, mẹ con cũng vì bị những tên khốn ác độc từng có xích mích với Lâm gia mà chết oan uổng, lúc đó

Lâm gia vô cùng khó khăn, ta cũng vì vậy mà suy sụp, may mà nhờ vào sự giúp đỡ của những gia tộc khác, bọn khốn kia đã phải đền mạng, đồng thời Lâm gia một lần nữa đứng vững."

Mạc Linh vẫn duy trì im lặng, chăm chú lắng nghe từng lời khó nhọc của ông. Đột nhiên ông giơ viên đá vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay lên, trong mắt tràn ngập tình yêu.

"Viên đá này, luôn cùng mẹ con đi qua mọi khó khăn, coi như một phần không thể thiếu của bà ấy, nhưng lúc bà mất lại không có ở bên mình, sau này mới được Lâm gia nỗ lực tìm lại được, ta luôn muốn nhận lại món di vật cuối cùng này, nhưng cái tên Lâm Hoài Khanh chết tiết kia lại giấu tiết nó đi, nói các nào cũng không chịu nhả ra, hiện tại nhờ có con, Linh nhi, nhờ con chấp nhận điều kiện của lão ấy mà viên đá này cũng trở về bên ta."

Ông Mạc nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng bỏ viên đá ấy vào lòng bàn tay nhỏ của cô, viên đá dường như sáng lên, lấp lánh ánh nước.

"Con không giận ta chứ, Linh nhi?"

Cô lập tức lắc đầu, thần thờ nhìn vào viên đá càng lúc càng lấp lánh.

A, không phải, là do nước mắt của cô rơi lên nó...

Trước mắt cô nhòe đi, khuôn mặt của ông cũng không còn rõ nữa, chỉ có thanh âm nhẹ nhàng từ ái của ông vẫn truyền vào tai.

"Ta hy vọng con có thể giữ nó bên mình, xem như mẹ con làm tròn trách nhiệm cuối cùng của một người mẹ, phù hộ con đi hết quãng đường còn lại."

"... Vâng."

Cô nghe thấy mình nấc lên một tiếng, không chần chờ, cô lao vào lòng ông, nức nở khóc ra. Ông cũng ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn không ngừng run lên, từ tốn vỗ vỗ, an ủi cô.

Dù cho từ đầu cô đã không phải là Mạc Linh thật sự, nhưng tình cảm đau xót trong lòng cô đối với ông là thật, đối với người mẹ mà cô chưa từng biết mặt cũng là thật. Cô thật may mắn, may mắn vì mình được xuyên không, được gặp ông, được ông che chở, tùy ý cô phá phách. Cả cuộc đời này, cô nhất định sẽ dùng mọi cách khiến ông hạnh phúc.

"Con sẽ giữ thật cẩn thận." Cô ôm chặt lấy ông, nghẹn ngào nói "Con sẽ giữ phần tình cảm cha dành cho mẹ này thật tốt."

"Ừ, ngoan lắm, con biết là tốt rồi." Ông Mạc cảm thấy khoe mắt nóng lên, nhưng nén lại, ông không thể yếu đuối trước mặt bảo bối của ông được.

"Được rồi, con lên phòng ôm mấy quyển sách bảo bối của con theo đi, ta nghĩ con không nhớ xa bọn nó đâu nhỉ, bảo bối?" Ông buông cô ra, dịu dàng hôn lên tóc cô một cái.

"Con cũng không nhớ xa cha, cha đi theo con nhé?" Cô bấu môi, hôn lên gò má ông một cái.

"Thôi thôi, người trẻ bây giờ không chịu nổi một lão già như ta đâu, sau này sống cùng bọn họ, con nhất định phải chinh bọn họ đến mức xoay vòng mới được." Ông phẩy tay, bật cười.

"Tất nhiên, con sẽ không dễ dàng cho họ sống tốt đâu, ai bảo lừa gạt con cơ chứ!"

Cô lè lưỡi, nhanh chân chạy về phòng, cùng Châu Quang Khải vẫn đang bận khoản trong phòng thu dọn đồ đạc.

Dưới phòng khách chỉ còn lại ông Mạc và bọn Kanato Ken ngoan ngoãn đứng gần đó.

Lúc này nghe chuyện xưa của ông Mạc, Lâm Hoài Nam cũng có chút bất ngờ, không ngờ Mạc Linh lại là em họ của hắn. Có điều, em họ hay không thì cô cũng đã định là phu nhân của Lâm gia rồi, rồi rắc vấn đề vô ích này chỉ tốn công.

Khác với Lâm Hoài Nam đang ngẫm lại vấn đề "em họ", nhóm người Khương Thành Quan đang yên lặng ở trong lòng tán dương Lâm Hoài Khanh luôn yên lặng ngủ gật lại có chiều số này nữa. Trách không được Lâm Hoài Khanh lại có thể một tay dựng lên bang Bạo Minh nổi danh khắp thế giới ngầm, biết lợi dụng điểm mấu chốt của Mạc Lăng, bắt ông thỏa hiệp, chấp nhận chuyện bọn họ sống cùng.

Một lát sau, Mạc Linh rành rỗi đi phía trước cùng với Châu Quang Khải ôm một núi sách đi phía sau cùng xuất hiện, cô chạy đến nghe ông Mạc dặn dò mấy câu, còn Châu Quang Khải dưới ánh mắt chọc tức của tình địch, giữ về mặt lạnh nhạt ôm sách đi ra ngoài, xếp cẩn thận vào xe.

Đùa chứ, dám làm hư sách Linh nhất định sẽ giết hắn đấy!

"Bảo bối ngoan, sống cùng người lạ thì nhất định phải luôn đề phòng đấy, biết không?" Ông Mạc xoa mái tóc nâu mềm của cô, nhẹ giọng cẩn thận dặn dò cô "Có ai khi dễ cũng phải báo ta, nam thì cắt, nữ thì bán, rõ không?"

"..." Tuy cô đã lớn rồi, nhưng trước mặt con gái mà nói ra chuyện này, ông thật sự không có chút ngưng ngừng nào sao?

"..." Một đám nam nhân vừa nghe ông Mạc nói xong, không tự chủ đồng loạt lùi về phía sau một bước.

"Còn nữa, nếu thiếu thứ gì thì không cần báo cho ta, cứ kêu bọn nhóc này mua cho con, trên đời không bao giờ có chuyện miễn phí cả, chúng nó muốn con chấp nhận sống cùng chúng thì một chút chuyện nhỏ này hẳn là không tiếc với con đâu, nhỉ?" Ông nghiêm túc nhìn bọn họ.

"Cha à..." Đù rồi...

"Tất nhiên! Cháu nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho Linh!" Khương Thành Quan chính trực lớn tiếng nói.

"Cháu cũng có thể!" x 7.

"To mồm làm cái gì! Ai bảo gả Linh nhi cho các cậu! Yên lặng làm bình hoa đi!" Ông Mạc nộ khí xung thiên, con gái ông nâng niu trên tay, còn chưa đường đủ mà phải giao cho bọn họ sao? Buồn cười!

"Vâng!" Đồng thanh lần nữa.

Mạc Linh ôm đầu, liếc nhìn mấy tên nam nhân ít khi ngoan ngoãn đứng kia, lại ôm lấy cánh tay ông Mạc, bắt đầu dĩ cười.

"Cha à, được rồi, con nhất định sẽ sống tốt mà, dù sao cũng còn chung một thành phố mà, cũng cách nhau không xa, cha đừng lo."

"Ta biết, nhưng là..."

"Không sao, còn có mấy gia gia đứng về phía con nữa, cho bọn họ mười lá gan họ cũng không dám làm bậy!" Cô khẳng định.

Hết lời an ủi, cuối cùng cô cũng được ôm đồ rời khỏi Mạc gia, lên xe bắt đầu tới nhà mới.

Ôi, chưa bao giờ cô thấy rời khỏi nhà lại là chuyện tốt đẹp như thế này.

Mạc Linh mang tâm tình vui vẻ nhanh chóng đến nơi ở mới, hoàn toàn không biết một khi cô đã đặt chân vào căn nhà đầy sói đó, cô sẽ bị ăn sạch đến xương cũng không thừa.

Tất nhiên, đó là chuyện sau đó, cô không biết cũng là chuyện tất nhiên.

Tác giả có lời muốn nói:

Ồm..

Thôi cạn lời, mọi người tiếp tục đi ~ (~ 3 ~) ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Nhà mới

Xe dừng lại trước một căn biệt thự lớn ở khu ngoại ô, biệt thự nổi bật với hai màu trắng và vàng, có cảm giác rất ấm áp.

Bên trong rộng vô cùng, mới đầu cô còn lo nhiều người quá không có nơi sống đủ, nhưng xem ra cô lo thừa.

Biệt thự chia làm hai tầng, tầng trệt có phòng khách sang trọng, phòng bếp đầy đủ dụng cụ, còn có quầy bar gia đình, mấy bình hoa cùng tranh treo tường kì lạ.

Mạc Linh nhìn ngắm mấy bình hoa, không rõ giá trị của chúng. Người giàu có thú vui ngắm bình sao? Để cắm hoa còn đẹp hơn a.

Ở đối diện cửa ra vào có một cầu thang gỗ, bắt đầu lan can hình tròn, cho nên người ở phòng cuối cùng phải đi một vòng lớn mới có thể xuống tầng dưới được. Tầng hai có một loạt phòng ở bao quanh hết cả biệt thự theo vòng tròn đó, đứng ở trước lan can phòng này có thể nhìn thấy rõ phòng đối diện, thiết kế rất tiện.

"Như vậy, phòng em sẽ là phòng 1 ở cạnh cầu thang, đó là phòng lớn nhất, vật dụng đầy đủ, còn có chất lượng tốt nữa." Đặc biệt là cách âm.

"Còn các anh ở phòng nào?" Cô mở cửa phòng 1 ra, phát hiện hành lý đã đủ, còn có tủ tivi, tủ lạnh, phòng tắm riêng nữa.

"Bọn anh đã quyết định rồi, theo thứ tự từ 2 đến 9 là Đồng Thanh, Hoàng Ngôn Đăng, Lâm Hoài Nam, Kanato Ken, Châu Quang Khải, Bạc Ngưng Thần, Khương Thành Quan, cuối cùng là anh." Đồng Phù đẩy đẩy kính.

"Ồ?"

Sao đột nhiên cô có cảm giác bọn họ đã đào sẵn hố để cô nhảy vào nhỉ? Chắc là không phải nhỉ...

Mạc Linh xem nhẹ cảnh báo bên trong đầu, vẫy tay với bọn họ.

"Như vậy, em thu thập vài thứ đã, mọi người cũng dọn dẹp sớm một chút rồi nghỉ đi, ngủ ngon." Nói xong cô liền chui vào phòng, đóng cửa, khóa lại.

Còn lại tám người đứng bên ngoài mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ có Đồng Thanh và Hoàng Ngôn Đăng là đắc ý.

"Hắc hắc, quả nhiên trời không phụ người có lòng!" Đồng Phù hiềm khi cười lớn như vậy "Mọi người ngủ sớm đi, tạm biệt nhé ~"

"Tất nhiên, dù thua cậu nhưng cũng không sao, đỡ hơn là thua bọn họ." Hoàng Ngôn Đăng nhún vai, bước về phòng.

"Thôi, về phòng đi, Phù, khổ cho cậu rồi." Lâm Hoài Nam vỗ vai bạn thân, tuy nhiên trong mắt lộ rõ vẻ hả hê.

Đồng Phù đứng ở phòng mình, nhìn qua phòng bên cạnh là số 1, nhưng thật chết tiệt là lại có lan can cản trở, nếu hắn biết ai đã thiết kế căn nhà này, hẳn nhất định sẽ đánh tên đó đến kêu cha gọi mẹ cũng không còn sức! Bất đắc dĩ thở dài, tuy là hắn nói không quan tâm đến chuyện phân phòng, nhưng cũng không nên cho hắn thua thảm như vậy chứ...

Bóng tối rất nhanh phủ xuống, ai về phòng người nấy, mọi thứ trở về tĩnh lặng.

.....

Hôm sau, cô đang vui đùa trong chăn ngủ đến chảy nước thì chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Bị đánh thức khỏi mộng đẹp, cô ôm chăn rằm rì một hồi mới lên tiếng.

"Ai vậy?" Thanh âm khàn khàn buổi sáng nghe qua có chút mệt mỏi.

Cô đã dành cả tối để dọn dẹp phòng đó, cho nên buổi sáng mới không dậy nổi, nếu là bình thường thì cô đã dậy vào lúc 7 giờ rồi. Thật ra mọi thứ đã được sắp xếp đầu vào đây rồi, dọn dẹp vài món cũng không lâu như vậy, chỉ là trong lúc xếp sách vào kệ, một cuốn sách đột nhiên rớt xuống, bên trong trùng hợp lại là... khụ, mọi người biết là được, đừng nói ra...

Tóm lại là, cô ôm quyển tiểu thuyết ấy, gặm lại đến khuya, đến khi đọc xong mới chịu an tâm ngủ. Kết quả không cần phải nói, hai mắt cô đang thâm mệt với nhau đây này.

Đối với cô thì không có gì, nhưng khi thanh âm nhỏ xíu của cô truyền vào tai người gõ cửa thì lại được gắn thêm mác "Làm nũng".

Bạc Ngưng Thần yên lặng đứng trước cửa phòng, ngậy người một hồi mới ho khan một tiếng, tiếp tục gõ cửa.

"Mạc Linh, nếu em không ngại sau khi nghỉ phép lại đến trễ thì anh có thể chờ em ở dưới lầu." Hắn nói xong, lẳng lặng chờ một chút.

"Xoạt... Rầm!... Bịch bịch bịch..."

Hàng loạt âm thanh khiến Bạc Ngưng Thần phải bật cười.

"Đội... đội một chút, em chuẩn bị xong xuống ngay!" Cô vội vã ôm đồ chạy vào phòng tắm.

Chết tiệt! Sao lại quên mất hôm nay phải đi làm chứ!

Đến khi cô trang điểm hoàn mỹ mở cửa ra liền thấy nam nhân trước cửa đang quan sát mình, còn gật gật đầu, rồi lại cúi người ngang tầm với cô, không có ý tốt cười cười.

"Sao thế? Được cấp trên đánh thức, vui tới mức té xuống giường à?"

"... Không có." Không nhắc thì thôi, nhắc tới cô liền thấy móng cùng lưng đau ê ẩm.

"Tôi hôm qua ngủ không tốt sao?" Hắn nhìn thấy mí mắt hơi đen của cô, vuốt tay vuốt một cái "Hay là đặc cách cho cô thư ký ngủ thêm một lát nhé?"

"Ai là thư ký của anh? Đi thôi, em muốn ăn sáng!" Cô xấu hổ che mặt bước xuống trước.

Không thể nói cho hắn biết cô vì lý do... không trang nhã như vậy mà ngủ trễ.

Bạc Ngưng Thần lại cho rằng hành động của cô là vì thẹn thùng, rất đắc ý đi theo sau, nhân tiện còn nhếch môi thách thức với mấy tên tình địch luôn cảnh giác kia nữa.

Hừ, ai tới trước người đó càng có lợi, ngu xuẩn chờ đợi có gì hay!

Tác giả có lời muốn nói:

Ta đều nhớ mọi người rồi, đừng lo không được xem nhé ~ hôn ta một cái, ngoan quá đi mất!! ٩(͡° ͜ʖ ͡°)۶

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thanh nhi bị đùa giỡn

"Linh ơi, đến đây ăn sáng đi, anh dọn xong món ăn cho em rồi này." Hoàng Ngôn Đăng vỗ vào chỗ trống bên cạnh.

"Có món ốp lết em thích này, qua đây đi." Kanato Ken nâng đĩa ốp lết trong tay, mỉm cười gọi.

"Oa, có ốp lết sao?" Mạc Linh lập tức nhào tới, nhận lấy đĩa liền thuận miệng ngồi xuống ghế gần đó "Mọi người ăn sáng ngon miệng!"

Vừa nói xong thì một miếng trứng đã nằm trong miệng cô. Dưới những cặp mắt theo dõi bên cạnh, cô bình tĩnh xử lý xong món ăn, sau đó nhanh chóng đứng dậy.

"Để anh rửa cho, em sắp trễ làm rồi phải không?" Đồng Phù vỗ vỗ đầu cô, cúi đầu dọn dẹp bàn ăn.

"Áy!" Mạc Linh nhìn thấy kim giờ của đồng hồ sắp chỉ sang số 9, vội vã ôm túi xách, không quên vẫy tay với Đồng Phù "Cảm ơn anh, Phù, bữa tối em sẽ rửa!"

"..." Máy nam nhân còn chưa kịp nói gì thì bóng dáng cô đã biến mất.

"Ừm, nếu ta không làm thì em ấy..." Lâm Hoài Nam xoa cằm, ra chiều đắm chiêu.

"Trốn tránh chúng ta..." Hoàng Ngôn Đăng lầm bầm.

"Nên mới chạy nhanh như thế." Khương Thành Quan như vừa hiểu ra, nắm tay trái đập bàn tay phải, làm ra kết luận.

"Ngủ gật!" Châu Quang Khải khinh thường liếc Khương Thành Quan, vừa lúc điện thoại hân reo lên, có việc đi ra ngoài.

Tất nhiên bọn họ cũng không phải là dạng ăn trắng mặt trơn, tự mỗi người có việc, chia nhau lên xe đi hết cả, chỉ còn mỗi Đồng Phù ở lại rửa bát mà thôi.

Cũng không phải Đồng Phù của chúng ta đang gi cho cam, chẳng qua là do hân (lại một lần nữa) thua cái trò chơi ngu xuẩn kia nên phải chịu đày đọa, làm công việc nhà của hôm nay.

Đấu với một đám bụng đen kia, bác sĩ "nhân ái" như Đồng Phù nghiêm nhiên trở thành đối tượng dễ lừa gạt nhất. Dù hân không phải là dạng ngây thơ ngốc nghếch như Khương Thành Quan, nhưng cũng không có cái vận may phân chó như tên đó, cho nên mỗi lần hân chuẩn bị ra chiêu đều bị đoán được.

Phải nói là... quá oan ức...

Đồng Phù vừa rửa vừa nghĩ. Đột nhiên hân đụng tới phần ăn của Mạc Linh, lập tức cả người hân như tưới một tầng hào quang hồng phấn, bắt đầu lầm bầm

"Đây là bữa ăn của Linh..."

"Còn vương hơi ẩm này..."

"A, thơm thật..."

Khụ, chúng ta không nhìn vị trên, mọi người xem nhẹ sự tồn tại của hân tốt lắm, chúng ta tiếp tục...

.....

Mạc Linh chạy tới công ty vừa vặn đúng giờ, nhanh chân đến phòng thiết kế của mình, còn chưa kịp thở ra thì đột nhiên nghe thấy có người gọi, hơn nữa thanh âm vô cùng đáng khinh.

"Tiểu ~ Linh ~ nhi ~ yêu ~ dấu ~"

Không cần phán đoán, trên thế giới này chỉ có một người gọi cô như thế.

Mạc Linh quay lại, vừa vặn đối diện với bánh bao lớn đang chuẩn bị ép tới. Dưới áp lực của việc bị áp không thở nổi, cô theo bản năng giơ hai tay lên hông đón lấy "vũ khí mang tính chất sát thương cao" kia.

"Aaaaaaaa!!!" Bên tai là tiếng hét thảm thiết.

"Oaaaaa ~" Xung quanh là tiếng trầm trồ vừa thán phục vừa ngưỡng mộ "Cô ấy thật sự chặn lại kia..."

Tới khi Mạc Linh lùi lại an toàn, thả tay ra thì người trước mặt đang ôm ngực khóc thét.

"Ô ô... lần đầu tiên của tôi... lần đầu tiên cứ như vậy... mất rồi!!"

Sau đó là một thanh âm bi tráng vang dội khác.

"Ai dám cướp lần đầu tiên của Hoa Hoa? Bước ra đây! Ta còn chưa được chạm vào đâu! Lão tử hôm nay liều với người!!"

Trên trán gân xanh không ngừng giật giật, Mạc Linh cố áp chế bản thân đừng hành động bạo lực, đưa tay ngăn chặn hai tên ngốc trước mặt muốn hủy hoại danh dự thiếu đàn thương của cô.

"Đù, hai người diễn trò xong chưa? Có chuyện mau nói."

"Tiểu Linh nhi thật đáng ghét, người ta nhớ cậu, muốn ôm cậu một cái thôi mà..." Trần Ninh Hoa - cô bạn đi công tác lâu ngày của Mạc Linh, rưng rưng khóc.

"Đi một chuyến tận mấy tháng trời, vừa về tới liền biến tính rồi à?" Cô liếc nhìn người không thèm để ý ánh mắt xung quanh trước mặt, ra vẻ lạnh lùng hừ một tiếng.

"Ôi ôi, Tiểu Linh nhi, ngoan, lại đây để tỳ tỳ an ủi muội nhé? Tỳ có mua quà cho muội này." Trần Ninh Hoa mặt dày dán lên, cung kính nâng một hộp nhỏ lên.

Mạc Linh nhìn nhìn hộp nhỏ, làm bộ đắm chiêu một hồi mới chịu cầm, vừa mở ra cô lập tức muốn hét lên ngay.

"Là nhẫn bầu trời(*) số lượng giới hạn!" Cô cầm lấy chiếc nhẫn bản to, có mặt đá màu cam lấp lánh được bao lấy bởi phần kim loại có dấu chữ X với dòng chữ "Vongola" mà cô ao ước đã lâu, kính trọng hơn một cái lên mặt nhẫn.

"Ha ha, thế nào? Tổ xếp hàng từ sáng sớm mới có được nó đó, rất đẹp phải không?" Trần Ninh Hoa không ưa thích những thứ này, nhưng cô bạn của cô ấy thích thì tốn một chút công sức cũng đáng.

"Đẹp quá đi..." Mạc Linh cảm động ôm lấy Trần Ninh Hoa.

Cũng may nhờ có Trần Ninh Hoa nhắc nhở, cô mới nhận ra mình sơ xuất đến thế nào, chưa cần quét các cửa hàng otaku(**) bao lâu, cũng thức tỉnh dòng máu nhiệt tình huyết nữ bị mấy tên phiền toái kia lu mờ.

Quyết định rồi, cuối tuần cô nhất định phải đi mua sắm!!

"Hoa Hoa... còn của anh..." Chung Nhật Khải ngại ngùng như thiếu nữ mới lớn, đưa ngón tay chọc chọc vào cánh tay Trần Ninh Hoa.

"Cái gì? Anh là ai?" Trần Ninh Hoa ngấm hấn một hồi, nhú mày tỏ vẻ không quen biết.

"Hoa Hoa..." Chung Nhật Khải đáng thương chớp chớp mắt.

Mạc Linh thấy hai người trước mặt diễn trò, có chút buồn nôn với "khôn mặt đáng yêu" của thư kí Chung luôn ngáng chân sau của cô. Tạm bỏ qua họ đã, cô muốn chụp lại chiếc nhẫn vô giá này, sau đó đăng lên mạng để cộng đồng ghen tị chết, hắc hắc ~

"Hoa Hoa, nghỉ trưa chúng ta gặp lại, tớ còn có việc phải làm, đi trước nhé!" Mạc Linh chui về bàn làm việc, khoái chí đến cười khúc khích một mình cả một ngày.

Về phần cặp đôi Hoa Hoa - Tiểu Khải của chúng ta thì vừa cãi nhau vừa sóng vai rời khỏi phòng thiết kế. Quen nhau mấy tháng trời rồi mà còn không biết kiềm chế lại, cứ thích ăn ái trước mặt dân văn phòng độc thân, cô mới không thèm quan bọn họ, để bọn họ bị mọi người dùng ánh mắt lẳng trì đi.

"Linh, em làm gì thế?"

Đồng Thanh vì phải trang điểm như bình thường mà đến trễ hơn cô, hần đã nói với cô về việc này, còn bị cô mắng cho một trận vì lừa dối, sau đó còn bị phạt giặt quần áo một tuần mới xong. Nhắc tới kí ức đau thương này, Đồng Thanh rất muốn tìm một cây búa gỗ vào đầu để quên đi.

Vừa vào cửa đã thấy cô ôm một hộp nhỏ cười ngu rồi. Tuy nụ cười đáng yêu đến mấy đi nữa thì cũng làm hần hơi sợ, như thể cô đang suy nghĩ điều gì... ừm, quý dị lắm ấy.

"Áy, Đồng Thanh, đến đây đến đây!" Mạc Linh hưng phấn gọi hấn lại.

Đồng Thanh nghi hoặc, chần chờ bước đến, còn chưa kịp hỏi thì tay bị nắm lấy, trên ngón tay chợt xuất hiện cảm giác lạnh lạnh khiến hấn ngỡ ngàng.

Cô đang tươi cười đeo một chiếc nhẫn cho hấn, hơn nữa còn cẩn thận ngắm nghía, những ngón tay nhỏ của cô nắm lấy tay hấn, cẩn thận xoa xoa nhẫn.

Xem nhẹ hình dáng của nhẫn đi, hấn chỉ nghe thấy tiếng đập mạnh mẽ trong lồng ngực, mặt nóng lên, trên tay là xúc cảm mềm mại khác hấn với thân thể cứng đờ của hấn.

"Linh... cái này..." Hấn lúng túng gãi đầu.

"Đẹp không?" Mạc Linh mong chờ nhìn hấn.

"... Rất đẹp." Tuy thiết kế không hợp với sở thích của hấn cho lắm.

"Đẹp phải không? Biết ngay mà, đeo vào tay đẹp hơn nhiều, nhưng mà để ở ngoài lâu sẽ giảm tuổi thọ, vẫn là cất vào đi." Cô kéo chiếc nhẫn ra, lại cẩn thận đặt vào hộp, nâng niu như trân bảo.

Đồng Thanh có cảm giác bị lừa dối, tức giận cũng không được, quát mắng cũng không xong, chỉ có thể hậm hực ngồi xuống bên cạnh cô.

"Sao thế?" Cô nghiêng đầu, nhìn thấy sườn mặt sưng thành bánh bao của hấn.

"Không phải em tặng nó cho anh sao?" Hấn cau mày.

"Không phải, đây là Hoa Hoa tặng cho em, là bản giới hạn đó, muốn thì anh tự đi mà mua." Cô ôm cái hộp lại, ngăn ngừa hấn cướp nó.

"..." → _ → Ai mà thèm cái nhẫn đó!

(*) Nhẫn bầu trời: Ai xem KHR hấn là biết nhỉ, là ảnh phía trên ấy *chỉ chỉ đầu trang*

(**) Otaku: Dân nghiện manga, anime,..v.v.. mọi người hiểu =))

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi tay, cho nên cắt ngang đi

Hắc hắc, Thanh nhi của chúng ta bị lừa dối, sao ta lại phản kích thế này ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Quan hệ quấy rối

“Thư kí Mạc, Bạc tổng gọi cô kia.” Thư kí Chung ôm khuôn mặt đào dạt xuân tình xuất hiện.

“Được, đợi một lát.”

Mạc Linh đã quen với xưng hô của Chung Nhật Khải, bảo hấn đổi cách gọi hấn thà chết không chịu, cô đành tùy ý hấn. Dọn dẹp bàn lại một chút, lưu lại tài liệu xong cô mới đứng dậy.

“Linh, cẩn thận với cái tên đó đấy.” Đồng Thanh vẫn nhớ thân phận hiện tại, cẩn răn nói.

Nếu hấn rời khỏi Mạc thị thì hấn có thể kế nghiệp cha hấn, tiếp quản Đồng thị, không cần kiêng dè mà đi theo cô, nhưng ở lại đây làm một nhân viên quèn thì được ngồi gần bên cô hơn, giữa hai quyết định khó khăn này, hấn luôn không biết nên làm thế nào.

Đi hay không đi, đó là một vấn đề.

Mạc Linh tất nhiên không biết Đồng Thanh rối rắm chuyện gì, gật đầu với hấn liền đi theo Chung Nhật Khải.

“Cốc cốc.”

“Vào đi.”

“Bạc tổng, ngài gọi tôi?” Mạc Linh lịch sự lên tiếng.

Mạc Linh tác phong nhanh nhẹn, bước chân tới cách bàn làm việc của Bạc Ngưng Thần khoảng một mét liền dừng lại. Từ vị trí này có thể giúp cho khoảng cách hai người không quá xa nhưng cũng không đủ để hấn vừa vươn tay là chạm đến cô, rất an toàn.

“À, không có gì, muốn hỏi em đã hoàn thành thiết kế cho thương hiệu mặt hàng mới nhất của chúng ta chưa?” Bạc Ngưng Thần hai tay chống cằm, cau mày nhìn bộ dáng đề phòng của cô.

“Bản thiết kế đó sao? Đã xong rồi, nhưng còn chờ tôi hoàn thành xong vài chi tiết nhỏ nữa sẽ cho ngài xem.” Nhắc tới công việc cô liền hưng trí bừng bừng, càng thêm cẩn thận.

“Sao em lại đứng xa như vậy?” Hấn không chút nào che giấu bất mãn.

Mạc Linh nhìn hấn một chút, lại nhìn khoảng trống giữa hai người, rất tự nhiên lại lùi thêm một bước.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép đi trước.” Bình tĩnh cúi đầu.

“...” Bạc Ngưng Thần rất muốn nắm lấy cái tên vô tâm đối diện, hung hăng mà dằn vò một phen, cho cô chỉ có thể yếu ớt dựa vào hấn “Giữa anh với em, chỉ có công việc thôi sao?”

“Không, quan hệ bạn bè, quan hệ hôn phu hôn thê chưa xác định, hấn là như vậy.” Cô gợn hai ngón tay đối diện hấn “Tuy nhiên, việc công là việc công, việc tư là việc tư, tôi không chấp nhận việc bản thân bị quấy rầy chỉ vì ngài 'quan tâm' đến công việc của tôi.”

“Em thật là nhẫn tâm.” Hấn thở dài, nhưng tức giận đã bị một câu 'hôn phu hôn thê' của cô đánh bay tận chín tầng mây “VẬY ĐƯỢC RỒI, TRƯA NAY CHẮC LÀ EM ĂN CÙNG VỚI BẠN NHÌ? TỐI NAY GẶP EM SAU.”

Bạc Ngưng Thần biết lấy lui làm tiến, đối với cô quá cường thế cô càng phản kháng quyết liệt, trái lại, dùng thái độ mềm mỏng dỗ dành cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Đại khái thì Mạc Linh chính là loại người ăn mềm không ăn cứng đi.

Đối với lời nói của cô hôm nay, hấn đủ yên tâm rồi, tạm xem nhẹ cụm từ “chưa xác định” đi thì càng thêm hoàn mỹ.

Mạc Linh gật đầu, xoay người đi đến cửa. Khi vừa mở cửa ra, cô lại đột nhiên quay lại, mỉm cười.

“Thật ra, trong công việc, giữa anh với em còn có một cụm từ nữa, đó là quấy rối.” Hai chữ cuối cô gần như là cắn răng nói ra, liếc mắt cảnh cáo hấn một cái, cô mới xem như yên lòng trở về.

Bạc Ngưng Thần bị thái độ bất ngờ của cô làm cho không phản ứng kịp, mấy giây sau hấn mới hồi thần, nhin không được lớn tiếng cười.

Đáng yêu như thế làm sao hấn chịu được đây!

Dù Mạc Linh đã đi ra khỏi phòng nhưng dường như cô vẫn nghe thấy tiếng cười của hấn quanh quẩn bên tai. Ôm hai tai đỏ ửng, cô bước nhanh vào thang máy.

Trở về với địa bàn của mình, Mạc Linh thật sự thờ phào một hơi. Đối phó với boss a, mỗi lần đều giết chết rất nhiều nơ ron thần kinh của cô, nếu mỗi ngày đều thế này cô nhất định sẽ về hưu sớm mất.

“Linh nhĩ? Em trở lại rồi à?”

Phía sau có tiếng người gọi lại khiến cô dừng chân, thuận theo nhìn về phía nữ nhân đang bước đến.

Người tới không ai khác ngoài vị nữ chủ vận năng Bạch Liên Hoa của chúng ta, ngoài Bạch nữ chủ ra, trong công ty không có một nữ nhân nào gọi cô thân mật như vậy.

“Bạch Liên Hoa, con gió nào đưa cô đến đây vậy?” Mạc Linh mỉm cười, lịch sự gật đầu chào hỏi.

Cô để ý thấy Bạch Liên Hoa có gì đó không bình thường. Cùng một cách ăn mặc, cùng một bộ ôn nhu dịu dàng dễ đẩy ngã, nhưng cả người cô ấy như toát ra mị lực vô hình, sự quyến rũ ẩn ẩn hiện ra qua từng nét mặt cử chỉ.

Không thể nào, chẳng lẽ nữ chủ cũng có thể tiến hóa sao? Từ thiên sứ biến thành yêu tinh rồi?

“Em thật là xa lạ quá đó, lâu ngày không gặp, hình như em trưởng thành thì phải, nhìn em xinh đẹp hơn lúc trước nữa!” Bạch Liên Hoa tươi cười đầy mặt, thân thiết kéo tay cô.

“Ấy, thật sao?” Nữ nhân không bao giờ ghét bỏ lời khen, cô cũng không ngoại lệ “Cảm ơn.”

“Em có rảnh không? Chúng ta đi uống nước nhé, chị em mình cùng tâm sự?”

“Thật tiếc quá, hôm nay không được rồi, hôm nay tôi có hẹn với bạn rồi, lần sau nhé.”

Mạc Linh như sực tỉnh, chợt nhận ra phần com trước mặt bị cô “tàn phá” không còn hình dạng. Thở dài, cô ngẩng đầu nhìn cô bạn quá khích của mình.

“Hoa Hoa này, chẳng lẽ khi có tình yêu thì nữ nhân sẽ giảm IQ là thật sao?” Cô bỗng nói, ý tứ chọc ghẹo Trần Ninh Hoa thay đổi rõ ràng “Mà chuyện gì?”

“Ô hay, thế hóa ra cậu bảo tớ ngốc à?” Trần Ninh Hoa tròn mắt, bàn tay nhanh như chớp đáp lên cái đầu nâu của cô.

“Ai nha!”

Mạc Linh đau hô một tiếng, đáng thương ôm đầu. Rõ ràng lúc trước Hoa Hoa dịu dàng hiểu chuyện biết bao nhiêu, nữ hán tử trước mặt này là ai vậy a, bạo lực quá đi..

“Thôi, nói cho cậu nghe, gần đây trên báo đang lùm xùm vụ nghi vấn tình cảm của một cặp diễn viên ấy, trùng hợp lại là người của công ty mình nữa đó!”

Không chờ cô kịp nói gì, Trần Ninh Hoa lập tức hạ giọng, vẻ mặt nghiêm trọng ghé sát tai cô thì thầm.

“Cái cô Bạch Liên Hoa ấy, đang quen với diễn viên mới của công ty chúng ta - Trần Dục ấy.”

“À...”

Mạc Linh gật gù. Hóa ra đúng là Bạch nữ chủ có người yêu a...

Khoan! Bạch Liên Hoa có bạn trai? Còn tên Trần Dục!!

Ôi chào! Chẳng phải Trần Dục là nam phụ sao? Như thế nào cướp được Bạch Liên Hoa từ tay nam chủ rồi?!

Vậy nam chủ bọn họ làm thế nào đây a uy!!!

Trần Ninh Hoa phát hiện Mạc Linh sau khi nghe tin nóng hổi cũng không phản ứng, buồn bực ngồi về chỗ mình, luôn miệng oán hận có cô bạn vô tâm thật là khổ.

Đáng tiếc Trần Ninh Hoa hiểu lầm rồi, Mạc Linh đã rơi vào tình trạng chết máy rồi, ở nơi nào còn dư sức chú ý tới cô ấy nữa.

Đột nhiên Mạc Linh ghé sát mặt vào trước mặt cô bạn thân, hé miệng liên hồi tới tấp.

“Cậu nói cái gì? Bạch Liên Hoa có bạn trai tên Trần Dục? Chuyện này từ khi nào? Trần Dục đó như thế nào lại thành diễn viên của công ty chúng ta? Có phải có gì sai lầm không? Bạch Liên Hoa phải làm...” nữ chủ chứ!

Câu sau Mạc Linh không nói ra kịp vì Trần Ninh Hoa đã tàn nhẫn đẩy cô ra, ấn cô ngồi xuống trước ánh mắt kinh dị của những đồng nghiệp xung quanh.

“Cậu làm sao thế? Cậu có hứng thú với nam nhân từ khi nào vậy? Tớ cứ tưởng cậu là lão bà có trái tim sắt đá chứ.” Trần Ninh Hoa khó hiểu.

Mạc Linh lại thở dài, xem ra với tần suất thở dài thế này thì mấy năm sau cô chưa già đã yếu rồi..

Trần Ninh Hoa cũng không để tâm thái độ khác thường của cô, tiếp tục hắc hắc cười, ra vẻ bí ẩn một lần nữa ghé tai cô thì thầm.

“Nói cho cậu biết thêm một tin nữa, Trần Dục đó ấy, là anh họ của tớ.” Trần Ninh Hoa giống như không nhìn thấy khuôn mặt đã hóa đá của Mạc Linh, bộ dáng mướt phần hí hửng giới thiệu “Trần Dục ấy hả, là một tên mặt lạnh, khuôn mặt thì dễ nhìn, tính cách lại tệ không chịu được, vậy mà cuối cùng Bạch Liên Hoa nổi tiếng thuần khiết kia cũng rơi vào bẫy tình của hắn, đúng là nam nhân không xấu nữ nhân không thương a.”

Mạc Linh chỉ cảm thấy trước mắt trắng xóa, cả người bị một làn gió nhẹ vờn qua, tan thành cát bụi.

Chẳng lẽ việc cô xuyên vào cuốn sách này đồng thời cũng làm cho hiệu ứng bướm bướm xuất hiện sao? Nhưng mà theo cô nhớ thì Trần Dục là một anh chàng vừa đẹp trai vừa có tiền lại tốt tính, chuẩn ba tốt của một nam nhân a, vì sao vào miệng Hoa Hoa lại trở thành tên xấu xa mặt liệt thế? Bướm bướm dạng này cũng quá mạnh mẽ đi..

Hay là tìm thời cơ xem thử, có thể nào Trần Dục thật sự cũng xuyên qua giống cô không? Không thể nào có chuyện một nam nhân lại đột nhiên thay đổi tính cách được.

“Mạc Linh, có thể cùng tôi nói chuyện một chút sao?”

Không ngờ vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện. Trước mặt cô xuất hiện một nam nhân dáng người thon dài, khuôn mặt đẹp trai cứng đờ, khi nói chuyện cũng chỉ có môi là nhấp nháy cử động... Anh trai à, anh đang chơi trò cosplay than sao? Anh đạt chuẩn rồi đó!

“A, Anh Dục, anh đến đây từ khi nào vậy?” Trần Ninh Hoa chợt dạ, gương mặt cười một tiếng “Tiểu Linh nhi, thật ngại quá, đột nhiên tớ nhớ ra còn mấy cặp văn kiện chưa xử lý xong, tớ đi trước!”

Mạc Linh nhìn theo bóng dáng chạy trốn chết của Trần Ninh Hoa, một lúc sau mới thu lại ánh mắt, bình tĩnh quay lại nhìn Trần Dục.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Cứng nhắc.

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi, là chuyện liên quan đến cô và tôi.” Trần Dục như không nhận ra cô không thoải mái, gật đầu tiếp tục nói.

“À, được.”

Trần Dục dẫn đầu đi ra ngoài, cô thu dọn lại một chút cũng theo sau. Hắn đi phía trước không nói một câu, cô cũng không biết nên bắt chuyện thế nào, vì vậy không khí nháy mắt tẻ nhạt đi rất nhiều.

Đến trước một góc vắng người trong công ty, hắn mới dừng lại, nhìn quanh để đảm bảo không còn ai, hắn mới liếc nhìn cô.

“Cô có phải biết chuyện gì về tôi không?” Trần Dục đã quan sát Mạc Linh một lúc mới làm ra kết luận này.

“A, anh nói cái gì? Tôi không hiểu, tôi chưa gặp anh lần nào mà.” Cô giả ngu.

“Đừng nói dối, nếu tôi không làm thì cô khá nhạy cảm với chuyện của Tiểu Hoa, còn làm ra hành động kì lạ khi nghe về tôi, tôi nghĩ cô có điều gì đó không nói ra được, phải không?”

Tiểu Hoa ở đây tất nhiên là Bạch Liên Hoa rồi, hơn nữa, cô không có làm hành động kì lạ gì khi nghe về hắn cả! Cô khi đó hoàn toàn là bị sốc đến quên cử động luôn a!

“Nếu anh đã biết không nói ra được, anh còn hỏi tôi làm gì?” Mạc Linh ra sức khinh bỉ hắn, lại khinh bỉ hắn.

Trần Dục thật sâu nhìn cô, như thể cô và hắn có một chân với nhau vậy, điều đó làm cô không thoải mái tí nào. Đối mặt với một tên mặt liệt rất gian nan a! Ai bảo nam nhân lạnh lùng rất có khí chất? Mau ra đây, ta phải ném người cho Tiểu Hi ăn! (Chú: Tiểu Hi là con chó của bác bảo vệ trong Mạc thị.)

“Vậy là tôi đoán đúng rồi, cô cũng trọng sinh sao?”

“...”

Hắn nói “trọng sinh” kia... Còn nói “cũng” nữa kia...

Oa, quanh co nửa ngày, hóa ra hắn trọng sinh. Trần Dục trong tác phẩm là một pháo hôi, bị các nam chủ mạnh mẽ chèn ép đến không thở nổi, cuối cùng rút khỏi giới nghệ sĩ, thành anh chàng bán hoa ở đầu phố. Nếu ghép lý do hắn trọng sinh vào đây, thì mọi chuyện đều sáng tỏ rồi.

Nhưng mà cô có nên nói cho hắn biết cô là xuyên qua chứ không phải trọng sinh hay không? Hay là thôi đi, để hắn tự nào bỏ, không phải người ta nói nào bỏ để là mạnh nhất sao?

“A, đúng vậy, hóa ra anh cũng là vậy sao?” Cô (giả vờ) khiếp sợ, che miệng không dám tin nhìn hắn.

Thiếu nữ, giải Diễn viên xuất sắc năm nay là dành cho người!

Tác giả có lời muốn nói:

Hắc hắc, phản kích chưa? Ta thật sự rất thích mặt liệt đại nhân a ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trọng sinh

P/s: Cứ cho đây là Trần Dục đi (///w///)

Mạc Linh dùng thìa khuấy khuấy ly nước chanh trước mặt, chán nản ngẩng đầu nhìn nam nhân đối diện một cái, lại tiếp tục khuấy.

Sau khi Trần Dục xác định cô cùng hắn là cùng trọng sinh, để tránh cho người bên ngoài vô tình đến chỗ đó phát hiện, cô lôi kéo hắn ra ngoài, đến một quán nước gần đó ngồi xuống từ từ bàn chuyện, không ngờ ngồi xuống xong hắn liền tiếp tục chơi trò trừng mắt với cô, ngậm miệng không hé một câu.

“Ừm, Trần Dục này, vậy anh nói, anh trọng sinh vào thời điểm nào vậy?”

“Cách đây không lâu, lúc đó tôi sắp bước chân vào Mạc thị.” Hắn khô khan trả lời.

“... Vậy anh quen Bạch Liên Hoa từ khi nào? Lúc trước... trước khi anh trọng sinh...”

Trần Dực nhìn cô một lúc lâu, sau đó mới bình thần cầm ly cà phê trước mặt lên nhấp một ngụm.

“Sau khi Tiểu Hoa bị mấy tên kia dồn ép sống chung, tôi cũng rút lui khỏi Mạc thị, mở một tiệm hoa sinh sống, nhưng vì quá đau khổ, không lâu sau đó tôi suy kiệt, dần dần chết đi, trước khi chết tôi còn ước gì mình có thể quay lại một lần nữa, không ngờ lại thành công.”

Trần Dực còn nhớ một tháng trước khi chết, hắn đã yếu đến mức không thể ăn uống, đi lại được, mỗi ngày đều được truyền mấy thứ nước dinh dưỡng kéo dài tuổi thọ, trước mắt hắn luôn là một màu đen, nhưng không ai biết hắn đã suy kiệt đến mức mù, cũng không ai biết hắn đã chết trong bệnh viện vào thời điểm nào. Chỉ có mỗi hắn, trút hơi thở cuối cùng, mang theo tâm trạng không cam lòng chết đi. Chính vì thế khi hắn một lần nữa mở mắt, phát hiện mình vẫn có thể nhìn thấy trước mặt, cũng có thể cử động, hắn gần như là điên rồi, phải mất một lúc lâu hắn mới có thể ổn định lại tâm trạng vui sướng điên cuồng trong lòng, gần như là chạy như bay đi tìm người mà hắn ngày đêm mong nhớ.

Có thể là trời xanh có mắt, một lần nữa cho hắn sống lại, để hắn có thể một lần nữa ôm lấy Tiểu Hoa trong tay, cùng thế giới của anh trải qua ngày tháng tươi đẹp nhất. Trải qua một lần chết đi, có thể nói hắn trở nên thông minh hơn rất nhiều, cũng hiểu được nhiều điều, nhưng có một điều hắn vẫn thấy khó hiểu, mà người có thể giải đáp thắc mắc của hắn, chỉ có mỗi Mạc Linh đang ngồi trước mặt hắn đây.

Mạc Linh có thể nghe ra sự cực khổ trong cuộc sống của Trần Dực, thì ra hắn bị liệt cơ mặt cũng là do đã trải qua nhiều đau đớn đến chết lặng như vậy.

“Còn cô thì sao?” Trần Dực rất tò mò vì sao vị thiên kim đánh đá như cô lại trở nên hòa đồng như vậy, chẳng lẽ cô cũng có quá khứ tương tự hắn?

Mạc Linh bị hỏi bất ngờ, ra vẻ trầm ngâm cúi đầu như thể đó là điều khó nói lắm, nhưng thực ra là đang tìm kiếm kịch bản trong đầu.

“Tôi theo đuổi Khải bao nhiêu năm, cuối cùng hắn lại chán ghét tôi, đi tranh giành Bạch Liên Hoa với một đám nam nhân khác, tôi không cam tâm, nhưng cũng không thể trách ai, cuối cùng tôi lựa chọn nhảy sông tự sát, kết thúc cuộc sống đau khổ này, nhưng sau đó tôi mở mắt, tôi lại thấy cha mình đang lo lắng chăm sóc cho tôi, cuối cùng nghĩ thông, tôi không điên cuồng vì yêu nữa, tôi buông tay, để Khải tìm được tình yêu của hắn, còn tôi thì sống cuộc sống tự tại của tôi.”

Trần Dực nghiêm túc lắng nghe khiến Mạc Linh chợt dạ không thôi, cô chỉ thuận miệng bịa ra thôi, hơn nữa lúc đó Mạc Linh kia chỉ định nhảy hồ để thử lòng Châu Quang Khải, không ngờ bất hạnh mất mạng chứ có phải vì bị thương mà tự sát đâu...

Mà thôi, dù sao thì chuyện cũng không khác mấy là được.

Giữa hai người lại tiếp tục trầm mặc, nhưng không khí không còn đè nén như lúc nãy nữa, trái lại có chút thả lỏng hơn. Có lẽ là do đều đạt được nhận thức chung, Trần Dực không còn lạnh mặt với cô nữa, đáy mắt cũng mang theo tia thương cảm.

Cô không cần một tên nam phụ thương cảm à!

Khụ, ngẫm lại thì đúng là quá khứ của hắn đau lòng hơn của cô...

“Nhưng tôi nhớ Châu Quang Khải thường hay nhắc đến cô trước mặt mọi người, còn luôn miệng bảo cô là người mà hắn yêu kia mà.” Trần Dực cau mày, có lẽ nào vì hắn và cô cùng trọng sinh nên chuyện thay đổi?

“Ày, có sao?” Cô kinh hãi.

Trần Dực có thù với nam chủ, còn cô lại được nam chủ rêu rao là người yêu, có khi nào hắn giận chó đánh mèo, muốn tiêu diệt nữ phụ đáng thương như cô không?

“Tôi cũng thấy kì lạ, rõ ràng lúc trước bọn họ phải yêu Tiểu Hoa mới đúng, nhưng sau khi trọng sinh, tôi phát hiện xung quanh Tiểu Hoa chẳng có ai cả, còn bọn họ thì lại quay xung quanh cô, tôi nghĩ có thể nào là do chúng ta trọng sinh nên mọi chuyện mới khác đi không?” Trần Dực suy nghĩ một lát mới nói “Nếu như vậy, tôi muốn cùng cô bàn một chút.”

“Bà... bàn cái gì?” Cô lắp bắp, tay vô thức nắm chặt.

“Bọn họ đã có ý với cô rồi, hơn nữa cô cũng từng yêu Châu Quang Khải như vậy, hay là tôi sẽ cố gắng giúp cô đến với bọn họ, đồng thời giữ chặt lấy Tiểu Hoa, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?”

“...”

Đại ca à, bọn họ đã sống chung với tôi rồi đó! Anh còn ở đó bảo giúp cái gì? Giúp bọn họ ăn tôi dễ hơn sao?!

Mạc Linh cầm nín, bất đắc dĩ thở ra một hơi.

“Tôi thấy hay là anh giữ chặt Bạch Liên Hoa đi, chuyện tình yêu nam nữ... hiện tại tôi không có hứng thú, vẫn là mọi sự thuận theo tự nhiên đi, nếu anh cần tôi giúp chuyện gì cứ nói, nếu giúp được tôi sẽ không từ chối.”

“Có thể, cô giúp tôi ôm lấy mấy tên kia đi, như vậy Tiểu Hoa liền là của riêng tôi rồi.”

“...” Tôi nói tiếng người đó! Anh có nghe hiểu không vậy!!

Ở một góc trong công ty, có một kẻ đang tự kỷ trông nائم, miệng lầm bầm dọa cho đồng nghiệp đi gần đó đều lui xa.

“Linh bỏ ta đi, không mang theo ta, Linh bỏ ta đi, đi theo tên khác...” Vòng tuần hoàn n lần.

Tác giả có lời muốn nói:

Khụ, đột nhiên cảm thấy Quan Quan cùng Thanh nhi dưới tay mình thật đáng thương...

Nhất định là ảo giác, nhất định là vậy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Không sợ quân địch mạnh như hổ, chỉ sợ đồng đội ngu như heo

P/s: Ai bảo cứ mặt than đẹp trai là thông minh =__ω__=

P/ss: Đạo này view cứ lên lên xuống xuống ngộ quá, như thể bạn A xem

~

Sau khi trở về bàn làm việc, Mạc Linh như người mất hồn nằm dài trên bàn, cũng không bận tâm bên cạnh có một đám mây đen, hiện tại cô cần thời gian để thích ứng với thông tin động trời vừa tiếp nhận.

Ô, tiếp nhận cái rắm! Vì hạnh phúc của cái tên nam phụ ác độc đó mà cô phải hi sinh thân thể của cô sao?

Không được, phải tranh thủ ích lợi của mình, không được nghe theo hấn. Giả ngu, đúng vậy, nữ nhân giỏi nhất chính là giả ngu kia mà, được, mình nhất định làm được.

Mạc Linh nắm tay, nhưng an ủi thế nào cũng cảm thấy rất ngu xuẩn, không bằng cô chọn một người tốt, dễ bắt nạt còn hơn là thụ động chờ bị ăn.

Nghĩ tới điều này, Mạc Linh đột nhiên bật dậy, hai mắt lóe sáng nhìn người bên cạnh.

“Đồ... Thanh nhi.” Mạc Linh xấu xa cười.

“...” Ai đó tiếp tục ủ rũ cào bàn.

“Thanh nhi, một lát nữa chúng ta cùng về nhé?” Cô xoa xoa tay, một bộ lưu manh khi dễ thiếu nữ nhà lành.

“Cùng về?” Đám mây nhúc nhích.

“Đúng vậy, chúng ta sống chung nhà, cùng về là hợp lý mà, phải không?” Mạc Linh chính nghĩa thẳng lưng.

“Ừ.” Đám mây tản ra, từng ánh sáng len lỏi qua khe hở, không chút chần chờ chiếu xuống, tản ra quang mang sáng rọi.

“Tốt lắm, tiếp tục công tác nhé!” Mạc Linh gật đầu, quay người cười trộm.

So với đám sói kia, Mạc Linh càng thích thân cận với Đồng Thanh cùng Khương Thành Quan hơn, ngày thơ chết đi được, tiêu biểu cho hình tượng bị lừa còn giúp người khác đếm tiền. À, còn có Hoàng Ngón Đẳng, còn có Ken nữa.

A, Ken...

Nhớ tới buổi tối hôm trước, Mạc Linh không nhận được đồ cả mặt, lập tức luống cuống cúi đầu, ra về như đang tập trung công tác nhưng thật ra là đang che đi khuôn mặt hồng đến muốn chảy cả máu.

Tất nhiên, cô thành công, Đồng Thanh không hề chú ý động tác khác thường của cô, hấn còn đang du lịch trong thiên đường của mình kia.

Khụ, cái đó nói sau đi...

Đồng hồ vừa điểm năm giờ, Mạc Linh lập tức gom đồ với tốc độ chóng mặt, lôi kéo Đồng Thanh (vốn chẳng đem gì đến) bay nhanh ra ngoài.

“Linh, anh có xe.” Đồng Thanh nhìn Mạc Linh đi như bay phía trước, bắt đầu đi nói.

“Anh có xe?” Mạc Linh khựng lại, quay mặt u oán nhìn hắn “Sao không nói sớm?”

Mạc Linh thấy hắn đến còn trễ hơn mình, cứ tưởng là hắn không có xe, hiện tại tốt lắm, đi đến đây rồi còn phải quay lại lấy xe.

“Thôi được rồi, đi bộ cũng được, chúng ta đi.”

Đồng Thanh đột nhiên thay đổi ý định, ngược lại nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, hình ảnh nháy mắt chuyển thành cô bị hắn dẫn đi. Đừng có đùa, quay lại để bị tên họ Bạc kia nâng tay trên à? Thà đi bộ một chút cùng cô còn hơn là để cô ngồi xe cùng tên đó, hệ số nguy hiểm quá cao.

Mạc Linh cũng không có ý kiến, ngoan ngoãn đi theo sau. Đúng là ở bên cạnh Đồng Thanh dễ chịu hơn nhiều, có thể vì cả hai người tuổi chênh lệch không lớn, thế nên về vấn đề vai vế gì đó cũng không quá quan tâm. Mà nghĩ lại, hình như trong nhà chỉ có mỗi cô là tuổi nhỏ nhất thì phải...

Đang lúc Mạc Linh suy nghĩ xuất thần, đột nhiên Đồng Thanh khựng lại, cô bắt ngờ cũng dừng lại theo, theo tầm mắt hắn ngẩng đầu lên.

Trước mặt hai người xuất hiện tình cảnh giằng co kì lạ của hai nam nhân, một người tóc đen, cả người tản ra khí chất “Còn sống chó lại gần”, người tóc đỏ thì lộ ra khuôn mặt yêu nghiệt thu hút chú ý của những người chung quanh, trùng hợp là, cả hai người cô đều quen biết.

“A, Linh, em tan ca rồi sao? Anh còn định đến đón em đây.” Nam nhân tóc đỏ còn có thể là ai ngoài Châu ánh đế đây.

“Mạc Linh.” Nam nhân tóc đen chính là mặt liệt đại nhân Trần Dục, hắn một bên gạt đầu xem như chào hỏi, lạnh lẽo giờ ngón cái ra với cô nữa chứ!

Đại nhân à, phải làm sao anh mới hiểu là tôi không có ý định nhờ anh giúp đây...

Trần Dục không chỉ bị bệnh đơ, còn bị thần kinh nữa. Điều này vừa được nạn nhân là cô chắc chắn thừa nhận.

“Hai người làm gì ở đây?” Đồng Thanh cau mày, khuôn mặt đáng yêu đều nhăn lại “Định đánh nhau sao? Nếu vậy xin lỗi không thể xem, chúng tôi đi trước.”

“Đừng độc chiếm Linh như thế chứ, nên nhớ còn có... người khác nữa a.” Châu Quang Khải giờ tay chặn lại hai người.

Đoạn tạm dừng khả nghi đó là gì vậy?

Mặt Đồng Thanh hiện tại có thể nói là đen như đất nồi, im lặng một hồi, bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô càng thêm siết lấy, cô hơi đau nhằn mày, nhưng rất nhanh cảm giác đau biến mất.

“Hôm nay là ta.” Đồng Thanh hít một hơi, bình tĩnh ngẩng đầu, bộ dáng tự tin khác hẳn ngày thường.

“Hừ, tùy ngươi.” Châu Quang Khải thấy Đồng Thanh như vậy, biết rõ hôm nay không kiếm được lợi gì rồi, tùy tiện phát tay, xoay người đối diện với Mạc Linh “Linh, ngày mai anh sẽ đến đón em sau vậy, để tên nhóc này đưa em về đi, anh còn có chuyện, tối nay chúng ta nói tiếp.”

Nói xong, còn không chờ cô kịp hỏi hôm nay ngày mai là gì, Châu Quang Khải cúi xuống, môi nhẹ phớt qua gò má cô, cố ý vô tình chuyển dần về khoe môi, rồi rất nhanh lùi lại, xoa đầu cô một cái mới chịu đi.

Quả nhiên là lưu manh! Một tên hai tên đều là lưu manh!!

Đồng Thanh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai rút ra khăn giấy, chà lau lung tung trên mặt cô một lượt rồi ném vào thùng rác gần đó, sau đó mỉm cười như không có chuyện gì, nhẹ nhàng sờ má cô.

“Linh, hay là tối nay chúng ta ra ngoài ăn nhé? Em có muốn ăn gì không? Hôm nay anh lo.”

“Thật sao?” Mạc Linh lập tức vui vẻ, lâu rồi cô không đến quán cũ ăn, rất nhớ hương vị đó...

Mạc Linh gạt đầu, đối với Trần Dục luôn làm nền bên cạnh vẫy tay tạm biệt rồi hướng về một con đường khác, đi thẳng.

Đồng Thanh lén lút thở dài, thật sự là mệt mỏi quá, chẳng lẽ đành phải chấp nhận sự thật hay sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là chờ thêm một đoạn thời gian nữa đi...

Đồng Thanh như làm ra quyết định, âm thầm cắn răng, lựa chọn lừa mình dối người thêm một thời gian nữa.

Về phần tối hôm nay có ai ở nhà hay không hử? Mạc kệ đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Muốn cho Thanh nhi cùng Quan Quan lên ngôi...

Mọi người có chú ý là Linh nhi đã xem Trần Dực như đồng minh chưa

~Hắc hắc, ta thật là xấu xa, Linh nhi cũng thật là xấu xa

(///___///)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Nơi trốn tốt nhất là gầm giường

Sau khi ăn uống thả phanh một bữa ở quán của lão Thiên, cô cùng Đồng Thanh lại đi dạo mấy vòng nữa, sau đó trở về công ty lấy xe, cuối cùng thẳng hướng về nhà.

Trên đường đi về nhà, Mạc Linh nhận ra Đồng Thanh có gì đó khác thường, vẻ mặt phức tạp, cả người bồn chồn không yên, hoàn toàn khác hẳn với vẻ vui mừng khi hai người ngồi ăn chung. Cô khó hiểu, nhưng cũng không tiện hỏi, không khí trong xe yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

“Linh.” Đồng Thanh đột nhiên gọi.

“A, sao?” Cô giật thót, quay sang liền nhìn thấy sùnn mặt ửng hồng của hắn.

“Trong nhà... em thích ai nhất?”

Mạc Linh nghiêng đầu, phát hiện ra tay nắm vô lăng của Đồng Thanh đang run lên, có vẻ là do căng thẳng quá. Ý xấu chợt hiện, cô vờ như không hiểu lắc đầu.

“Ai em cũng thích a, nếu không thì làm sao mà em có thể đồng ý sống chung được chứ!”

Lừa mình dối người, đây rõ ràng là lừa mình dối người. Nếu không phải do mấy lão gia gia kia giờ trò, cô đâu cần phải chuyển vào nhà chung. Đồng Thanh rất muốn nói ra như thế.

“Không, ừ... ý anh là... thích nhất ấy, kiểu như... muốn được ở bên cạnh nhiều nhất...”

Đồng Thanh càng nói về sau thanh âm càng nhỏ, nếu không phải do hiện tại đường cũng vắng thì cô sẽ không nghe được hắn nói gì.

“Ồ, thế sao?” Cô cau mày, tay xoa cằm ra vẻ suy ngẫm, đợi khi người bên cạnh sắp bị cô ép đến điên rồi mới chịu trả lời “Không có ai cả.”

Đúng là cô không có thích ai nhất cả, kể cả Ken đi nữa. Anh đã lén lút cùng bọn họ hợp tác điều gì đó, sao cô lại không biết chứ, cô còn có thể nhận ra chuyện đó mười phần là liên quan đến cô, nhưng cô không hỏi, cô chờ bọn họ nói ra, có điều càng chờ lại càng mất kiên nhẫn.

Không biết vài hôm nữa cô trốn trong phòng không ra ngoài có được không nhỉ?

Mạc Linh còn thật sự nghiên cứu về vấn đề này, cho nên không nhận ra xe đã dừng lại ven đường. Đồng Thanh cũng đang nghiêm túc nhìn cô.

“Nếu như em nhận được một lời tỏ tình, em có thể nghiêm túc suy nghĩ về nó được chứ?”

“Hả?”

Mạc Linh cảm thấy não của cô cùng hắn không cùng một tần số, chưa đợi cô kịp điều chỉnh tần số thích hợp thì hắn đã đến gần, vòng tay ra sau gáy cô, cúi đầu ép xuống.

Hơi thở ấm nóng của hắn phả lên mặt cô hơi ngứa, trên môi mềm mại, nóng như lửa, cô bị dọa cho cứng đơ, mắt tròn to nhìn gương mặt trắng nõn gần sát mình, cảm giác được đôi môi hắn nhẹ nhàng chà xát lên môi cô, đôi mắt quan sát từng thay đổi trên mặt cô.

Chợt nhận ra tình huống hiện tại, cô vội vàng lùi lại muốn né tránh, nhưng hắn một tay giữ đầu, một tay ôm lấy hông cô, ép sát cô vào lồng ngực của hắn. Thì ra Đồng Thanh cũng không phải thư sinh yếu ớt, ép cô đến sắp không thở nổi rồi đây này.

Đồng Thanh nhân cơ hội cô thất thần, lưỡi linh hoạt tách hàm răng khép hờ ra, tiến vào cuốn lấy cái lưỡi nhỏ đang trốn tránh, nhẹ nhàng cuốn lấy, cùng dây dưa.

Mạc Linh bị hôn đến suýt nghẹn thở, cảm giác kì lạ dần len lỏi trong ngực, cùng với tiếng lưỡi đụng chạm rõ ràng làm cô đỏ mặt, xấu hổ muốn đẩy hắn ra, nhưng trong tình trạng hiện tại thì lại như cô đang nắm lấy áo của hắn vậy.

Chỉ mấy phút mà dài như cả một thế kỉ, cuối cùng hắn cũng lui lại, nhưng vẫn chưa chịu rời đi, nhẹ nhàng hôn lên môi, rồi dờn qua gò má, từng tấc trên khuôn mặt nhỏ của cô đều được hắn hôn cẩn thận như bảo bối.

Cô không còn sức để nói, chỉ có thể liều mạng thở, mặc cho hắn muốn làm gì thì làm. Nếu có người biết cô bị một nam nhân gần mức nhân yêu(*) hôn đến mức nhũn chân thì chắc chắn sẽ bị cười nhạo đến chết.

“A, thật sự quá tuyệt vời.” Đồng Thanh than thở, thanh âm khàn khàn khác hẳn thường ngày thì thâm bên tai cô.

“Anh... anh...” Mạc Linh cảm nhận được đầu lưỡi hắn lướt qua vành tai, co rúm người lại trốn tránh “Đừng có đụng vào chỗ đó...”

Đồng Thanh biết nghe lời phải, không chọc ghẹo cô nữa, đổi lại ôm lấy thân thể hắn đã mơ hàng đêm, vùi đầu vào mái tóc nâu của cô.

“Anh... từng có bạn gái sao?” Cô hỏi ra câu này mà suýt cắn phải lưỡi.

“Không.” Đáp án chắc chắn.

Trước đây Đồng Thanh luôn mặc quần áo thiếu nữ, có nữ nhân nào lại làm bạn gái của một nữ nhân? Có điều nam nhân tán tỉnh thì có rất nhiều. Hắn sáng suốt không đề cập đến chuyện này.

“Vậy... vì sao anh...” Hôn tốt như vậy?

Nhận ra sự quẫn bách của cô, hắn phì cười, lại ra sức hít vào hương hoa hồng từ tóc cô.

“Anh đã vẽ ra cảnh này rất nhiều lần trong đầu rồi, từ cách tiếp cận, phản ứng của em, đến những cách giữ em không chạy trốn, anh đều nghĩ đến rồi.”

“...”

Có thể dùng thanh âm thân nhiên để nói về một điều biến thái như vậy, đúng là lưu manh! Vì sao cô lại không có mắt nhìn người như vậy chứ?

Không biết sau đó cô về nhà thế nào, cùng mọi người chào hỏi ra sao, chỉ là đến khi cô mở mắt ra thì trời đã sáng rồi.

Ngẩn người nhìn ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu lên gương mặt mình, cô đột nhiên có cảm giác muốn khóc...

Ô ô, cha ơi, ở đây toàn là sói, cha mau đến cứu con!!

Mạc Linh ôm chần lẩn mấy vòng, cuốn lấy cả người như bánh chưng rồi nằm trong đó, quyết định giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, trời vẫn chưa sáng, không cần đi làm.

Đáng tiếc trời luôn phụ lòng người, cô lại bị tiếng gọi bên ngoài đánh cho tỉnh hẳn.

“Linh, em dậy chưa? Xuống cùng bọn anh ăn sáng đi.”

Là Đồng Phù.

Mạc Linh không muốn trả lời, lẩn một vòng xuống giường, chui vào gầm giường trốn mất.

“Linh? Em không khỏe sao? Em còn ở đó không?” Đồng Phù lại gõ cửa.

Đúng là trong nhà không thể tùy tiện bước vào phòng của Linh, nhưng nếu cô có chuyện gì thì sao? Linh yếu ớt như vậy, bị bệnh một lần nữa thì nguy to.

Không đợi Đồng Phù suy nghĩ xong, chỉ nghe “cách” một tiếng, chìa khóa tra vào ổ, cửa mở ra. Người vừa mở cửa là Lâm Hoài Nam, hắn cũng cảm nhận được điều khác thường.

Hai người gật đầu, Đồng Phù nói câu “Anh vào nhé” liền bước vào.

Trong phòng không một bóng người, trên giường chăn hỗn độn chứng tỏ đã có người nằm qua, nhưng phòng tắm lại mở, cũng không có tiếng động nào.

“Linh? Em đâu rồi?”

Mạc Linh nằm dưới gầm giường, quyết định ăn no ngủ kĩ, không thèm để ý đến bọn họ. May mà cô có thói quen giấu đồ ăn vặt dưới gầm giường, hiện tại nằm đây một ngày cũng không lo chết đói. Lật người, cô dùng chăn che tai lại, ngủ tiếp.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng cãi nhau ầm ĩ bên ngoài, rồi mọi thứ yên lặng như cũ. Mạc Linh càng vui vẻ, ngủ xong lại ăn, ăn rồi lại dùng điện thoại xem truyện, thậm chí điện thoại cô cũng đã tắt định vị và chuyển sang chế độ máy bay, bọn họ có thông minh đến đâu cũng không bao giờ tìm được cô đâu.

Ai bảo gầm giường cô thật sự là thoải mái quá làm chi.

Tuyệt đối không thừa nhận là cô đang trốn tránh sự thật! Có chết cũng không!

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài lại có tiếng bước chân, Mạc Linh lập tức yên lặng lắng nghe.

“Em ấy đi đâu được chứ? Có thể nào là bị bắt cóc không?” Là Thanh nhi.

“Không thể nào, nếu vậy thì chúng ta đã nhận được tin từ lâu rồi.” Là Ken. Xem ra anh rất thông thạo chuyện này đấy...

“Cũng có thể là vì trả thù...” Tên Quan chết tiệt! Trù ẻo người khác như vậy được sao hả?

“Các người có còn hoa đào nào không hả?” Là Ngôn Đăng, nghe giọng sao lại hung hăng như vậy?

“Không có, trước khi Linh nhận ra thì ta đã xử lý họ rồi.” Bạc tổng, anh ác quá đấy, khó trách vì sao hôm trước cô cảm thấy có người đang nhìn, hôm sau lại bình thường như cũ.

“Ta đã liên lạc bên mình tìm kiếm rồi, các người cũng chia ra đi.” Hoài Nam thở dài.

“Không ai thấy Linh rời khỏi thành phố.” Châu Quang Khải, anh vạn năng quá đó.

“Thanh, ngày hôm qua em có thấy Linh có gì khác không?” Phù, anh nhạy cảm quá rồi đó!

“Không có.” Đồng Thanh ác ma, anh còn dám dùng thái độ chính nghĩa không từ nan đó nói không?!

Càng nghe họ cãi nhau càng mệt, cô quyết định lại ôm chăn ngủ tiếp, đợi khi nào chán rồi ra cũng không muộn.

Mạc Linh vừa ngủ, bên ngoài tiếng động cũng dứt.

Có điều Mạc Linh không biết, cả thành phố tối hôm đó đều không một ai ngủ yên.

Nhưng đây lại là chuyện của ngày mai, vẫn là để ngày mai nói tiếp đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Có lần ta trốn dưới gầm giường, anh trai ở trên kể chuyện ma cho đồng bọn, lại trùng hợp là chuyện ma dưới gầm giường, vâng, mọi người hiểu một đứa bé lớp bốn bị dọa thể nào rồi đây...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tìm thấy em

Mạc Linh bị đánh thức vì tiếng ồn ào bên ngoài, họ đứng trước cửa phòng cô làm gì?

Cô tò mò vén lên góc chăn phủ bên ngoài, đưa mắt nhìn ra cửa. May mà cửa phòng đối diện với giường cô, nên việc nhìn thấy bên ngoài không khó khăn cho lắm.

Mấy nam nhân bình thường luôn sạch sẽ chần chu biến mất, bên ngoài cửa phòng cô là mấy tên nam nhân quần áo xốc xếch, gương mặt mệt mỏi, đang ngơ ngác một câu ta một câu bản tán cái gì.

Dù họ không biết cô ở đây nhưng thanh âm nói chuyện cũng đê nặng hơn bình thường, có lẽ là chuyện rất quan trọng.

Đáng thương lỗ tai nhỏ bé của cô, bình thường đã yếu, họ lại cách khá xa, còn cố ý nói nhỏ, thành ra dòng tai lên cũng chỉ nghe mơ hồ mấy chữ.

“... tìm ra...”

“... quyết định rồi...”

“... phản đối...”

“... mạnh tay...”

“... giấu lại...”

“... không nương tay...”

Ô? Bọn họ muốn kéo đi đánh nhau sao?

Mạc Linh cố gắng, ra sức cố gắng, càng thêm cố gắng, đến khi chợt không nghe gì nữa mới tò mò nhìn về phía họ.

Ai? Bọn họ làm gì nhìn cô như vừa thấy ma vậy?

... Không đúng! Cô đang trốn mà!

Mạc Linh chợt nhận ra, do cô cứ ra sức hướng về trước nghe, đầu đã sắp chui ra khỏi gầm giường, nếu họ đưa mắt nhìn qua liền thấy ngay cái đầu nhỏ của cô.

Và trùng hợp là, họ thật sự nhìn qua.

“A ha ha... mọi người tiếp tục đi...” Cô cười làm lành, rút về, dùng chăn bao lấy cả người trốn tránh sự thật.

Bên ngoài yên tĩnh đến đáng sợ, đột nhiên tiếng bước chân dồn dập không ngừng. Mạc Linh cảm thấy rất ồn ào, tiếng bước chân càng gần, tim cô lại càng đập mãnh liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau đó...

Tiếng bước chân dừng lại, cô có thể mơ hồ nhìn thấy mấy bóng đen trước mắt.

Ô ô ô ~ cầu chỗ trốn ~ cầu bình yên ~ QAQ ~

Chết tiệt! Lúc trước sao cô không tạo một cơ quan vậy...

Lại sau đó... không có sau đó nữa...

Mạc Linh chỉ thấy chói mắt, một thời gian ở trong tối, bất ngờ tiếp xúc với ánh sáng khiến cô hơi nheo mắt lại.

Oa, bọn họ vậy mà nâng giường cô lên được kia! Gỗ sồi đồ đó! Không nhẹ đâu a!

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, giường lớn bị bỏ sang một bên.

Ai đó quyết đoán càn chui sâu vào chăn hơn, thảm lắm bằm “Họ không thấy mình”.

“Linh nhi, em ở chỗ này có buồn không?” Cô nghe thấy Ken đang hỏi.

“Không... không buồn...” Cô lúc lắc đầu.

“Ô? Bọn anh thì rất nhàm chán đấy, em chỉ bọn anh cách bớt buồn đi.”

Cô cảm nhận được có bàn tay đang chạm lên lớp chăn bên ngoài.

“Không! Không cần!” Cô rối rắm nhích a nhích.

“Sao vậy? Bọn anh thật sự muốn biết đó.” Thanh âm không dương không âm của Châu Quang Khải khiến tóc gáy cô đều dựng đứng.

“Em... rất buồn...” Cô run run.

“Vậy à, vậy chúng ta làm một số chuyện vui vẻ đi ~” Hoàng Ngôn Đằng ngọt ngào cười.

Đến cả Ngôn Đằng cũng sắp tiến hóa sao?!

Mạc Linh chui đầu ra, nhìn mấy nam nhân đang mắt to trừng mắt nhỏ với mình, làm bộ như cái gì cũng chưa phát sinh, ngượng ngùng gãi đầu.

“Mọi người dậy sớm vậy? Có muốn ăn gì không? Hôm nay để em làm nhé?”

Chỉ thấy tám người rời mắt khỏi cô, bắt đầu quan sát đối phương.

Còn chưa kịp để cô thở phào một hơi, bọn họ giống như đạt chung nhận thức gật đầu một cái, Đồng Phù cách cô gần nhất đưa hai tay bế bồng cả chân lẫn cô lên, như cười như không ném thẳng lên giường.

“Làm phiền em rồi.”

Chỉ nghe Bạc Ngưng Thần đứng đắn nói xong, giường lay động phát ra thanh âm âm thầm thẳng vào tim cô, chấn quẩn trên người cô bị lột ra, mất đi phòng ngự khiến cô kinh hoàng vội vã ôm lấy gối đầu.

“Các anh làm gì?” Cô vừa thẹn vừa giận rút lui về sát tường.

“Đói bụng rồi, đương nhiên là muốn ăn.” Đồng Thanh cũng không còn một bộ khó gằn như thường, rất ăn ý nháy mắt với đồng bọn.

Có trời biết cả một ngày không nhận được tin gì từ cô, họ tìm kiếm điên cuồng ra sao, nhận ra cô quan trọng đến mức nào, còn chấp nhận tất cả, hiện tại cô lại ra về lơ đãng như thể mọi chuyện không liên quan đến mình, thật sự là đem bọn họ tức đến muốn học máu.

“Từ từ! Lùi lại!” Cô một tay ôm gối, một tay đánh loạn trong không khí đe dọa.

Cổ tay dễ dàng bị chế trụ, Khương Thành Quan nắm lấy cổ tay mềm mại, quý trọng hôn lên mu bàn tay cô.

“Quan Quan...”

“Đừng lo, nhất định sẽ chăm sóc em cẩn thận.”

Oa oa oa ~ bọn họ nói dối! Trợn mắt nói dối!!

Gối đầu không có chút ít tác dụng bay trên không trung, tạo một đường cong hoàn hảo yên vị trong góc phòng yên lặng nằm đó rơi lệ. Cô chủ! Tôi không bảo vệ được cô rồi!

Tiếp theo đó, không cần phải nói, thiếu nữ đùa dai nào đó bị trừng phạt, ăn đến xương cũng không thừa.

Ngày tiếp theo, hy vọng Mạc Linh bình yên sống sót...

---- Hết ----

Tác giả có lời muốn nói:

Thế nào, kết được chứ (*~*)

Ta nghĩ nát óc mới ra đó, rất vui nhĩ ~ viên mãn rồi ~ cảm ý kiến

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Đùa tý thôi, CHƯA HẾT đâu!!

Tác giả thật sự có lời muốn nói:

Mọi người chờ mong 9P đề nghị bình tĩnh, ta thuộc dạng súng nữ, không viết nổi loại H cuồng đến mức đó...

Cho nên, H vẫn là chờ phiên ngoại đi

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hạn hán lời ← _ ←

P/s: Hôm nay rất vui, cho nên viết chương mới như thần vậy, sẵn đây luôn chia sẻ niềm vui ~

P/ss: Ai đầu rồi ra chia sẻ đũa

~ ≥ ∇ ≤

P/sss: Chương hơi nhảm tí, đệm thôi đệm thôi ~

Hôm sau, nhúc nhích cả người mệt mỏi khó chịu, mở mắt ra, điều đầu tiên đập vào mắt Mạc Linh là đèn chùm lấp lánh phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt.

Bên cạnh đã sớm không có người nào.

Điều này cũng không kinh ngạc, sau khi cô ngất đi, bị một tên lưu manh nào đó ôm vào phòng tắm, cô cả người sạch sẽ, gắng sức thanh tỉnh chỉ về phía cửa, cường ngạnh đuổi tất cả bọn họ đi.

Cô thật sự muốn đập đầu vào gối chết luôn cho xong. Cả một ngày! Là từ sáng đến tối đó!!!

Có ai hiểu được, một miếng thịt ở trên bàn, bị chiên xào hầm kho đủ thể loại, sau khi được buông tha còn muốn đến làm món tráng miệng nữa không?!

Dưới ánh mắt muốn ăn tráng miệng của bọn họ, cô sáng suốt lựa chọn nổi điên, đá bọn họ ra ngoài hết, tránh đêm dài lắm mộng..

May mà trong khi cô tắm, bọn họ đã đôi chân nệm rồi, nếu không cô muốn ngủ nữa thì phải chui xuống gầm giường thôi.

Nhắc tới gầm giường..

Thật là đau thương..

Mạc Linh ôm chầm lấy mấy vòng, phiền chán dùng thói quen làm sâu của mình diễn tả nội tâm bất mãn.

Dám ở sau lưng cô bàn bạc âm mưu, hừ, sau này đừng mong cô cho bọn họ sắc mặt tốt!

Ở trong phòng có sâu lười thành tinh, bên ngoài phòng khách lại đang “hòa thuận” khác thường.

Nếu xem nhẹ mấy tên nam nhân vừa cười vừa dùng từ ngữ công kích nhau, ừm, thật là khung cảnh yên bình hiếm thấy.

“Người đừng hòng qua mặt ta! Rõ ràng là người [bíp]! Còn lên lút kiếm thêm [bíp], người [bíp] cái [bíp] a!”

“Hừ, ai là tên [bíp] lại dám [bíp] rồi hiện tại ngậm máu phun người?”

“Các người đừng nói nhiều, đều [bíp] như nhau cả, còn ở đó [bíp] với chẳng [bíp] linh tinh.”

“Đúng vậy, một đám đều mang danh [bíp] mà cũng [bíp] như [bíp] thôi.”

“Ta... [bíp]... người... [bíp]... @’;!&#/%@{©¥£×~¶||©{”

Phía trên là trích đoạn đối thoại dài vô nghĩa, đã tự lược bỏ bớt từ ngữ thô tục để tránh ảnh hưởng đến những người xung quanh. Dựa theo tình trạng hiện tại mà nói, khụ, [bíp] bay đầy trời.

Mọi người xem như họ đang hát nhạc thiếu nhi là tốt rồi, giai điệu chuẩn đến thế kia mà ~

Khi Mạc Linh ăn mặc kín đáo chỉnh tề xuất hiện ở cửa, người ở phòng khách bên dưới đều dùng ánh mắt sáng lấp lánh quan sát theo từng bước chân cô. Có loại cảm giác... thú sẵn mồi theo dõi con mồi của mình vậy...

“Linh nhi, em đã khỏe chưa? Không cần cố sức đi ra ngoài đâu.” Kanato Ken dẫn trước bước đến.

“Bên công ty anh đã xin phép rồi, em có thể ở nhà nghỉ ngơi, khi nào thích hãy đi làm cũng không muộn.” Bạc Ngưng Thần tỏ vẻ thức thời nhường chỗ.

“Linh a, có muốn ăn gì không?” Hoàng Ngôn Đằng đứng dậy muốn đi vào phòng bếp.

“...”

Cái tình hình tả ửng hửu ôm này là gì đây...

“Không muốn ăn, có điều em có chuyện muốn hỏi mọi người.”

Mạc Linh quét mắt nhìn mấy nam nhân hoặc đứng hoặc ngồi, dường như cô không nhận ra họ đang trốn tránh.

Đột nhiên tĩnh lặng...

“Rốt cuộc các anh đã lên lút làm gì?” Mạc Linh nắm tay, căng thẳng hỏi.

“...”

Không khí vì diệu biến hóa nhắc nhở cô chuyện này không đơn giản. Mấy người người đẩy ta ta đẩy người, cuối cùng Kanato Ken ra mặt.

“Ừm, Linh nhi à, là thế này, em biết đấy, em trốn đi, ừ... bọn anh đi tìm em, lo lắng quá nên, khụ, em hiểu nhi...” Đến cuối nhỏ dần như tiếng muỗi kêu.

Chột dạ, chột dạ rõ ràng ←← By Mạc Linh.

Vì sao lúc trước không nhận ra tình địch của họ lại kém như vậy! ←_← By các nam nhân.

Mạc Linh cau mày, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời đứt quãng của Ken.

“Linh, thật ra cũng không có gì đâu, mà sắc mặt của em kém quá, em còn mệt không? Đã nghỉ ngơi đủ chưa mà lại ra đây thế?” Hoàng Ngôn Đằng ngồi dưới đất, ghé vào đùi cô cười hề hề.

“Chờ em nhận được câu trả lời thì thần kinh em sẽ được thả lỏng.” Cô kiên định nhìn hắn.

“Linh, hiện tại còn chưa phải thời cơ thích hợp, đợi thêm một thời gian nữa, anh sẽ giải thích rõ cho em.” Châu Quang Khải trịnh trọng làm ra hứa hẹn.

Mạc Linh không phản ứng. Cô cũng không phải ngu ngốc, bản thân đã lăn lộn trong giới tiểu thuyết bao nhiêu năm qua, nếu cô còn không biết âm mưu của bọn họ nữa thì sau này còn mặt mũi nào mà gặp người nữa?

Thấy cô nhất quyết muốn biết, bọn hắn bắt đầu nhìn nhau, nói, vẫn là không nói?

Đang khi sắp dùng ánh mắt(?) đạt được nhận thức chung, đột nhiên Mạc Linh gục đầu xuống, ngã sang người Đồng Phù đang ngồi cạnh.

Đồng Phù bất ngờ còn chưa kịp phản ứng, lại thấy Hoàng Ngôn Đằng vội vã ôm vai cô, hoảng hốt gọi.

“Linh! Linh! Mạc Linh! Em sao thế?!”

“Gọi cấp cứu!”

“Không! Đi bệnh viện đi!”

Cả phòng bất chợt loạn thành một đoàn, cuối cùng Bạc Ngưng Thần giữ bình tĩnh ra ngoài lấy xe, Lâm Hoài Nam bế Mạc Linh đã bất tỉnh nhân sự dậy, ào ào chạy ra ngoài, rất nhanh liền lên xe phóng đi.

Không biết ai đột ngột lên tiếng.

“Khoan đã! Đồng Phù! Người là bác sĩ mà!”

“...”

Tác giả có lời muốn nói:

Hắc hắc, sắp hết rồi, có ai vui không?

Đây là lần đầu tiên ta viết truyện mà hoàn thành đấy, mấy bộ trước viết xong mấy chương liền hết hứng xóa rồi ٩ (▽ ٩ ㄟ

Thề loại mau chán đời, ai như ta vô công đê, lộ mặt đê ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Cá cược

P/s: Chương này có tính chất huyền huyền, thiếu muối, ai có nhu cầu thêm muối thì ra sức vẩy đi.

P/ss: Ai mong chờ một chương nghiêm túc thì, khụ, xin lỗi, người không bao giờ chờ được đâu =))

“Xoẹt.”

Rèm cửa trắng tinh được kéo ra, ánh sáng lập tức tràn vào, chiếu rõ từng góc ngách trong phòng.

“Hôm nay trời đẹp thật đấy.” Hoàng Ngôn Đằng nheo mắt.

“Đúng vậy, đẹp như thế này đi dạo cũng thích hơn.” Châu Quang Khải đi đến bên cửa sổ, khoanh tay nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

“Linh nhi, nhanh ngồi dậy đi, chúng ta đi dạo nhé.” Kanato Ken chỉnh lại góc chăn, vuốt ve mái tóc nâu mềm mại.

Không có hồi âm.

“Đã ba ngày rồi, vì sao em ấy vẫn còn ngủ chứ?” Khương Thành Quan cố khắc chế tâm tình táo bạo trong lòng.

Sau khi cô đột ngột ngất đi vào ba ngày trước, bọn hắn lập tức đưa cô vào bệnh viện, cuối cùng nhận được ba chữ đơn giản đến mức người hận nghiêm rã: Không có bệnh.

Không có bệnh?

Người nói đi, có ai không có bệnh mà lại hôn mê ba ngày liền không?

Dù có muốn ngủ đi chăng nữa thì cũng không tới mức ngủ một mạch ba ngày chứ?

Là ba ngày, không phải ba tiếng! Ba ngày đó!!

Nếu không phải vẫn nhìn thấy khuôn ngực phập phồng của cô thì bọn họ đã sớm lật tung cái bệnh viện này lên rồi.

Tất nhiên, bài trừ viện trưởng Đồng Phù của chúng ta.

Trong lúc bọn họ đang ngồi bên giường cô chờ đợi, Mạc Linh hiện tại lại đang lạc trong một nơi tối đen, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối.

“Đây là đâu vậy...”

Mạc Linh không rõ mình đã ở đây bao lâu, chỉ biết cô vẫn đi vòng quanh nhưng hoàn toàn không nhìn thấy lối ra. Kì lạ là không có cảm giác đói, dù cô chắc chắn mình đã ở đây không dưới một ngày.

Đang lúc cô ngồi dưới đất suy nghĩ, đột nhiên trên đầu chợt lóe, trước mặt cô xuất hiện một bóng người.

Tuy có chút mơ hồ, nhưng nhìn hình thể thì hẳn là nữ nhân.

“Xin chào?” Cô lập tức đứng dậy, thật cẩn thận hỏi.

“...”

Nữ nhân đối diện hơi nhúc nhích, cúi đầu nhìn cánh tay của mình.

“Cô có biết đây là đâu không?” Mạc Linh lại hỏi.

“...”

Một phút trầm mặc.

Nữ nhân đối diện đột nhiên nghiêng đầu, nâng mặt lên nhìn cô.

Mạc Linh bị hù dọa lui lại một bước.

Khuôn mặt đối diện cô trắng bệch, mái tóc nâu rối tung, bộ váy đỏ ướt sũng, có thể nghe thấy tiếng nước tí tách rơi trên đất.

Lúc này không chú ý, nhìn kĩ mới thấy nữ nhân trước mắt rất quen.

Sau đó Mạc Linh hiểu ra ngay. Không phải là rất quen, mà người này thật sự là giống hệt cô.

“... Mạc Linh?” Cô không xác định hỏi.

Lúc này nữ nhân kia mới có phản ứng, ngưng mắt nhìn cô, khóe môi nhợt nhạt cong lên trào phúng.

“Cô... cũng là Mạc Linh.” Nữ nhân một tay chỉ về phía cô, một tay ôm mặt.

“...”

“Đồ... giả mạo.”

Được rồi, biết chắc sẽ bị mắng mà. Mạc Linh tỏ vẻ cô hiểu rõ.

“Thật xin lỗi, tôi không phải muốn cướp thân thể cô, tôi là bất ngờ rơi vào a.” Cô cúi đầu trịnh trọng nói.

“Trả lại đây.” Nữ nhân chậm rãi ra lệnh.

“A?” Mạc Linh mạnh mẽ ngẩng đầu “Cô đã chết rồi mà? Làm sao trả lại được.”

Thân hình như đang phiêu đảng trên không của nữ nhân dần rõ ràng, bộ váy cũng như chìm nổi trong nước mà lay động.

Đây chẳng lẽ là tinh tiết mượn xác hoàn hồn cầu huyết trăm năm mới thấy một lần?

“Chỉ cần cô đồng ý... sẽ trả được.”

“Nhưng... tôi không muốn.” Mạc Linh lắc đầu “Thật xin lỗi vì đã chiếm thân thể cô, nhưng tôi không thể trả lại cho cô được, vì tôi không muốn chết.”

Mạc Linh tỏ vẻ, hành động thánh mẫu kiểu này chỉ có mỗi Bạch Liên Hoa làm được.

Nữ nhân vừa nghe, hai mắt lập tức lóe sáng, như thể muốn dùng ánh mắt đâm chết cô vậy.

“Cô... vì bọn hán sao?” Nữ nhân trầm lặng một hồi lâu.

“... Cũng có thể nói vậy.” Khụ, chỉ là nhân tiện, nhân tiện thôi.

“Đến đánh cược... đi.” Nữ nhân mỉm cười, đáy mắt không che giấu được hưng phấn.

“Khoan đã, nói ra thì thật ngại nhưng mà... ừ, cô có thể nói chuyện bình thường được không?” Cái thanh âm như người từ cõi chết vọng lại này thật sự là khiến cô mất tự nhiên.

“...”

Nếu hiện tại có ánh sáng, trên đầu hai người nhất định sẽ xuất hiện mấy vạch đen.

“Được rồi, đánh cược thế nào?” Cô có ý muốn kéo lại không khí căng thẳng.

“Chính là...” Nữ nhân che miệng, sau đó mới lại nói, thanh âm cũng đã bình thường trở lại “Tôi trở về thân thể, đóng giả cô đến gần bọn họ, xem thử bọn họ có nhận ra sự khác biệt hay không?”

“Có thể cự tuyệt không?”

Mạc Linh không chắc chắn lắm vào mấy tình tiết ngôn tình chảy nước này.

“Nếu họ nhận ra, tôi sẽ trả lại thân thể cho cô, chính mình biến mất, nhưng nếu họ không nhận ra, cô phải biến mất.” Hoàn toàn xem nhẹ thái độ của cô.

“A này...”

Không phải cô không tin họ, nhưng lỡ như “Mạc Linh đã chết” đóng giả quá thật thì sao? Như vậy cô liền mang uất ức luân hồi à?

“Thời hạn là ba ngày, như vậy, tôi đi đây.”

Nói xong, cũng không chờ cô nói gì, người trước mặt biến mất, thay bằng một màn hình lớn chiếu rõ bộ dáng mơ hồ mới tỉnh của “Mạc Linh”.

Cô tò mò đi ra sau lưng màn hình, phía sau lưng cũng chiếu hình giống hệt.

“Không đúng, nếu là sau lưng thì phải ngược lại chứ... hay là màn hình này là dán lại?”

Cô đưa tay muốn chạm vào màn hình, nhưng nó liền cách cô xa hơn, như có ý thức trốn chạy bàn tay tà ác của cô.

“...”

Thôi, ngồi xem đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Linh nhi là chuyên gia phá không khí ~ quá đáng yêu ~ y như ta ~ (*~*~*)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tỉnh lại

P/s: Hôm nay không tốt ế ~ chương này ngắn một chút, mọi người đừng hành xác ta nha nha •_•

P/ss: (ノ益々)ノ彡┐┐

“Ủm...”

Châu Quang Khải ngồi gần sát tay Mạc Linh, vừa cảm nhận được cô cử động, hần lập tức nhìn về phía gương mặt trắng bệch của cô.

“Linh?” Hần nhỏ giọng gọi.

Vừa nãy những tên kia đều kéo nhau đi ăn cả rồi, cô tỉnh dậy cũng chỉ có hần biết.

Chỉ thấy mí mắt cô lay động vài cái, khẽ mở.

“Linh, em có đau chỗ nào không?” Châu Quang Khải vuốt gọn mái tóc mềm của cô, nhẹ nhàng giúp cô ngồi dậy.

Mạc Linh như vừa tỉnh dậy chưa hiểu chuyện, ngơ ngác nhìn hần một hồi lâu.

“Ủm, không có.” Cô lắc đầu, khẽ mỉm cười “Khải, em ngất bao lâu rồi?”

“Cũng được ba ngày rồi, em không có bệnh gì đâu, chỉ là kiệt sức thôi.”

Châu Quang Khải yêu thích vuốt ve những lọn tóc cong cong của cô, đáy mắt ôn nhu khiến cô đỏ mặt dời tầm mắt.

“Linh, em có giận anh không?” Hần chăm chú nhìn cô, tay giữ lấy gò má hồng hào của cô, bắt cô nhìn thẳng về phía hần.

“Không... không có...” Mạc Linh ngượng ngừng đảo mắt nhìn xung quanh.

Châu Quang Khải nghiêng đầu, mái tóc hồng tùy ý phủ lên gương mặt tuấn mỹ, tay lại sờ má cô mấy cái, cảm nhận sự mềm mại trong lòng bàn tay, một lúc sau liền thu tay về.

“Ủm, em nghỉ ngơi đi, anh sẽ gọi bác sĩ đến xem thế nào.” Hần dặn dò rồi xoay người đi ra ngoài.

Mạc Linh ôm gò má vừa bị hần sờ qua, cả khuôn mặt đều ửng đỏ, chỉ là đáy mắt xẹt qua tia đắc ý đã bán đứng tâm tình cô.

Lúc này người đang theo dõi toàn bộ hiện trường là Linh nhi lại đang ôm một hộp bắp rang, thích ý uống một ngụm coca, nhìn xem trò hay.

Mọi người thắc mắc đồ ăn ở đâu ra ư? Tất nhiên là cô ép hỏi màn hình lớn rồi. Đáng thương màn hình lớn, bị cô dọa tách đôi phải chia ra bắt nước cho cô, may mà cô còn chưa đòi ghế ngồi mà nằm thẳng trên đất, bộ dạng tiểu nhân đắc chí mà xem phim ngôn tình kinh điển, xem nhẹ đáy lòng hơi ề ảm.

“Hừ, quả nhiên là trời sinh nữ phụ, rất biết cách làm trò trước mặt nam chủ! Thật sự là phải học tập đây.” Linh nhi hừ một tiếng, cắn bắp rang.

Màn hình lớn yên lặng làm tròn bốn phận của mình, âm thầm thắc mắc vì sao càng nghe cô nói càng cảm thấy chua chua.

Tình cảnh bên trong màn hình lại tiếp diễn. Châu Quang Khải đi một lúc liền trở về cùng với nhóm Đồng Phù.

“Linh, để Đồng Phù xem thử cho em đi.” Châu Quang Khải mỉm cười, ngồi vào ghế sofa.

Mấy người cũng lục tục ngồi xuống ghế, đều quan sát cô.

“Linh, ngẩng mặt lên cho anh kiểm tra nào.”

Mạc Linh che giấu hai mắt tỏa sáng, ngoan ngoãn ngẩng mặt, để hân làm một phen kiểm tra xong, được đến kết luận không có vấn đề mới dùng một bộ điểm đậm đáng yêu nhìn những nam nhân trong phòng.

“Trước khi ngất em có cảm giác gì không?” Đồng Phù theo chức nghiệp hỏi.

“Em thấy, hơi choáng đầu, sau đó trước mắt tối đen... rồi không còn ý thức nữa.” Mạc Linh chớp chớp hai mắt.

“Như vậy thì đúng là kiệt sức rồi, không có gì nghiêm trọng phải không, Phù?” Khương Thành Quan vỗ vai Đồng Phù, ha ha cười.

“Vớ tay nghề của Phù, tôi nghĩ Linh sẽ không sao đâu.” Bạc Ngưng Thần cười khẽ, tỏ rõ sự tin cậy với Đồng Phù.

“Ừ, để Linh nghỉ thêm một lát nữa, sau đó chúng ta cùng đi chơi đi.” Hoàng Ngôn Đăng vỗ tay đưa ra đề nghị.

Rất nhanh mọi người liền đáp ứng, Mạc Linh hưng phấn vỗ tay, cũng đồng ý.

“Thật ra em không sao rồi, có thể xuất viện ngay.” Cô muốn nhanh chóng xuất viện, ở đây phải luôn giả yếu đuối, còn bị bọn họ quan sát nữa.

Kanato Ken bước đến ngồi xuống mép giường cô, xoa đầu mềm nhẹ khuyên nhủ.

“Ng Sloan, lại nằm một buổi chiều đi, tối đến chúng ta sẽ cùng đi ăn, nhé?”

“Vâng.” Cô chu môi, rất không vui nằm trở về.

Khương Thành Quan cùng Đồng Thanh, Lâm Hoài Nam từ đầu vẫn không lên tiếng, ngồi ở xa nhất, nhỏ giọng nói chuyện như đang bàn bạc điều gì quan trọng lắm.

Tất nhiên Mạc Linh sẽ không để ý rồi, cô nằm trở lại giường, lại nhắm mắt ngủ thêm một hồi, cho nên không chú ý mấy nam nhân không tiếng động nhìn nhau ra hiệu.

Quên mất, không chỉ có mỗi Mạc Linh không thấy, Linh nhi ở bên đây màn hình cũng không thấy, cô chỉ đang ra sức nhai bắp mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói:

Ừ, có ai không phân biệt được hai người thì ta nói luôn, người đã chết gọi Mạc Linh, người đang nằm dài cần bắp như cần thuốc kia gọi Linh nhi =))

Chương này hơi ngắn, đột nhiên hết ý rồi nên đăng đỡ, chương sau để cố viết thêm xem sao... ๑_๑

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Bữa tối

Đến tối, Mạc Linh được hộ tống rời khỏi bệnh viện giữa những ánh mắt kinh ngạc lẫn hâm mộ của người xung quanh.

Bề ngoài, cô mệt mỏi nắm lấy cánh tay Đồng Thanh, từng bước bước vào xe, nội tâm cô lại đang đắc ý kiêu ngạo đến muốn ngửa mặt cười to rồi.

Ha ha, nhìn đi! Đây là nam nhân của ta! Toàn bộ đều là của ta! Các người cứ tiếp tục ghen tị đi!!

Đồng Thanh đỡ cô nhẹ nhàng ngồi vào ghế trong, lập tức nhường chỗ ngồi xuống bên cạnh Khương Thành Quan, để cô tựa vào người Châu Quang Khải.

Mạc Linh chỉ chờ có thể, gần như là dán cơ thể lên cánh tay hân, cũng không quên bản thân đang là người bệnh, chậm chậm đưa tay day day huyết thái dương.

“Trước khi đến nhà hàng còn một đoạn thời gian, em nhắm mắt một chút đi.” Châu Quang Khải đưa bàn tay còn lại giúp cô xoa bóp, khuyên nhủ.

“Ừm.” Cô nghiêng đầu, khẽ nhắm mắt.

Mạc Linh vừa nhắm mắt, bọn hắn lập tức đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện rõ sự hoang mang khó hiểu.

Cuối cùng là vì sao... Linh lại trở nên như thế này?

...

Ở trong không gian tối, Linh nhĩ ngưng hành xác màn hình lớn, vừa thấy Mạc Linh đã nhắm mắt, cô cũng lăn lộn trên đất đuổi người, hoạt động thân thể đã cứng ngắt.

“Màn hình đại nhân, có thể cho tôi một cái gối không?”

Bên cạnh rơi xuống một cái gối.

“Màn hình đại nhân, có thể cho tôi một cái chăn không?”

Chăn nhẹ nhàng bay phát phơ trên đầu.

“Màn hình đại nhân, còn giường nữa.”

Không có gì xuất hiện.

“Ô ô ô ~ tôi thật là đáng thương, bị nhốt ở đây còn phải chịu nằm trên mặt đất cứng rắn như vậy, eo mõi thắt lưng đau thật sự là không chịu được ~”

Từ dưới đất mọc lên một cái giường gỗ.

Linh nhĩ lập tức nhào lên giường, quần chăn, ôm gối.

“Màn hình đại nhân, dời ra sau một chút, chưa được... chưa... ừ, ở đó đi!” Linh nhĩ gạt đầu hài lòng.

“Cảm ơn người, màn hình đại nhân!” Linh nhĩ gửi một nụ hôn gió.

“... (ノ+ε益ε)ノ≧┐┐┐.” Ta làm màn hình ta dễ dàng sao?!

...

Trở lại hiện thực, khi xe dừng lại trước một nhà hàng, Mạc Linh nắm lấy tay Châu Quang Khải bước xuống, trải qua sự chú mục của mọi người, nghênh ngang cùng nhóm nam nhân của mình bước vào trong.

Chọn một chỗ sang trọng nhất trong nhà hàng, Mạc Linh điểm vài món ăn, lại hỏi bọn hắn một chút, sau đó yên lặng ngồi một chỗ.

“Linh nhĩ, tối nay có muốn về Mạc gia không?” Kanato Ken đột nhiên hỏi.

“A? Làm chi?” Mạc Linh gần như chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra, cô không muốn trở về gặp người cha nghiêm khắc đó, rất khó chịu, nhưng nhớ tới bản thân còn đang phải nỗ lực, cô khéo léo lựa chọn từ ngữ mới lắc đầu “Không cần, em không muốn cha biết em vừa vào bệnh viện, cha sẽ lo lắng lắm.”

“Ừ, cũng phải nhĩ, vậy chúng ta ăn xong rồi về nhà nhé?” Kanato Ken chống cằm, như lơ đãng nhìn xung quanh, khóe mắt vẫn nhìn thấy cô nhẹ nhàng thờ ra.

Bữa tối trải qua trong không khí kì lạ mà Mạc Linh không hề phát giác, cô chỉ biết Khải đang ngồi bên cạnh cô, giúp cô cắt thức ăn, còn ân cần hỏi han quan tâm.

Khi chuyện hoàn thành, Mạc Linh có lẽ phải cảm ơn Linh nhĩ đã giúp cô có được hạnh phúc này, trước đây dù có cố gắng thế nào hắn cũng không ghé mắt nhìn cô, hiện tại lại có thể được đến sự chăm sóc ân cần của hắn mà không hề tổn sức, cô thật sự muốn nhéo chính mình một cái xem đây có phải là mơ không.

...

“Ôi ôi, màn hình đại nhân, có thể tua nhanh qua không?” Linh nhĩ than thở, như thể cô đang xem một màn kịch cầu huyết đến nhàm chán vậy, hơn nữa còn rất ngứa mắt.

“...”

“Trong trường hợp này, nên xuất hiện thêm một nhân vật phá bình nữa, như vậy là bữa ăn liền hoàn mỹ.” Linh nhĩ ngáp một cái.

“...”

Không đợi cô kịp ca cẩm tiếp, trên màn hình liền xuất hiện hai thân ảnh quen thuộc đến không thể quen hơn.

“Ừ, mình đúng là miệng quạ đen.” Linh nhi gật gù.

“...” Tiểu được người ta nhất định sẽ bắn pháo, khụ, chiếu hình ảnh bắn pháo ăn mừng!

...

“Linh nhi! Em cũng đến đây ăn sao?”

Mạc Linh ngừng tay lại, kiềm nén không lập tức đứng dậy tiến đến cho nữ nhân vừa kêu gọi mình một bạt tai. Thanh âm giả tạo này, đánh chết cô cũng không bao giờ quên!

“Mạc Linh.” Nam nhân đi bên cạnh nữ nhân kia cũng gật đầu gọi.

“Bạch Liên Hoa, Trần Dục.” Mạc Linh để dao nĩa xuống, bình tĩnh nhìn hai người.

“Không ngại chị ngồi cùng chứ? Lần trước hẹn đi cùng còn chưa thực hiện đó!” Bạch Liên Hoa hớn hờ kéo Trần Dục đến.

“A, tất nhiên là không, cô ngồi cùng Linh đi.”

Bạc Ngưng Thần đang ngồi cạnh Mạc Linh đột nhiên đứng dậy nhường chỗ, Lâm Hoài Nam bên cạnh hắn cũng đứng dậy theo, dời về chỗ ghế trống vừa được đem đến.

Mạc Linh mỉm cười, nhưng nắm tay dưới bàn thì nắm chặt đến run rẩy.

“Linh nhi, em không sao chứ? Sắc mặt tái nhợt rồi kia!” Bạch Liên Hoa lo lắng nhìn cô.

“Bị bọn họ quấy rầy một sao?” Trần Dục lạnh mặt chăm chọc.

“... a ha ha, nào có.” Mạc Linh xua tay.

Trần Dục nhú mày nhìn Mạc Linh, thông thường cô phải phản kích lại hắn ngay mới đúng, hoặc lợi dụng Tiểu Hoa đang ở đây để nói khích hắn mấy câu, hiện tại sao lại một bộ ngượng ngùng thế này? Bị trúng tà sao? Hay do bên cạnh có nhiều người chú ý, phải giữ hình tượng?

Thật ra Trần Dục suy nghĩ nhiều, vì Mạc Linh hiện tại căn bản không phải người mà hắn quen biết. Còn về hình tượng cái gì, Linh nhi tỏ vẻ: Đó là cái gì? Ăn được sao?

“Hai người gọi món đi.” Mạc Linh đưa tay gọi phục vụ.

“Được!” Bạch Liên Hoa gật đầu, tự chọn cho mình cùng Trần Dục vài món rồi lại tiếp tục trò chuyện (đơn phương) cùng Mạc Linh.

“...” Trần Dục cảm thấy không khí có chút vi diệu, vẫn là không hỏi tốt hơn.

Tác giả có lời muốn nói:

Ôi, dạo này hình như ta bị động kinh, viết văn càng lúc càng kì lạ ←_←

Bất quá, ta thích! (☆ ≥ ∇ ≤)

Mai trả lời bình luận sau nhé, hôm nay ta bận chút ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Bắt đầu hành động

Bữa ăn rất nhanh kết thúc, Bạch Liên Hoa còn chưa chịu ngừng miệng. Mạc Linh không chủ động nói chuyện, cũng chỉ trả lời qua loa câu hỏi của Bạch Liên Hoa, cuối cùng Trần Dục nhận ra sự việc kì dị, lôi kéo Bạch Liên Hoa đi trước.

“Được rồi, về nhà thôi.”

Trở về đến nhà, Mạc Linh tạm biệt bọn hấn rồi trở về phòng. Cô cần thời gian ổn định lại tâm tình suýt nữa mất khống chế.

Còn lại bọn hấn, đánh mắt ra hiệu rồi tự về phòng.

Một đêm không ngủ.

.....

“Linh, dậy ăn sáng nào.”

Cửa phòng Mạc Linh bị gõ một chút, cửa rất nhanh liền mở ra, Mạc Linh cả người sạch sẽ thơm mát mỉm cười, cùng với Châu Quang Khải bước xuống lầu.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, Linh.”

Mạc Linh hưởng thụ bữa sáng ngon miệng, sau đó ngồi vào sofa nhìn Đồng Phù rửa bát.

Ngày tháng này thật tuyệt vời quá. Mạc Linh cảm thán.

“Linh, hôm nay muốn đến khu truyện tranh em thích không? Nghe nói vừa có mấy bộ truyện mới hấp dẫn lắm đó!” Hoàng Ngôn Đăng rủ rê.

Mạc Linh lúc này mới nhớ ra, Linh nhi kia còn có sở thích kì quặc này nữa.

“A, em muốn chờ bớt đông đã, hiện tại xếp hàng không biết đến ngày nào mới mua được đâu.” Mạc Linh mỉm cười.

“A, vậy sao? Vậy chúng ta đến khu mua sắm chơi nhé?”

“Được.” Lần này cô đồng ý ngay lập tức.

Trong lúc Mạc Linh hí hửng trên xe chuẩn bị đến khu mua sắm cùng Hoàng Ngôn Đăng và Khương Thành Quan, ở trong không gian tối, Linh nhi lại đang cắn gối khóc thầm.

Ô ô... có truyện mới kia... cá cược chết tiết!

Màn hình lớn không tiếng động dịch ra xa một chút.

Lại trở lại, Mạc Linh dạo quanh khu mua sắm, chọn những tiệm sang trọng ghé vào, cô đứng giữa hàng tá váy áo xinh đẹp, dưới sự quan sát của hai nam nhân đi cùng, cô cẩn thận chọn hai ba món nhìn qua khá bình thường rồi gói mang đi.

Không được, còn chưa thể lộ ra ngay được. Mạc Linh tự nhắc nhở mình như vậy.

Hoàng Ngôn Đăng đẩy mắt xẹt qua tia sáng, không rời mắt khỏi gương mặt rối loạn của cô. Khương Thành Quan không ra tiếng từ lúc rời khỏi nhà, hai tay cầm túi lững thững đi phía sau, đôi mày rậm luôn cau lại chứng tỏ tâm tình hấn không hề tốt.

Nhớ lại đêm hôm qua khi Mạc Linh đã ngủ, bọn hấn đi vào phòng Kanato Ken để thảo luận về thái độ kì lạ của cô.

“Ngay cả các người cũng nhận ra sao?” Khương Thành Quan không vui cầu nhàu.

“Bọn ta cũng không phải mù.” Lâm Hoài Nam chế giễu.

“Rõ ràng là Linh khác hẳn so với trước khi em ấy ngất.” Đồng Phù nâng kính.

Bọn hấn ngồi hấn dưới đất, bắt đầu kể lại những điều mình đã thấy.

“Em ấy thích đi chơi.” Cô bình thường thà nằm nhà đọc truyện còn hơn ra đường, có ra ngoài cũng chỉ vì mua truyện hoặc bắt đắc dĩ.

“Em ấy ngượng ngùng khi thấy chúng ta.” Mặt cô không mông như vậy.

“Em ấy còn bám tên họ Châu này nữa.” Bình thường cô không thích bám người như vậy, cũng không chủ động chạm vào ai.

“Tuy rất hưởng thụ cảm giác mềm mại chạm vào tay, nhưng thật sự là có chút kì dị.” Cô vẫn còn ghi thù hấn mà.

“Đi ăn cũng chọn nơi sang trọng, món đắt tiền.” Bình thường toàn ghé quán ven đường.

“Ra oai với người xung quanh rõ ràng.” Tính cách hòa đồng như cô mà cũng có lúc kiêu ngạo như vậy sao?

“Không thích Bạch Liên Hoa cũng không thân với Trần Dục.” Hai người bọn họ lẽ ra phải có quan hệ liên minh gì đó chứ.

“Đi ngủ rất sớm.” Gấu mèo chưa tới chuông nửa đêm thì chưa đi ngủ cũng có chuyện vừa lên giường đã ngủ à?

Đột nhiên không khí tĩnh lặng...

“Sao... như đang nói xấu em ấy thế nhỉ...” Đồng Phù gãi đầu.

“Khụ, kì thật Linh cũng có nhiều mặt đáng yêu, trước khi em ấy ngủ.” Hoàng Ngôn Đằng bảo chữa.

“...” Sao cảm thấy càng giải thích càng giống bào chữa vậy...

Vì thế, “Hội điều tra (nói xấu) về hành động thất thường của Mạc Linh” chính thức đưa ra kiến nghị.

Theo dõi cô một ngày, sau đó đưa ra phương án giải quyết.

Trong lúc đó, Linh nằm ở trên giường gối đầu xi một cái, khịt khịt mũi nhằm chán nhìn người ngủ say trong màn hình, ngáp dài cũng lăn ra ngủ, hoàn toàn không hay biết mình vừa bị nói xấu.

Lại nói lan man rồi, chúng ta trở lại.

“Linh, nếu em muốn mua thứ gì thì cứ mua đi, bọn anh có thể lo mà.” Hoàng Ngôn Đằng ôm vai cô, cố ý nói lớn để những nữ nhân xung quanh chú ý.

Không ngoài dự đoán, Mạc Linh bị những cặp mắt sùng bái ngưỡng mộ kia làm quên mất dự định ban đầu, vui vẻ ôm tay hắn, nâng đầu hôn lên má hắn một cái rõ kêu.

“Ừ, em biết mà!”

Hoàng Ngôn Đằng như thể bị hành động đáng yêu của cô chọc cười, sùng nịch xoa xoa đầu cô, không tiếng động rút tay ra, kéo cô đến trước khu lễ phục.

“Em cứ từ từ chọn, anh cùng Khương Thành Quan qua kia chờ em.”

“Được, em sẽ xong ngay đây!”

Có thể nói, cuộc đời Mạc Linh chỉ có ba thứ yêu thích nhất, một là Châu Quang Khải, hai là mỹ nam, ba là mua sắm. Thiên tính của nữ nhân ấy mà, đã đụng đến sở thích thì làm gì còn suy nghĩ được nữa, chỉ muốn ôm cả núi đồ gói về nhà mà thôi.

Hoàng Ngôn Đằng kéo Khương Thành Quan mặt đen như nhọ nồi đến chỗ ngồi chờ cách đó không xa, không vui nhắc nhở:

“Ngươi cho ta diễn tốt một chút, mặt đen như này làm gì? Định dọa Linh chạy luôn à?”

“... Đó không phải là Linh.” Khương Thành Quan thấp giọng nói.

Hắn cực chắc chắn về điều đó, cho nên đối với tính cách đi ngang thiên hạ như hắn, hắn hiềm nhiên sẽ không cho cô sắc mặt tốt gì. Nhưng cũng phải nói, cô không nhận ra được sự khác thường của hắn cũng thật sự là kì lạ, dù sao đã thể hiện ra mặt như vậy rồi, ít nhất cũng phải đề phòng một chút đi chứ.

Càng nghĩ càng rối, vẫn là chờ lát nữa cùng mấy tên kia nói một chút đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Gần đây wattpad cập nhật nhiều quá, tuổi nhà quê tuổi phải làm quen lâu, cho nên ra chương chậm một chút, không phải tại quên đâu, nhìn vào ánh mắt chân thành của tuổi đi ☹️

Công nhận cuộc đời này chưa từng thấy ai nhây như tuổi =)))) mãi còn chưa chịu kết nữa

~Ai ủng hộ giờ mong phát

^ (¯ ω ¯ ^) (¯ ω ¯)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Không thể là em

P/s: Không muốn làm cách này đâu, mà thôi, kệ

~

P/ss: Truyện có nguồn gốc là Wattpad, mọi nơi NGOẠI TRỪ Wattpad, Diendan, ra đều là ĐĂNG KHÔNG XIN PHÉP (như, thích, metruyen, v..v..), đề nghị mọi người ủng hộ những nơi đã xin phép và tẩy chay những thành phần mặt dày, dù cho ta rất dễ tính nhưng không xin phép chính là không tôn trọng ta, cho nên thật ngại quá, đăng lên đây cho mọi người cùng biết ~ ai phản đối hay không thích ta làm thế này cũng không sao, ta không quan tâm, chửi gì cứ chửi, ta đổi! QAQ~~

Sau khi đưa Mạc Linh về nhà, Hoàng Ngôn Đăng lấy lý do bận việc công ty, cùng với Khương Thành Quan đi trước.

Mạc Linh chưa nhận ra điều gì, gạt đầu rồi quay vào nhà, cô muốn thử quần áo lần nữa, chọn xem nên mặc bộ nào thì hợp nhất đây.

Xe cả hai dừng lại trước cửa Mạc thị, Khương Thành Quan hậm hực bước vào trong, không chờ tiếp tân mở miệng liền hỏi trước.

“Bạc Ngưng Thần đang ở đâu?” Thanh âm rất khó chịu.

“Tổng giám đốc còn đang họp...” Nhân viên tiếp tân bị khuôn mặt như hung thần của hán dọa ngây người, lắp bắp trả lời.

“Nói hán mau đến gặp...”

“Cảm ơn, chúng tôi sẽ lên phòng chờ, nhờ cô báo với Bạc tổng một tiếng, Hoàng Ngôn Đăng đang chờ hán.” Hoàng Ngôn Đăng cướp lời Khương Thành Quan, đẩy hán đi vào trong thang máy riêng cho tổng giám đốc.

“Cái gì đây? Cứ nói thẳng là được rồi, đều là nam nhân cần gì vòng vo!” Khương Thành Quan khô khan hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là “phép lịch sự trong giao tiếp”.

“Hừ, có nói người cũng không hiểu, yên lặng chờ đi.” Hoàng Ngôn Đăng khinh thường cùng tên trẻ con như Khương Thành Quan nói, phát phát tay tỏ vẻ “Người là đồ ngốc”.

“Người!!” Khương Thành Quan tức đến đỏ cả mặt, nhưng xét lại tình hình hiện tại không nên tự làm khổ mình, cuối cùng nhịn lại cái gì cũng không nói.

Vừa vào đến phòng tổng giám đốc, Khương Thành Quan hung hăng ngồi phịch xuống ghế sofa lớn trong phòng, cả người đều tản ra áp suất thấp chứng tỏ hán đang rất không vui.

Hoàng Ngôn Đăng mệt mỏi ngồi xuống ghế đối diện, ôm mặt từ chối cho ý kiến. Sao hán lại phải đi cùng cái tên ngây thơ này chứ?

Thật ra cái tên suốt ngày giả ngu ăn đậu hũ như người không có quyền nói người khác ngây thơ!! ← _ ← Đây là ai loạn xông vào a?

Không lâu sau đám người Bạc Ngưng Thần cũng vào đến. Mỗi người tự tìm cho mình một chỗ ngồi xuống, vây quanh bàn trà nhỏ.

“Kết quả thế nào rồi?” Kanato Ken thần sắc ngưng trọng, hán vẫn là có chút mơ hồ với Mạc Linh hiện tại.

“Còn thế nào nữa! Hoàn toàn không phải! Nữ nhân đó tuyệt đối không phải Linh!” Không chờ Hoàng Ngôn Đăng lên tiếng, Khương Thành Quan đã vỗ bàn giành nói trước, thái độ khó chịu không cần nhìn cũng biết.

Trong phòng nháy mắt yên tĩnh dị thường.

“Quả nhiên...”

Người lên tiếng đầu tiên là Lâm Hoài Nam, hán đưa tay xoa cằm, vẻ mặt trầm tư nhưng tuyệt không có kinh ngạc.

“Là thật sao?” Đồng Phù hỏi lại lần nữa.

“Là thật, nữ nhân đó không phải là người chúng ta biết.” Hoàng Ngôn Đăng khẳng định.

“Nếu là vậy... Linh nhi hiện tại đang ở đâu?” Kanato Ken đưa ra nghi vấn.

Lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

“Hay là Linh bị bắt đi khi chúng ta không chú ý?” Đồng Thanh không xác định lắm về việc này.

“Không có khả năng.” Bạc Ngưng Thần lập tức phủ định.

Trong suốt thời gian cô hôn mê, họ luôn phản công canh chừng cô, chưa từng để cô một mình, làm thế nào có khả năng bị bắt đi.

Đồng Thanh cũng biết điều này không khả thi, tiếp tục cúi đầu suy nghĩ.

“Ta thấy...” Châu Quang Khải từ đầu không lên tiếng chợt mở miệng “Linh hiện tại, rất giống với trước khi em ấy rơi xuống hồ.”

Không khí nháy mắt trở nên quỷ dị.

Không ai nói nữa, nhưng trong đầu bọn hắn đều suy nghĩ về việc này. Rất nhanh đã có một đáp án có thể giải thích tất cả sự kì quặc này, nhưng đáp án này lại vượt qua khoa học mà con người luôn tin tưởng.

Linh, vốn không phải là Mạc Linh, mà Mạc Linh thật sự, hiện tại đang ở nhà, còn Linh, biến mất.

Đáp án khẳng định này khiến bọn hắn ăn không tiêu, đồng loạt đưa mắt nhìn nhau, cũng nhận được sự kinh hãi tương tự trong mắt nhau.

Linh của họ, có thể đã biến mất rồi...

Trong lúc bên này đang diễn ra một cuộc họp bí mật mang tính chất huyền huyền, Linh nhi bên này lại đang nhìn Mạc Linh... tắm rửa.

Tuy là có chút biến thái, nhưng đây là do Mạc Linh đặt ra, Linh nhi phải luôn quan sát từng hành động cử chỉ của Mạc Linh, vì vậy mà ngay cả việc tư như tắm rửa hay... ừm, ba cái gấp của đời người ấy, cô đều được xem rất kĩ càng.

Không thể không nói, câu nói linh hồn thay đổi thì khí chất con người cũng thay đổi đúng là không ngoa, bình thường cô tắm rửa cũng đâu có gì lạ, nhưng sao nhìn Mạc Linh lại có cảm giác như đang xem phim có cảnh tượng cấm thiếu niên thiếu nữ chưa gần mức 18 tuổi nhỉ...

Mà có lẽ ngay cả Mạc Linh cũng không biết mình bị rình coi đâu, nhìn bộ dạng thông thả hưởng thụ kia, thật sự là ghen tị muốn chết a... Bao nhiêu ngày rồi cô chưa được tắm a? Đều nhanh quên rồi... QQQ~

“Màn hình đại nhân, ở đây có thể tắm sao?”

“...” Màn hình khẽ lắc lư, thể hiện sự phủ định của màn hình lớn.

“Thật là bất tiện, màn hình đại nhân à, người cần thăng cấp rồi đó, nếu gặp phải người bị bệnh sạch sẽ chẳng phải người sẽ bị... chết sao?~”

“...” Vì sao lại tạm dừng ở đó vậy... cảm giác nếu biết được nhất định sẽ mất đi cái gì đó...

Cô không ngừng than vãn ca cẩm, nhưng màn hình lớn ngoại trừ run run lên hay lắc lư một chút ra, cũng không có phản ứng gì khác, xung quanh vẫn một mảnh tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng nước ồ ạt từ trong màn hình truyền tới.

“Thôi vậy, ta ngủ một chút, khi nào đến khúc hay báo ta một tiếng.” Cô nói xong liền cuốn chăn tiếp tục ngủ.

“...” Tỷ tỷ à! Người vừa mới tỉnh dậy thôi mà, sao có thể ngủ được như vậy chứ hả!

Về phần Mạc Linh đã tẩy sạch cơ thể, dùng nước hoa thơm phức hun khắp người, cảm thấy mỹ mãn mới bước tới cửa, nhẹ nhàng kéo cửa ra một khe nhỏ, sau đó hài lòng nằm lên giường, dùng phong cách siêu cao quý siêu tao nhã nhắm mắt chờ đợi.

Mạc Linh cô không tin bọn họ trắng đêm không về! Mỹ nhân ở nhà, còn mang theo lời mời ý nhị như vậy, không vào đến ăn sạch thì không phải đàn ông rồi.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, bọn hắn thật sự là trắng đêm không về, Mạc Linh cũng chỉ nằm đợi được một lúc đã ngủ quên mất, lăn lộn trên giường không còn chút hình tượng mỹ nhân nào.

.....

“Ai nha, đúng là siêu cấp mỹ nữ a, đi ngủ còn trang điểm như vậy, định dùng nước hoa tự sát hay sao?” Linh nhi nhăn mũi, châm chọc cười, phẩy phẩy tay chán ghét như thể mùi nước hoa đang quanh quẩn ở chóp mũi cô vậy.

“...” Đại tỷ à, đây gọi là gan tỵ đó...

Màn hình lớn cảm thấy, cả cuộc đời làm chức năng truyền tin trong thời gian “thỏa thuận giữa hai linh hồn” của nó, gặp qua vô số loại người, có người biết mình đã chết thì đến hình còn không xem đã bù lu bù loa lăn lộn đây đấy đòi công bằng, có người lại lạnh nhạt ra vẻ tao nhã không màng sự đời nữa, dứt áo ra đi, nhưng loại người vừa xem phim một cách hưởng thụ còn vừa thể hiện ra hàng loạt biểu cảm phong phú như cô vậy, đúng là lần đầu tiên gặp.

Ngẫm lại, cũng là lần đầu tiên có người nghiêm túc “thương thức” nó như vậy, cho nên chiều cô một chút cũng được.

“Màn hình đại nhân, người đang run kìa, có cần ta cho mượn chăn không?” Linh nhi tốt bụng đề nghị, nghĩ một hồi lại mở chăn ra, thô bỉ cười “Hay là người vào đây với ta đi.”

Nó nghĩ lại rồi, chiều chiều cái rắm a!

Tác giả có lời muốn nói:

Ây, khi nào mới hết đây, sao càng viết càng thấy dài thế này ô ô ~ QAQ

Nhân tiện, từ mai ta bắt đầu đi làm rồi, ta sẽ tranh thủ ra truyện vào sáng hoặc là khuya, nói chung đừng ai hời nhé, ta cũng muốn nhanh kết nhưng mà cái tay nhanh hơn cái đầu, đầu muốn kết mà tay thì vẫn đánh chữ vèo vèo =))

Tuôi chán lắm rồi! Tuôi bỏ việc!

(o ≥ □ ≤) o << << <<

Đi ăn khuya ~ ε=ε=ε=Γ(☆ ≥ ∇ ≤)J

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Quay lại

P/s: Một lần nữa ~

P/ss: Truyện có nguồn gốc là Wattpad, mọi nơi NGOẠI TRỪ Wattpad, Diendan, ra đều là ĐĂNG KHÔNG XIN PHÉP (như, thích, metruyen, v..v..), đề nghị mọi người ủng hộ những nơi đã xin phép và tẩy chay những thành phần mặt dày, dù cho ta rất dễ tính nhưng không xin phép chính là không tôn trọng ta, cho nên thật ngại quá, đăng lên đây cho mọi người cùng biết ~ ai phản đối hay không thích ta làm thế này cũng không sao, ta không quan tâm, chửi gì cứ chửi, ta dỗi! QAQ~~

P/ssss: Đăng chương mới cho mọi người không quên, dạo này view ít quá, nhìn mà tan nát cõi lòng gì đâu... TTWTT

Đến buổi trưa hôm sau Mạc Linh mới mở mắt, ôm khuôn mặt đã bị lem phần son hết hơn nửa, cô bò dậy đi vào phòng tắm, đồng thời âm thầm mắng đám nam nhân không hiểu phong tình kia một trăm lần.

Cửa đều mở ra như vậy, bọn hấn còn không biết tiến vào hay sao? Hay là chờ cô mở rộng cửa ra, treo biển “Nam nhân nên vào” họ mới chịu hiểu?

Thay một bộ váy hồng ôm ngực, chỉnh sửa lại bản thân cho giống với hình tượng thường ngày, cô mới mở cửa đi xuống lầu.

“Ài? Sao không có ai hết thế này?” Mạc Linh nhìn quanh, dưới lầu trống rỗng, hoàn toàn không nhìn thấy chút nhân khí nào.

Đáng ghét! Bọn hấn chẳng lẽ là cả đêm không về?!

Mạc Linh cắn cắn ngón tay, nhìn phòng khách phòng bếp không có gì thay đổi mà tức giận đến đỏ cả mặt.

Chẳng lẽ cô phải chịu thất bại? Hay do tên chiếm thân xác cô không được yêu thích như cô vẫn thấy?

Không lý nào, đều lần lên giường luôn rồi mà...

Mạc Linh đắm chiêu suy nghĩ một hồi, tự trấn an mình phải yên tâm. Dù sao nếu bọn hấn không chỉ ra cô không phải là Mạc Linh mà họ quen biết, vậy thì vụ cá cược này cô sẽ không bao giờ thua. Cùng lắm thì không theo bọn hấn nữa, với gia cảnh dư dả của Mạc gia, cô không tin mình tìm không được một nam nhân vừa đẹp trai vừa yêu mình.

Có điều, bỏ đi thì thật đáng tiếc...

Mạc Linh cố kiên định với quyết định mới của mình, tính toán đi ra ngoài xem thử bọn hấn đang ở đâu. Về phần gọi điện thoại cái gì, xem nhẹ đi, tạo cho bọn hấn sự bất ngờ cũng rất có lợi cho cảm tình đôi bên mà.

“Ôi chào, nếu lúc trước bọn hấn cũng đi cả đêm không về thì tốt rồi...” Linh nhi than thở, dường như từ lúc nằm đây xem diễn, cô đã than vãn rất nhiều lần rồi.

“...” Mãn hình lớn rất muốn phát cảnh vũ khí hạt nhân nổ tung...

Hiện tại tám tên nam nhân ngốc đang dán mông ở phòng làm việc của tổng giám đốc Mạc thị, chủ đề Mạc Linh thật Mạc Linh giả gì đó đã bị bọn hấn nói qua cả trăm lần rồi nhưng vẫn chưa đưa ra kết quả.

“Các nguoi rớt cuộc muốn thế nào? Cách này không được cách kia cũng không xong!” Khương Thành Quan mất kiên nhẫn bùng nổ.

“Nếu là sự thật thì tốt rồi, nhưng mà lỡ như do dư chấn gì đó thì sao?” Châu Quang Khải không quá nắm chắc về Mạc Linh hiện tại.

“Ý người là sau khi Linh rơi xuống hồ thì là dư chấn, còn hôn mê tỉnh dậy thì trở lại như cũ rồi?” Bạc Ngưng Thần nắm được trọng điểm. Trầm mặc x N lần.

“Nếu Linh mà chúng ta biết...” Đồng Phù bỏ dở câu nói.

Không cần Đồng Phù phải nói ra, mọi người đều cùng nghĩ đến việc này rồi.

Nếu Linh mà họ quen biết bao lâu nay chỉ là tính cách nhất thời của Mạc Linh, vậy... bọn họ phải làm sao đây...

Khương Thành Quan thật sự không phải dạng người thích nghĩ ngợi nhiều, nhìn thấy càng nói càng không xong, nhịn không được đập bàn đứng dậy rống.

“Suy nghĩ làm gì nữa chứ! Cứ hỏi thẳng ra là được! Đều là nam nhân cả, có gì phải ngại!”

“...”

Đúng lúc này bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa, đồng thời thanh âm ngọt ngào quen thuộc cũng xuyên qua cửa truyền vào.

“Thần, anh có ở đó không?”

Bạc Ngưng Thần vừa nghe cô gọi liền ngẩn ra. Thần... ư?

“Là Linh...” Đồng Thanh nhỏ giọng nói.

“Cứ cho em ấy vào đi, làm theo lời Thành Quan nói đi, hỏi thẳng em ấy.” Kanato Ken ôm tay, dựa vào ghế sau lưng, thờ dãi quyết định.

“Ừ, không còn cách nào khác.” Lâm Hoài Nam đồng ý.

Hoàng Ngôn Đăng không chờ Bạc Ngưng Thần lên tiếng, bước ra mở cửa, trung nộ cười chiêu bài thường ngày mời cô vào.

“Các anh đều ở đây sao? Chẳng lẽ đêm qua mọi người không về nhà?” Hại ta chuẩn bị vô ích!

Mạc Linh âm thầm nghĩ rằng, nhưng vẫn mỉm cười bước vào, tự nhiên ngồi vào chỗ trống ở sô pha mà bọn hắn đang ngồi.

“Ừ, hôm qua có việc bận, không về nhà kịp.” Kanato Ken gật đầu, khẽ huyých Bạc Ngưng Thần một cái.

Bạc Ngưng Thần như ngủ quên bị đánh thức, ngơ ngác nhìn quanh, một hồi mới nhớ ra mục đích của họ.

Phải hỏi cô.

Vậy ai hỏi đây...

Tám cặp mắt chạm nhau, hàm ý trong mắt đều hiện lên vô cùng rõ ràng.

Đừng có gọi ta!

Khi gặp phải tình huống nan giải thì luôn luôn phải có một cá nhân phải đóng vai người qua đường, hy sinh để mọi người đạt được mục đích.

Tất nhiên, ai đề ra, người đó giải quyết.

Mạc Linh nghi hoặc nhìn bọn hắn đang âm thầm trao đổi gì đó, trong lòng nổi lên dự cảm bất thường, tay đang đưa ra chạm vào cốc nước cũng rút về.

“Có chuyện gì sao?” Đừng là điều cô nghĩ, đừng là điều cô nghĩ, đừng là điều cô nghĩ...

“Linh, có phải...” Khương Thành Quan nghiêm mặt “... em dùng nước hoa mới không?”

“...” Nhu nhục!

“Đừng vậy! Anh nhận ra sao? Em cảm thấy mùi này rất thơm nên dùng thử.” Mạc Linh thăm thò phào, xem ra là cô nghĩ nhiều rồi.

“Thật là! Mạc Linh! Em không phải là người anh từng biết phải không? Em bị thế lực đen tối nào đó phụ thân, đúng chứ?”

Kanato Ken vừa nói xong lập tức muốn tát mình một cái, cái lý do ngu ngốc gì vậy chứ??

Sau đó, không có sau đó nữa.

Mạc Linh mở mắt ra lần nữa, trước mặt là nữ nhân đang thoải mái nằm ăn bắp như ở nhà, lửa giận trong lòng đang bùng lên nhảy mất lạnh đi rất nhiều.

Nhất định là cô mở mắt sai phương thức rồi! Mạc Linh lại nhắm mắt lần nữa.

“Mạc Linh, chào mừng trở lại.” Đáng tiếc, thanh âm thiếu đôn kia đã kéo cô về với thực tại.

Chết tiệt! Vì sao lúc trước Mạc Linh cô không có đặc quyền này chứ?!

Mạc Linh liếc nhìn tên phân biệt đối xử đang treo trên cao như muốn cầm dao rạch màn hình nó vậy.

“...” Oan quá a! Ngươi không đòi thì ta làm sao cho ngươi! Uống công ta còn vui mừng khi ngươi trở lại!!

Tác giả có lời muốn nói:

Yê ~ tung bông dê ~ Linh nhi sắp trở lại rồi

~Có ai thấy giải quyết vậy nhanh quá không? Thiếu giật gân không? Mất kịch tính không?

Có ta cũng không thêm đôi đầu ~ cháy lời rồi ←_←

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Siêu thoát

“Được rồi, cô thắng rồi.” Mạc Linh thân nhiên nói, cố gắng xem nhẹ trái tim đang rút từng trận trong lồng ngực.

“Này, tôi ở đây với cô luôn được chứ?” Linh nhi chờ mong nhìn Mạc Linh.

Mạc Linh nghi hoặc nhìn nữ nhân cùng thân xác với mình, chẳng lẽ đây gọi là người trong cuộc mơ hồ người ngoài cuộc tình tảo?

Rõ ràng là Linh nhi rất vui vẻ khi Mạc Linh thất bại quay về, nhưng lại làm như không có gì, còn đòi ở lại cái nơi vượt qua cả không gian và thời gian này ư?

“Hừ, nếu cô muốn ở đây cùng tôi đầu thai một lượt thì cứ ở lại, tôi sẽ vô cùng thích ý đó.” Mạc Linh nhần mảy.

“... Ai nha, gió lớn quá, thôi, phải về rồi.” Linh nhi đưa tay che hai tai lại, ra vẻ không nghe thấy Mạc Linh nói gì.

“Được ăn còn khoe mẽ.”

Mạc Linh khinh thường khoanh tay, chỉ về phía cánh cổng sáng đang dần dần mở ra ở sau lưng mình, ý bảo Linh nhi đi về phía đó.

Linh nhi rất muốn ôm theo hộp bắp đang ăn dở, nhưng xét thấy khuôn mặt nghiêm túc của Mạc Linh, thôi thì bỏ qua vậy.

“Chào nhé, màn hình đại nhân, hy vọng ngươi sẽ nhớ tới ta.”

Vừa dứt lời, trên màn hình liền phát cảnh pháo hoa đêm giao thừa vô cùng tráng lệ.

“...” Có cần ngay mặt ghét bỏ như vậy không..

“Tạm biệt, Mạc Linh.” Linh nhi đi đến trước mặt Mạc Linh.

“Mạc Linh hiện tại là cô.” Mạc Linh nói, rồi như không kim nén được nắm lấy tay Linh nhi “Nhờ cô chăm sóc tốt cho Khải, cũng đừng quên những nam nhân còn lại, họ đều rất yêu cô, cô cũng không phải lạnh nhạt với họ, thẳng thắn đối diện với cảm xúc của mình, đừng để tôi hy sinh uống phí.”

“...” Linh nhi chấn động, một hồi lâu sau mới khẽ gật đầu, thanh âm kiên định “Được.”

“Đi đi, cắt cho xa vào.”

Mạc Linh phẩy phẩy tay đuổi khách, ngay lập tức như có một sức mạnh vô hình kéo Linh nhi về phía ánh sáng.

“Mạc Linh, cảm ơn cô!!”

Cánh cổng đóng lại, mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh, màn hình lớn cũng đã chuyển thành màu đen.

Mạc Linh đứng trong bóng tối hồi lâu, đột nhiên ngửa mặt cười khê, trong hốc mắt lặng lẽ chảy ra chất lỏng lấp lánh dưới ánh sáng của màn hình.

“Thật thảm hại...” Cô đến bên cạnh màn hình lớn, đưa tay chạm vào nút đỏ nhấp nháy trên màn hình “Tạm biệt.”

Tiếng chào tạm biệt rơi vào không trung tối đen, thân ảnh Mạc Linh dần dần hòa vào với bóng tối, cuối cùng chỉ còn màn hình lớn tiếp tục tìm người làm nhiệm vụ mới.

.....

“Tĩnh rồi!”

“Đồng Phù! Qua đây xem cho em ấy, nhanh lên!”

Mạc Linh mệt nhọc mở mắt ra, cơ thể như bị kim châm, đau nhức khắp người. Chẳng lẽ là do phải thích ứng lại từ đầu nên mới đau như vậy?

Bên ngoài ồn ào thế nhỉ?

“Linh, em nhìn bên này, nhìn anh xem”

Cô nghe thấy thanh âm của Đồng Phù, ngoan ngoãn nghiêng đầu nhìn qua.

“Em nhìn xem, đây là mấy ngón?” Đồng Phù giơ ngón tay lên, nghiêm túc hỏi cô.

“...” Cô nhìn thấy sau lưng hắn có mấy tên ngốc đang sốt ruột đập chân, khê trả lời “Ba.”

Đồng Phù sững sốt, nhìn lại hai ngón tay giơ lên của mình, lập tức rút bút chiếu sáng ra, chiếu thẳng vào mắt cô.

“Ai...” Cô nheo mắt, chói quá.

“Kì lạ, bình thường mà...” Đồng Phù lo lắng xuống bên cạnh, cẩn thận kiểm tra thêm mấy lượt.

“Cắt nó đi... em không sao, chỉ đùa một chút thôi.” Cô bắt đầu dī che mắt lại.

Hiển nhiên Đồng Phù không tin, lại giơ bốn ngón tay, nhận được đáp án chính xác mới chịu yên tâm.

Kanato Ken ngồi bên cạnh giường, tổ chức từ ngữ một lát mới dám hỏi.

“Linh nhi, em... có thật là em không?”

“Không, em là Mạc Linh thật sự, người mà các anh quen biết đã mất rồi, không thể trở về được nữa.” Mạc Linh nghiêm mặt, tỏ ra sự việc vô cùng nghiêm trọng.

“...”

“Đừng đùa nữa, mỗi lần em nói dối thì mắt sẽ nhìn xung quanh, em đã đảo mắt hai lần rồi.” Đồng Phù không chút lưu tình vạch trần.

Đột nhiên Hoàng Ngôn Đằng bước đến, cúi người vùi đầu vào cổ cô, còn chưa đợi mọi người kịp nói gì đã đứng thẳng dậy, vô cùng khẳng định lắc đầu.

“Đúng là Linh rồi, trên người em ấy có mùi hoa hồng, nữ nhân kia toàn là mùi son phấn, rất khó ngửi.”

“...” Anh là chó sao?

Dù biết Hoàng Ngôn Đằng làm vậy để xác nhận, nhưng thật sự bọn hắn rất muốn cười.

“Linh, chuyện gì đã xảy ra vậy? Em... rốt cuộc là ai?”

Nghe Châu Quang Khải hỏi, Mạc Linh lập tức biến sắc.

Nếu không phải vì chuyện cá cược linh hồn đó xảy ra, cô đã định đem việc bản thân là một người xuyên không giấu nhẹm trong lòng, nhưng hiện tại xem bọn hắn đều chăm chú chờ câu trả lời từ cô, có vẻ không nói không được rồi...

“Cái này... chuyện dài dòng lắm, nhàm chán lắm, các anh không muốn biết đâu, chẳng phải em đã trở...”

“Bọn anh muốn biết, nếu em thấy mệt thì kể vắn tắt, chậm rãi kể, bọn anh không hối thúc em” Bạc Ngưng Thần vỗ vai cô, nụ cười xấu xa treo bên môi như đã nhìn thấu ý định qua loa cho xong việc của cô.

“...” Anh cũng là chó sao? Có chuyện cần đến chết cũng không bỏ nữa à?

Mạc Linh bắt đầu dĩ, hít một hơi thật sâu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể, kể lại mọi chuyện, từ việc xuyên qua, linh hồn chuyển hoá, cá cược, toàn bộ đều dùng từ ngữ khái quát để diễn tả một cách sinh động. Đại khái... cô nghĩ vậy...

Nhìn bọn hắn càng nghe mặt càng âm trầm, cô càng nói càng nhỏ, cuối cùng ngưng bật.

Không ai lên tiếng, trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề.

“Ha ha... các anh không có gì muốn hỏi thì em ngủ đây, cả người nhức mỏi mệt quá đi.” Mạc Linh ôm chăn trùm kín đầu, đảm bảo đã dè kín các góc chăn mới nhắm chặt mắt, tập trung nghe động tĩnh bên ngoài.

Chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng thở dài, chặn bị đè nặng xuống, bàn tay ấm nóng chạm lên mặt chăn, nhẹ nhàng gỡ chăn ra.

“Linh nhi, không cần phải trốn nữa.” Kanato Ken âm thầm ghi nhớ mua một cái chăn chất liệu mỏng.

“Dù em có là ai, người bọn anh yêu luôn là em.” Bạc Ngưng Thần cúi đầu, mỉm cười.

“Đúng đúng, cái cô Mạc Linh kia thật sự là đáng ghét chết đi được! Lại còn hỏi nữa!” Khương Thành Quan vội a dua.

“... Em đã ba ngày không tắm.” Ánh mắt cô vô cùng chân thành.

Hoàng Ngón Đẳng thẳng tay cho Khương Thành Quan một nắm đám âu yếm vào đầu, ánh mắt thể hiện rõ “Nào kém thì im lặng đi!”.

“A ha ha, là linh hồn ấy.” Mạc Linh lên tiếng ngay sau khi Khương Thành Quan bị đánh.

“Ui!” Khương Thành Quan ôm đầu, đáng thương dùng đôi mắt ủy khuất nhìn cô.

“Ai, thật ngại quá, em là cố ý đó.” Mạc Linh lại nói, ai bảo hắn luôn miệng bảo thân thể cô hôi làm chi, còn thể hiện bộ mặt ghét bỏ rõ rệt. Đáng lắm!

Tác giả có lời muốn nói:

Hoang mang quá các bạn ợ, kết thế nào đây, Linh đã trở về rồi, cũng đừng ai ghét Mạc Linh kia quá nhé, cũng do tính cách tự tin cùng cực đoạn quá thôi =))

ML: Ghét thì ghét! Dù sao ta cũng đầu thai rồi!

Ta: Thiếu nữ ngạo kiều kia

~(///w///)

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hạnh phúc đơn giản là được ở cạnh nhau

P/s: Hơi lan man quá...

Đang lúc vẫn nghệ lại bị Khương Thành Quan phá mất, cô cũng không còn tâm tình, lấy lý do muốn nghỉ ngơi đuổi bọn hắn ra. Bọn hắn cũng biết cô cần thời gian suy nghĩ nên cũng không ép buộc, ngoan ngoãn rời khỏi phòng.

Còn lại một mình, Mạc Linh tắt đèn, nằm trên giường nhìn trần nhà ngẩn người.

Bọn hắn nhận ra cô.

Người bọn hắn yêu là cô.

Nhớ lại câu nói của Bạc Ngưng Thần, gò má cô nóng bừng, tim đập rối loạn gấp gấp, cảm giác sung sướng tràn lan khắp người.

Không biết từ lúc nào, cô luôn dùng thái độ ỷ lại với bọn hắn, nhưng lại giả vờ bình thường. Luôn xem nhẹ những thay đổi nhỏ trong tâm, cũng cố quy kết cảm giác co rút đau đớn trong ngực là mạch máu có vấn đề.

Hóa ra, cô đúng là yêu hấn, yêu tất cả bọn hấn. Có thể không nhiều như bọn hấn yêu cô, nhưng nếu mất đi một người thì tim cô sẽ khó chịu.

Ích kỉ quá.

Mạc Linh cười khẽ, vùi đầu vào chăn không muốn nghĩ nữa.

Chỉ mong, ngày mai sẽ tìm được cách đáp án.

Đêm, chìm vào yên lặng.

Có thể do cơ thể vẫn còn mệt mỏi, cô ngủ rất say, đến khi mở mắt thức dậy đã là buổi chiều hôm sau, bụng đã kêu vang từ khi nào.

Rửa mặt chải đầu, thay một bộ váy đơn giản, Mạc Linh bước ra khỏi phòng, không ngoài ý muốn nhìn thấy trong phòng khách ngồi đầy người.

Mạc Linh như thường lệ mỉm cười chào họ. Cảm giác hạnh phúc mà đánh mất đi mới nhận ra được này, cũng may là cô vẫn không mất họ, thật sự quá tốt.

Xem ra thẳng thắn với bản thân cũng không khó, chỉ cần nhìn thẳng bọn hấn, sự yêu chiều luôn dành hết cho cô, quan tâm cẩn thận, chết tiệt, cô còn không rõ mình đang nghĩ gì nữa.

Chỉ biết, hiện tại tâm cô tràn đầy ấm áp, nếu luôn như vậy thì tốt rồi.

“Linh, em sao thế? Vẫn còn không khỏe sao?” Đồng Phù phát hiện cô luôn nhìn bọn hấn chằm chằm không lên tiếng, bước đến xem thử.

“Không có, chỉ là đột nhiên nhận ra em thật hạnh phúc.” Mạc Linh lắc đầu, ngoan ngoãn để Đồng Phù đưa tay lên trán cô.

Bọn hấn sững sốt, nhìn cô cười thật rạng rỡ cũng mỉm cười.

“Đúng vậy, em đúng là hạnh phúc nhất rồi.” Kanato Ken từ phía sau ôm lấy cô, than thở.

“Ha ha, mọi người nên ghen tị em đi!” Cô hất mặt khoe khoang.

Toàn bộ tầm mắt đều tập trung vào cô, trong mắt chất chứa sự ôn nhu không giới hạn. Đúng vậy, cô là người hạnh phúc nhất, và người mang lại hạnh phúc cho cô chính là bọn hấn.

“Ô, xin lỗi, chúng tôi đến không đúng lúc sao?”

Thanh âm lạnh nhạt đánh vỡ khung cảnh hòa bình hiếm thấy, bọn cô đồng loạt nhìn về hai người đang đứng phía cửa.

“Trần Dực?” Cô ngạc nhiên.

Đứng trước cửa đúng là Trần Dực cùng Bạch Liên Hoa. Trần Dực vẫn là một bộ mặt đơ bình thường, tay giữ lấy tay Bạch Liên Hoa đang cười với họ.

“Hai người đến đây làm gì?” Đồng Thanh ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ đến đây phá uyên ương?” Hoàng Ngôn Đăng vẫn còn đề phòng hai nhân vật nguy hiểm này.

Một người là “nữ chính” đáng lẽ ra nên được bọn hấn yêu, một người là “nam phụ” điên cuồng.

Tính ra, câu chuyện hôm qua Mạc Linh kể đã để lại ấn tượng sâu sắc với bọn hấn.

“Em lo cho Linh, hôm trước em ấy có vẻ kì lạ, hơn nữa mấy hôm nay chưa đến công ty, em còn tưởng em ấy bị bệnh.” Bạch Liên Hoa vô tội chớp mắt, nép ra sau lưng Trần Dực.

“Chính là như vậy.” Trần Dực đưa tay chắn phía trước, nhú mày tỏ vẻ không đồng tình với thái độ của bọn hấn “Hơn nữa, tôi có chuyện muốn hỏi Mạc Linh.”

“Không có chuyện gì để nói.” Bạc Ngưng Thần khoát tay từ chối.

“Có, không ngại thì tôi nói ở đây cũng được.”

Trần Dực không ngại công khai ở đây, dù sao cũng là người trong cuộc, vấn đề cũng đơn giản, đáng tiếc Mạc Linh không nghĩ vậy, với tính cách của Trần Dực, cách nói chuyện của hấn thật sự là giết người không đao kiếm, hơn nữa còn là trước mặt mấy hũ giấm này nữa.

“Không, không cần nói ở đây, vào phòng t... phòng bếp đi.” Dưới ánh mắt sắc bén của bọn hấn, cô thức thời sửa miệng.

Nơi đó có thể đảm bảo bọn hấn vẫn nhìn thấy nhưng sẽ không nghe thấy, dù sao căn nhà này cũng không nhỏ chút nào.

“Được.” Trần Dục cũng không thích có người cứ canh chừng hần mãi.

Mạc Linh đi trước dẫn đường, Trần Dục để Bạch Liên Hoa ngồi vào một góc sofa, đặt bình hoa trên bàn xuống bên cạnh, lại kéo bàn chặn sát chân đảm bảo không cho ai có khả năng đến gần, xong việc mới thẳng lưng đi theo Mạc Linh.

“...” Bạch Liên Hoa đã quen nhưng cũng không còn gì để nói.

“...” Những nam nhân đang cân nhắc có nên thêm phương án bảo vệ này vào hành trình theo đuổi hay không.

“Chuyện gì?” Cô xoay lại, đảm bảo an toàn mới hỏi Trần Dục.

Trần Dục chỉ lẳng lặng nhìn cô, chăm chú đến độ cô cảm tưởng mình bị hần dùng ánh mắt lột da vậy. Tựa như đã xác định được, Trần Dục thu hồi tầm mắt, như bình thường nhìn đỉnh đầu cô.

Quên không nói, mỗi khi nói chuyện hần đều nhìn đỉnh đầu cô, chẳng lẽ cao hơn thì có quyền khinh thường người khác sao? Mạc Linh đối với vấn đề này luôn luôn bất mãn, vì thế xem như trả thù, cô cũng nhìn chăm chăm cái cằm hoàn hảo của hần, chứng tỏ bản thân cũng vô cùng khinh bỉ hần, không thèm nhìn mặt hần khi nói chuyện.

“Cô, trở lại rồi à?” Là câu hỏi nhưng ngữ khí lại khẳng định vô cùng.

“... Ừ, trở lại rồi.” Cô nhẹ gật đầu.

Chỉ có bản thân cô là lo sợ không đâu thôi sao? Ai cũng nhận ra thế này là thế nào

(- - |||).

“Như vậy, hiệp định của chúng ta, cô nghĩ thế nào rồi?”

Mạc Linh trầm tư, nghiêng đầu nhìn ra phòng khách, vừa vặn đón lấy mấy ánh mắt đang theo dõi động tĩnh trong này, cô lại một lần nữa nhìn (cằm) Trần Dục.

“Nghĩ xong rồi, tôi đồng ý.” Cô nắm chặt tay, cổ bình ổn cảm xúc dao động trong lòng.

“Lâu hơn tôi tưởng, nhưng không sao, vậy xem như hiệp định này chưa từng tồn tại đi.” Trần Dục hài lòng.

“Hả?” Mạc Linh tròn mắt.

Trần Dục dùng ánh mắt nhìn một kẻ thiếu năng để nhìn cô, hơn nữa còn tặng kèm một nụ cười mỉa, có điều cơ mặt cứng quá, cười mỉa thành zic zac rồi.

Thật thần kì... Mạc Linh nhìn biến hóa trên môi hần, không chút keo kiệt tán thưởng.

“Hiệp định là khi cô miễn cưỡng ở cạnh bọn họ, còn hiện tại cô nguyện ý chấp nhận tình cảm của họ, vậy thì hiệp định không còn ý nghĩa tồn tại nữa.” Trần Dục hiếm khi bỏ qua trạng thái robot, đồng tình nhìn (đỉnh đầu) cô “Chúc cô hạnh phúc.”

Chúc thì chúc đi, có cần dùng thái độ thương hại đó không? Bạch Liên Hoa mới là người đáng thương nhất ấy! Gặp phải cái tử băng như anh là do kiếp trước không chịu nghe lời người lớn mỗi ngày thắp một nén hương cho trời đất đó!!

Dù quá trình là khúc chiết, kết quả vẫn xem như khá thuyết phục, Mạc Linh cùng Trần Dục trở lại phòng khách, Bạch Liên Hoa liền hồ hởi chạy đến, bỏ qua Trần Dục mà ôm lấy cánh tay cô.

“Linh à, chúng ta đi ăn nhé, đến chỗ em thích ăn một bữa thỏa thích chúc mừng đi!”

“Chúc mừng gì?” Mạc Linh nhận ra khí lạnh chảy dọc sống lưng.

“Mừng em sắp kết hôn đó! Thoát kiếp độc thân rồi!” Bạch Liên Hoa vừa tiếc hận vừa vui sướng, nhất quyết muốn cùng cô chơi một bữa tận hưởng.

“Cái gì?!” Hàng loạt thanh âm không hẹn cùng oanh tạc.

Tác giả có lời muốn nói:

Yê ~ yê ~ yê

~Say “Oh Yeah!” đi mọi người ơi!!!!

Khụ, phía trên là một phút điên rồ...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

liền vui vẻ gọi cô lại.

“Đến đây đến đây! Con dâu ngoan, lại đây cho ta nhìn kĩ xem nào, gần đây có bị bọn chúng bắt nạt hay không?” Khương lão gia xoa xoa tay, hào hứng gọi cô lại.

“Ồi chào, nhìn mặt con bé kìa, ốm đến trơ xương rồi! Đúng là lũ gốc có phúc không biết hưởng!” Bạc lão gia nắm lấy tay cô, đau lòng xuýt xoa.

“Con khỏe lắm ạ, làm sao mà gầy được.” Mạc Linh mỉm cười.

“Linh nhi, lại đây với ta.” Ông Mạc đưa tay ra, đón lấy bảo bối ôm vào lòng.

“Cha.” Cô ôm lấy ông, nhẹ giọng gọi.

“Ừ, ta đây.”

Không khí sum họp đang vô cùng ấm áp, người thấy rơi lệ người nghe đau xót thì chợt nghe thấy có tiếng hỏi.

“Vụ kết hôn là thế nào?” Còn ai khác ngoài Mạc Linh nữa?

“...”

Không biết là ai ho khan một tiếng, ông Mạc như sức tỉnh, ngượng ngừng gãi đầu, cũng buông cô ra, mắt liếc nhìn lão Đồng ngồi bên cạnh.

“À, chuyện này thật ra mới là dự tính thôi, chúng ta định cho mấy đứa đính hôn trước, sau đó mới kết hôn sau, cũng không phải chuyện gì lớn đâu.” Đồng lão gia cơ trí giải thích thay ông Mạc.

“Đính hôn? Kết hôn? Vậy đối tượng của con là ai?” Cô không tin những người khác lại để yên cho cô cười một người trong số họ.

“Tất nhiên là bọn nó.” Lâm lão gia chỉ về phía mấy tên nam nhân to đầu mà ngu xuẩn sau lưng vẫn đang trợn mắt há mồm.

“Bọn họ? Làm sao có thể!” Mạc Linh sợ hãi, đừng là sự thật, đừng là sự thật, đừng là sự thật.

“Là thật, bọn nó đã bàn bạc và đồng ý xong cả rồi đấy chứ, cháu còn chưa biết sao?” Châu lão gia cố ý hỏi.

Đừng có vừa dùng nụ cười từ ái vừa hỏi vặn lại cháu! Mạc Linh phát điên.

“Không được! Tuyệt đối không được! Con phản đối!” Mạc Linh kháng nghị.

Các lão gia gia cũng không ngoài ý muốn về thái độ của cô, biết rõ cô vốn không phản cảm chỉ là chưa tiêu hóa được hết thông tin, tiếp tục khuyên giải.

“Đừng lo, Linh nhi, bọn nó sẽ không đành lòng hại con đâu, nếu cháu không muốn thì không ai có thể ép cháu được.” Lời nói đầy ẩn ý khiến Mạc Linh đỏ bừng mặt.

Mạc Linh lo lắng nhìn lại sau lưng, phát hiện ra bọn hắc cũng đang căng thẳng chờ cô, nhìn bộ dáng họ như vậy, cô sao có thể từ chối được.

Ai, thật sự là quá mềm lòng rồi.

“Linh nhi, con đừng lo, có ta làm hậu thuẫn cho con, bị bọn họ bắt nạt thì cứ về nhà.” Ông Mạc vỗ ngực cam đoan.

“Còn bọn ta nữa, nhất định sẽ không để con dâu chịu ủy khuất!” Lâm lão gia gật đầu đồng ý.

“... Con biết rồi.” Cô thỏa hiệp, dù sao bọn họ đều bàn bạc xong cả rồi, cô cũng không phải không có tình cảm gì với bọn hắc, tạm thời đồng ý một chút cũng không đến nỗi nào.

Thiếu nữ, ngươi lại ngạo kiều!

Tác giả có lời muốn nói:

Gửi lời yêu thương nồng nàn thiết nhất cho những người đã like ủng hộ cho event của ta, cảm ơn rất nhiều ٭ ٭

Chương hơi ngắn vì đăng vội cho các nàng đọc để đừng quên truyện chứ ta sắp quên cả tình tiết rồi ấy chứ ٭ (͡° ͜ʖ ͡°) ٭

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Váy cưới (1)

Sau khi định ra ngày tháng tốt, quyết định vào hai tuần nữa đính hôn, Mạc Linh bị mấy lão nhân giữ lại với lý do tìm hiểu sâu hơn về sở thích của con dâu, còn nhóm Ken bị đá ra ngoài, ngoan ngoãn nghe theo lời họ trở về nhà.

Phải nói, hai người phụ nữ là một cái chợ, còn một đám lão nhân thì chính là trung tâm mua sắm siêu giảm giá.

Mạc Linh bị hỏi lòng bụng cả tai, cuối cùng nhờ ông Mạc đau lòng con gái phải chịu trận, lấy lý do đã khuya giúp cô trở về phòng. Phòng cô đã dọn hết cả, nhưng vật dụng cơ bản như giường gối đều còn, cũng được quét dọn cẩn thận mỗi ngày cho nên không làm khó cô lắm khi ngủ lại một đêm.

“Linh nhi.” Ông Mạc cùng cô vào phòng rồi đóng cửa lại để ngăn mấy lão “thanh niên” tràn trề sức sống kia nhào vào tiếp.

“Cha.” Cô biết ông có điều muốn nói.

Ông Mạc ngồi xuống ghế bên giường, Mạc Linh cũng theo đó ngồi lên mép giường, chờ ông lên tiếng.

“Tuy là cha có ép con thật, nhưng nếu con không thích sự sắp xếp này, cha có thể dừng nó lại theo ý con.” Ông Mạc nghiêm túc nhìn cô “Đó là hôn nhân cả đời của con, một lúc mà kết hôn với nhiều người như vậy cha sợ con chịu không được, tuy rằng không ai dám nghị luận Mạc gia ta, nhưng cha nghĩ nếu con thật sự không thích bọn họ thì cha có thể làm chủ cho con.”

Ông Mạc nói khá lung tung, có thể do lo lắng lẫn chưa chuẩn bị trước nên ý tứ không rõ, đại khái chính là nếu cô không đồng ý thì ông sẽ không cho họ tổ chức lễ đính hôn.

Mạc Linh thật sâu nhìn ông, trong mắt đều là xúc động không nói nên lời.

Cô biết ông luôn lo lắng cho cô, tuy có thể tình cảm ông đối với cô không bằng ông đối với bà Mạc cô, nhưng rất rõ ràng là còn nhiều hơn cả bốn phần một người cha nên có. Ông có thể vì di vật của vợ mà đồng ý cho con gái sống cùng nam nhân khác, nhưng ông tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ ai khinh thường đứa con bảo bối của ông.

Sống bao nhiêu lâu nay, có được một người cha quan tâm đến bản thân như vậy, Mạc Linh biết bản thân không uổng một đời người.

“Cha.” Cô sâu kín gọi một tiếng, hít một hơi mới nắm lấy bàn tay khô ráp của ông “Con thật sự không phản đối, vì con cũng có tình cảm với bọn hắn, tuy con biết như vậy là quá tham lam, ích kỉ, nhưng con không hối hận, nếu hôn nhân của con mà có một chút hối hận nào trong đó, con tuyệt đối sẽ là người đầu tiên chấm dứt nó.”

Ông Mạc mỉm cười, ông biết nữ nhi của ông đã trưởng thành, có thể tự suy nghĩ, biết bảo vệ bản thân như thế nào rồi.

“Cha cũng đừng lo quá, sau này con có kết hôn đi nữa, con vẫn sẽ về thăm cha, chịu ủy khuất nhất định sẽ tìm cha, sẽ không tự ôm mọi chuyện một mình.”

Mạc Linh biết ông sẽ không cho phép cô phải nhận dù chỉ là một vết thương nhỏ, do đó cô luôn có cách để trấn an ông.

“Ừ, tốt lắm, Mạc gia ta luôn luôn mở rộng chờ con về, tốt nhất là ngày nào cũng về, còn nữa, ôm cháu về cho cha nữa thì tốt.” Ông Mạc ha ha cười, xoa đầu cô.

“...”

Được rồi, không khí đang tràn ngập tình thân bị câu nói của ông phá hỏng rồi.

“Phải sớm sinh cháu cho cha, cha chờ lâu đến sắp phát nổ rồi đây, nhìn lại hình con khi còn nhỏ làm cha thêm bế cháu chết đi được!” Ông Mạc thở dài.

“Được rồi được rồi, cha đi về phòng ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm nữa, cha ngủ ngon.” Cô đẩy ông ra khỏi phòng.

“Con bé này, lớn thế rồi mà còn ngại nữa à? Thôi, con ngủ sớm đi, đừng trộm chần cười một mình nữa, cha bị con dọa mấy lần rồi đấy.” Ông Mạc thuận theo ra khỏi phòng, nhắc nhở cô xong mới chịu về phòng mình.

Mạc Linh đóng cửa, âm thầm cười.

Muốn cô ngủ sớm à, hắc hắc, nghe lời ông, sáng sớm mai cô ngủ vậy ~

Hôm sau khi Mạc Linh bị ông Mạc đánh thức thì đã là buổi chiều, cô ngáp dài nhìn đồng hồ, vron vai sáng khoái. Lâu lắm rồi không thức khuya như vậy, cảm giác cả tinh thần và thể xác đều tràn đầy sức sống hơn bình thường.

Đương nhiên, cũng có thể là do được ngủ một giấc thật sâu khiến cô tỉnh táo hơn, bình thường đều là cô bị bọn hắn đánh thức, với một kẻ chuyên trộm chần đọc tiểu thuyết xuyên thời gian như cô, bị gọi dậy vào sáng sớm thật sự là như người huyết áp thấp bị gọi dậy bất ngờ vậy, cực kì khó chịu.

Khụ, lạc đề một tí.

“Con đã thoải mái chưa?” Ông Mạc gọi người chuẩn bị cho cô “bữa sáng”, nhìn cô vui vẻ xoay tay xoay chân.

“Vâng, rất thoải mái ạ!” Cô làm vài động tác duỗi người, đi đến bàn rót một cốc nước, nhân tiện gật đầu với ông.

“Vây thì tốt, tinh thần sáng khoái mới quan trọng, đợi lát nữa con về lại đón con đi thử váy cưới đấy.”

“Phụt!” Toàn bộ mặt bàn phủ đầy nước.

“Khụ khụ!” Mạc Linh ho khù khụ một hồi mới ngừng được, vuốt vuốt ngực ra sức thở “Cha nói gì? Thử váy cưới?!”

“Đúng vậy.” Kanato Ken không biết tiến vào từ khi nào, đến gần giúp cô chỉnh lại tóc “Em cứ ăn xong rồi đi cũng được.”

Mạc Linh câm lặng, chẳng lẽ trong nhà này chỉ có mình cô bình thường? Chuyện cứ thay đổi xoành xoạch như này làm sao cô chịu nổi!

Cô chỉ chú ý câu cuối của ông nên đã không chú ý đến danh từ “con rể” chói lọi, cũng có thể là do cô đã chấp nhận rồi không chùng.

Chà, ai biết được ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۞.

Thử váy cưới tất nhiên là phải đến tiệm váy cưới, nhưng với cô lại khác. Cô được họ đẩy cho một nữ nhân gọi Hạ Tử Kha, là một người kì quặc.

Hạ Tử Kha có gương mặt xinh xắn dễ nhìn, thân hình cũng tương đối, nhưng cặp kính dày cộm che nửa mặt cùng với thời trang của cô ấy... thật sự không dám nhìn thẳng.

Nếu gặp phải một thiếu nữ mặc váy hoa, chính xác là trên váy in đầy hoa, váy dài đến gót chân, không một kẻ hở, cả người đều nói lên sự khác thường của cô ấy thì ai mà tin đó là nhà thiết kế váy cưới cho mình?

Tất nhiên, cô tin... bọn hán tìm cho cô mà nhĩ, hần là sẽ không sao đâu, đại khái...

“Cô Mạc nhĩ? Tôi gọi cô Linh Linh được không? Tôi sẽ biến cô thành thiếu nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, tin tưởng tôi đi!” Hạ Tử Kha ôm má, kích động nhìn cô, trong mắt mang theo tình tự khó nói thành lời.

Dù sao Mạc Linh cũng đã dấn thân vào giang hồ bao nhiêu năm qua, nếu còn không hiểu ám muội trong mắt của Hạ Tử Kha, cô liền sống uống đời người rồi.

Hạ đại nhân, xin đừng nhìn chăm chăm vào ngực tôi một cách thèm khát như vậy!!

Ô ô ô ~ cô bị đưa vào động sói rồi!

Tác giả có lời muốn nói:

Ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Váy cưới (2)

“Với thân hình này, khuôn mặt này, quá tuyệt vời!” Hạ Tử Kha như lâm vào điên cuồng, gần như muốn dùng thước dây trói Mạc Linh lại.

Mạc Linh đứng yên không dám nhúc nhích, chỉ sợ một động tác của mình sẽ kích thích Hạ Tử Kha thêm, rồi lại bị “quấy rối” thêm một bậc.

“Linh, em đo xong chưa?” Bạch Liên Hoa vừa đến, nhìn thấy Mạc Linh khác thường nên hỏi thử.

“Bạch Liên Hoa!” Cô vội vã tránh thoát ma trảo của Hạ Tử Kha, lao vào bộ ngực E cup của Bạch Liên Hoa.

Cô thề, cô gặp Bạch Liên Hoa bao nhiêu lâu nay rồi, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận rõ sự cứu vớt từ Bạch thánh mẫu. Bạch đại thần, ngài là thần, là Đấng Cứu Thế! Mau cứu kẻ hèn này với!!

“Em sao thế?” Bạch Liên Hoa khó hiểu, tuy nhiên cũng rất thích ý xoa đầu cô.

“Hạ cô nương, tại hạ nhớ ra bản thân còn việc chưa làm xong, hiện tại cùng Bạch cô nương đi trước, chuyện này giao cho tiểu thư toàn quyền xử lý, ngày

khắc gặp lại.” Mạc Linh ôm quyền cúi đầu, nhanh chóng cùng Bạch Liên Hoa chặt vật chạy đi.

(ㄟ•ㄟ_ㄟ•ㄟ) Hình như có gì đó loạn vào...

Thoát khỏi ma trảo của Hạ Tử Kha, Mạc Linh tâm tình tốt nhận lời Bạch Liên Hoa, ghé vào một quán nước dừng chân.

“Linh à, gần đây em thế nào? Từ lần trước đến nhà em chưa được bao lâu thì đã phải về, chị còn muốn đi thăm em nữa nhưng Dực bảo em còn phải chuẩn bị cho hôn lễ, thế nên chị không dám làm phiền.” Bạch Liên Hoa vừa ngồi xuống liền ân cần hỏi.

“Ừm, không phải hôn lễ, là đính hôn.” Mạc Linh sửa đúng “Đúng rồi, có chuyện này muốn nhờ chị 'khai đạo' tôi một chút.”

Mạc Linh nhớ rõ Bạch Liên Hoa “từng” mang danh nữ chủ, có thể tham khảo lập trường của cô ấy được.

“Chuyện gì a?” Bạch Liên Hoa chớp chớp mắt hạnh, nhìn cô nghiêm túc.

“Là thế này... trong trường hợp bên cạnh chị có rất nhiều nam nhân yêu chị, lại cùng chung chí hướng quyết định sống cùng chị, rồi lập ra hiệp nghị hòa bình gì đó, thì chị sẽ làm thế nào?” Quả nhiên nói ra được liền nhẹ lòng hơn nhiều.

“A, vậy sao? Để chị nghĩ xem.” Bạch Liên Hoa nghiêng đầu, tay chống cằm trầm tư một lúc “Trong trường hợp chị cũng yêu bọn hắn, vậy thì không lý gì chị lại từ chối, như vậy sẽ không ai phải đau khổ!”

Quá thánh mẫu! Quá vô sỉ!

Được rồi, thánh mẫu vô sỉ đều là cô.

Mạc Linh thở dài, vốn biết rõ câu trả lời của Bạch Liên Hoa rồi, thế mà vẫn muốn nghe trực tiếp từ cô ấy. Để làm gì chứ? An ủi một chút chột dạ trong lòng? Hay muốn tìm kiếm sự đồng cảm?

Chết tiệt, càng lúc càng không giống cô.

Nói rõ phải sống vô ưu vô lo, rồi xa nam chính đâu? Vô dụng thật.

Bạch Liên Hoa nhìn thấy trên đầu Mạc Linh xuất hiện mấy cây nấm rầu rĩ, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ai nha, đúng rồi, Hạ Tử Kha đo xong cho em rồi phải không? Cô ấy nổi danh trong giới thiết kế lắm đấy! Tuyệt đối sẽ khiến em thích cho xem!” Cố gắng dời đề tài.

“Ừ...” Mạc Linh khịt mũi.

“Hay chúng ta đi mua sắm đi, chị nghe nói có một chỗ bán váy siêu đáng yêu! Còn nghĩ cùng em đi mua đó!” Nỗ lực dời đề tài.

“Ừ...” Khịt mũi lần hai.

“Thật ra em không cần lo như vậy, đây là cuộc sống của em mà, chị biết nói dễ hơn làm, nhưng Linh mà chị biết là một người hoạt bát vui vẻ, luôn lạc quan hướng tới, chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế mà sa sút tinh thần thật sự được sao? Điều em cần làm hiện tại là ngồi suy xét lại bản thân, xem trong tâm em đang tồn tại người nào, thiếu đi người nào thì sẽ khó chịu, sẽ không ngủ yên, khi nào em nghĩ ra được rồi thì tự khắc em sẽ biết thôi.” Bạch Liên Hoa thở dài.

Mạc Linh không đáp lại, cúi đầu đặt tay lên ngực.

Nơi này, tồn tại người nào?

Ken, Quan Quan, Ngưng Thần, Hoài Nam, Phù, Thanh, Ngôn Đăng, Quang Khải.

Ai cũng có một chỗ, dù ít hay nhiều, bọn hắn đều dung nhập vào thế giới của cô, mất đi một người, cả thế giới của cô sẽ lộn xộn.

Như vậy, là yêu sao?

Một hồi lâu sau, Mạc Linh chậm rãi ngẩng đầu.

“Nghĩ ra rồi sao?” Bạch Liên Hoa nhìn gương mặt ngẩn ngơ của Mạc Linh, mỉm cười.

“... Ừm, nghĩ ra rồi.” Cô khẽ gật đầu, thanh âm kiên định.

“Có khó không?”

“Không khó một chút nào.”

Ừ, không khó một chút nào.

Những lời nói dịu dàng, cử chỉ quan tâm, đôi mắt tràn đầy ôn nhu, dù cho có ngốc đến thế nào cũng biết được.

Bạn hẳn thật lòng yêu cô, cô cũng yêu bạn hẳn không giả dối.

Cô còn đắn đo điều gì chứ? Thuận theo tự nhiên không phải được rồi sao?

Bạch Liên Hoa nhìn trên gương mặt xinh đẹp của Mạc Linh lộ ra tươi cười rạng rỡ, bất giác cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Bất chợt Bạch Liên Hoa nhìn thấy ở không xa bên ngoài phố, những nam nhân tuấn mỹ đang đến gần.

“Như vậy, chúc em may mắn, chị đi trước.” Bạch Liên Hoa lần đầu nảy ra ý đùa dai, đứng dậy cúi đầu hôn thật mạnh lên gò má trắng hồng của cô, đưa mắt nhìn những nam nhân sững sốt ngoài kia, cong môi đắc ý rồi đi.

Mạc Linh còn ngờ người ôm gò má in rõ vết hồng, đột nhiên nhìn thấy ghế trước mặt ngồi xuống một nam nhân, chỗ ngồi xung quanh cũng bị những nam nhân khác chiếm lấy, cô nháy mắt bị bao vây.

“Em cùng Bạch Liên Hoa vừa làm gì?” Nam nhân trước mặt tươi cười nhưng sau lưng hắc khí tán loạn.

Bạch thánh mẫu, đùa hơi quá rồi đấy!... Cứu mạng QAQ~

Tác giả có lời muốn nói:

Ta bị triệu chứng tiền mãn kinh rồi, tâm trạng không tốt, đầu óc không hoạt động, ngu muội rồi... TTWTT

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Thử váy cưới

P/s: Cầu ý kiến! (Ở cuối chương ấy QAQ)

Trở lại ngôi nhà chung của bọn cô, cuộc sống lại như thường, cô trở lại với công việc của mình, khi trở về nhà đã thấy bọn hắc ở đó, chờ cô về cùng ăn cơm. Ngày trôi qua nhàn nhã mà thoải mái, đôi khi cô còn không tin được bản thân có thể cùng lúc yêu đến tám nam nhân, còn đồng dạng được đáp lại bằng sự trân trọng của bọn hắc.

Có thể cô sẽ chết vì hạnh phúc mất.

Được rồi, hôm nào cũng hạnh phúc hạnh phúc, có lẽ cô nên dò từ điển học từ mới thôi.

“Linh nhi, em đã xong chưa? Hôm nay phải đến chỗ Hạ Tử Kha để thử váy cưới đó.” Kanato Ken đứng chờ cô đã hơn nửa tiếng rồi.

“Em sắp xong rồi, đợi em một chút!” Mạc Linh mở nước, sau đó đứng nhìn bản thân trong gương.

Nói thật, nếu không phải do bọn hắc đòi hộ tống cô đến tận chỗ của Hạ Tử Kha để xem cô mặc váy cưới, dù đánh chết cô cô cũng tuyệt đối không bước vào cửa hiệu đó nửa bước.

Thiên tài thường đi đôi với thần kinh. Cô nhớ từng có người nói như thế.

Thật may mắn là, Hạ Tử Kha bị thần kinh rất nặng, còn là thần kinh sắc nữ nữa chứ...

“Được rồi, đừng trốn nữa, anh đảm bảo Hạ Tử Kha sẽ không thể động vào một sợi tóc của em được.” Hắc mở cửa đi vào phòng tắm, mặc cho cô trợn mắt mà lòi cổ ra ngoài, chải tóc cho cô xong liền dặt cô xuống lầu.

Phía dưới nhà, bọn hắc đã tập trung đầy đủ, đôi khi cô tự hỏi chẳng lẽ làm ông chủ thành thạo lắm sao? Sáng đi làm trễ hơn nhân viên là cô, tan ca lại sớm hơn nhân viên là cô. Được rồi, phận làm nhân viên không được lên tiếng.

Nếu bọn hắc biết cô đang nghĩ gì, bọn hắc nhất định sẽ đồng thanh nói “Ngoan ngoãn ở nhà để anh nuôi đi!”.

Tám người cùng đến tiệm thời trang Hạ - nơi thỏa sức lẩn lộn của Hạ Tử Kha. Lần này có cả Trần Dực và Bạch Liên Hoa đi theo.

Không phải bọn hắc muốn mời hai bóng đèn điện quang đó đến cùng, chỉ là lần trước Bạch Liên Hoa cũng có đo váy cưới ở đây, thế nên tất nhiên cả hai

nhóm phải đi chung rồi.

Đối với việc này Mạc Linh tỏ vẻ phần nộ vô cùng. Rõ ràng là cùng một tiệm, cô lại bị Hạ Từ Kha sờ trước mớ sau, còn Bạch Liên Hoa thì được nhân viên khác trong tiệm đo một cách cẩn thận nghiêm túc, cô còn không biết chắc Hạ Từ Kha biến thái đó có đo chuẩn cho cô không, để đến khi mặc vào rộng ra rồi rơi xuống lại khổ.

Hiển nhiên là cô nghĩ nhiều, dù sao Hạ Từ Kha cũng là nhà thiết kế nổi danh quốc tế cơ mà, có không đứng đắn thế nào thì sự chuyên nghiệp của cô ấy thật sự không thể xem thường. Đây là Châu Quang Khải sau n lần “được chiếu cố” cho ra kết luận.

Đến nơi thì Bạch Liên Hoa đã ở trong phòng thay đồ, Trần Dục đứng bên ngoài, thấy cô liền gật đầu tỏ vẻ chào hỏi. Cô tự nhiên là mỉm cười đáp lại, đồng thời có chút chờ mong bộ dáng kinh hi của hân khi nhìn thấy Bạch Liên Hoa mặc váy cưới. Dù sao lần trước Bạch Liên Hoa là đi một mình, nói là muốn cho hân một sự bất ngờ, còn cô thì... bị xách cô lôi đi. Không nhìn lắm đâu, thật sự là Bạc Ngưng Thần nắm lấy cổ áo len của cô xóc lên, lôi cô vào đấy!

Tên vũ phu đó! Cô nhất định sẽ khiến hân hối hận!

Còn về phần làm thế nào... ờ, trẻ nhỏ không nên biết.

Tóm lại chính là, cô bị Hạ Từ Kha dùng đôi mắt sáng như đèn pha kéo vào phòng thay đồ, bị lột sạch chỉ trong mười giây ngắn ngủi, nên nhớ hôm nay cô mặc rất dày đó, chỉ trong mười giây!

“Hạ biến thái! Buông cái tay cô ra! Tôi tự mặc được!” Mạc Linh đánh cái tay đang từ bụng cô trượt xuống, hét rầm lên.

“Chết tiệt! Bà đây không có xu hướng thích phái nữ! Còn là loại biến thái như cô! Đừng có sờ nữa!”

“Oa! Cô vừa chạm vào đâu vậy!”

Bên ngoài mọi người, đặc biệt là Châu Quang Khải, đã trải qua rất nhiều lần “thử quần áo” âm thầm cầu phúc cho Mạc Linh được khỏe mạnh. Muốn có một bộ váy đẹp, nhất thiết phải có một trái tim kiên cường, hoặc ít nhất là năng lực thích ứng mạnh.

Cửa mở, người bên trong chần chờ một lúc mới bước ra.

Tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía nữ nhân xinh đẹp trước mặt. Cô mặc một bộ váy xòe trắng tinh khôi kéo dài đến phía sau, hoa văn chìm nổi uốn lượn như từng lọn sóng đùa nghịch trải khắp làn váy, mỗi bước đi là một lần làn váy lay động, thướt tha, kiều diễm, mái tóc dài cũng được vấn lên, kẹp hồ đề vài sợi rủ xuống hai bên má, lộ ra cái cổ trắng nõn đáng yêu, gương mặt cô giờ đang đầy ý cười, bước đến bên cạnh hân.

“Em có đẹp không?” Cô ngẩng đầu nhìn nam nhân sẽ ở bên cạnh cô suốt quãng đường còn lại.

“Rất đẹp.” Hân nhìn cô không chớp mắt, khuôn mặt vốn luôn lạnh tanh cũng giãn ra, nụ cười thỏa mãn hiện ra.

“Váy chọn bộ này nhé?” Cô hài lòng với thái độ của hân.

“Được.”

“Này này, yêu thương gì đó nên đi đến phòng chụp hình kia, không nghe thấy tiếng la hét sao?” Khương Thành Quan nhìn Bạch Liên Hoa cùng Trần Dục ôm ấp nhau, khó chịu thay cho Linh của hân.

Tất cả khinh bỉ hai người mặt dày này một phút!

Vì sao Bạch Liên Hoa thì nhẹ nhàng còn Mạc Linh lại như sắp sinh thế? La hét như sắp chết đến nơi vậy, không biết cô có được hay không đây...

Không sai, này giờ là nói về cặp đôi hường phấn bất chấp mọi hoàn cảnh - Trần Dục và Bạch Liên Hoa đấy.

Hiện tại chúng ta lại chuyển màn hình về phía nhân vật chính nào.

Cửa mở, người bên trong chần chờ một lúc mới bước ra, một lần nữa.

Lần này thật sự là tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía nữ nhân trước mặt. Cô mặc bộ váy trắng ôm ngực dài chấm gót, đứng yên ở đó không nhúc nhích, gương mặt đỏ hồng đến tận tai, đôi mắt ướt nước ươn ướt, môi đỏ hơi mím, mái tóc nâu xoắn được vén sang một bên, lộ ra làn da ửng hồng cùng bờ vai run rẩy.

Tất cả thời gian như dừng lại tại thời khắc này, khi người mà bọn hân yêu đứng đó, trong bộ váy trắng tinh xảo, tựa như một vị thiên sứ hay giận dữ, muốn cướp đi hết tất cả tâm của bọn hân.

“Đẹp quá...”

Không biết ai là người đầu tiên lên tiếng, mọi người như bừng tỉnh, bọn hân lập tức đến bên cạnh cô, nhưng sau đó bị cô thẳng chân đạp xuống.

“Chết tiệt! Các anh ở ngoài này làm gì? Vợ sắp chết đến nơi còn đứng đó bàn chuyện người khác!” Cô đen mặt rít.

“...”

Được rồi, hình tượng cái gì, đều là mây bay ~

Còn về phần Hạ Từ Kha... đã tử nạn, cần về thành tân thủ hồi sinh.

“Hạ Từ Kha, nể tình cô đã thiết kế ra bộ váy đẹp thế này, tôi không tính toán chuyện cô sờ ngực tôi nữa, cảm ơn cô.” Mạc Linh quay đầu, chính xác là cúi đầu nhìn người đang nằm bất tỉnh dưới sàn, dịu dàng cười.

“...” Còn đang chờ hồi sinh.

“Linh, bước ra cho anh xem kĩ lại nào.” Đồng Phù nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, dẫn cô bước ra ngoài ánh sáng.

Mạc Linh bình tĩnh lại, thư thái cầm lấy bàn tay to của Đồng Phù theo hần bước đến trước gương, nhìn nữ nhân một thân thuần trắng trong gương, cô hài lòng nở nụ cười.

Phía sau lưng cô, tám nam nhân yên lặng đứng đó, ngậy người ngắm nụ cười nhẹ nhàng nở rộ trên cánh môi đỏ mọng kia.

“Linh, em thật đẹp.” Bạc Ngưng Thần như thì thào nói.

“Anh thật hạnh phúc.” Hoàng Ngôn Đằng trầm thấp than thở.

“Linh, nhìn sang đây!”

Mạc Linh nghe Đồng Thanh gọi, cũng phối hợp quay đầu, vừa vận nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đồng Thanh, cùng với điện thoại của hắn.

“Hừ, tên giảo hoạt! Linh, quay qua đây này!” Khương Thành Quan không thua kém rút điện thoại ra.

“Ha ha, tầm thường!”

Chỉ nghe Kanato Ken búng tay một cái, từ ngoài cửa lớn xông vào một đám người cao to mặc kimono đen truyền thống, trên tay lại cầm máy ảnh hiện đại hoàn toàn không phù hợp với khí chất, hướng về phía Mạc Linh cúi thấp lưng, hùng hồn hô lớn.

“Thiếu phu nhân! Cười một cái!”

“...” Mạc Linh vẹo môi.

Hàng loạt tiếng bấm máy đua nhau mà đến.

Cái cảm giác như bị đùa giỡn này là thế nào!

Tác giả có lời muốn nói:

Vốn định cho kết ở chương này luôn cho máu =)) Mà loanh quanh mãi không xong, kiểu kết hôn rồi hay là tỏ tình linh tinh đồ, rồi quá sức:v

Có ai tốt bụng làm ơn chỉ ta cách kết truyện đi, mở đầu đã khó, kết truyện còn khó hơn nữa, để chương sau người ta kết luôn cho rồi đi QAQ Bảo bảo một môi QAQ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Kết

P/s: Thấy tên chương sốc chưa ~ Ta cũng sốc =))

P/ss: Định là không đăng hai chương cuối, mà xét thấy có nhiều người ủng hộ ta nhưng không xem bên này mà xem ở, ddlqđ và những “chỗ khác”, ta quyết định đăng chương cuối luôn cho máu, còn nữa, đừng ai xóa truyện trong thư viện nhé, nếu xóa thì lúc ta thông báo gửi mail không thấy không trách ta được đâu hị hị (=ω=)

Đinh hôn sau ngày thử váy ba ngày, trong thời gian đó Mạc Linh được đón về Mạc gia, tạm thời ngừng tiếp xúc với những “giống đực” có độ nguy hiểm cao kia, đồng thời cũng cùng ông Mạc ôn lại chuyện cũ, cảm thán một chút thời gian trôi qua.

Lễ đính hôn được tổ chức vô cùng hoành tráng, khách mời chín phần là người có địa vị nhất định, còn một phần, đại khái là cô bạn Trần Ninh Hoa không biết xấu hổ cần quét hết cả bữa tiệc đứng cùng đồng bọn của cô ấy đi.

Thôi, mọi người đều vui vẻ là được.

Sau khi đính hôn, Mạc Linh vẫn nghe theo ông Mạc ở nhà, hạn chế tiếp xúc với tám nam nhân như hổ rình mồi bên ngoài, cả ngày trạch trong nhà, thời gian ăn tối đều là cùng mọi người trong nhà tâm sự đêm khuya.

Lại qua một tháng nữa, cuối cùng có một đêm đẹp trời, gió thổi vi vu, ngẩng đầu không thấy trăng cúi đầu không thấy chân, các mỹ nam tử đã thanh tâm quả dục lâu ngày lên cơn ngứa, quyết định họp tác với nhau để đột nhập lâu đài cướp, nhằm là giải cứu công chúa khỏi sự giam cầm của quốc vương.

Mà đêm đó, vừa vặn là hôm nay.

Mạc Linh đang trùm chần làm việc ác như mọi khi thì đồng hồ vừa điểm chuông báo nửa đêm, cửa sổ bằng thủy tinh vang ra tiếng va chạm nhỏ, cô nghi hoặc chui đầu ra khỏi chăn, nhìn về phía cửa sổ trống không.

“Tiếng gió sao?”

Mạc Linh đang định tiếp tục đọc truyện thì cửa “phanh” một tiếng bị mở ra, dọa cô nhảy dựng theo bản năng hét ầm lên chui xuống gầm giường, rồi lại cảm thấy không đúng chui ra, mở to mắt quan sát bóng người đang chui vào, tay mò mẫm vớ được cây gậy phép thuật mới mua được khi sáng làm vũ khí, đề phòng nhìn bóng đen đó đến gần.

“Đừng đến đây!” Mạc Linh vội giơ cây gậy ra trước, muốn cùng bóng đen đó bảo trì khoảng cách an toàn, mang tâm trạng liều chết hô to “Hôm nay ta sẽ đại diện cho mặt trăng tiêu diệt ngươi!!”

“...” Bóng đen khựng lại.

“Hãy đỡ!” Mạc Linh lao tới.

“...” Bóng đen dễ dàng tránh được, nhân tiện hất cây gậy có hình thù khôi hài kia rơi xuống đất.

Mạc Linh nhân cơ hội hấn né ra, không quản nhiều chạy tới cửa mở ra, vừa chạy vừa hô lớn.

“Phụ thân đại nhân! Nữ nhi của ngài bị sắc lang tấn công!”

Quên không nói, ai đó vừa mới xem đến phân nửa bộ ngôn tình cổ đại còn chưa kịp hồi thần...

“...” Bóng đen yên lặng quay người trở về cửa sổ, nhảy xuống, bị những bóng đen khác dùng ánh mắt khinh bỉ rửa một lần.

Mạc gia nửa đêm đèn bật sáng, ông Mạc đang mệt mỏi xử lý công việc trong phòng cũng bị tiếng la thảm thiết của con gái bảo bối gọi tỉnh, vội vội vàng vàng quên cả xỏ dép chạy ra ngoài, hướng theo tiếng la hét mà qua.

“Chuyện gì xảy ra? Ai dám tấn công con?!”

Ông Mạc vừa thấy Mạc Linh bình an vô sự ở trong lòng của Đông Mạch Na khóc lóc kể lể, tinh thần căng chặt cũng thả lỏng một chút, nhưng sau đó liền nhíu mày nhìn về phía cửa ngoài xông vào mấy người vốn không nên xuất hiện vào giờ này.

“Các cậu xông vào đây làm gì?” Ông gắt, đi lên phía trước ngăn bọn hấn tiếp cận đến quý nữ còn đang kinh hồn chưa định của ông.

“Ô ô ~ Đông mẹ! Con muốn chết! Thanh bạch của con nay còn đâu nữa!!”

Mạc Linh vẫn không coi ai ra gì úp mặt vào phần ngực mềm mại của Đông Mạch Na khóc lóc kể lể, tuy nước mắt đảo quanh nhưng cuối cùng là không có rớt xuống, khóe môi cũng cong lên thỏa mãn.

‘Thật thoải mái ~’ Ai đó vô liêm sỉ lại càng ra sức cọ.

“Tiểu thư bình tĩnh một chút... có gì cứ để lão gia ra mặt cho cô!” Đông Mạch Na không chú ý trên ngực càng ngày càng ép sát, hung hăng trừng mắt nhìn mấy nam nhân đứng trước cửa.

Mạc Linh sao có thể không nhận ra người đột nhập vào phòng cô là ai chứ, trừ mấy tên nam nhân xấu xa bá đạo kia ra thì còn ai rồi hoi mà leo lên tầng hai biệt thự Mạc gia để bị bắt chứ, hừ, làm khó bọn hấn một chút, để coi bọn hấn làm gì được cô!

Lâm Hoài Nam mất sắc nhìn thấy ai đó đang cười trộm, hiểu rõ cười cười, cũng không vạch trần mà không tiếng động lùi về sau để tránh bị cha vợ kéo lira giận lên đầu.

“Thưa cha, con đến đón vợ!” Kanato Ken đi đầu hùng hồn nói.

“Ai là cha của cậu! Bảo bối của ta chưa kết hôn đâu! Đừng có nhận linh tinh!” Ông Mạc phui tay.

Bọn hắn cũng không kinh ngạc với thái độ lật mặt như lật sách của ông Mạc, bởi bọn hắn đã được biết trước từ lão cha rằng ông sẽ trốn tránh cho Linh kết hôn với bọn hắn, đính hôn chỉ là kế hoãn binh của ông mà thôi. Thế nhưng đừng nghĩ là cha vợ thì có thể ngăn bọn hắn ôm cô dâu về, hôm nay nhất định phải mạnh tay! Gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ!

“Thưa cha, chỉ còn một ngày nữa hôn lễ sẽ tổ chức xong, hiện tại chúng con cần Linh trở về đảm đương trách nhiệm của mình.” Trách nhiệm làm vợ.

“...” Tiếng khóc im bật.

“...” Cha vợ cầm nín.

Mạc Linh mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về nhóm người đứng phía cửa, từ khi nào mà hôn lễ được chuẩn bị vậy, vì sao người mang chức vụ “cô dâu” như cô lại không biết?!

“Cha con nói sính lễ sẽ đưa đến nhà cha vào ngày mai, đảm bảo cha hài lòng.” Bạc Ngưng Thần ý vị không rõ liếc mắt nhìn Mạc Linh.

Ông Mạc làm sao không hiểu “sính lễ” ở đây là gì? Tám phần là liên quan tới Thu Nguyệt rồi. Chần chờ nhìn sang bảo bối vẫn còn tròn mắt há mồm, ông Mạc cắn răng bước đến ngồi xổm trước mặt cô.

“Bảo bối, trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, cha hy vọng con hạnh phúc.”

“...” Trọng sắc khinh con gái! Dù có là vì mẹ cô đi nữa thì ông cũng trở mặt nhanh quá đấy!

Không chờ cô phản bác, Hoàng Ngôn Đăng nhanh chân đi đến kéo cô đứng thẳng, ngang nhiên lôi cô ra ngoài, bọn hắn đồng loạt chào ông Mạc rồi thỏa mãn rời đi.

Bước lên chiếc xe đen bóng quen thuộc, Mạc Linh méo mặt không dám ngẩng đầu nhìn những thành phần nguy hiểm đang nhìn cô chằm chằm. Thế nhưng cô không muốn không có nghĩa là bọn hắn sẽ để yên cho cô đâu ~.

“Ngày nào em cũng ngủ trễ như thế à?” Người đột nhập vào từ cửa sổ hiển nhiên chính là Lâm Hoài Nam.

“...”

“Nhớ bọn anh đến không ngủ được?” Kanato Ken cười cười.

“...”

“Bọn anh cũng rất nhớ em.” Châu Quang Khải xoa đầu cô.

“...”

“Xem ra em cũng mệt rồi nhỉ?” Bạc Ngưng Thần quan sát quảng thâm dưới mắt cô, chặc lưỡi.

“...”

“Đề anh khám một chút không?” Đồng Phù đẩy kính nghiêm túc nói.

“Không cần...” Cô cảm nhận được ác ý tràn lan.

“Phải bảo vệ sức khỏe, ngày mai là chúng ta kết hôn rồi đấy!” Khương Thành Quan cau mày.

“Cái đó... có nhanh quá không?”

“Vây dời hôn lễ về một ngày đi.” Đồng Thanh thần nhiên nói.

“...” Mạc Linh cảm động nhìn hắn.

“Tốt lắm! Vây hôm nay chúng ta cùng nhau ngủ một giấc thật thoải mái đi!” Hoàng Ngôn Đăng ngây ngô cười.

“Ô ô ~ QAQ~” Ác ma! Cô vừa nhìn thấy ác ma kìa!!

Không cần phải nói, kí ức đêm đó đã in sâu vào trong lòng cô, trở thành ác mộng mà cho đến rất lâu về sau nhớ lại cô vẫn còn rùng mình cảm thán bản thân quả nhiên là mệnh Tiểu Cường mà.

Tất nhiên đó là chuyện của sau này, hiện tại thì cô vẫn phải cùng bọn hắn “thành thối” ngủ một giấc đi.

Mạc đại lão gia! Ngài hại chết con gái bảo bối của ngài rồi!!!

...Fin...

Tác giả có lời muốn nói:

Những ai trông chờ quá nhiều vào chương cuối, cho ta gửi lời xin lỗi sâu sắc đến mọi người nhé TTwTT

Từ 19/1 đến 29/10, 284 ngày, gần 10 tháng trời, cảm ơn mọi người đã luôn theo dõi và ủng hộ ta, một lần nữa cảm ơn rất nhiều! *cúi đầu*.

Hy vọng tác phẩm mới của ta sẽ được mọi người ủng hộ như thế này, bật mí một chút là tác phẩm mới của ta là một bộ 1v1 nhé, sợ NP quá rồi... QAQ
Đùa chứ sợ thật đấy =))

Lâm nhảm đủ dài rồi, tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Nữ Chủ Mau Click Back!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.